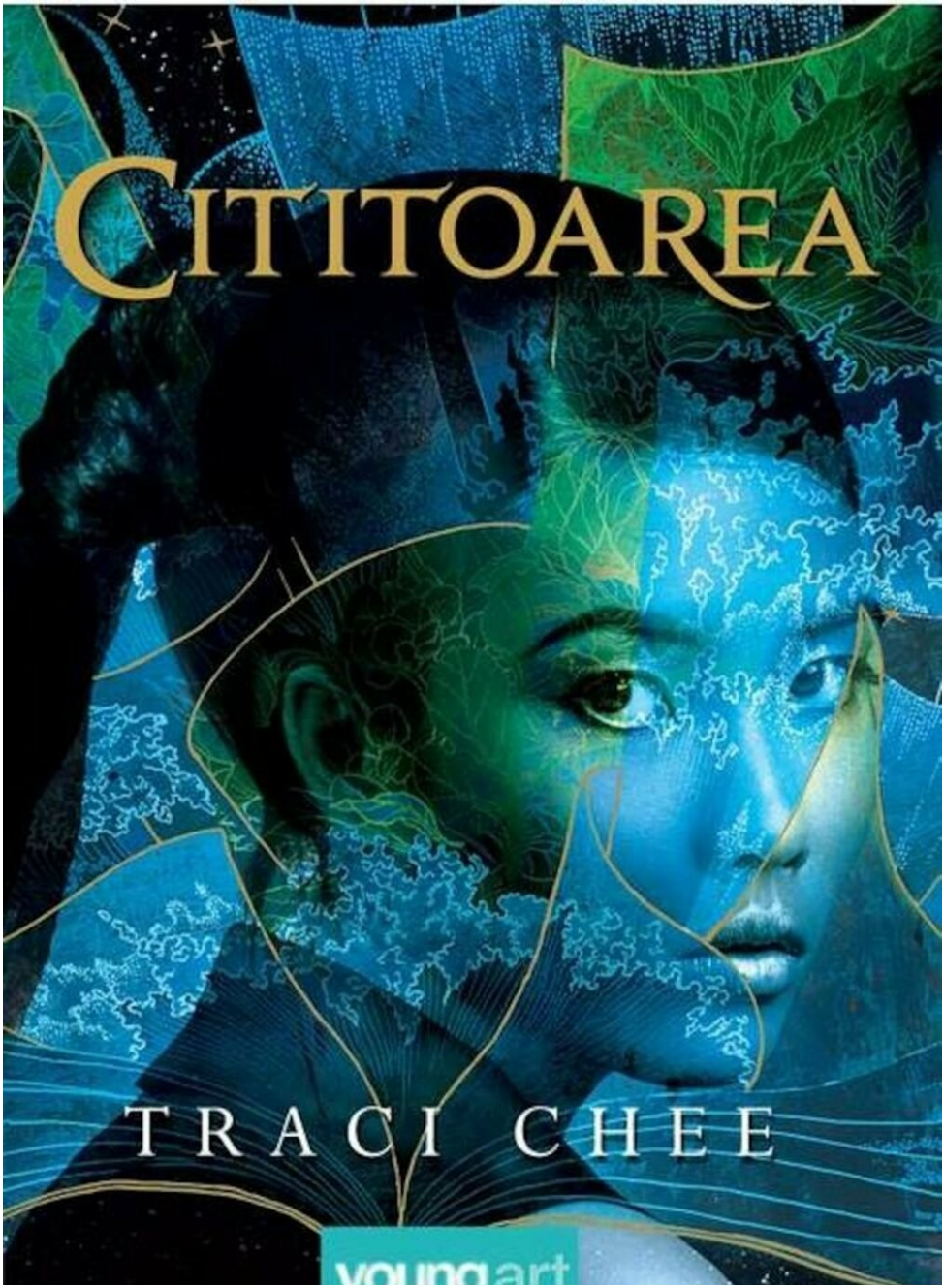
CITITOAREA
TRACI CHEE
youngart

Traci Chee

Cititoarea

Cartea întâi din seria

MAREA DE AUR ȘI CERNEALĂ

Traducere din limba engleză și note de Laura Ciobanu

Youngart, 2018

V.1.O

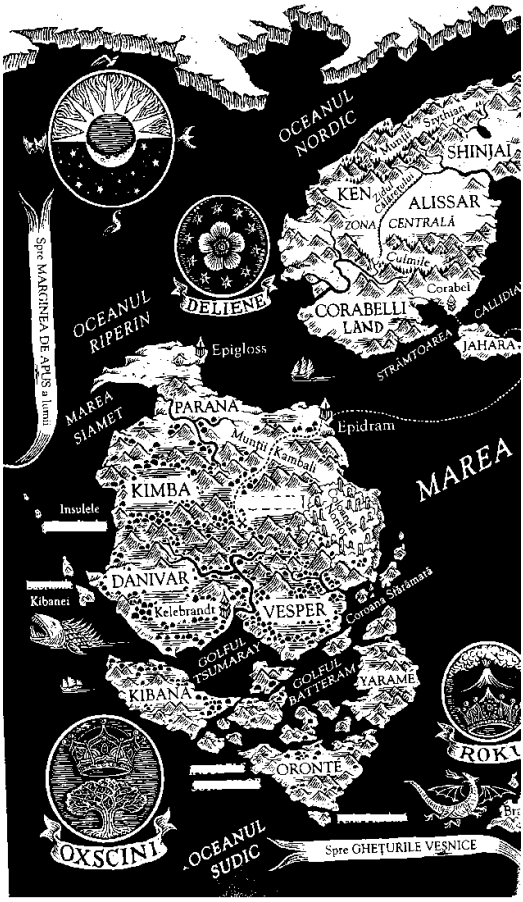
OCEANUL NORDIC
Munții Scythian
SHINJAI
KEN
Zidul Cătărului
ALISSAR
ZONA CENTRALĂ
Culmile
Corabel
CORABELLI LAND
CALLIDIA
STRĂMTOAREA
JAHARA
DELIENE
OCEANUL RIPERIN
Spre MARGINEA DE APUS a lumii
Epigloss
MAREA SIAMET
PARANA
Epidram
Munții Kambali
MAREA
KIMBA
Insulele
Kibanei
DANIVAR
Kelebrandt
VESPER
Coroana Stărămară
GOLFUL TSUMARAY
GOLFUL BATTERAM
YARAME
KIBANA
ORONTE
OXSCINI
OCEANUL SUDIC
Spre GHEȚURILE VEȘNICE

GORMAN
OCEANUL NORDIC
SHAOVINH
OCEANUL CANDARAN
UMLAAN
Umlari
LICCARO
GOLFUL EFIGIAN
CAI
HYE
QIN
Țara lui Șerakeen
ENTRALA
Karak
BRANDAAL
Anarra
Stânca Morților
CHAIGON
OCEANUL CHAIGON
JIHON
MAREA ANARRAN
MAREA INTERIOARĂ CHAIGON
MASERIN
EVERICA
GOLFUL ZHUELIN
Mae
KELANNA

TRACI CHEE a studiat literatură și scriere creativă la UC Santa Cruz și are un masterat în arte obținut la San Francisco State University. A crescut într-un orășel care are mai multe vaci decât oameni. Se simte ca acasă în munți, urcând pe cărări șerpuite și descoperind lacuri ascunse.

Seria *Marea de Aur și Cerneală* – debutând cu romanul *Cititoarea* – anunță o promițătoare scriitoare de ficțiune speculativă Young Adult.

Pentru mama; ea a știut dintotdeauna.

BUNĂ.

DĂCĂ CITEȘTI RÂNDURILE ASTEA PROBAIL ȘTII

CĂ TREBUIE SĂ CITEȘTI TOTUL. ȘI POATE

ȘTII CĂ TREBUIE SĂ TE CUFUNZI ÎN LECTURĂ. PENTRU CĂ

ACEASTĂ CARTE ARE MAGIE ÎN CUVINTE

ȘI VRĂJI ȚESUTE ÎN COTOR.

ODATĂ CE AI ÎNVĂȚAT CUM SĂ CAUȚI SEMNALE ÎN FUM

ȘI SECRETE ÎN ADÂNCUL MĂRII, AI ÎNȚELES CE ÎNSEAMNĂ

SĂ CITEȘTI. ASTA ESTE O CARTE TU EȘTI CITITORUL. *UITĂ-TE CU ATENȚIE.* E MAGIE AICI.

Cartea

A fost odată și va mai fi și altădată. Așa începe fiecare poveste.

A fost odată o lume numită Kelanna, o frumoasă și teribilă lume a apelor, a corăbiilor și a magiei. Oamenii din Kelanna îți semănau în multe privințe – vorbeau și munceau și iubeau și mureau, dar erau diferiți, și asta într-o privință importantă: nu puteau citi. Nu creaseră vreun alfabet, nici reguli de scriere și niciodată nu își dăltuiseră istoria în piatră. Își memorau poveștile spunându-le cu vorbe și gesturi, repetându-le atât de des, încât istoriile deveneau parte din ei, iar legendele – la fel de reale ca limba, plămânii sau inima lor.

Unele povești erau culese și transmise din gură în gură, traversând regate și oceane, în timp ce altele piereau iute, fiind repetate de câteva ori și apoi uitate. Nu toate legendele erau populare; multe dintre ele trăiau vieți secrete în sânul unei singure familii sau al unei mici comunități de credincioși, care și le șopteau unul altuia pentru ca poveștile să nu se piardă.

Una dintre aceste povești rare vorbea despre un obiect misterios numit „carte”, care ascundea secretul unei magii mai puternice decât se pomenise vreodată în Kelanna. Erau oameni care spuneau că în ea se găseau vrăji ce transformau sarea în aur și bărbații în șobolani. Alții ziceau că, după multe ceasuri și cu ceva muncă, puteai învăța să controlezi vremea… sau chiar să creezi o armată. Amănuntele erau diferite de la o poveste la alta, dar toate

poveștile aveau un lucru în comun: puțini puteau avea acces la puterea ei. Unii spuneau că exista chiar o societate secretă, cu oameni anume instruiți, muncind generație după generație, studiind-o cu acribie, copiind-o, culegând cunoștințele ca pe snopii de grâu, ca și cum ar fi putut trăi numai cu propoziții și paragrafe. Ani în șir, societatea adunase cuvinte și magie, devenind de la o zi la alta tot mai puternică.

Dar cărțile sunt obiecte ciudate. Te pot captiva, transporta, ba chiar transforma, dacă ești norocos. Până la urmă însă, cărțile – chiar și cele magice – sunt doar niște obiecte făcute din hârtie, clei și ață. Acesta era adevărul fundamental pe care cititorii îl uitaseră. Cât de vulnerabilă e, de fapt, *cartea.*

În fața focului.

A umezelii.

A trecerii timpului.

Și a hoților.

Capitolul 1

Urmările hoției

Trecerea era supravegheată de vestoanele roșii. Drumul de pietriș care traversa jungla gemea de lume, iar soldații oxscinieni călare răsăreau din mulțimea pedestră ca niște lorzi la o paradă, în frumoasele lor vestoane roșii, imaculate, cu cizmele negre lucind. Mânerele săbiilor și ale pistoalelor de la șold le scânteiau în lumina cenușie a dimineții.

Orice cetățean cinstit ar fi fost bucuros să-i vadă.

— Nu-i bine, bombăni Nin schimbând poziția grămezii de blănuri pe care o ducea în brațe. Nu-i bine deloc. Credeam că târgul ăsta e suficient de mic ca să trecem neobservate, dar acum nu prea mai pare posibil.

Ghemuită în tufișuri alături de ea, Sefia îi măsură din priviri pe ceilalți cumpărători, care purtau coșuri sau trăgeau după ei cotigi zdrăngănitoare, în care se aflau culcușuri improvizate din pânză de sac pentru bebelușii lor, părinții țipând după copiii mânjiți de noroi când aceștia se îndepărtau prea mult. Cu hainele lor roase de atâta drum, Sefia și Nin s-ar fi putut pierde lesne în mulțime să nu fi fost vestoanele roșii.

— Crezi că pe noi ne caută? întrebă Sefia. Nu credeam că o să se ducă vestea cu atâta iuțeală.

— Vorba zboară repede când ai o față frumoasă ca a mea, fetițo.

Sefia se sili să chicotească. Suficient de bătrână pentru a-i fi bunică, Nin era o femeie bondoacă, cu părul încâlcit și o față dură ca pielea netăbăcită. Nu frumusețea o făcea să se remarce.

Nu, Nin era o tâlhăroaică foarte iscusită, cu mâini vrăjite. Nu te-ai fi uitat de două ori la ele, dar acele mâini puteau desprinde cu o atingere ușoară ca o răsuflare brățara de la încheietura unei femei. Puteau să descuie lacăte cu o mișcare fină a degetelor. Trebuia să vezi mâinile lui Nin la treabă ca să o remarci cu adevărat pe femeie. Altminteri, în cojocul ei de călătorie din blană de urs, aducea cu o moviliță de pământ cafeniu, gata să se topească în umezeala pădurii tropicale.

De când părăsiseră în fugă căminul lor din Deliene, cea mai nordică dintre cele cinci insule-regate ale Kelannei, încercaseră să nu bată la ochi, colindând ținuturile și supraviețuind cu ce putuseră găsi în sălbăticie. Dar în iernile mai aspre, când hrana era puțină și vânatul nici măcar atât, Nin o învățase pe Sefia să descuie încuietori, să șterpelească din buzunare și chiar să fure bucăți de rasol fără să fie observată.

Și vreme de șase ani nu fuseseră prinse.

— Nu putem sta aici, zise Nin oftând și cumpănindu-și din nou grămada de blănuri din brațe. O să ne descotorosim de astea în următoarea așezare.

Sefia simți un junghi de vinovăție în stomac. În fond fusese greșeala ei. Dacă nu ar fi fost atât de arogantă cu două săptămâni în urmă, nimeni nu le-ar fi observat. Dar fusese proastă. Prea sigură pe sine. Încercase să fure o basma nouă pentru ea – verde-albăstruie, cu un model auriu, mult mai frumoasă decât cea roșie și decolorată pe care o purta, dar vânzătorul o observase. În ultima clipă, Nin își strecurase basmaua în propriul buzunar, asumându-și vina ca să o protejeze pe Sefia, și părăsiseră localitatea în grabă, cu vestoanele roșii suflându-le în ceafă.

Fusese cât pe ce să fie prinse. Cineva ar fi putut-o recunoaște pe Nin.

Și acum trebuiau să părăsească Oxscini, Regatul

împădurit, care le fusese casă mai bine de un an.

— De ce nu mă lași pe mine? întrebă Sefia, ajutând-o pe Nin să se salte în picioare.

Nin își ridică privirea spre fată, încruntându-se.

— E prea periculos.

Sefia trase de blana aflată în vârful grămezii din brațele lui Nin. Jumătate dintre blănuri proveneau de la animalele pe care ea însăși le vânase și le jupuise. Erau suficiente cât să-și plătească amândouă plecarea din Oxscini, dacă reușeau să intre într-un oraș unde să le vândă. Nin avusese grijă ca ele două să fie în siguranță în toți acești ani. Acum era rândul Sefiei.

— Să așteptăm ar putea fi și mai periculos, zise ea.

Nin se întunecă la chip. Deși bătrâna nu-i explicase niciodată cum îi cunoscuse părinții, Sefia știa că asta se întâmplase fiindcă erau urmăriți. Aveau un lucru pe care și-l doreau dușmanii lor.

Care era acum în posesia Sefiei.

În ultimii șase ani, își purtase în spinare întreg avutul, toate cele necesare pentru vânat, gătit și așezarea taberei și, pe fundul raniței cu pielea din ce în ce mai găurită, unicul lucru rămas de la părinții ei, un memento de neignorat al faptului că ei existaseră cândva și că acum nu mai erau. Mâinile i se încleștară pe curelele raniței.

Nin se mută de pe un picior pe celălalt și privi peste umăr, spre desișul junglei.

— Nu-mi place, zise ea. N-ai fost niciodată singură.

— Tu *nu poți* să mergi.

— Putem să așteptăm. E un sat la cinci zile de aici. Mai mic. Mai sigur.

— Mai sigur pentru tine. Pe mine nu mă cunoaște nimeni, o contrazise Sefia ridicându-și bărbia. Pot să intru în oraș, să vând marfa și să mă întorc la prânz. O să ne mișcăm de două ori mai repede când nu o să mai avem de cărat pieile astea.

Nin șovăi îndelung, plimbându-și privirea ageră dinspre umbrele hățișurilor spre siluetele roșii de pe drum. În cele din urmă încuviință.

— Mișcă-te repede, zise ea. Nu ține prea mult la preț. Nu ne trebuie decât atât cât să putem lua o corabie care pleacă din Oxscini. Nu contează încotro.

Sefia zâmbi larg. Nu se întâmpla în fiecare zi să iasă învingătoare dintr-o discuție cu Nin. Luă grămada grea de blănuri din brațele vânjoase ale lui Nin.

— Nu-ți face griji, îi spuse.

Femeia se încruntă și trase de basmaua roșie cu care Sefia își lega părut ca să nu-i intre în ochi.

— Grija ne ține în siguranță, fetițo.

— N-o să pățesc nimic.

— O, n-o să pățești nimic, zici? Duc viața asta de șaizeci de ani și-s bine mersi. Știi de ce?

Sefia își dădu ochii peste cap.

— Fiindcă ești atentă.

Nin încuviință o singură dată, încrucișându-și brațele la piept. Revenise iute la obișnuita ei atitudine morocănoasă; Sefia zâmbi din nou și o sărută în treacăt pe obraz.

— Mulțumesc, tușă Nin, rosti ea. N-o să te dezamăgesc de data asta.

Femeia se strâmbă și-și șterse obrazul cu dosul palmei.

— Știu că n-o să mă dezamăgești. Vinde blănurile și întoarce-te direct la locul de popas. Vine furtuna și vreau să plecăm înainte să izbucnească.

— Da, să trăiți! N-o să te dezamăgesc!

Întorcându-se pe călcâie, Sefia privi în sus; văzu că atmosfera era mai umedă și că norii se perindau cu repeziciune pe cer. Nin știa întotdeauna când veneau ploile; spunea că simțea un frison până în măduva oaselor.

Sefia se îndepărtă poticnindu-se, ridicând blănurile în brațele ei zvelte. Era aproape la marginea pădurii când vocea morocănoasă a lui Nin îi ajunse la ureche,

prevenitoare.

— Și nu uita, fetițo: există lucruri mai rele decât vestoanele roșii!

Fata ieși de la adăpostul pădurii fără să privească îndărăt, alăturându-se mulțimii de pe drum, dar nu-și putu stăpâni fiorul care o străbătu la auzul cuvintelor lui Nin. Erau silite să evite autoritățile din pricina faimei de hoață a lui Nin, dar nu ăsta era motivul pentru care duceau o viața nomadă.

Nu știa prea multe, dar de-a lungul anilor pusese cap la cap câteva lucruri. Părinții ei fuseseră fugari. Făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să o țină ascunsă de un dușman fără nume și fără chip.

Nu fusese suficient.

Și acum singurele lucruri care o țineau în siguranță erau fuga continuă și anonimatul. Dacă nimeni nu știa unde era sau ce purta cu sine, atunci nu i se putea da de urmă.

Sefia își potrivi mai bine rănița pe umeri simțind cum obiectul dinăuntru o lovește în șale. Se amestecă pe neobservate în mulțime.

Când ajunse la marginea orașului, mâinile o dureau deja din pricina greutății blănurilor. Trecu împleticindu-se pe lângă docuri, unde câteva bărcuțe de pescuit și corăbii comerciale erau legate de bintele[1] strâmbe. În afara golfului erau ancorate navele masive, stacojii ale Marinei Regale din Oxscini, cu punțile pline de tunuri.

Cu cinci ani în urmă, câteva nave de patrulare ar fi fost de ajuns, dar acum erau în război cu Everica, recent unificatul Regat al Pietrei, și restricțiile asupra comerțului și călătoriilor se înăspriseră. Sefia și Nin nu mai puteau ajunge pe țărmurile asediate ale Evericii. Până și partea din Marea Centrală ce separa cele două regate era prinsă în focul luptelor navale și era plină de pirați însetați de sânge. Pentru cetățenii obișnuiți, corăbiile de pază erau

[1] Stâlp de care se leagă o navă trasă la chei.

niște forțe protectoare, dar pentru Sefia, care numai obișnuită nu era, navele reprezentau temnicerii care îi împiedicau evadarea.

La intrarea în piața orașului, Sefia se opri să examineze locul, căutând străzi lăturalnice pe care să le folosească în caz că ar fi avut nevoie de o cale de retragere rapidă. Pe margini se aflau șiruri de prăvălii, lesne de identificat după emblemele de deasupra ușilor: un porc și un satâr pentru cea a măcelarului, o nicovală pentru cea a fierarului, două lopeți încrucișate, dintr-acelea pentru scos pâinea din cuptor, pentru cea a brutarului. Dar mulțimea era atrasă de grupul de tarabe de lemn din centru. În zilele de târg, negustorii ambulanți și fermierii veneau de la kilometri depărtare, vânzând de toate, de la suluri de pânză până la săpunuri aromate și gheme de sfoară.

Sefia se strecură printre vânzătorii care își lăudau grămezile de mango și fructe ale pasiunii, sacii de cafea și peștii argintii. În mulțimea de cumpărători zări brățări cu închizători slăbite și haine care se umflau în jurul pungilor cu bani, dar nu era momentul pentru hoții.

Trecu pe lângă taraba cu știri, unde o membră a breslei, purtând chipiul cu cozoroc caracteristic și banderole cafenii pe brațe, o întâmpină cu noi vești despre tulburările din străinătate:

— Încă o corabie comercială căzută în ghearele căpitanului Serakeen, în largul coastei liccarine! Regina ordonă suplimentarea numărului de nave de escortă pentru ambasadorii care călătoresc către Liccaro!

Cutia de tinichea de la picioarele ei răsuna de clinchetele monedelor de aramă.

Sefia se înfioră. În timp ce Everica și Oxscini se războiau în sud, fierbintele regat al deșertului, Liccaro, avea propriile probleme: Serakeen, Năpasta Estului, și corăbiile lui de pirați sângeroși. Terorizau mările din jurul acestei insule nenorocite, jefuind orașele de coastă și storcându-le

de bani pe celelalte, atacând negustătorii și navele cu mărfuri venite în ajutorul unui regat rămas de câteva generații fără rege. Părăsind Liccaro cu un an în urmă, ea și Nin de-abia scăpaseră de una dintre corăbiile de război ale lui Serakeen. Încă își mai amintea bubuitul îndepărtat al tunurilor și apa împroșcată de o parte și de alta a corabiei.

În timp ce se apropia de taraba blănarului, croindu-și drum cu coatele printre oameni în cămăși de lucru, pantaloni vechi, rochii lungi de bumbac sau fracuri, privirea ei surprinse o strălucire aurie: o lumină cât un ochi de apă, scânteind sub cizmele trecătorilor. Zâmbi. Dacă s-ar fi uitat mai de-aproape, aceasta ar fi dispărut, așa că se mulțumi să știe că era acolo unde o putea zări cu coada ochiului.

Mama ei îi spusese mereu că lumea avea o energie ascunsă, un soi de *lumină* scânteind imediat sub suprafața lucrurilor. Era mereu acolo, învolburându-se nevăzută în jurul ei și din când în când ieșea la suprafață ca apa printr-o crăpătură a pământului – o strălucire aurie sesizabilă doar pentru cei care aveau ochi să o vadă.

Ca mama ei. Frumoasa ei mamă, a cărei piele arămie căpăta nuanța bronzului în lunile de vară. De la ea moștenise Sefia silueta zveltă, neobișnuita grație și acel simț special care îi spunea că lumea era mai mult decât forma ei materială.

Când Sefia îi pomenise lui Nin despre asta, mătușa ei se cufundase într-o mutenie posomorâtă. Refuzase să-i răspundă la întrebări, ba mai mult, nu mai scosese un cuvânt toată ziua.

Sefia nu mai adusese vorba despre asta, deși continuase să zărească lumina.

În timp ce micul ochi de lumină începea să se stingă, un bărbat îi tăie fetei calea. Păr negru și zbârlit, înspicat cu fire cărunte, umeri aduși, a căror curbură era accentuată

și mai mult de haina prea largă. Sefia îl mai privi o dată.

Dar nu era el. Forma capului era alta. Înălțimea nu era cea care trebuia. Nu avea sprâncenele ei drepte sau ochii ei migdalați, negri ca onixul. Nimic nu se potrivea. *Niciodată* nu era el.

Tatăl ei murise de șase ani, iar mama ei de zece, ceea ce nu o împiedica să-i vadă uneori în oameni complet necunoscuți. Însă asta nu îi domolea durerea când își amintea, iar și iar, că ei nu mai erau.

Scutură din cap, clipind iute. Se apropia de taraba unei blănărese, unde o femeie cu un aer agasat răscolea cu o mână pieile de șinșila, ținând-o pe cealaltă încleștată pe brațul băiețelului ei. Micuțul plângea, iar femeia îl strângea atât de tare, încât degetele lăsaseră urme pe pielea trandafirie.

— Să nu mai dispari așa! Altfel o să te ia impresorii!

Îl zgâlțâi zdravăn de braț, făcându-l să se clatine pe picioare.

Blănăreasa, o femeie cu înfățișare obișnuită și cu niște brațe subțiri ca fusele, se aplecă peste tejghea, înfundându-și mâinile într-un teanc de blănuri de vulpe.

— Am auzit că a mai dispărut un băiat săptămâna asta, mai în josul coastei, șopti ea privind în jur ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea.

Pe jumătate ascunsă sub grămada ei de blănuri, Sefia se prefăcu și mai interesată de punguțele de hârtie de pe taraba învecinată, fiecare purtând imaginea condimentelor dinăuntru: chimion, coriandru, fenicul, zerdiceaf[2]…

— Ai auzit? zise mama pe un ton și mai ridicat. Prin ținutul ăsta umblă impresorii!

Sefiei începu să-i bată inima mai tare. *Impresorii.* Până și cuvântul era sinistru. Ea și Nin prinseseră frânturi de știri despre ei în ultimii doi ani. Se spunea că pretutindeni

[2] Plantă din a cărei rădăcină se extrage o vopsea galbenă *(Curcuma longa).*

dispăreau băieți în regatele insulare din Kelanna și că erau prea mulți ca să fi fugit pur și simplu de acasă. Se zvonea că unii dintre ei fuseseră transformați în ucigași. Dacă-i vedeai îi recunoșteai, povestea lumea, pentru că aveau în jurul gâtului o arsură ca un guler. Asta era cel dintâi lucru pe care îl făceau impresorii, îi însemnau pe băieți cu clești înroșiți în foc, așa că toți purtau cicatrice identice.

Gândul la impresori o făcu pe Sefia să se încovoaie. Devenise brusc conștientă de cât de expusă era în acea mare de străini care urmăreau tot și șușoteau. Uitându-se îndărăt, întrezări o strălufgerare stacojie printre tarabe. Vestoanele roșii. Se îndreptau către ea.

Imediat ce femeia și fiul ei plecară, Sefia trânti pe tejghea pieile pe care le avea de la Nin. În timp ce blănăreasa le examina, Sefia se foia nerăbdătoare, privind forfota mulțimii și ducând din când în când mâna la spate pentru a verifica dacă misteriosul obiect dreptunghiular era la locul lui, în raniță.

Cineva o bătu pe umăr. Crispată, Sefia se întoarse.

În spatele ei se aflau vestoanele roșii.

— Ai văzut-o pe femeia asta? o întrebă unul dintre ei. Un altul ridică o hârtie îngălbenită, cu marginile îndoite. Era un desen aproape șters. Trăsăturile femeii căutate erau greu de ghicit sub glugă, dar fata recunoscu imediat umerii aduși și cojocul din blană de urs încâlcită.

Sefia avu senzația că se scufundă în ape întunecate.

— Nu, zise ea cu glas stins. Cine este?

Cel dintâi bărbat cu veston roșu ridică din umeri și se îndreptă către taraba cu mirodenii.

— Ai văzut-o pe femeia asta?

Cel de-al doilea îi aruncă Sefiei un zâmbet oarecum jenat.

— Ești prea mică, n-ai cum să-ți amintești, dar acum treizeci de ani era cea mai faimoasă hoață din Cele Cinci Insule. I se spunea Lăcătușul. Ar fi fost văzută câteva

așezări mai încolo, așa a zis un localnic. Dar cine poate ști? Poate că a murit de mult. Stai liniștită.

Înghițind în sec, Sefia încuviință. Știa povestea. Vestoanele roșii dispărură din nou în mulțime.

Lăcătușul.

Vechea poreclă a lui Nin.

Acceptă cel dintâi preț pe care i-l oferi blănăreasa și vârî monedele de aur în pungă, alături de o bucată de cuarț rutilant[3] și de rubinele rămase dintr-un colier pe care îl furase în Liccaro. Erau de ajuns? Trebuiau să fie.

Punând bine punga, pipăi încă o dată fundul raniței, apoi se avântă în mulțime, făcându-și loc cu coatele în graba ei de a părăsi orașul.

Odată ajunsă în junglă, o luă la fugă, frângând tufișuri, agățându-se de ramuri, stânjenită, încetinită de greutatea raniței.

Trosnetul acela de crenguțe rupte era provocat de trecerea ei sau o urmărea cineva?

Aruncă o privire în urmă, imaginându-și scârțâitul cizmelor de piele, duduitul pașilor.

Alergă din ce în ce mai repede, cu obiectul dreptunghiular izbindu-i-se dureros de șale. În jurul ei, atmosfera pădurii devenea tot mai fierbinte și mai umedă.

„Vorba zboară iute.” Trebuia să ajungă la Nin. Dacă vestoanele roșii știau că e în Oxscini, și alții puteau avea cunoștință de acest lucru.

Ajunsese la numai cincisprezece metri de locul de popas când, deodată, pădurea din jurul ei amuți. Păsările încetară să mai cânte. Insectele se opriră din zumzăit. Până și vântul încetă să mai șoptească. Sefia îngheță, cu toate simțurile în alertă, cu respirația zgomotoasă, ca hârșâitul unui fierăstrău în desișul încremenit. I se făcu pielea de găină.

Apoi simți mirosul. Nu duhoarea de gunoi în

[3] Cuarț cu incluziuni de oxid de titan.

descompunere, ci un miros clar, ca de cupru. Un miros care îi ajungea până pe limbă. Un miros care îi trimise furnicături în vârfurile degetelor.

Un miros pe care îl cunoștea.

Din desiș răsună vocea lui Nin, joasă și stăpânită; era acel ton pe care îl folosea când înfrunta o pradă mare cu colți și gheare, gata de atac.

— Deci m-ați găsit până la urmă.

Capitolul 2

Un lucru mai rău decât vestoanele roșii

Sefia se ghemui îndărătul celui mai apropiat pâlc de ferigi, tremurând atât de violent că frunzele începură să freamăte. Mirosul de pământ pârjolit și de cupru era atât de puternic, că măruntaiele începură să i se revolte.

Se auzi un hohot de râs, ca sunetul făcut de șmirghel.

— Aproape că nu mi-a venit să cred când ne-a ajuns la urechi vestea că niște vestoane roșii erau cât pe ce să te prindă în sălbăticiile oxsciniene, dar iată-te!

„Ne-a.” Sefia își înfipse degetele în pământ. Bănuielile ei erau întemeiate. Cineva – un grup de oameni pe care nu îi știa – le căutase în tot acest timp. Și acum le găsise.

Din cauza ei.

Începu să se târască. Pânze de păianjen i se prinseră în păr. Spini îi zgâriară pielea. Strânse din dinți și continuă să înainteze, apropiindu-se încet-încet de locul de popas.

— Mi-am petrecut toată ucenicia vânându-te. Nici măcar nu știam dacă ești chiar atât de greu de prins pe cât zicea lumea…

— Vrei să termini odată? se auzi brusc vocea lui Nin.

Un plesnet înfundat o făcu pe Sefia să încremenească în hățiș, cu ochii măriți. Dar nu putea să vadă nimic printre frunzele imense, ca niște lopeți.

— …sau dacă nu cumva ai murit.

După o clipă, Nin mârâi:

— Încă-s vie.

— Deocamdată.

„Nu.” Sefia se târî prin tufăriș. „Nu din nou.”

Ignorând spinii unui ratan imens, se ghemui îndărătul

unui buștean putred acoperit de mușchi și plante cățărătoare. I se agățară ramuri de veșminte, dar printre frunzele alungite și lianele uscate putea întrezări ce se petrecea în luminiș.

Nin era în genunchi, pipăindu-și cu grijă tâmpla. O șuviță de sânge îi brăzda podul palmei, picurând de pe încheietură.

Deasupra ei stătea aplecată o femeie cu glugă. Îmbrăcată în întregime în negru, părea o umbră ivită din desiș, întruchiparea cruzimii și a beznei. Mâna ei dreaptă se odihnea pe mânerul unei săbii curbate.

Prin perdeaua de frunze, Sefia abia reuși să deslușească siluetele a doi cai negri priponiți printre copaci. Doi cai. În poiană mai era cineva.

— Controleaz-o, rosti o voce bărbătească seacă, aducând a scrâșnet de oase.

Sefia se cutremură la auzul ei.

Femeia în negru îngenunche în fața raniței lui Nin și îi răsturnă conținutul pe solul pădurii. Oalele, cuțitele, cortul, toporișca, ocheanul extensibil din alamă, toate bunurile lui Nin se revărsară afară cu un zăngănit brusc. Sefia tresări. Spinii de ratan îi zgâriară obrajii, făcându-i să sângereze.

Aproape că nici nu băgă de seamă. Un fior de spaimă îi coborî pe șira spinării ca un fir rece de apă. Putea s-o vadă clar pe femeie. Dușmanca ei avea acum chip: ochi urâți, de culoarea lăturilor, ten ciuruit, câteva șuvițe de păr atârnând pleoștit pe lângă obraji.

Ea era cea care îi ucisese tatăl?

— Lucrul ăla nu-i aici, zise Nin.

„Lucrul.” Sefia duse mâna la raniță. Prin pielea acesteia, simți colțurile tari, de metal, ale neobișnuitului obiect împungând-o în palmă. *Asta* voiau!

Femeia continuă să scormonească prin lucrurile lui Nin, aruncând cât colo cămășile peticite și uneltele cioplite de

mână cu o nepăsare care o făcu pe Sefia să simtă că ia foc.

În cele din urmă, femeia în negru se ridică. Mirosul metalic deveni mai puternic. Părea să trosnească și să ardă și parcă și aerul începuse să vibreze.

Femeia să răsuci către Nin.

— Unde e?

Nin îi aruncă o privire cruntă, apoi se aplecă și scuipă spre pământ.

Femeia o plesni peste față cu dosul palmei. În tufișuri, Sefia își mușcă limba ca să nu țipe. Buza lui Nin se sparse și sângele se strânse în spatele ei.

Sumețindu-și bărbia, Nin se aplecă și scuipă din nou.

— O să fie nevoie de mai mult ca să mă faci să vorbesc, zise ea.

Femeia în negru izbucni în râs.

— O să vorbești. Când o să terminăm cu tine, *o să cânți.* Doar ai văzut ce i-am făcut lui, nu?

Tatălui ei. Sefia se strădui să alunge amintirea membrelor amputate. A mâinilor zdrobite. Lucruri pe care niciun copil n-ar trebui să le vadă. Pe care nimeni n-ar trebui să le vadă. *Nin* însă nu văzuse cadavrul. Dispăruse cu Sefia în pădure de îndată ce fata se ivise la ușa ei suspinând, udă și murdară de țărână.

Dar Sefia îl văzuse.

Ea știa ce puteau să facă.

Nin nu zise nimic.

Fără ca Sefia să-l poată vedea, bărbatul grăi din nou, cu o voce ca de gheață:

— Hai să mergem! Nu-i aici!

— V-am spus deja, mârâi Nin. Pentru oameni așa puternici cum se presupune că ar trebui să fiți voi, nu prea vă duce mintea, nu? Nici nu-i de mirare că v-a luat atâta vreme să-mi dați de urmă.

— Crezi că asta contează? Crezi că asta ne va opri? făcu femeia în negru și o lovi din nou pe Nin. Noi suntem roata

care pune în mișcare bolta cerească. Nu ne vom opri *niciodată.*

Și, din nou, pumnul ei produse acel plesnet umed lovind pielea zbârcită a lui Nin.

Sefia tresări. Sub ea, o creangă trosni. Încremeni încordată.

Ritmul loviturilor femeii nu încetini, dar, de cealaltă parte a luminișului, Nin înlemnise. Pentru o clipă, privirea ei o prinse pe cea a Sefiei, atenționând-o să stea ascunsă. Să nu facă zgomot.

La următoarea lovitură, Nin se prăbuși cu fața la pământ, cu obrazul umflat și sângerând.

„Oprește-i”, își spuse Sefia. Putea să iasă din ascunzătoare și să le dea ranița. Să le dea ce voiau.

Simți cum o răscolește frica.

Un cadavru dezmembrat. Mirosul scârbos de metal.

Văzuse ce-i făcuseră tatălui ei.

Ceva se mișca în dreapta ei. Zgomot de pași călcând pe frunze moarte. Sefia simți că îngheață. Bărbatul venea după ea, strecurându-se prin tufișuri ca un animal de pradă. Încă nu-l putea zări, dar vârfurile ferigilor se îndoiau și se aplecau la trecerea lui, mișcându-se ca valurile. Se apropia.

Mirosul metalic era atât de puternic că o dureau dinții din pricina lui.

— Stai, tuși Nin.

Bărbatul se opri.

Femeia în negru șovăi cu brațul tras îndărăt.

Încet, Nin se ridică. Sânge amestecat cu salivă îi picura de pe bărbie. Și-l șterse, mijindu-și ochii învinețiți.

— Dacă vrei să mă rănești ca lumea, concentrează-te pe partea mea mai arătoasă, zise ea întorcând celălalt obraz.

Femeia în negru o apucă pe Nin de braț, răsucindu-l.

Nin se încovoie.

Încheietura i se frânse cu un trosnet scurt.

Sefia fu cât pe ce să țâșnească dintre tufe ca s-o ajute, dar Nin o privea din nou. „Stai ascunsă. Nu face zgomot.”

— Ajunge! interveni bărbatul.

Femeia în negru se încruntă în direcția lui, dar o apucă pe Nin de gulerul mantiei și o smuci în picioare. Caii tropăiau și fornăiau la marginea poienii.

„Acum!” își zise Sefia. „Înainte să fie prea târziu!”

Dar nu se putea clinti. Pur și simplu nu era în stare.

Cei doi o legară pe Nin de mâini și încălecară. Femeia lăsă să-i scape un ușor oftat de durere când o siliră să urce în șa. Cu toate că spinii îi răneau brațele și palmele, Sefia împinse în lături ramurile țepoase până când văzu ochii umflați ai lui Nin, felul în care o urmărea aceasta din spinarea calului.

Nin.

Singura rudă apropiată care-i rămăsese.

Apoi cei trei dispărură strecurându-se printre ramuri, pierzându-se dincolo de ele ca și cum nici n-ar fi existat.

Când zgomotul copitelor se stinse în depărtare, mirosul se destrămă ca o ceață, lăsând în gura Sefiei gustul acela metalic atât de cunoscut.

Fata respira precipitat. Săltându-se peste buștean, se împletici în poiană, unde se prăbuși în mijlocul lucrurilor lui Nin. Suspinele izbucniră brusc, din rărunchi, zguduindu-i tot trupul.

Șase ani fugiseră de oamenii ăștia. O viață petrecută ascunzându-se… Și tot o găsiseră.

Sefia începu să adune lucrurile lui Nin – o cămașă prea mare, ocheanul, șperaclele – ca și cum ele i-ar fi putut oferi alinare acum că Nin nu mai era.

Evident că nu-i erau de folos.

Desfăcu apărătoarea de piele în care se aflau șperaclele și pipăi cu degetele vârfurile metalice ale acestor unelte în care Nin se încredea ca în nimic altceva. Lacrimi îi împăienjeniră ochii.

Mama și tatăl ei muriseră. Acum i-o luaseră și pe Nin. Ca s-o bată și s-o tortureze. Cine știe prin ce avea să mai treacă.

„Nu.” Sefia răsuci apărătoarea de piele în mâini. „Încă nu.”

Cuvintele femeii îi reveniră în minte, tăioase ca niște cioburi de sticlă: „Noi nu ne vom opri niciodată.”

Nu înainte să distrugă tot ceea ce iubea.

Nu înainte să nimicească pe oricine le stătea în cale.

Mâinile Sefiei ardeau atât de tare că ar fi putut aprinde orice atingeau.

N-aveau să se oprească? Ei bine, nici ea!

Punând bine șperaclele, îndesă o boccea cu lucrurile lui Nin în raniță și săltă totul pe umăr. Apoi, mijind ochii, descoperi urmele pe care copitele le lăsaseră pe solul moale și se afundă în junglă.

Erau mai rapizi decât ea, dar Sefia nu se dădu bătută, îi urmări kilometri întregi prin pădurea tropicală, trecând peste trunchiuri prăbușite și prin pâraie, pe lângă desișuri de mărăcini noduroși și băltoace stătute unde zumzăiau țânțarii. Pe la amiază, așa cum prezisese Nin, perdele de apă începură să cadă asupra pădurii, pătrunzând prin frunziș și udând totul. Îndârjită, Sefia se acoperi cu mantaua de ploaie, trăgând-o și peste raniță, scrutând puhoiul printre gene.

Înaintând anevoie prin ploaie, îi era din ce în ce mai greu să se țină pe urmele cailor. Cum ei nu se opriră, nici ea n-avea de gând s-o facă. Își continuă drumul, căutând, în lumina tot mai slabă, băltoace în formă de semilună și crenguțe rupte.

Ploaia continua să cadă, dar fata nu se opri, întunericul se lăsă, dar ea nu se opri.

Însă alunecă la marginea unui pârâu învolburat și umflat de ploaie. Se prăvăli în josul malului noroios, agățându-se de rădăcini, care i se rupseră în mâini, prăbușindu-se în

apele învolburate, învârtindu-se la nesfârșit în întuneric și frig. Curentul o trăgea iarăși și iarăși la fund, dar de fiecare dată ieșea la suprafață icnind după aer, încercând să se agațe de pragurile râului cu mâinile și picioarele, căutând malul.

Numai încăpățânarea și ce-i mai rămăsese din puteri o ajutară să ajungă la celălalt mal, unde se târî afară din apă cu membrele tremurând. Ploaia îi spăla fața în timp ce zăcea întinsă în beznă, respirând întretăiat. Cât de mult se îndepărtase? Probabil că se afla kilometri întregi mai la vale.

Se ridică în picioare, strângând din dinți din pricina unei dureri bruște în gleznă. Îngenunche și pipăi cu degetele amorțite încheietura umflată. Nu era fracturată. Măcar atât. Își ridică rănița, trecându-și mâna peste ea ca să verifice dacă lucrurile dinăuntru erau în siguranță, apoi se îndepărtă de apă șchiopătând, ca să-și așeze micul cort.

Ploaia nu se opri. Răpăia pe pânză în timp ce trăgea rănița înăuntru, așezând-o în locul unde s-ar fi întins Nin, deși nu se putea minți spunându-și că grămada aceea mustind de apă era mătușa ei. Tresărind din cauza zgârieturilor și a vânătăilor, se descotorosi de haine și se făcu covrig sub pătură, prinzându-și genunchii cu mâinile.

Își ațintì în beznă ochii uscați de lacrimi.

— Nin, șopti.

Capitolul 3

Casa de pe deal, cu vedere spre mare

În fiecare dimineață, preț de câteva ore, casa de pe deal devenea o insulă rotundă, izolată de satul de dedesubt, plutind în ceața rece; nu mai vedeai decât păsările,

văzduhul și un ocean nesfârșit, de un alb ireal.

Cu câteva ore înainte de a fi ucis, tatăl Sefiei își condusese fata în josul pantei învăluite în ceață, până la atelierul de fierărie, așa cum făcea în fiecare dimineață, de patru ani încoace, de când murise mama copilei. Mergeau prin iarbă ținându-se de mână, în timp ce tatăl Sefiei își răsucea capul ca un cerb ce veghează asupra micii lui turme de ciute. Când își lua rămas-bun, întotdeauna îi mângâia ușor bărbia. Apoi se întorcea la casa de pe deal ca să se ocupe de animale, să repare gardul sau să cerceteze oceanul prin telescop.

Sefiei îi plăcea atelierul. Nu era propriu-zis un atelier, ci o magazie aflată în spatele casei fierăriței, cu pământ pe jos și cu pereți înnegriți pe care atârnau cârlige, clești și sute de lacăte și chei.

Uneori fata își plimba degetele peste chei, făcându-le să zăngănească și să zornăie până ce cămăruța se umplea de larmă. Alteori, ca în acea zi, se mulțumea să privească mâinile puternice ale fierăriței la lucru.

— Tușă Nin, zisese ea, bătând-o pe femeie pe umărul ei rotund. Mă înveți și pe mine să fac asta?

— Ce să faci? întrebase Nin cu vocea scrâșnindu-i ca pietrișul.

Sefia își pusese mâinile pe tejgheaua înaltă:

— Să sparg lacăte.

— Eu acum repar un lacăt, nu-l sparg.

— Dar vrei?

— Ce să vreau?

— *Să mă înveți.*

La cei nouă ani ai ei, Sefia își perfecționase tonul plângăreț.

Nin nu se opri din lucru.

— Când o să fii mai mare.

Sefia izbucni în râs. Bruschețea lui Nin nu o deranjase niciodată; o cunoștea pe femeie de când se știa. Când

părinții ei construiseră casa de pe deal, Nin îi ajutase. Pusese zăvoare la toate ușile și ferestrele și, la cererea lor, mai montase trei uși secrete.

Cea dintâi era ascunsă în lespezile de lângă vatră. O descuiai cu capătul unui vătrai și dădea spre o scară secretă ducând către camera din pivniță a Sefiei, un locșor suficient pentru patul și lucrurile ei. Părinții nu-i dădeau voie să-și lase vreun lucru altundeva prin casă, deși nu aveau niciodată oaspeți care să bage de seamă. Dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră, ar fi avut impresia că în casa de pe deal trăiau numai două persoane.

Acum, acolo părea să locuiască numai un bărbat rămas văduv.

Evitau pe cât puteau tovărășia celorlalți, sădind legume și crescând găini, porci, capre și chiar oi. Coborau în sat doar când îi mâna nevoia.

În afara micii familii, numai o altă persoană era acceptată în casă, iar aceea era Nin.

Sefia își dăduse seama cu mult timp în urmă că familia sa, cu secretele și izolarea ei, era oarecum diferită de celelalte. Cineva îi căuta pe părinții săi. Nu știa de ce, dar își închipuia o siluetă neclară, cu ochi roșii și colți ascuțiți, un răufăcător monstruos ieșit din coșmarurile ei ca să-i vâneze cu ogarii lui de metal.

Uneori își imagina că mama și tatăl ei erau eroi de legendă, păstrători ai cine știe căror cunoștințe oculte. Mama ei, mărunțică, dar mândră, cu părul negru răsucit la ceafă în coc, cu o stea argintie scânteindu-i pe piept ca o insignă de șerif… Tatăl cu podoaba lui capilară ca perii unei pensule în care se întărise crema de ghete, cu mânecile largi suflecate până la coate, cu cicatricea albă și lucioasă de la tâmplă…

Uneori, Sefia se trezea din somn țipând în camera ei din pivniță, sigură că cineva le dăduse într-adevăr de urmă și acum se apropia.

— Când o să mă înveți, o să pot să deschid orice lacăt din lume? întrebă Sefia.

— Numai dacă ești foarte bună la asta.

— Tu ești foarte bună?

Nin nu-și ridică privirea.

— Gata cu prostiile, zise ea.

Sefia o privi pieziș. Ochii ei păreau două fante înguste deasupra nasului ca un bumb.

— Știam eu! Tata a spus că el și mama așa te-au cunoscut. Fiindcă erai cea mai bună.

— Așa a spus deci…

— Mda. Și că i-ai ajutat. Că n-ar fi ajuns aici fără tine.

— Ei… nici eu n-aș fi ajuns aici fără ei doi.

Sefia încuviință. Probabil cândva părinții ei fuseseră prinși și ținuți în cuști de fier deasupra unui foc aprig, asta în timp ce dușmanii sporovăiau în jurul lor. Nin pesemne că-i eliberase cu uneltele ei fine și cu mâinile-i miraculoase și fugiseră cu toții, pierzându-se în lumina asfințitului.

Zâmbind, Sefia își puse capul pe brațele încrucișate, urmărind în tăcere degetele lui Nin la lucru, iar mica încăpere se umplu de scrâșnetul dinților de metal îmbinându-se.

În mod obișnuit, la amiază, Nin își lua pauza de prânz și o conducea pe Sefia pe deal, acasă, dar în acea zi erau cai de potcovit, osii de reparat și tot felul de lacăte, balamale și zăvoare care trebuiau drese, așa că Nin o trimisese pe Sefia să se furișeze pe ușa din dos, prevenind-o să fie atentă și să nu facă prea mult zgomot.

— Și să te duci direct acasă, altfel taică-tu o să-mi taie capul, adăugase ea împingând-o pe Sefia pe ușă afară.

Încântată de acest moment de libertate, Sefia dispăru în ceață. La început chicoti încet, repezindu-se spre siluetele neclare ale butoaielor și roabelor, prefăcându-se că erau monștri iviți din pâclă. Dar era prea obișnuită cu

precauțiile ca să întârzie pe drum.

Când părăsi satul, începând urcușul către casa ei, ceața se îndesi. Cu coada ochiului, întrezări vârtejuri de lumină aurie ivindu-se ici și colo pe povârnișul ud de rouă, dar când le privi cu atenție acestea se destrămară în fuioare cenușii. Pașii Sefiei deveniră mai înceți și mai șovăitori. Umezeala ierbii înalte îi cuprinse gleznele și îi pătrunse prin încălțări, făcând-o să-și simtă degetele neplăcut de jilave.

O adiere tulbură ceața, iar la nările fetei ajunse un vag miros de cupru. Sefia tuși înăbușit și se înfioră. Ceața o învălui de parcă ar fi fost însuflețită.

O clipă mai târziu, mirosul se împrăștie, atât de iute, încât ea se întrebă dacă nu cumva fusese o închipuire. Dar în timp ce trăgea în piept aroma suavă a ierbii, simți un gust metalic în gât și știu că fusese aievea.

Pe ceață, părea să-i ia ore întregi să urce dealul. În cele din urmă ajunse pe culme, deasupra pâclei ce asalta în valuri temelia casei singuratice, și se apropie de ușa de la intrare. Deasupra fetei, cerul era de un albastru pustiu, tulburător.

Sefia își scoase cheia – tatăl ei încuia întotdeauna, dar ușa grea de lemn se răsuci la simpla atingere, silențioasă pe balamalele ei bine unse.

Se spune că frica se simte ca un gol în stomac, dar Sefia avu senzația că, de fapt, totul *se destramă,* ca și cum ceața s-ar fi împrăștiat lăsând-o în urmă pe Sefia, singură, expusă, fără apărare, ca în mijlocul unui pustiu.

În timp ce pătrundea pe vârful picioarelor în casă, pereții înșiși păreau să se fărâmițeze. Una câte una, grinzile și scândurile dispărură, dezintegrându-se cu trosnete firave și acoperind cu așchii podelele de lemn, scaunele rupte, vazele sparte și lămpile făcute țăndări. Nimic nu mai era la locul lui, de parcă un uragan nimicise casa. Tablourile fuseseră sfâșiate, iar telescopul tatălui ei

dispăruse de la fereastra dinspre răsărit. Înaintând pe furiș printre dărâmături, înțelegând cu fiecare pas cât de tăcută era casa, avu senzația că mobila începea să se sfărâme, covoarele de mătase să se destrame și să se transforme în pulbere, până ce toate lucrurile din casă – oalele de alamă de pe podeaua bucătăriei, cuvertura de pe salteaua sfâșiată a părinților ei, masa răsturnată – se dezintegrară, așa că, atunci când ajunse în încăperea din spate, i se părea că nu mai rămăsese decât ea pe vârful dealului… Ea și cadavrul tatălui său.

Știu că el era fără să trebuiască să se uite mai îndeaproape. Nu se putea uita mai îndeaproape. Știa că el era după papucii din blană de oaie, după croiala pantalonilor, după haina prea mare și cam roasă. Știa fără să fie silită să-i vadă chipul, pentru că

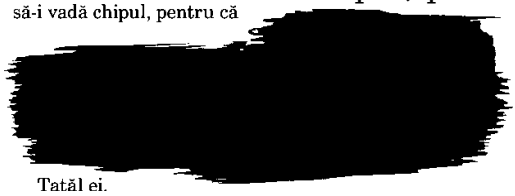

Tatăl ei.

Se împletici îndărăt, iar măruntaiele ei părură să se transforme în noroi. Era un frig atât de cumplit că nu putea respira. Icni, dar niciun sunet nu-i ieși de pe buze, niciun firicel de aer nu-i pătrunse în plămâni.

Tatăl ei!

Se apropie clătinându-se de vatră și descuie ușa secretă. Auzi un clinchet slab și câteva lespezi alunecară, dispărând în perete. Intră, închizând ușa după sine, și coborî treptele abrupte până în camera sa, care nu fusese dibuită și rămăsese neatinsă, așa cum plănuiseră părinții ei. La subsol nu erau ferestre, așa că înaintă pe bâjbâite printre scaune și jucării care odată îi fuseseră atât de familiare și care acum nu făceau decât să o lovească peste degete și să-i învinețească gambele.

Dar fusese pregătită pentru o astfel de împrejurare – exact ca asta – de ani de zile. Când mama ei încă trăia, recapitulaseră împreună pașii de urmat, iar după moartea ei, tatăl său o pusese să-i repete la nesfârșit. În unele zile, Sefia repeta pașii de atâtea ori că noaptea ajungea să-i viseze. Exersase atât, că acum începuse deja să aplice ce învățase, așa cum se și urmărise.

Pe nevăzute, bâjbâi după măciulia de la stâlpul patului și începu să o deșurubeze din soclul ei de lemn. Înăuntru era o cheie – argintie, strălucitoare, în formă de floare, un lucru ce putea trece neobservat, semănând cu jucăria unui copil – care descuia a doua ușă secretă, din zidul dinspre miazănoapte.

Sefia o deschise și se târî înăuntru, trăgând-o după ea, închizându-se într-o încăpere un pic mai mare decât un cufăr de călătorie. Și acolo izbucni în plâns. Plânse până începu s-o doară capul și înaintea ochilor porniră să-i joace pete de un roșu viu. La început hohoti, sperând că o va auzi cineva, apoi plânse mutește, temându-se să nu se întâmple asta. Plânse până când aproape că uită de trupul mutilat ce zăcea pe podeaua de deasupra ei. Și plânse iarăși când își aminti de el.

În cele din urmă probabil că leșinase, căci se trezi și i se păru că au trecut ore; ochii îi erau atât de umflați că abia și-i ținea deschiși, iar nasul – înfundat. Reținându-și suspinele fără lacrimi, Sefia se ridică de pe podea și își lipi palmele de pereții de piatră.

Cea de-a treia ușă nu avea cheie. Nin o concepuse în așa fel încât să se deschidă când pietrele din zid erau apăsate într-o anumită succesiune și, deși părinții o puseseră pe Sefia să repete ordinea, asta se întâmplase întotdeauna la lumina caldă a lămpii din camera ei. Trebuia să se refugieze în încăperea cea micuță și să aștepte sosirea lor. Acesta fusese planul. Știuseră dintotdeauna că la un moment dat tot li se va da de urmă, dar fuseseră siguri că

unul dintre ei va supraviețui.

Sefia își aminti ordinea. Mâinile ei ghiciră pietrele de râu după contururile lor. Prima era cea din colțul de sus, din stânga, a doua – cea în formă de bufniță, a treia – cea ca un dulap; urmă o semilună, doi șoricei unul după altul și, în cele din urmă, un bivol lățos cu un singur corn, bont. Atinse pietrele, care intrară fiecare în lăcașul său. Dar apoi se întâmplă ceva despre care părinții ei nu-i povestiseră niciodată; nu o preveniseră, nu o pregătiseră, deși acesta era poate cel mai important lucru dintre toate.

Ușița se deschise și ceva – *un obiect* greu, dreptunghiular și învelit în piele moale – căzu prin deschizătură. Probabil fusese înțepenit între ușă și pragul de sus.

Sefia își plimbă mâinile peste obiect, apoi îl strânse la piept. Nu-l văzuse niciodată în toți anii în care se pregătise de fugă.

Se gândi să-l lase acolo. Era prea greu pentru brațele ei slabe și o stânjenea. Își dorea să se fi gândit să ia ceva din casă înainte să plece. Inelul de argint al mamei, cu lăcașul lui secret, o oglinjoară pictată, o haină veche de-a tatălui ei, orice. Dar ei nu o învățaseră să facă asta. Nu se gândiseră că ar fi putut să-și dorească un talisman, o amintire. Și acum nu mai avea decât acest obiect.

Îl strânse mai tare, până ce muchiile lui îi săpară semne în palme și în carnea obrazului, și îl luă cu ea.

Fu silită să umble în patru labe. Tunelul părea o vizuină cu pereți din lut sfărâmicios. Era atât de îngust în anumite locuri că nici nu se putea târî: trebuia să se lase pe burtă și să înainteze ca un vierme, trăgându-se înainte cu degetele de la mâini, împingându-se cu coatele și cu degetele de la picioare. Șerpui sute de metri prin acel întuneric de neimaginat, o negură aproape palpabilă, mai neagră ca noaptea, mai neagră decât interiorul unui dulap închis, mai neagră decât bezna din spatele pleoapelor strânse când îți

tragi cearșaful peste cap.

În timp ce înainta târâș, fără să știe cât de departe ajunsese sau cât de departe trebuia să meargă, înconjurată numai de întuneric și de zgomotul propriei mișcări, *concreteța* acestui obiect dreptunghiular pe care îl împingea înaintea sa o asigura că este încă în viață, că nu murise în lumea de deasupra odată cu tatăl ei.

În cele din urmă ajunse la capăt; tunelul se sfârșea brusc cu o trapă de lemn. Sefia se ghemui dedesubt, zgâriindu-se în așchiile tavanului, și o descuie. Împingând cu toată puterea, care-i scădea cu repeziciune, o deschise și ieși într-un tufiș încâlcit, unde ultimele afine rămase de cu vară încă mai atârnau zbârcite pe ramuri. Se târî afară prin deschizătură, strângând obiectul dreptunghiular sub braț.

Era seară. Ceața se împrăștiase și aerul era rece și limpede, iar umbrele căpătau nuanțe vinete și purpurii. Își frecă brațele. După-amiaza trecuse toată, înghițită de bezna tunelului. Pentru o clipă, Sefia rămase ghemuită, așa cum era, zgâriată și murdară, în siguranța hățișului.

Părinții ei o învățaseră trei lucruri. „Folosește ușa secretă. Treci prin tunel. Găsește-o pe Nin.” Le făcuse pe primele două. De îndată ce-l făcea și pe ultimul, nu avea să-i mai rămână nimic din ei. Nimic în afară de obiectul straniu din brațe.

Sefia închise trapa făcând cât mai puțin zgomot cu putință și se ridică. Recunoștea desișul. Tatăl ei obișnuia să o aducă aici la cules de afine și, când își umpleau coșurile, i le duceau lui Nin. Spusese întotdeauna că aceste tufe făceau cele mai dulci fructe, dar acum fata înțelese că o pregătise, de fapt, arătându-i drumul.

Amintirea tatălui o făcu din nou să plângă. Strângând obiectul îmbrăcat în piele de parcă ar fi fost o păturică, o jucărie de pluș sau un scut, Sefia ieși din tufișuri și o luă la fugă prin lumina serii, ferindu-se de ramurile care

încercau s-o apuce de păr. Lăstari o plesneau peste obraji și peste brațe. Șanțuri îi fugeau de sub picioare. Dar chiar și așa, suspinând și împiedicându-se, cu picioarele slăbite și cu trupul tremurând, nu se opri.

Când ajunse la ușa din dos a casei lui Nin, Sefia se simțea pierdută și înnebunită de durere, bolborosind incoerent, bâjbâind orbește și prăbușindu-se în brațele groase și moi ale lui Nin ca și cum s-ar fi aruncat de pe o stâncă.

Auzi vocea lui Nin, care părea să vină de undeva de departe.

— Deci în cele din urmă s-a întâmplat, nu? Îmi pare rău, copilă, ar fi trebuit să fiu acolo. Ar fi trebuit să te duc acasă.

Făcuse ce i se spusese. Folosise ușile secrete. Trecuse prin tunel. O găsise pe Nin. Și acum nu trupul mutilat al tatălui ei o înspăimânta cel mai tare, ci tăcerea, tăcerea implacabilă a celor morți, pentru că n-aveau să mai fie nici cuvinte de încurajare, nici bolborositul familiar pe care îl auzea când își culca obrazul pe stomacul tatălui ei, nici strănuturi, nici tuse, nici trosnetul încheieturilor obosite, niciunul dintre sunetele vieții de zi cu zi. Făcuse ce i se spusese. Și acum nu aveau să mai fie alte instrucțiuni; niciun cuvânt al tatălui ei nu va mai traversa prisma strălucitoare a lumii încă vii. El era mort. Plecase pentru totdeauna.

Capitolul 4

Asta este o carte

A doua zi de dimineață, când Sefia se trezi, ploaia nu se domolise, iar în micul cort pătrundea o lumină rece și murdară. Fata rămase întinsă privind pânza pătată. Ar fi putut jura că întrezărise ceva mișcându-se cu coada ochiului: pe Nin, foindu-se sub grămada de haine. Sau, afară, pe Nin trecând pe lângă cort. Dar era doar apa picurând din lucrurile ei. Doar o umbră căzând pe pânza cortului. Nin nu mai era. Fusese eliminată din univers, așa cum decupezi o figură dintr-o coală de hârtie; Sefia încă putea să ghicească locul unde Nin ar fi trebuit să se afle, vedea contururile vagi ale siluetei ei, simțea aerul vibrând de cuvintele pe care aceasta ar fi trebuit să le spună.

Tresărind din pricina durerii din gleznă, Sefia se ridică în capul oaselor și privi pânza nemișcată de la intrarea în cort. O năpădiră din nou amintirile zilei precedente. Mirosul de metal. Fața ciupită a femeii în negru. Trosnetul oaselor lui Nin.

Nin o protejase până la capăt și Sefia nu făcuse nimic ca s-o salveze.

Dându-și părul umed din ochi, Sefia începu să-și scoată lucrurile din raniță, așezându-le alături în grămezi ordonate până când mâinile ei dădură peste un obiect plat, rigid și tare.

Asta.

Asta căutau ei.

Păstrase obiectul vreme de șase ani și, deși își amintise adesea de el, îl scosese afară o singură dată.

Avea nouă ani pe-atunci. Ea și Nin părăsiseră casa de pe

deal de două zile. Nin era plecată la vânătoare și Sefia îl scosese din raniță. Era un lucru greu, aducând cu o cutie și având de-a lungul marginilor porțiuni înnegrite, deteriorate, unde trebuie să fi fost monturi cu filigran și pietre prețioase deși cineva trebuie să le fi smuls cu mult timp în urmă. Unicele piese de aur rămase erau întăriturile colțurilor și două închizători care își pierduseră luciul și care țineau obiectul ferecat. Când Nin se întorsese, Sefia tocmai era pe punctul de a-l deschide.

— Ce faci? o întrebase Nin.

Un iepure mort îi atârna în mână.

Sefia încremenise, cu un aer vinovat.

— Ce-i ăsta?

Nin se uita la obiect de parcă ar fi fost o capcană pentru urși, toată numai colți metalici.

— Uită că te-am întrebat, se răstise ea. Pune-l deoparte! Nu vreau să am de-a face cu chestia asta.

— Dar, tușă Nin, a fost a…

— Eu nu-s nici mama, nici tatăl tău.

Întorcându-i spatele, începuse să jupoaie iepurele. Următoarele cuvinte le rostise peste umăr, cu un aer rece și definitiv, vorbele acoperind zgomotul pieii jupuite și al tendoanelor rupte:

— Dacă mai văd chestia asta, o pun pe foc, laolaltă cu lemnele.

Sefia nu se mai uitase la acel obiect de-atunci, dar ori de câte ori făcea ordine în raniță îl atingea. Mâinile ei îi cunoșteau forma atât de bine că ar fi recunoscut-o și pe întuneric.

Durerea amintirii îi sfâșie din nou pieptul.

Tatăl ei.

Mătușa ei.

Sefia își înfipse degetele în învelitoarea de piele și o smulse. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi de furie, privi obiectul dreptunghiular din poala ei.

Pielea elegantă, cafenie părea să strălucească asemenea lemnului lăcuit; în centru era un soi de emblemă, ca acelea pe care le văzuse deasupra prăvăliilor din oraș: un cerc în care erau trasate patru linii:

Pielea fusese stampată cu fierul încins, așa că liniile erau negre și clare. Un indiciu. Studie simbolul, încercând să-și dea seama ce anume trebuia să însemne.

Un trident.

Un soare răsărind.

Un coif.

Întorcând pe o parte cutia cea stranie, examină închizătorile aurii care o țineau ferecată. Ce se afla înăuntru trebuie să fi fost important. Și periculos.

Înșiră în minte cele mai periculoase obiecte pe care le știa: puștile, cuțitele, otrăvurile, obiectele magice, precum Gongul Tunetului sau Telescopul cel Lung care putea vedea prin ziduri, sau lucrurile alea blestemate – Călăul sau Diamantele Doamnei Delune.

Sau poate că semnul avea să-i spună unde erau *ei,* oamenii care o luaseră pe Nin. Dacă o putea salva, dacă o găsea la timp, poate că așa avea să-și răscumpere greșeala de a-i fi lăsat să o ia.

Așa spera.

Sefia desfăcu închizătorile și săltă capacul.

Înăuntru era hârtie. Nimic altceva decât hârtie, netedă și sfărâmicioasă ca gheața. Începu să o răsfoiască, întorcând fiecare filă pe o parte și pe alta, așteptându-se să vadă ilustrații, dar nu zări decât niște modele, repetându-se rând după rând, ca niște panglici de dantelă neagră.

„Asta-i tot?”

Panicată, dădu foile din ce în ce mai repede în căutare de indicii, până ce degetele i se umplură de tăieturi de

hârtie, lăsând pe file amprente ca niște vârtejuri însângerate, în cele din urmă își dădu seama că, oricât de multe pagini ar fi dat, nu ajungea nici la început, nici la sfârșit. Sub degetele ei febrile apăreau întruna alte și alte foi.

Închise cutia și o aruncă. O usturau mâinile.

Hârtie. Asta își doreau. O cantitate infinită de hârtie, desigur, dar nimic altceva; doar hârtie presărată cu semne care arătau ca resturile de după o explozie.

Prudentă, ridică din nou capacul. Urmări cu vârful degetului semnele acelea stranii: linii drepte aducând cu drumurile pe care și le sapă gândacii prin bușteni uscați sau cu niște stoluri de păsări pe un cer alb. Fiecare semn era micuț și perfect conturat, cu mici steguleț sau codițe scurte la capătul fiecărei liniuțe, ținându-se pe fire orizontale invizibile, ca niște clești pe o frânghie de rufe. Dar nu erau însemne ale breslelor, nici blazoane și nici nu alcătuiau imagini ca bucățile unui mozaic.

Se repetau însă. Zări câteva semne distincte ivindu-se iar și iar pe aceeași pagină și găsi grupuri întregi reluate, uneori de zece sau de treizeci de ori, identice.

Iar unele semne erau izolate, fiind încadrate de spații albe, ca niște corturi ridicate pe pante înzăpezite sau ca stâlpii felinarelor pe drumuri de un alb imaculat.

Sefia încremeni.

Mai văzuse semnele astea înainte.

Fuseseră sculptate pe unele dintre jucăriile ei, niște cuburi de lemn pictate în culori vesele, pe laturile cărora erau gravate simboluri și imagini simple. Avusese o întreagă colecție.

O mangustă.

O anghinare.

Un inel.

Obișnuia să stea cu orele construind șiruri pe masă în timp ce mama ei toca legume sau tranșa găini, cu mâinile

ei cafenii presărate cu cicatrice albicioase, ghidând cuțitul cu mișcări iuți și sigure pe blatul de bucătărie. Din când în când, se uita pe fereastră ca să vadă unde era tatăl Sefiei, apoi se întorcea la fiica ei și împingea cuburile pe masă – soarele, elanul, fulgul, cântând cu vocea ei blândă:

— Es-e-fi-aaa.

— Es-e-fi-a, repeta Sefia râzând.

— Da, spunea mama ei, mângâindu-i obrazul cu un deget. Sefia, micuța mea Sefia.

Fata clipi ca să își alunge lacrimile și atinse semnul ca și cum l-ar fi putut face să i se imprime pe piele.

— Es, șopti ea.

Simbolul acela avea un sens și *un sunet,* de parcă ar fi fost luat din realitate și presat, ca o stranie floare întunecată, între două bucăți de hârtie. Era un șuierat, ca o înțepătură sau ca sfârâitul apei pe cărbuni încinși.

Își frecă obrazul. Mama ei o învățase să descifreze simbolurile, înaintea febrei și a tusei aceleia uscate, îngrozitoare și a batistelor pătate de sânge, înainte să se topească pe picioare.

Tatăl ei arsese cuburile la o zi după moartea mamei. Și-l amintea ghemuit în fața vetrei de piatră, punându-i jucăriile pe foc.

— Nu, tati!

Încercase să-l oprească, dar el o prinsese și îi strânsese în brațe trupușorul care se zbătea.

— E periculos. Nu trebuia să știi asta, zisese el, murmurând cuvintele în părul ei întunecat.

Sefia dăduse drumul unui vaier, strigându-și mama.

— Mami nu mai este, îi spusese tatăl mângâind-o pe păr în timp ce lumina focului îi juca pe cicatricea de la tâmplă. S-a dus, Sefia. Am rămas doar noi doi acum.

Fata își îngropase obrazul în cutele bluzei largi a tatălui ei și urmărise vopseaua umflându-se pe cuburile devorate de flăcări.

— Noi doi suntem o echipă, rostise el. Suntem împreună indiferent ce s-ar întâmpla.

Plânsul lui se contopise cu al ei, iar Sefia îl îmbrățișase și mai strâns, ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul.

Acum plângea din nou și lacrimile făceau cerneala să se întindă. Tamponă petele umede cu mânșeta cămășii.

Simbolurile acelea stranii erau *cuvinte.* Ele umpleau hârtia. Erau oare mesaje? Magie? Străvechi învățături încredințate numai părinților ei?

De ce nu continuase tatăl ei să o învețe?

De ce nu-i dăduse ceva care s-o facă să meargă înainte?

Miji ochii și-și ascunse în palme buricele pline de tăieturi ale degetelor.

Era periculos. În privința asta, avusese dreptate.

Ei voiau obiectul acela și nu aveau să se oprească până nu-l obțineau.

Veniseră după tatăl ei. Veniseră după Nin. Mai devreme sau mai târziu aveau să vină după ea. Nimeni nu era în siguranță.

Asta dacă nu-i oprea.

Sefia puse la loc capacul și închizătorile. Avea de gând să-l folosească împotriva lor dacă putea, dar nu aveau să pună mâna pe el niciodată.

În anii dinainte existase mereu cineva care s-o apere, dar acum era singură și *ei* nu dispăruseră. O aveau pe Nin, dacă nu cumva deja… Sefia își înfipse degetele în ⚽, șuierând când simți din nou durerea de la tăieturi. *Nu.* Nin avea nevoie de ea acum. Avea nevoie de puterea și de rezistența ei, de istețimea și de hotărârea ei.

Nu exista decât o singură cale de a se apăra de oamenii care îi distruseseră familia.

Trebuia să-i oprească ea însăși.

Încercă să le ia din nou urma după o zi, când durerea din gleznă i se mai domolise, dar ploile spălaseră totul

temeinic, făcând să dispară orice semn al trecerii lor prin junglă. Deși nu se simțea în largul ei în mulțime, cercetă zonele locuite în căutarea femeii în negru și a misteriosului ei tovarăș, întrebând de ei în satele din apropiere și în pădure, la tabăra unor tăietori de lemne.

Dar nimeni nu-i văzuse.

Nimeni nu știa nimic.

Ai fi zis că dispăruseră de-a binelea, lăsându-i un singur indiciu: ciudata cutie cu hârtie și cu simbolul acela pe capac.

Așa că se retrase în desișurile junglei din Oxscini ca să își perfecționeze abilitățile și să studieze obiectul. Transformă fiecare vânătoare într-o provocare, asigurându-se că fiecare săgeată ajungea unde trebuie. Descoperi cum să arunce cu cuțitul și cum să-și facă săgeți otrăvite cu ajutorul tegumentelor de broască, cum să doboare prăzi de două ori mai mari ca ea și cum să urmărească țintele pe întuneric.

Căci știa că nu erau departe oamenii care veniseră după tatăl ei, care veniseră după Nin și care aveau să vină și după ea… dacă nu-i găsea ea prima.

Sefia își petrecu săptămâni în șir dând târcoale prin Oxscini, cercetând hârtiile, verificând, căutând, punându-și întrebări. Începuse să-și petreacă nopțile prin copaci, într-un hamac de frânghie. Când scotea obiectul cel straniu avea senzația că peste umărul ei se uită cineva, cercetând rândurile în căutare de secrete, la fel ca ea.

Nu trecu mult până să recunoască diferite semne cu aceeași ușurință cu care identifica urmele animalelor – oftatul sec al unui O, murmurul unui M, dar începu să citească abia o lună mai târziu, într-o noapte în care luna își revărsa lumina palidă peste frunzișul pădurii, în timp ce fata stătea în hamac cu obiectul acela sprijinit de genunchi.

Îi atrase atenția un rând. Erau doar câteva semne

adunate laolaltă, ca urmele pașilor unui fluierar-de-munte care tocmai și-a luat zborul. Ieșeau în evidență fiindcă erau izolate. Celelalte semne se înșirau neîntrerupt pe foaie, dar acestea erau încadrate de spații albe.

Se aplecă atât de mult, încât mai că atinse hârtia cu vârful nasului, trăgând în piept mirosul vegetal. Încruntându-se, se luptă să găsească sunetele potrivite, silindu-și limba și dinții să lucreze împreună: sunetul deschis la început și la sfârșit…

— Asta…

Zâmbi, plesnind pagina cu palma. Rosti cuvântul încă o dată, memorând ordinea formelor:

— Asta!

Următorul cuvânt fu mai ușor:

— …este…

Și următorul și mai simplu:

— …o…

Ultimul cuvânt o făcu să se oprească. Se luptă cu părțile lui, străduindu-se să le îmbine și să le facă să capete sens.

— C.. Car…

Apoi înțelesul i se revelă în toată claritatea lui, ca un fascicul de lumină traversând o prismă din care iese împărțit în fâșii de culoare.

— …carte.

Rosti din nou totul, mai sigură de data asta:

— Asta este o carte.

Vocea ei suna nefiresc, prea sonoră printre foșnetele copacilor, dar fata repetă totul:

— Asta este o carte.

…Ca și cum simpla pronunțare a cuvintelor le făcea să devină adevărate. Le rosti din nou și din nou, fără să fie complet sigură că ultimul însemna ceva, deși cu cât îl repeta mai mult, cu atât părea să capete înțeles. Era o *carte.* Obiectul acela straniu și dreptunghiular își dăduse un nume.

Avea un nume.

— Carte, rosti Sefia zâmbind.

Pentru o clipă avu senzația că semnele erau strălucitoare și fierbinți. Ceva auriu se insinuă la marginea câmpului ei vizual. Apoi clipi și lumina inundă întreaga lume, învolburându-se în jurul ei în cercuri largi, înlănțuite, înălțându-se spre cer, spre stele. Mai văzuse lumina asta și înainte, dar aceasta de acum îi arăta că lumea e *plină* de mici curenți aurii, un milion de curenți și un miliard de particule luminoase, toate perfecte, clare și radiind înțelesuri.

Viziunea o făcu să alunece la loc în hamac. Scăpă cartea din mână.

Magie! Se simțea de parcă ar fi privit dincolo de stele, spre orice ar fi fost acolo.

Era vag conștientă de sine – simțea că încă era în trup, că încă e în hamac, dar lumina era atât de strălucitoare și de învolburată, încât avu senzația că putea fi înghițită dintr-o clipă într-alta, pierzându-se pentru totdeauna în marea aceea de aur.

Era înspăimântător să vezi atât de multe. Să te îneci în lumină. I se întoarse stomacul pe dos. Tâmplele îi pulsau. Se prinse de marginile hamacului ca și cum așa ar fi rămas ancorată în realitate, ca și cum așa lumea ar fi încetat să se mai învârtă.

Apoi, într-o clipită, totul dispăru și Sefia se pomeni zăcând ametită și cu răsuflarea tăiată, încercând să se concentreze asupra siluetelor întunecate ale copacilor sau asupra unei singure stele, pentru ca viziunea aceea să nu-i mai joace pe dinaintea ochilor.

Ce fel de magie era asta?

Cum o descoperiseră părinții ei? Și de ce și-o doreau dușmanii?

Nin știa la ce folosește?

Întrebările fără răspuns roiau în jurul ei în timp ce fata

își strângea capul în mâini ca să oprească durerea pulsândă. Copacii păreau să o împresoare tot mai mult.

Repetă cuvintele:

— Asta este o carte.

Erau atât de mici și mai erau zeci de alte semne, sute de alte cuvinte numai pe foaia aceea de hârtie, iar pe următoarea se aflau alte semne, alte cuvinte… și tot așa.

Sefia se gândi la viziunea ei, la senzația aceea bruscă și amețitoare de imensitate, la ideea că toate lucrurile erau legate între ele. Existau oare semne pentru fiecare stea și pentru fiecare fir de nisip de pe plajă? Pentru „copac” și „piatră” și „râu”? Pentru „cămin”? Erau la fel de frumoase ca sunetele lor suspendate în aer?

Era ca și cum până în acel moment fusese încuiată pe dinafară, întrezărind când și când prin crăpătura dintre ușă și podea o lume magică. Dar cartea era cheia și, dacă își dădea seama cum s-o folosească, putea deschide ușa spre magia care, unduindu-se agitată de curenți invizibili, se afla dincolo de lumea pe care fata o cunoștea cu urechile, limba și degetele.

Și odată ce va fi înțeles totul – toate semnele, toate cuvintele, avea să afle ce însemna simbolul de pe copertă, de ce familia îi fusese luată, cine erau cei care făcuseră asta și cum putea să le dea de urmă.

Capitolul 5

Ucenicul

Cu două săptămâni în urmă, la numai două zile după cea de-a paisprezecea sa aniversare, Lon n-ar fi crezut că viața lui s-ar fi putut schimba atât de radical sau atât de repede.

La poarta de sud era obișnuita agitație matinală –

fermieri și negustori îndreptându-se către culmile terasate ale Corabelului, marinari proaspăt sosiți din larg, răspândind miros de sare și belele. Dar mulți dintre aceștia erau clienți de-ai casei și îi cunoșteau trucurile, așa că nu-și dădu osteneala să-i atragă la masa lui.

Trase micuțul vas cu cărbuni mai aproape, apoi îl împinse îndărăt, puțin mai la stânga, apoi din nou la dreapta. Se agățase de speranța tot mai slabă că părinții săi aveau să revină de ziua lui și să-l ia cu ei într-o călătorie fantastică spre o țară îndepărtată, unde avea să intre ucenic la un mare clarvăzător, numai pentru a fi răpit de un pirat al nisipurilor disperat să afle leacul pentru boala frumoasei lui fiice.

Însă părinții lui plecaseră de șase luni, călătorind cu o trupă de acrobați, actori și jongleri ca și ei. Nu câștigau suficient ca să poată plăti mesageri, așa că el habar n-avea când urmau să se întoarcă. Nici măcar nu știa dacă se mai aflau în regatul Deliene sau dacă plecaseră spre sud, în celelalte insule.

Oftând, Lon presără puțină tămâie peste vasul cu cărbuni și, învăluit de fumul dulce care se ridica deasupra tăciunilor, avu senzația că-si vede viața desfășurându-i-se înaintea ochilor, un șir de zile care deveneau ani, fiecare asemănător cu cel dinainte, în care el avea să ghicească norocul la poarta orașului până când, de bătrânețe, n-avea să-și mai poată scoate masa în stradă.

Când fumul se împrăștie, zări un bătrân care rătăcea prin mulțime, cu părul cărunt, lung până la umeri, răvășit și cu ochii cercetând fără astâmpăr acoperișurile de țiglă, balcoanele din fier forjat, caldarâmul din piatră de râu, ca și cum ar fi fost prima sa vizită în Corabel. Îi puteai ghici pe vizitatorii capitalei regatului după privirea lor uimită și după faptul că tot întorceau capul în încercarea de a cuprinde cât mai mult din orașul aglomerat de pe deal.

Mijindu-și ochii, Lon îl examină pe bărbat cu atenție.

Tenul lui era întunecat și ridat ca o coajă de nucă, dar fața și mâinile nu păreau să-i fie arse de soare. Roba lungă de catifea nu era potrivită colindatului pe străzile aglomerate, iar când alți trecători îl călcară pe tivul târât pe jos, Lon zări papucii moi ale căror tălpi începuseră deja să se dezlipească.

„Probabil lucrează acasă, dar azi a plecat fără să-și aducă aminte să se schimbe”, își zise Lon. Pentru că se grăbea? Sau pur și simplu fiindcă era distrat? Dar dacă nu era din Corabel, de ce avea aerul că abia ieșise din casă în halat?

— Hei, bunicule! strigă Lon. Aici!

Bărbatul își ridică privirea clipind. Părea să nu se poată concentra.

„Probabil poartă ochelari.” Lon se ridică în picioare și îi făcu semn cu mâna.

Bătrânul își croi drum printre cotigi și vânzătorii de pește proaspăt, împiedicându-se de pietrele caldarâmului și ciocnindu-se de marinarii aflați în permisie pe uscat. Se prăbuși recunoscător pe scăunelul pe care i-l oferi Lon, tamponându-și fruntea cu manșeta mânecii sale brodate.

Băiatul îi zâmbi larg. Nu fu nevoie să insiste prea tare ca să afle numele bătrânului – Erastis – și nici ca să îl convingă să se despartă de câțiva zeni de aramă ca să-și afle viitorul.

— Ia puțină tămâie și presar-o peste cărbuni, îi indică Lon, vârând în buzunar banii bătrânului. O să văd în fum ce-ți rezervă viitorul.

Supus, Erastis făcu ce i se ceruse. Focul trosni și Lon începu să-l examineze pe bărbat prin fum, remarcând bătătura de pe degetul mijlociu al mâinii drepte, petele de cerneală și firele de păr de pe mâneca lui brodată, spatele și umerii aduși, umbrele vinețiii de sub ochi și urmele nu foarte adânci de pe șaua nasului.

Erastis nici nu clipi când Lon îi spuse că purta ochelari,

că ieșea rareori din casă, dar că acum avea o treabă importantă, că își petrecea majoritatea timpului aplecat deasupra mesei, pictând minuțios cu o pensulă fină.

Bătrânul zâmbi, iar fața zbârcită i se ridă și mai tare.

— Orice escroc poate să-mi spună asta. Am auzit că *tu* ești special.

Lon se trase îndărăt.

— De la cine?

— Asta spune-mi tu.

Nefiind omul care să dea înapoi în fața unei provocări, Lon își trecu mâinile prin părul negru, făcându-l să se zbârlească. Trase adânc aer în piept și privi drept în ochii căprui ai lui Erastis. Simțirea i se divizâ în două, iar culorile vii și larma trecătorilor începură să se estompeze, înlocuite fiind de o percepție a lumii care trecea dincolo de văz și de miros. De obicei, nu avea nevoie decât de puțin spirit de observație și de câteva sugestii făcute clienților pentru ca aceștia să-i spună practic singuri ce voiau să audă de la el. Dar la nevoie, exista întotdeauna această a doua vedere. Trebuia să se concentreze ca să își împartă simțirea între lumea fizică și cea strălucitoare de dedesubt și întotdeauna sfârșea prin a i se face rău de la stomac, ca și cum ar fi înghițit prea multă apă de mare. Dar când dădea de greu, al șaselea simț îi asigura bani și de-ale gurii și era tare mândru de asta.

Putea să privească atent o mânecă peticită și să vadă istoria ei desfășurându-se dinaintea lui în imagini disparate: mâini purtând petele specifice vârstei înaintate, cosând la lumina nesigură a unei lumânări, un bunic pe patul de moarte, o călătorie spre capitală pentru a-i fi declarat decesul înaintea istoricilor, în Sala Amintirii.

Dacă examina montura goală a unei vechi broșe, vedea ce se întâmplase cu piatra lipsă: un stăpân zgârcit, un furt în toiul nopții, un cămătar, copii bolnavi și medicamente cu miros neplăcut.

Lon clipi și celălalt simț al său se ascuți. Panglici aurii trecură peste capul și umerii bătrânului, curgându-i pe brațe până în palmele delicate, unde se adunară, căpătând sens.

Și știu de ce venise Erastis la el.

— E de-abia a treia oară în ultimii zece ani când ai ieșit din casă, dar cineva pe nume Edmon a spus că e important.

Lon își trecu o mână peste obraz, surprins.

— A spus că *eu* sunt important. A spus că ți-ai dori să mă cunoști. „Fiindcă Biblioteca a stat mult prea mult timp fără un Ucenic.”

Lon clipi din nou și celălalt simț îl părăsi subit. Lumina dispăru, iar el rămase clătinându-se ușor în timp ce se lupta cu amețeala și greața.

— Ce e aia bibliotecă? Și cum de știa că o să fiu aici?

— Darurile tale, zise Erastis dându-și părul după urechi și aplecându-se spre Lon. Mai sunt și alții care s-au născut cu talente cum ai tu. Sunt sigur că ai auzit de ei: clarvăzătorii, invocatorii, făuritorii de arme magice. Majoritatea figurilor legendare au un talent care le face să fie remarcabile.

Lon se lumină la față.

— Ca bărbatul acela puternic ca un bivol? Ca bijutierul care a făcut Diamantele Blestemate ale Doamnei Delune?

— În comparație cu noi, ei sunt amatori. Putem să te învățăm să-ți folosești talentele cu precizia unui bisturiu.

— *Cine sunteți?*

— Suntem o societate de cititori, zâmbi Erastis. Oameni ca tine.

„Cititori” Lon rostogoli cuvântul pe limbă, deși respectul cu care îl rostise bătrânul îl împiedică să-l spună cu voce tare.

— Societatea s-a format cu mulți ani în urmă, continuă bătrânul, înainte de timpurile pe care istoricii și le

amintesc, când fiecare val al istoriei ștergea tot ce fusese înaintea lui. Totul era haos și întuneric și în acel întuneric noi am devenit lumina, cu misiunea de a-i proteja pe toți cetățenii din Kelanna.

Lon se încruntă. De când luase sfârșit dușmănia sângeroasă dintre provinciile Ken și Alissar, lucrurile merseseră bine în Deliene. Dar auzea în fiecare zi vești despre războiul din Everica și despre foametea și prăpădul din Liccaro, Regatul-Deșert.

— Nu faceți o treabă prea bună atunci, nu-i așa?

— Hm, încearcă tu să aperi lumea de ea însăși!

— Păi nu ăsta-i rostul vostru?

— Așa-i, zise Erastis zâmbind rușinat. Avem planuri mari cu tine.

Îi vorbi lui Lon despre mărețele isprăvi magice pe care le putea face dacă li se alătura. Aveau să străbată munți și să traverseze mări ca aventurierii și proscrișii care populau visele băiatului, pline de oceane, nave și focuri de armă. Faptele lor urmau să aducă pacea într-o lume frământată, proiectându-i printre stele, în legendă.

— Niciodată lumea n-a cunoscut această pace, îi atrase Lon atenția. Nici măcar o dată.

— O va cunoaște.

— Cum de știi?

— Avem Cartea.

Lon nu știa ce era Cartea, dar simțea că se află la o răscruce: într-una dintre direcții era destinul său de artist al străzii, prevestind oamenilor viitorul pentru câțiva bănuți. Poate că într-o zi părinții săi aveau să-l ia cu ei. Sau poate că nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

Celălalt drum ducea spre necunoscut, spre promisiunea puterii și a pericolului, spre un țel măreț, la care visase dintotdeauna… Și știu că trebuia să afle care era acel țel.

Se folosi de puținele sale economii ca să le lase un mesaj părinților săi la principalul oficiu poștal și, în aceeași

noapte, părăsi Corabelul însoțit de Erastis.

A doua zi începu noua lui viață: era Bibliotecarul Ucenic.

Să fi fost doar Biblioteca – și tot era mai mult decât și-ar fi putut imagina Lon. Fusese săpată într-un munte și prin ferestrele sale se vedeau piscuri de granit și o vale tăiată în stâncă de ghețarii de odinioară. Zidul nordic al Bibliotecii era în întregime din sticlă, cu uși care duceau la o seră în terase suprapuse, o seră ce refracta lumina ca o prismă.

Biblioteca avea tavan boltit, ferestre cu vitralii și balcoane în care vegheau statuile de bronz ale Bibliotecarilor din trecut. Pe pereți și pe coloanele de marmură erau atârnate lămpi electrice care scăldau încăperile în lumină aurie. Electricitate! Îl fascina procesul misterios care-i dădea naștere. Restul lumii încă folosea lumânări și lămpi cu gaz.

Un pocnet puternic îl deșteptă din visare și Lon redeveni atent. Erastis, Maestrul Bibliotecar, lovea în tablă cu vârful unui arătător lung. Desigur, Lon avusese dreptate: după anii în care stătuse aplecat asupra cărților, Erastis se alesese cu o miopie accentuată și acum purta pe vârful nasului niște ochelari subțiri în formă de semilună. Lon observase că, atunci când se grăbea cu lecțiile, Erastis îi arunca priviri severe, mustrătoare pe deasupra ramelor ochelarilor.

Ca acum.

— A, insistă Erastis.

Lon trebuia chipurile să deprindă cititul. Învățase alfabetul înainte de sfârșitul primei săptămâni de la sosirea sa, însă aceste exerciții i se păreau plicticoase.

A

— A, repetă el supus.

Un zâmbet delicat înflori pe buzele lui Erastis,

cuprinzându-i încet întregul chip. Își înclină capul ca și cum ar fi ascultat muzică.

— Splendid. Și…?

S

— Sî.

T

— Tî.

Mintea lui Lon hoinărea din nou.

În centrul sălii principale se afla un cerc compus din cinci mese curbe, fiecare cu lampă de citit, suport pentru călimară și sertărașe pentru tocuri, săculeți de in cu nisip și sandarac[4], sugativă, creioane, gume de șters, lupe, rigle, toate cele necesare pentru scris și copiat. Niște trepte duceau către alte mese, dispuse aproape de pereții încăperii, unde rafturi de culoarea caramelei se ridicau până la balcoanele cu canapele îmbrăcate în catifea îndărătul cărora se aflau alte firide cu și mai multe cărți.

În încăpere erau mii de manuscrise. Unele dintre cele mai vechi, cu legăturile destrămate și cu paginile pătate de mucegai, aveau mare nevoie de restaurare, iar Erastis își petrecea adesea după-amiezile lipind paginile rupte și reatașând cotoarele desprinse, în timp ce servitorii orbi ai Bibliotecii ștergeau praful de pe rafturi, fără a atinge vreodată cărțile.

Toți servitorii din Trunchiul Principal, inclusiv cei care deserveau Biblioteca, erau orbi. Pentru protejarea cuvintelor, spusese Erastis. Pentru ca puterea lor să nu încapă pe mâinile cui nu trebuie.

Manuscrisele erau împărțite în Fragmente, texte copiate din Carte, cuvânt cu cuvânt, cu o caligrafie migăloasă, de alți Bibliotecari care trăiseră demult, și Comentarii – interpretări și reflecții asupra înțelesului diverselor pasaje, indexuri, apendice și volume pline cu definiții, etimologii și

[4] Rășină naturală, folosită la prepararea lacurilor și vopselelor.

referințe. Maeștrii și Ucenicii mai avansați foloseau cărțile Bibliotecii ca să-și continue studiile, să învețe din trecut și să facă planuri. Dar Lon nu avea voie să le examineze până ce Maestrul Bibliotecar nu hotăra că e pregătit.

Erastis lucra acum la propriile lui Fragmente, copiind secțiuni ale Cărții pe care nu le mai citise nimeni vreodată, pentru a proteja cele scrise în cazul în care Cartea s-ar fi pierdut sau, mai rău, ar fi fost distrusă. Cu excepția textelor lipsă care dispăruseră în Marele Foc, puteai găsi enorm de multe informații din Carte pe rafturile din jur: arbori genealogici ai unor case nobiliare, istorii ale războaielor de la granițele provinciilor, profeții despre ceea ce va să vină. Cu toate acestea, Erastis aprecia că nu se copiase decât o parte neînsemnată din Carte.

— Mare parte din ea e inutilă, zisese el odată, fluturând leneș prin aer o pensulă de caligrafie. Am studiat pagini după pagini despre istoria unei singure pietre.

— Atunci de ce ne ostenim să o copiem? îl întrebase Lon.

Bibliotecarul îi răspunsese:

— Pentru că o singură piatră poate schimba cursul unui râu.

Și când Lon își dăduse ochii peste cap, adăugase:

— Și pentru că e scris.

— Lon!

Vocea lui Erastis îl trezi din nou din visare.

Băiatul tresări. Sub privirea insistentă a lui Erastis, citi ultima literă de pe tablă:

A

— Aaa.

Dintre toate literele, lui Lon îi plăcea cel mai tare S-ul. Sunetul ca foșnetul solzilor pe nisip se potrivea cu forma. Zâmbi.

— Asta, rosti el. Asta. Asta. Asta.

Maestrul încuviință din cap.

— Eu a trebuit să studiez alfabetul o lună întreagă înainte să pot să pronunț un cuvânt.

Lon se animă brusc.

— Deci… acum putem face ceva mai amuzant? Rajar și ceilalți sunt deja cu mult înaintea mea la Iluminare.

Magia cărții. Capacitatea de a face minuni. Începuse deja să folosească magia de prim nivel, Vederea, când fusese descoperit de Maestrul Bibliotecar, dar cu Iluminarea putea învăța cum să săvârșească lucruri mai măreațe decât să iscodească istoriile altora: să ridice obiecte fără să le atingă, să creeze talismane care să le ofere purtătorilor darul invizibilității, să dispară dintr-un loc ca să reapară în altul.

— Rajar și ceilalți sunt aici dinaintea ta. Și nu te mai lua după el, spuse Erastis dând cu dispreț din mână. Soldații nu pot privi lucrurile decât din perspectiva a ceea ce pot distruge, manevra sau cuceri. De-aia sunt doar Soldați.

— Da, dar măcar ei *fac ceva,* zise Lon.

Maestrul Bibliotecar îl privi încruntat.

— Bine, dar cu tezaurul cum rămâne? Nici măcar n-am văzut Cartea.

Erastis privi pe furiș peste umăr. Mișcarea fu atât de rapidă, încât Lon n-ar fi putut băga mâna în foc că o văzuse cu adevărat.

— Noi suntem singura unitate care are privilegiul de a lucra direct cu Cartea. O s-o vezi când vei fi pregătit.

Ordinul era compus din cinci unități, având fiecare câte un Maestru și un Ucenic. Mai exista și un Director care îi conducea pe toți. Soldații studiau tactici de luptă în grădinile de nisip. Asasinii se antrenau în sălbăticie pentru găsirea urmelor. Dar numai Lon avea să lucreze cu Cartea, într-o bună zi.

Privi dincolo de table, către ușa rotundă de metal montată în stânca muntelui. Tezaurul avea un mâner rotund cu cinci spițe care controla încuietorile și două

locașuri pentru chei, de-o parte și de alta a mânerului. Maestrul Bibliotecar avea una dintre chei, pe care o purta la gât, pe un lanț lung de aur. Directorul Edmon, conducătorul ordinului, o avea pe cealaltă. Nimeni nu știa unde o păstra. Dacă aveai ambele chei trebuia să execuți o serie complicată de răsuciri ale mânerului în ambele direcții ca să deschizi ușa.

Dar Lon murea de curiozitate să vadă Cartea. Doar Erastis îi vorbise despre ea, iar el o descrisese în cel mai imaterial fel cu putință, ca și cum ar fi fost făcută din lumină și magie, nu din hârtie și ață. În fiecare zi, Lon se ruga de Maestrul Bibliotecar să i-o descrie până ajunsese ca, atunci când închidea ochii – mai bine zis, mai ales când închidea ochii, să vadă paginile subțiri și fremătătoare, copertele de piele cafenie, închizătorile bătute cu nestemate și filigranul aurit de la colțuri. Le jurase celorlalți patru Ucenici că știa pe de rost formele monturilor și pietrele prețioase și că uneori, noaptea, când era în pat, putea chiar să-i simtă mirosul: mucegai, iarbă, vanilie și ceva acrișor. Dar nici măcar Rajar nu-l credea.

— Nimeni nu vede Cartea când are chef, nici chiar Edmon, îl dojeni Erastis, ciocănind din nou în tablă. Continuă!

Lon suspină și-și îndreptă spatele.

— Este… o… carte. Asta este o carte, citi el fără a mai silabisi.

Își dădu ochii peste cap.

— *Asta* nu-i o carte. E o tablă.

— Așa crezi?

Lon deschise gura să-i răspundă, dar renunță după o clipă. Își înclină capul nedumerit. Putea o tablă să fie o carte? Putea orice lucru să fie o carte, dacă știai cum să-l citești?

— Din nou, zise Erastis ridicând arătătorul.

Trăgând iar adânc aer în piept, Lon își îndreptă atenția

asupra literelor.

— A, rosti el. Sî. Tî. A.

* * *

Dacă orice putea fi o carte, nu exista limită pentru câte puteai să înveți, cu condiția să știi ce să cauți. Pietrele netede de râu răspândite pe covorul de mușchi. Liniile trasate pe nisip. Sau zgâriate pe o latură a unui buștean căzut, pe jumătate acoperite de rămurele și frunze moarte. „Asta este o carte.”

Căpitanul Reed și Curentul Credinței

La drept vorbind, existau mai multe corăbii verzi în Kelanna, dar oricine știa mersul lucrurilor ți-ar fi putut spune că importantă era una singură. La proră avea un copac ce părea să fi crescut pur și simplu din coca[5] navei, încolăcindu-și ramurile pe sulița mândră a bompresului[6], cu frunzele gata parcă în orice clipă să se desprindă din codițele lor și să formeze vârtejuri fantastice. Oamenii ziceau că e un copac magic dintr-o dumbravă secretă din Everica, unde arborii umblau și îi șopteau fel de fel de lucruri vrăjitoarei care trăia printre ei.

Se spunea că această corabie putea lăsa în urmă orice vas de pe Marea Centrală, viteza ei fiind egalată numai de *Frumusețea Neagră* din sud-est. Dar *Curentul Credinței* nu dădea niciodată bir cu fugiții. Înfruntase vârtejuri de apă și monștri marini,

[5] Ansamblu format din scheletul unei nave și învelișul ei exterior.

[6] Catarg înclinat și mai scurt, așezat la prora unei corăbii.

participase la mai multe bătălii decât unele corăbii care aveau de două ori vârsta ei și le supraviețuise tuturor.

Când nava era trasă în port, membrii echipajului își petreceau serile în taverne igrasioase duhnind a sudoare și bere; se aplecau secretoși peste masă, șoptind: *„Curentul* îți va arăta drumul.” Chiar și când hărmălaia se ridica până la grinzile pline de pânze de păianjen, șușoteau despre navă tot cu respect: *„Curentul* îți va arăta calea.”

Alții spuneau că nu nava era specială, ci căpitanul. Cannek Reed era fiul unui pietrar cu pumnii ca doi bolovani și aparținea apelor la fel cum tatăl său, un bărbat cum rar întâlnești, era un om al uscatului. Se spunea că Reed avea cel mai bun echipaj din Kelanna. Ei lucrau pentru Reed – și și-ar fi dat viața pentru el – fiindcă bărbatul le purta de grijă, îi făcea faimoși, îi trata ca pe niște frați. Căpitanul era întotdeauna primul care să înfrunte pericolul.

Uneori, când *Curentul* era în port, Reed se cocoța pe arborele mare și stătea în gabie[7], ascultând glasul mării, în vreme ce soarele se scufunda dincolo de orizont și apele deveneau aurii și întunecate. Se spunea că marea îi vorbea. Cunoștea toate porturile naturale și curenții cei mai rapizi și știa cum să evite o furtună iscată din senin, care părea chitită să-l distrugă. Unii povesteau chiar că, privind forma valurilor, îți putea spune de unde veneau și încotro se duceau.

Reed și corabia lui le erau cunoscuți tuturor celor din Kelanna… Așa stăteau lucrurile. Se trăia printre giganți și monștri. Poveștile umblau din gură în gură ca sărutările sau molimele, până când inundau

[7] Platformă orizontală fixată în vârful unui catarg și folosită ca post de observație.

străzile, strângându-se în șanțuri, apoi în pâraie și râuri și ajungând în cele din urmă până la ocean.

Capitolul 6

Băiatul din ladă

Sefia nu părăsi Oxscini și își petrecu următorul an călătorind prin Regatul împădurit, căutând în zadar semne ale trecerii lui Nin și a răpitorilor, devenind puternică și dură în singurătate. Supraviețuia cu ceea ce putea culege, prinde și vâna, iar când nu punea lațuri, nu împletea capcane pentru homari și nu vâna cu arcul în pădure, învăța să citească.

La început lucrurile merseseră lent, fata citind câte un rând o dată, dar apoi îi devenise tot mai ușor să recunoască literele și să înțeleagă cuvintele folosite cel mai des. Încă mai avea nevoie de câteva minute uneori ca să deslușească anumite înțelesuri, luptându-se cu pronunția și încercând sunetele pe limbă înainte de a le pronunța ca un tot. Unele pasaje aveau atât de multe cuvinte confuze și complicate, încât o făceau să scrâșnească neputincioasă din dinți și să sară la ceva mai simplu.

Învățătă să citească în copaci sau adăpostită în peșteri săpate de vânt, ce se deschideau spre cascade uimitoare care se prăbușeau în hăuri. Ori de câte ori scotea cartea, ori de câte ori o desfăcea din acoperământ, își plimba degetele peste emblema de pe copertă, urmându-i adânciturile.

O ajuta să evoce amintirea celor pe care îi pierduse. Mama, ale cărei trăsături se ștergeau ca acuarelele în

lumina soarelui. Tata, țeapăn și rece, de parcă ar fi fost de ceară. Și Nin, privind-o prin frunziș.

Devenise un ritual. Două linii curbe pentru părinți, una pentru Nin. Linia dreaptă – pentru ea însăși. Cercul reprezenta ceea ce avea de făcut: să afle la ce folosea cartea, s-o salveze pe Nin și, dacă putea, să-i pedepsească pe vinovați.

Dar cartea continua să nu-i ofere răspunsuri și, oricât de mult citea, oricât de pricepută devenea la mânuirea cuțitului și a arcului, nu părea să se apropie de momentul îndeplinirii promisiunii.

Apoi, cu două săptămâni înainte să împlinească șaisprezece ani, totul se schimbă.

Ca de obicei, Sefia stătea ghemuită în hamacul atârnat între doi copaci, la douăzeci și cinci de metri de sol. Coroanele copacilor se legănau deasupra ei, scârțâind în vânt. Solul acoperit de frunze moarte se afla mult dedesubt. Nori pufoși pluteau pe cerul albastru.

Tocmai se pregătea să înceapă să citească, ținând cartea în poală și dezvelind-o cu mișcări iuți și delicate. Iată simbolul scrutând-o la rândul său, ca un ochi întunecat, îi urmări liniile cu vârful unui deget.

Răspunsuri.

Izbăvire.

Răzbunare.

Apoi își plimbă degetele pe muchiile copertei și o deschise la frunza lată pe care o folosea ca semn de carte. Paginile se unduiră sub mâinile ei. Începu să citească.

O întrerupse trosnetul unor crenguțe rupte. Ușoară ca o pasăre, închise cartea și privi în jos printre ramurile înfrunzite. Auzi alte zgomote: lăstari frânți sub pași, mormăieli, teci de săbii și tocuri de arme zăngănind. Sefia ascultă cu atenție. Judecând după sunete, prin pădure treceau cincisprezece sau douăzeci de persoane.

Un minut mai târziu intrară în raza ei vizuală; erau niște

bărbați murdari și transpirați, cu umerii căzuți, aduși de spate. Tropăiau zgomotos pe solul pădurii cu cizmele lor grele. Câțiva țineau de funii niște măgăruși răpciugoși care trăgeau căruțe șubrede, pline cu provizii. Ultima cotigă transporta numai o ladă zgâriată, închisă cu un lacăt, având pe margini găuri de aerisire și pe spate un simbol, pe care Sefia l-ar fi recunoscut oriunde.

Se gândi imediat la cărți, mai multe decât și-ar fi putut imagina că există, stivuite una peste alta, purtând între copertele lor milioane și milioane de noi cuvinte și combinații.

Își coborî privirea către cartea din poala ei. Un an întreg căutase simbolul și acesta îi apărea nu printre cuvinte, ci în lumea reală, la fel de concret ca lada pe care era imprimat.

O ladă cu găuri pentru aerisire.

Sefia ezită. *Cărțile* nu au nevoie de aer. Apucă să arunce o ultimă privire lăzii înainte ca aceasta să dispară după un cot al potecii.

„Nin?”

Duse mâna la cuțit, apoi, în timp ce zgomotul pașilor se stingea, își desfăcu hamacul și își îndesă lucrurile la loc în raniță. Își verifică arcul și tolba de săgeți cu pene roșii la capăt și coborî grăbită din copac.

„Nin.”

Înainte să-i urmeze pe bărbați spre nord, prin junglă, își înfipse degetele în pământ și miji ochii, promițându-și că de data asta nu va da greș.

Când bărbații se opriră, soarele coborâse deja printre trunchiurile copacilor, aruncând asupra tufișurilor raze aurii, piezișe, întrerupte de fâșii de umbră. Sefia se cocoță

într-un copac din apropiere, de unde putea supraveghea întreaga tabără. Cotiga cu lada era la marginea poienii. Oamenii aprinseră focul și pregăteau cina; păreau să evite cotiga, făcând ocoluri largi ca pentru a se ține la distanță. Cât timp mâncară, Sefia mestecă și ea câteva fâșii de păstramă, căutând punctele slabe ale grupului, în timp ce larma vocilor se înălța spre coroanele copacilor.

Un bărbat care își lustruia pușca se opri și zise:

— Ascult-aici: niciodată nu mă satur. N-am văzut pe nimeni care să lupte-așa. Pușiu-i iute ca o mâță.

Prietenul lui, așezat alături, își ridică peticul ce-i acoperea un ochi și își scărpină pielea întinsă peste orbita goală.

— Și mai e și rău.

— Termină! făcu omul cu pușca și îi trase una amicului său, care râse și își potrivi peticul la loc. Și tu te-ai lupta ca disperatul dac-ai fi în locul lui.

Chiorul se scobi în dinți cu o așchie de os.

— Dar tre' să-i vezi fața. Știi ce zic? Când se luptă, fața lui e... zise el și aruncă o privire nervoasă către ladă, încuviințând din nou: E ca o felină. Ca felinele alea mari, cu ochi aurii.

Sefia cercetă tabăra, dar nu zări pe nimeni care să se potrivească descrierii. O copleși dezamăgirea. Probabil că în ladă nu era Nin.

În afara cercului de lumină proiectat de foc, doi bărbați stăteau pe o piatră, departe de ceilalți. În timp ce majoritatea celor din grup mâncau și pălăvrăgeau, ei rămaseră cu ochii în patru, evaluând situația.

— Un ucigaș înnăscut, zise unul dintre ei netezindu-și barba roșcată și țepoasă. Cred că ăsta a fost al treilea căruia i-a făcut de petrecanie rupându-i gâtul.

Vocea îi era groasă și răgușită, mărturie a unei vieți întregi de fumat. În vorbele lui se simțea un soi de încântare care o făcu pe Sefia să se înfioare.

Celălalt mârâi, jupuindu-și o coajă de pe brațul cărnos.

— Ce contează e că a câștigat și că noi ne-am luat banii.

Probabil că acesta era șeful lui Barbă-Roșie. Din locul din care cuprindea cu privirea poiana, Sefia putea să-i simtă mulțumirea de sine. Îl examină cu atenție: ochi de un căprui apos, păr rar de culoarea fânului, pielea bronzată, semn al vieții petrecute pe drumuri. Nu era înalt, dar avea constituția vânjoasă a unui luptător. Nu părea genul cu care să vrei să te pui.

Sefia strânse mai tare cuțitul și se liniști simțind răceala mânerului în palmă. Se uită la ladă, în continuare izolată la marginea poienii. Găurile o priveau ca o duzină de ochi negri.

„Impresorii.” Cuvântul îi trimise fiori de gheață în josul spinării și până în vârfurile degetelor. Băieți capturați și siliți să se bată între ei. Băieți transformați în ucigași. O copleși un val de mânie rece, amestecată cu nedumerire. Ce trebuință aveau impresorii de simbolul acela pe lada lor?

— Și suntem cu un pas mai aproape de Colivie, adăugă căpetenia.

— Ce zici, Secure, crezi că o să ne întâlnim cu Serakeen? întrebă Barbă-Roșie. Am auzit că pe Garula l-a primit după ce băiatul lui a câștigat în Colivie.

Sefiei i se făcu pielea de găină. Năpasta Estului. Oare el era cel responsabil de răpiri, de însemnarea cu fierul roșu, de omoruri? Erau lucruri pe măsura cruzimii lui. Dar de ce aici? De ce-i plătea pe impresori să transforme băieți în ucigași când avea deja o grămadă de asasini în echipajul său?

Secure smulse ce mai rămăsese din coaja rănii și examină pielea nouă de dedesubt.

— Nu-mi pasă mie de Serakeen. A trecut prea mult de când n-am mai ajuns atât de departe și mor să știu cât plătește Arbitrul.

Se ridică brusc și făcu semn către oamenii lui.

Sub privirile Sefiei, unul dintre cei mai înalți bărbați din grup se desprinse de restul tovarășilor săi, apropiindu-se în pas alergător de locul unde stăteau Secure și Barbă-Roșie.

— Da, șefu'?

Când vorbea, cicatricea care-i brăzda buza de jos se întindea și se strângea, strâmbându-i fața și făcându-l să arate ca un clovn.

— Scapă de mizeria aia, Pal, zise Secure arătând către animalul din proțap. Îngroapă tot. Cât mai departe. Nu vreau să ne pomenim la noapte cu sălbăticiuni adulmecând pe-aici.

Sus în copac, Sefia strânse din dinți. Deci impresorii erau slugile lui Serakeen. Câți băieți avea acum? Câți muriseră din cauza lui?

Bărbații ăștia nu erau cei care o răpiseră pe Nin. Și se îndoia că știau ceva despre carte. Dar cartea și impresorii lui Serakeen erau legați prin acel simbol. Iar ea trebuia să afle cum anume. Căută în buzunarul interior al vestei șperaclele lui Nin; apoi se puse pe așteptat.

„La noapte o să aveți parte de ceva mai rău decât sălbăticiunile", își spuse ea.

Unul câte unul, focurile se transformară în tăciuni roșiatici, iar oamenii se cuibăriră sub pături. Unii dintre ei sforăiau, dar cei mai mulți dormeau somnul adânc și liniștit al oamenilor epuizați.

Sefia își săltă ranița în spinare și coborî din copac, aterizând ca o umbră la baza trunchiului. Desfăcu piedica pumnalului și înaintă furișându-se. Unica santinelă, un impresor tânăr, roșcat, stătea într-o căruță aflată la marginea luminișului, rezemat de una dintre laturile ei.

Sefia se opri lângă roata căruței privind ceafa paznicului. Mânerul cuțitului i se încinse în palmă. Nu

putea să riște ca el să-i alerteze pe ceilalți. Avantajul era de partea ei. Era ușor. Totul se putea termina repede.

Dar nu se clinti. Lumina focului ce era gata-gata să se stingă desena conturul obrazului lui, punând în evidență până la ultimul firicel puful fin de pe maxilarul tânărului. De-abia dacă depășise vârsta copilăriei.

Capul santinelei îi alunecă în piept. Începu să sforăie încet.

Înghițind în sec, Sefia își descleștă degetele de pe cuțit, își strecură în mână șperaclul și se furișă către lada care părea abandonată la marginea poienii.

Plimbându-și buricele degetelor peste muchiile ei pline de așchii, Sefia găsi lacătul solid de fier și zâmbi. Era unul simplu, pe care ți-l putea face orice fierar. Ea spărgea lacăte de când avea nouă ani. Trase aer adânc în piept și cercetă din priviri poiana. Nu se vedea nicio mișcare.

Urmări cu degetele simbolul gravat în colțul lăzii. Două linii pentru părinții ei, una pentru Nin. Alta pentru ea, pentru ceea ce urma să facă. Vârî șperaclul în lacăt și se apucă de treabă.

După câteva secunde de migală, desfăcu lacătul și deschise ușa cu o mână. Cu cealaltă apucă strâns cuțitul. Undeva în sinea ei încă mai spera să dea peste Nin sau măcar peste cărți și teancuri de hârtii, dar nu fu surprinsă când din întuneric răsări un băiat care arăta de parcă trecuse prin multe. Trupul îi era acoperit de răni proaspete: tăieturi și vânătăi îi brăzdau picioarele, brațele și spinarea dezgolită. O privi pe sub brațul îndoit, dar fata nu-și putu da seama dacă era speriat sau gata de atac.

— Șșșt, murmură ea, aruncând o privire către santinela adormită. Am venit să te ajut.

Duhoarea era groaznică, un amestec de sânge, sudoare și urină. Dar strânse din dinți și-i vorbi cu toată blândețea de care era capabilă:

— Vino cu mine.

Băiatul dădu înapoi, dar ea repetă, fără a-și lua mâna de pe mânerul cuțitului:

— Te rog, vino cu mine.

El începu să se târască. În timp ce ieșea la lumină, sub ochii ei apărură noi răni și noi semne. Pielea gâtului îi era încreștită și alburie. Era o cicatrice care îi înconjura grumazul ca o zgardă.

La vederea ei, o învălui brusc percepția celeilalte lumi. Sefia se împletici îndărăt clipind.

Într-o secundă, fata avu una dintre viziunile acelea amețitoare, ca atunci când învățase să citească. Băiatul era din carne și sânge și oase, da, dar în același timp lumina pulsa în el. Mici izvoare de lumină îl înconjurau, unindu-se ca un râu. Pentru un moment, Sefia ar fi jurat că văzuse furtuni, imenși nori în fierbere, vuind de tunete, fulgere scânteind deasupra. Fum. Sânge cald, proaspăt. Dinți. Pumni și picioare.

Apoi, la fel de iute, totul fu înlocuit de o senzație de liniște și intimitate. Noapte. Lămpi cu gaz, reflexii multiplicate de o sută de ori. O plimbare singuratică pe o coastă stâncoasă, unde valuri tivite cu alb se izbeau de blocurile de piatră. Întuneric și două perechi de mâini ce se explorau cu blândețe, alunecând în tăcere peste încheieturi, peste degete și buricele lor, înregistrând cele mai mici detalii. Zâmbete ca niște raze de soare.

Apoi totul dispăru.

Clipind des, Sefia se rezemă de ladă, apăsându-și palma pe lemnul plin de așchii ca și cum durerea ar fi putut s-o facă să uite de tulburarea care o cuprinsese.

Greața. Asta măcar îi era familiară. Dar restul?

Nu făcuse nimic diferit. Dar când văzuse cicatricea aceea avusese senzația că lumea de lumină se revărsase peste toate dintr-odată, năpădind-o, dând la iveală imagini, povești… Sau poate amintiri? Istorie?

Era magia aceasta un lucru pe care părinții ei voiseră

să-l țină ascuns de dușmani?

Indiferent despre ce era vorba, Sefia devenea din ce în ce mai pricepută.

Între timp, băiatul ieșise din ladă. Era mai înalt decât ea și probabil mai mare cu un an sau doi. Scrutând umbrele cu ochii măriți, el își cuprinse trupul cu brațele, de parcă n-ar fi știut ce să facă cu ele. Purta doar o pereche de pantaloni zdrențuiți și pipăia prudent solul cu picioarele desculțe. Era slab, atât de slab încât i se vedeau oasele prin piele, cum stătea acolo, cu mâinile la piept, cu un aer pierdut. Cicatricea albă de pe gât aproape că strălucea în lumina lunii.

Indiferent de semnificația celor văzute în acea străfulgerare de lumină, Sefia era sigură că erau adevărate. Cumva privise înăuntrul lui cum ai privi marea înspumată prin urechea unui ac; toate acele imagini și sentimente și gânduri erau parte din el. Știa ce făcuse el – ce fusese silit să facă dar nu putea uita cu câtă tandrețe atinsese acele mâini. Ale cui erau nici nu conta. Ce conta era senzația aceea de căldură și de liniște. Clipind ca să alunge durerea ce începuse să-i pulseze îndărătul ochilor, puse piedica pumnalului.

Dar nu putea să plece. Se urcă în interiorul lăzii, cât pe ce să vomite în timp ce răscolea paiele de pe jos și pipăia pereții căutând ascunzători sau compartimente secrete. Nu găsi nimic.

Simți că i se tăiaseră picioarele.

Nu era *nimic*!

Alături de ea, băiatul se foi nesigur, continuând să privească în jur ca un copil pierdut. Strângând din dinți, Sefia se ridică în picioare, puse lacătul și îl bătu pe băiat pe umăr, vrând să-i spună că trebuiau să plece.

În clipa următoare, mâna lui i se încleștă în jurul încheieturii. Sefia pipăi după cuțit. Dar, dându-și seama ce face, el păru surprins și îi dădu drumul imediat. În ochii lui

se citea o expresie îngrozită, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că aceea fusese *mâna lui.* Își lăsă capul în piept. Fata își strecură cuțitul la loc în teacă.

Cu o ultimă și stăruitoare privire asupra lăzii și a simbolului de pe ea, Sefia porni spre junglă. Băiatul își potrivi pasul cu al ei, fără să scoată niciun sunet: dispărură împreună printre copaci.

Merseră ore în șir fără niciun cuvânt, croindu-și drum peste bușteni căzuți și pe sub crengile joase. Înaintau atât de încet că Sefia strângea din dinți, tresărind la fiecare trosnet de creangă, la fiecare foșnet. Dar nu putea să-l abandoneze.

În curând, băiatul începu să tremure de la umezeala nopții. Nu se plânse. Nici măcar nu clănțăni din dinți. Își încordă umerii și își frecă brațele cu palmele, iar Sefia își dădu seama că îi era frig. Oprindu-se o clipă, scoase o pătură din ranița ei și i-o oferi fără să-l atingă. O privi prudent, dar ea se sili să-i zâmbească și atunci băiatul luă pătura și se înfășură.

Continuară să înainteze. Fata se opri de încă două ori ca să-i dea niște păstramă și câteva înghițituri de apă din plosca ei, altminteri merseră fără să-și vorbească și aproape fără zgomot. Sefia era bucuroasă că băiatul nu avea chef de conversație. Nu voia să se atașeze de el. Cei de care se atașa aveau mereu de suferit.

Era aproape de răsărit când se opriră în cele din urmă. Traversaseră pâraie și se întorseseră nu o dată pe unde veniseră, în cazul în care printre bărbații ăia era și vreun căutător de urme. Așa că Sefia se simțea epuizată. Se cățără cu ultimele puteri într-un copac din apropiere și se apucă să fixeze hamacul.

Băiatul o urmă și, deși se crispa din cauza durerii, reuși să ajungă până la ea. Sefia îi făcu semn să se instaleze în hamac, unde adormi pe loc. Ea se cuibări pe o creangă mai groasă, rezemându-se de trunchi și legându-se cu o funie

ca să nu cadă. Încercă să vegheze pentru un timp, cercetând terenul, dar în curând ațipi, încruntată și cu pumnii încleștați, în timp ce noaptea se destrăma în lumina cenușie a zorilor.

* * *

Când ușa începu să se deschidă, lăsând să pătrundă prin crăpătură lumina lunii, atât de strălucitoare că îi rănea ochii, băiatul se târî în colțul lăzii și se ghemui, ascunzându-se. Fusese încuiat zile în șir, zdruncinat, săltat, trântit. Văzuse cerul doar prin găurile din peretele lăzii. Lumea lui era întunecată și mică, mirosind a sânge și murdărie.

Tresări. Fiecare nouă gură de aer și lumină însemna că frica și chinul erau aproape. Frica și chinul erau foarte aproape – avea să fie durere, iar cineva urma să moară. Se ghemui îngrozit la vederea copacilor și a solului pădurii. Lumina lunii pătrundea prin deschizătură. Frica și chinul erau aproape.

În locul lor însă auzi o voce – „Șșșt. Am venit să te ajut” – ca un fuior de întuneric blând în lumina aceea nimicitoare, un șir de cuvinte rostite cu deosebită tandrețe, deșteptând în el amintiri îngropate atât de adânc, încât deveniseră asemenea viselor: „Vino cu mine.” O formă întunecată se întinse spre el și băiatul se feri, dar auzi din nou cuvintele: „Te rog, vino cu mine.”

Începu să se târască afară din ladă ca un animal, către cuvintele ce pluteau dinaintea lui aidoma unor umbre firave. Se ridică și privi în jur clipind. Frica și chinul nu sosiseră. Nu sosiseră. Erau numai frigul și vocea aceasta. Dar el continuă să fie prudent. Pentru că aveau să vină, întotdeauna veneau. Și avea să fie durere, iar cineva urma să moară.

* * *

Crestături de cuțit în coaja unui copac, mult deasupra solului pădurii: „Asta este o carte.”

Capitolul 7

Un ucigaș înnăscut

Deasupra bolții vaste a pădurii oxsciniene, norii goneau pe cer, mai întunecați cu fiecare nou val. Creaturile nopții se întorseseră în scorburile și grotele lor, iar păsările zburau agitate de pe o creangă pe alta, ciripind. Venea ploaia.

Sefia nu se deșteptă decât după-amiaza târziu. Funia cu care se legase de copac îi strângea dureros mijlocul. Îi luă câteva clipe să o deznoade, timp în care îl examină pe băiat, care nu-și schimbase poziția în somn. Avea nasul strâmb – probabil îl avusese spart mai demult – și pe obrajii arămii se afla o spuzeală aproape invizibilă de pistrui. Acum aducea mai mult a om și mai puțin a animal în cușcă.

Se întrebă ce anume însemnase viziunea ei de cu o noapte în urmă. Momente dintr-o viață normală. Viața lui? Magia o ajutase să-i vadă trecutul? Oare părinții ei fuseseră clarvăzători? Asta era motivul pentru care îi căutase femeia în negru?

„Nu”, se corectă Sefia. „Femeia spusese «lucrul ăla». Cartea, asta voia.”

Era complicea lui Serakeen?

Sefia își deschise rana încercând să nu producă niciun zgomot, dar sunetul aproape imperceptibil îl făcu pe băiat să deschidă ochii. Și-i ațintă asupra ei. Erau aurii sau chihlimbarii, presărați cu puncte roșcate și cafenii. Nu părea înfricoșat.

Nu mai stătuse niciodată atât de aproape de un băiat de vârsta ei. Nu mai stătuse atât de aproape de nimeni de

când fusese capturată Nin. Încolăci funia și o vârî în raniță, ferindu-și ochii de imaginea pielii lui dezgolite.

— Poți să te duci la tine acasă.

Băiatul nu spuse nimic, dar se furișă din hamac, abia făcându-l să se legene. Privi în jur ca un pui de animal care vede lumea pentru prima oară. Până și frunzele și lumina cenușie ce se furișa printre crengi păreau o noutate pentru el. Se frecă la ochi.

Sefia avea să descopere curând că băiatul nu vorbea deloc. Nu reuși să-și dea seama dacă putea măcar să vorbească. Se mulțumi s-o privească, blajin și curios, cum bagă hamacul în raniță, apoi coborî din copac după ea fără un cuvânt.

Nu trecu mult și neajutorarea lui începu s-o irite. Stătea pur și simplu, așteptând să facă ea ceva. Fu silită să-i pună în mână o cană ca să-l facă să bea apă.

În timp ce băiatul își mânca micul dejun mestecând fără grabă, Sefia stătu în fața lui cu brațele încrucișate la piept, urmărindu-l. Pielea gâtului lui era alb-rozalie acolo unde arsurile i se vindecaseră neuniform.

Suferise arsuri și la brațul drept: erau cincisprezece dungi paralele, lungi cât palma ei și groase de un deget, înșirate una după alta ca treptele unei scări, de la cel mai vechi semn, aflat pe umăr, până la cele mai noi, de dincolo de cot.

Nu-l întrebă nimic despre ele, dar se interesă de simbol, desenând în țărână cercul și cele patru linii.

El clătină din cap.

— Nici nu mă așteptam, zise ea scuturându-și mâinile de praf și arătând spre vest. În direcția asta e un oraș, la o zi de mers. Nu te opri și o să dai de el. Cineva o să te ajute să ajungi acasă.

Supus, băiatul se răsuci în direcția pe care i-o indica fata, după care se întoarse către ea. Ochii lui erau plini de întrebări.

— Eu o să o iau pe urma lor, zise ea arătând către ⚽ desenat în țărână. Poate o să obțin niște răspunsuri.

Băiatul încuviință de parcă ar fi înțeles, așa că ea îi lăsă jumătate din provizii, mai mult decât i-ar fi trebuit pentru o singură zi. Apoi, Sefia își săltă rănița pe umăr și porni în direcția din care veniseră. Abia se îndepărtase când auzi în urma ei zgomotul înăbușit al pașilor lui. Se întoarse și băiatul o ajunse din urmă.

— Ce-i?

El își înclină capul clipind.

Ea îl privi încruntată.

— Ești liber. Du-te acasă!

Colțurile gurii lui tresăriră. Poate că era un zâmbet.

— Mișcă! făcu Sefia, dar șovăi. Înainte să vină ploaia.

Văzând că el nu-i răspunde, înjură printre dinți și porni din nou la drum. Dar băiatul continuă s-o urmeze tăcut ca o umbră, ținând în mâini câteva fâșii de păstramă.

Din când în când, Sefia se întorcea să verifice dacă venea după ea și, de fiecare dată, el era acolo.

— Pleacă! îi porunci ea la un moment dat. Ce crezi că faci?

Băiatul se mulțumi să o privească, vârându-și în gură o fâșie subțire de păstramă. Mesteca și o privea. Când Sefia se urni din nou, el o urmă mestecând alene.

După o oră, fata îi luă carnea din mână și o vârî la loc în rană. Îi dădu apă și îl așteptă să bea. Se opriseră lângă un buștean masiv, acoperit de mușchi și ferigi. Căzând, lăsase în urmă o uriașă gaură în bolta înfrunzită, creând un luminiș scăldat de lumină. Cerul era acum mai întunecat, fiind complet acoperit de nori. Furtuna avea să izbucnească în curând. Sefia se așeză pe buștean și își sprijini bărbia în palme. Pierdeau timpul. Amiaza era deja în toi. Băiatul stătea în picioare, strângând cu stângăcie plosca.

— Probabil te caută, îi zise ea luându-i-o din mâini. Ar

trebui să te îndepărtezi cât mai mult de ei.

Îi făcu semn să plece, ignorând expresia chinuită din ochii lui.

— Acum!

Băiatul își privi picioarele desculțe.

— Nu înțelegi, se răsti ea, fluturându-și mâinile în direcția lui, într-un gest inutil. Nu pot să am grijă de tine!

Vorbea prea tare. Uitase să stea cu urechea ciulită. Îndărătul ei, covorul de frunze trosni sub apăsarea unor pași.

— E prea periculos!

Nu sesiză scârțâitul cizmelor de piele și nici vocile bărbaților. Șuieră spre el cu disperare:

— Du-te!

Doi bărbați se iviră în luminiș. Oamenii lui Secure. Sefia îl recunoscu pe tânărul paznic de mai devreme, deși acum avea părul zburlit într-o parte și o vânătaie i se întindea pe obraz. Celălalt bărbat deja își trăgea sabia.

Sefia sări în picioare, luându-și arcul din spate și potrivind o săgeată în el dintr-o singură mișcare. Paznicul scoase un strigăt. Săbiile celor doi bărbați scânteiară.

Ea eliberă săgeata.

Dar băiatul se dovedi mai rapid decât toți. Fu ca o străfulgerare aurie țâșnind pe lângă Sefia, aterizând pe pieptul celui de-al doilea bărbat și doborându-l astfel încât săgeata îl nimeri pe acesta în umăr și nu în inimă. Omul slobozi un geamăt adânc, în timp ce băiatul rămase peste el ca jaguarul deasupra prăzii. Încăierarea fu scurtă. Apoi tânărul îl prinse de cap și i-l răsuci. Sefia auzi trosnetul și simți vibrația acestuia străbătându-i șira spinării.

Paznicul dădu îndărăt, răsucindu-se să fugă, dar băiatul îi înhăță sabia. Se ridică. Arma zbură din mâna lui.

Totul încetini.

Brațul întins al băiatului, mâna lui goală.

Spatele santinelei – expus.

Sefia clipi.

Între cei doi se unduiau curenți de lumină, urmând traiectoria sabiei. De data asta îi vedea mai clar: fiecare curent era compus din mici scântei care pluteau și se răsuceau.

Mâna băiatului, sabia, spatele santinelei.

Clipi din nou și curenții de lumină dispărură. Timpul începu iar să curgă.

Arma se înfipse în spinarea paznicului. Sefia scăpă arcul din mâini. Îl căută din ochi pe băiat. Acesta stătea încremenit, privind cele două trupuri.

Bărbații erau morți. Băiatul îi ucisese. Muriseră atât de iute! Sefia nu știuse că totul se putea petrece atât de rapid.

Așa era când luai viața unui om?

Își strânse pumnii, stând cu brațele pe lângă trup, iar unghiile i se înfipseră în palme; se întreba dacă la fel se întâmplase și cu tatăl ei.

„Nu”. Mâinile îi tremurau. „Ei au avut grijă să-l ucidă încet. N-a fost ca acum.”

Amintirea trupului lui îi străfulgeră în fața ochilor. Data viitoarea avea să fie mai rapidă. Avea să-i omoare ea.

Începu să plouă. Stropii răpăiau prin frunziș, umplând pădurea de vuietul apei. Tunetele duduiau pe cer ca tobele.

În câteva clipe, Sefia și băiatul se pomeniră uzi până la piele. Apa le șiroia pe obraji și se aduna în bălțoace la picioarele lor. Sub ei, pământul se transforma în noroi.

Încet, crispându-se de durere, ea își descleștă degetele. Nu pe bărbații ăștia îi voia. Ci pe femeia în negru. Pe bărbatul cu vocea ca de gheață.

Și, dacă era cumva în cârdășie cu ei, îl voia și pe Serakeen.

Cineva îi atinse ușor cotul. Sefia scoase un sunet ca un șuierat și-și smuci brațul. Băiatul se dădu înapoi, privindu-

și mâna de parcă aceasta i-ar fi provocat fetei o arsură.

Trosnetul unei crengi răsună în junglă ca o împușcătură. Ea își ridică brusc ochii. Cu toate tunetele, tot se auzeau voci venind din desiș.

— Patar!

— Tambor!

Băiatul ridică arcul de pe jos, o luă de mână și o târî către cel mai apropiat copac, urcându-se pe creanga cea mai de jos și trăgând-o după el. Mâinile ei se încleștară pe scoarța udă. Zgomotele cățărării lor zorite – trosnetele și foșnetele – părură de-a dreptul asurzitoare. Palmele începură să-i sângereze.

— Pe unde umblați? Șeful vrea să ne întoarcem!

Sefia și băiatul nu avură timp să se cațăre mai sus. Erau ascunși vederii de câteva crengi, dar Sefia trebui să-și ridice picioarele ca să nu-i atârne mai jos de frunzișul copacului. Erau expuși. Abia îndrăznea să respire.

— Patar! Tambor!

Alți doi oameni de-ai lui Secure se iviră în poiana de dedesubt. Pușcașul și bărbatul cu peticul pe ochi. Chiorul dădu peste primul cadavru și îngenunche lângă el, cercetându-i gâtul frânt. Pușcașul se lăsă și el în genunchi și duse arma la umăr.

— Mort? întrebă el.

— Mort.

— Băiatul?

— Probabil. Dar a avut un tovarăș.

Chiorul smulse din trup săgeata, al cărei vârf lucea roșiatic și umed. Bărbatul miji ochiul sănătos, clipind pentru a-și limpezi privirea.

— Vreo urmă de-a lor?

Pușcașul mătură din priviri marginea poienii. Sefiei i se părea evident în ce loc stătuseră ei. Crengile și tulpinile frânte și noroiul răscolit trădau locul, dar bărbatul cerceta copacii, nu solul.

Un fulger lumină bolta, fiind urmat imediat de un tunet. Ploaia se înteți. Sub mâinile Sefiei, crengile deveniră alunecoase.

Chiorul își scoase arma din toc. Clicul cocoșului se auzi prin vuietul ca de cascadă al ploii.

— Încotro au luat-o? întrebă el.

— Am eu aerul c-aș ști? se răsti pușcașul scuipând într-o parte. Lovi cu piciorul în ferigi a neputință, împrăștiind stropi de apă. Căutătorul de urme a luat-o spre sud-est, cu Secure, continuă el.

Mârâi a dezgust.

— Băiete! strigă el. Mai bine te întorci înainte să se înrăutățească lucrurile pentru tine! Secure e turbat de furie din cauză c-ai fugit!

Cei doi bărbați se opriră să asculte. Rămaseră astfel ore întregi sau cel puțin așa i se păru Sefiei. „Să nu vă uitați în sus. Să nu vă uitați în sus. Să nu vă uitați în sus.” Pielea îi era alunecoasă. Brațele și picioarele începură să-i tremure. Încercă să se stăpânească, dar tremuratul se înteți. Avea senzația că brațele o să-i cedeze dintr-o clipă într-alta.

Pușcașul mai înaintă un pas. Acum se afla aproape dedesubtul lor.

Picioarele Sefiei erau străbătute de spasme dureroase. Nu le mai putea ține multă vreme ridicate. Brațele îi tremurau. Își încleștă fălcile și încercă să reziste.

Imediat deasupra, cocoțat pe creangă, băiatul se aplecă – încet, neauzit – susținându-i picioarele. Fata simți că preluase o parte din greutatea ei. Tremuratul încetă.

Pușcașul examină cadavrele.

— Ar trebui să le luăm urma?

Urmă o tăcere stânjenită. Fiecare dintre cei doi bărbați își mușca buzele. Sefia avea impresia că lumea se zguduia de fiecare dată când inspira sau expira. Ploaia cădea cu putere.

După un minut, Chiorul clătină din cap și făcu un pas

îndărăt.

— Nuuu. Nu-mi pasă ce-o să ne facă Secure când o să ne întoarcem.

Pușcașul continua să cerceteze pădurea ca și cum s-ar fi așteptat ca băiatul să sară la el din tufișuri dacă nu era atent.

— Da, spuse el. Eu zic să trimitem căutătorul de urme după ei.

Sefia își ținu răsuflarea. Începu să-i pâlpâie speranța în suflet.

Bărbații se mai priviră o secundă, apoi lăsară armele deoparte și se apucară să mestereasc o targă folosind crengi mai lungi. Lucrau iute și metodic. Curând fu gata și puseră cadavrele pe ea. Aruncând o ultimă căutătură nervoasă de jur-împrejurul luminișului, Chiorul așeză săgeata și sabia alături de cele două trupuri, apoi el și pușcașul dispărură în desiș.

Sefia se desprinse din strânsoarea băiatului și își găsi un loc mai sigur pe crengi. Dar nu scoase nicio vorbă și nici nu coborî din copac.

Împreună cu băiatul, așteptă în bătaia furtunii, care aduse și mai multă ploaie. Pe la finele după-amiezii, când potopul se opri în cele din urmă și tunetele deveniră ecouri îndepărtate, se dădură jos, cutremurându-se de fiecare dată când trăgeau aer în piept. Sefia își simțea brațele și picioarele moi ca niște cârpe. Se lăsă în genunchi. Noroiul era rece și alunecos, dar măcar simțea din nou pământul sub picioare.

Băiatul stătea alături, privind printre copaci în direcția în care dispăruseră oamenii lui Secure.

— M-ar fi prins dacă nu erai tu, zise Sefia și după o clipă adăugă: Mulțumesc.

Cuvântul sună chinuit, nefiresc.

El își coborî privirea spre Sefia, aprobând serios din cap. Părul i se lipise de frunte.

— Nu cu ei am treabă, să știi, zise Sefia încercând să-și maseze mușchii ca să-i reînvigoreze. Dar presupun că oricum o să vii cu mine.

Băiatul încuviință din nou.

Ea oftă și se ridică încet. Se simțea puțin nesigură pe propriile picioare, altfel nu avea nimic.

— Nu putem să rămânem aici, rosti ea aruncând o privire spre balta de sânge și ferigile călcate în picioare. Și va trebui să fim mai prudenți amândoi.

Și-atunci băiatul zâmbi. Fu un surâs adevărat, cald, care păru să-l surprindă și pe el, ca și cum nu s-ar mai fi crezut în stare de așa ceva.

„Amândoi”

— Da, da. Haide. O să revină cu căutătorul de urme.

Părăsi poiana, atentă să nu lase urme. Băiatul venea după ea, călcând exact pe unde pășise Sefia și continuând să zâmbească.

* * *

Frunze foșnitoare și viu colorate aranjate pe solul pădurii ca într-un colaj: „Asta este o carte.”

Capitolul 8

O zi numai bună să dai de bucluc

Căpitanul Reed străbătu în pas alergător *Curentul Credinței,* ocolind colaci de funie și ferind găinile roșii care cotcodăceau în calea lui. Marinarii se traseră deoparte, lipindu-se de parapet, bulucindu-se apoi în urma lui ca valurile în siajul unei nave. Pistoalele cu șase gloanțe zdrăngăniră, săbiile se loviră de călcâie.

În larg, *Crux* sălta pe valuri, imensă și aurie, cu stropi de apă scânteind pe figura de la proră, o femeie sculptată în lemn ținând în mâini un diamant cât capul unei vaci.

Cu coada ochiului, Reed îi văzu pe marinari coborând o barcă la apă. Venea Dimarion. Trebuiau să fie pregătiți.

Lovi cu palma ambele tunuri de la proră – „Nouă, zece” – și se întoarse pe la tribord[8].

Lângă atelierul de tâmplărie dădu de Meeks, ajutorul secundului, lenevind în ușă în timp ce Harison stătea afară, lustruindu-și revolverul cu o cârpă.

— Se povestește că Dimarion a ucis unul dintre ultimii dragoni din Roku ca să-l capete, spuse Meeks.

Comandantul echipajului de la tribord[9] era un bărbat scund și sprinten, cu codițe subțiri îngrijit împletite și împodobite cu mărgele și scoici care scânteiau ca niște pietre prețioase pe o catifea neagră. Era genul insolent. Cel mai mult îi plăcea să audă o poveste bună. Ceilalți îi

[8] Partea din dreapta a unei nave privind de la pupă spre proră; partea din stânga se numește babord.

[9] Pe unele nave cu pânze, echipajul era adesea împărțit în două, un echipaj la tribord și unul la babord, asigurând carturile alternativ.

făceau zile fripte, dar erau numai ochi și urechi când le vorbea. Chiar și în momentele când, de fapt, ar fi trebuit să-și pregătească echipajul.

— Bătălia a durat o zi întreagă și când lucrurile s-au potolit și fumul s-a risipit, Dimarion s-a vădit a fi învingătorul, așa că s-a ales cu diamantul.

— Și căpitanul l-a invitat pe omul ăsta la bordul corabiei *noastre?*

Vocea lui Harison tremură rostind ultimul cuvânt.

Reed plesni cu palma unul dintre tunurile de opt kilograme[10] de la tribord – „Unsprezece" – și chicoti.

— Așa-i, tu n-ai fost aici când cu povestea aia cu Gongul Tunetului, nu? Să fie cinci ani de atunci…

Meeks zâmbi larg, dezvelind un incisiv ciobit.

— Căpitanul l-a abandonat pe Dimarion într-un vârtej. Să-mi aduci aminte să-ți zic povestea când terminăm treaba aici.

Harison clătină din cap.

— Căpitane, uneori nu-mi vine să cred că fac parte din echipajul tău.

Lui Reed îi era simpatic musul. Era un puști caraghios, cu nasul lătăreț și ochii depărtați. Urechile îi erau clăpăuge ca ale unei maimuțici, dar fetele din porturi se dădeau în vânt după pielea lui netedă și cafenie și după buclele lui negre, tunse destul de scurt.

— Ba s-o crezi, puștiule, zise Reed, apoi făcu semn din cap spre Meeks: Tu nu trebuie să-ți pregătești cartul?

Meeks luă poziția de drepți și îl salută în glumă:

— Ba da, căpitane, să trăiți!

Își dădu peste umăr codițele împletite și traversă puntea cu pași mari, strigând ordine către echipajul de la tribord.

Reed dădu ochii peste cap și își încheie turul navei plesnind cu palma cel din urmă tun de opt kilograme –

[10] Se referă la greutatea proiectilului (n.red.)

„Doisprezece” – și urcând treptele dunetei[11] două câte două. Prefera opturile, dar se mulțumea și cu patru, șase, doisprezece, șaisprezece, cu orice număr par de fapt. Îi dădeau sentimentul de ordine.

Pe dunetă, Aly, stewardul navei, punea masa pentru două persoane. Fața de masă fâlfâia, argintăria scânteia. Două cozi lungi și blonde atârnau pe umerii fetei care acum împăturea rapid un șervet.

— Nu-i nevoie să mă întrebi, spuse ea auzindu-l că se apropie. Mi-am ascuns deja pușca sub copastie[12].

Căpitanul Reed zâmbi larg. Dimarion era pe drum. Dar ei erau pregătiți.

— Pe cât ești de dulce, Aly, pe atât ești de deșteaptă.

Chipul ei se lumină.

Secundul nu se mișcase de la locul său de lângă parapet. Bătrânul cu față pătrățoasă și brăzdată de riduri, cu o cicatrice traversându-i nasul turtit era șeful echipajului de la babord și mâna dreaptă a lui Reed. La auzul pașilor căpitanului se întoarse, sfredelindu-l cu ochii lui cenușii, inexpresivi.

— A sosit ziua? întrebă el.

Era aceeași întrebare pe care o punea înaintea fiecărei aventuri. Înaintea fiecărei provocări.

Reed își trecu degetele prin părul des și castaniu, ascultând valurile care clipoceau, lovindu-se de coca navei.

— Nuuu, zise el. Nu e azi ziua aia.

Secundul se încruntă și mai tare în timp ce îi întindea căpitanului pălăria cu calotă înaltă.

— Cât de aproape e?

Parte integrantă din navă, la fel ca lemnul din care era alcătuită, secundul vedea și auzea tot ce se petrecea la

---

[11] Mică punte ridicată deasupra punții principale la pupa unei nave. Poate adăposti cabina căpitanului.

[12] Bordură de lemn sau de metal montată pe partea superioară a parapetului sau a balustradei unei nave.

bordul *Curentului* – știa cine i se strâmba pe la spate, care era starea calei și ce discutau membrii echipajului noaptea, în paturile lor – ca și cum scândurile corabiei ar fi fost o prelungire a ochilor, urechilor, nasului și mâinilor sale. Dar dacă se dădea jos de pe navă era orb, căci ochii săi împăienjeniți nu-l mai ajutau deloc. Oamenii spuneau că nu părăsea deloc *Curentul Credinței* și că nici nu avea s-o facă vreodată.

Barca cu vâsle a lui *Crux* se apropiase de coca lor. Dimarion stătea cu spatele, dar silueta lui mătăhăloasă era inconfundabilă. Reed își închipui chiar că vede patru inele scânteind pe mâna dreaptă a bărbatului.

— E suficient de aproape.

Bătu darabana pe parapet. De opt ori.

Secundul zâmbi sumbru.

— Dimarion nu e omul care să uite. Oare caută gâlceavă?

— Asta dacă suntem norocoși, răspunse Reed.

De dimineață, când Dimarion și *Crux* se iviseră la orizont, cel mai deștept lucru ar fi fost să fugă. *Curentul* era o navă rapidă și nu avea punțile duble și artileria grea de pe *Crux.* Dar deșteptăciunea e supraestimată. Să fii prost, viteaz și curios? Ei, din asta chiar se plămădesc poveștile!

Barca lui Dimarion se lovi de coca lor cu un bufnet înfundat și secundul scoase un sunet ca un mârâit.

— Pregătiți-vă pistoalele. Buclucul urcă la bord!

Meeks trecu în grabă pe alături cu codițele fluturând în urma lui.

— E o zi numai bună să dai de bucluc! le strigă el.

Căpitanul Reed râse. Oamenii îi așteptau semnalul ca să-i ridice pe oaspeți la bord. Apa era albastră, vântul – perfect și mirosul de sare și gudron îi gâdila nările. Erau pregătiți.

* * *

Cooky și Aly făcuseră ce le ceruse și chiar mai mult de-atât. Lângă porțelanurile cele mai bune și argintăria lustruită puseseră pahare de cristal, o sticlă de vin rubiniu și o tavă imensă plină cu delicatese. Opt felii de măr, șaisprezece ciorchini de struguri, patru smochine tăiate în jumate, cu miezul lucind auriu și trandafiriu în lumină, douăzeci și patru de felii de brânză, douăzeci și patru de pesmeți rotunzi împestrițați cu ierburi aromate și patru pătrățele de ciocolată neagră care deja se înmuiau de căldură.

Dimarion fluieră apreciativ și se așeză. Era înalt, mai înalt decât spuneau legendele, atât de mare că picioarele nu-i încăpeau sub masă și una dintre cizmele sale ajunse lângă Reed. Vârful aurit al încălțării scânteia în lumină.

— Sper că nu pentru mine te-ai deranjat atât.

Chicoti. Avea o voce joasă și melodioasă ca un instrument bine acordat.

Reed se așeză în fața lui, desenând cu degetul cercuri înlănțuite pe fața de masă.

— Tot ce-i mai bun pentru vechiul meu dușman, zise el.

— Dușman!

Chicotind din nou, căpitanul de pe *Crux* clătină paharul între degetele lui imense, ca niște rădăcini de stejar. Avea o piele netedă și cafenie care se potrivea cu vocea lui gravă, de fagot.

— Și eu care speram că am putea fi prieteni!

— Nu te supăra, dar am fost prea des în tabere opuse ca să putem fi prieteni. Ar fi păcat să schimbăm lucrurile acum.

Dimarion dădu paharul peste cap și plimbă vinul prin gură înainte să-l înghită. Zâmbi și alese un pesmet și o felie de brânză.

— Presupun că ne stă mai bine așa, nu? În fond mi-ai

furat gongul.

Reed își îndesă în gură pesmetul.

— Care gong? întrebă el.

— Gongul *meu.*

— Ah, te referi la gongul care mi se cuvine de drept, ca reparație pentru că m-ai abandonat pe insula aia? zise Reed cu un zâmbet viclean.

— L-ai folosit?

Adevărul era că blestemăția nici măcar nu funcționa, dar Reed nu avea de gând să-i spună asta lui Dimarion. Se mulțumi să ridice din umeri și contraatacă printr-o altă întrebare:

— Cum ai scăpat din vârtejul ăla?

Dimarion zâmbi și își termină vinul. Aly, care aștepta în apropiere, îi umplu paharul și se retrase. El nu-i mulțumi; abia dacă îi aruncă o privire. În alte condiții, Reed s-ar fi simțit insultat, dar capacitatea ei de a trece neobservată îi era foarte utilă.

Uriașul ronțăi un pesmet, scoțând un mârâit de plăcere.

— Nu-i rău deloc, zise el. Ce păcat că un artist cum e Cooky a ajuns să servească scovergi pe o corabie ca a ta.

— Secundul meu nu se mulțumește decât cu bucatele cele mai alese.

Dimarion agită vinul în pahar. Lichidul stacojiu dădu pe dinafară și se prelinse încet pe sticlă, în timp ce el îl privea în lumină. Din snobism, își legase la cap o eșarfă de mătase care să-l apere de soare. Pentru un tâlhar care nu făcea decât să prade navele comerciale și să-i înrobească pe supraviețuitori ca să tragă la galere, Dimarion era de o curățenie impecabilă.

Dar viața de tâlhar atrăgea tot soiul de oameni. În ciuda gâlcevilor dintre Cele Cinci Insule, jurisdicția fiecărui regat se întindea nu mai departe de țărmurile sale. Restul oceanului Kelannei nu aparținea nimănui. Cei care scăpau brațului legii, puteau fi pe cât de buni sau de ticăloși

pofteau fără a da socoteală vreunei puteri, nerecunoscând decât forța armelor și a mării.

— Dar n-ai venit tu pân-aici ca să trăncănim despre haleala lui Cooky, zise Reed.

Dimarion își inspectă unghiile îngrijite. Cele patru inele, împodobite cu diamante galbene și tăioase, scânteiară în soare. Dacă ar fi avut ocazia, le-ar fi folosit pe pielea lui Reed. Așa își însemna căpitanul de pe *Crux* dușmanii: dacă te lovea suficient de tare – și Reed știa din proprie experiență cât de tare putea să lovească, te alegeai pentru tot restul vieții cu patru cicatrice în formă de stea, câte una de fiecare inel.

Dimarion luă o smochină de pe tava scânteietoare și și-o vârî în gură. Strivi între dinți pulpa trandafirie a fructului.

— Am o propunere.

Reed urmări privirea lui Dimarion, care se abătuse asupra tatuajelor lui. Acestea acopereau brațele căpitanului de pe *Curentul Credinței,* dispărând sub mâneci și reapărând de sub gulerul cămășii căreia îi lipsea un nasture. Erau acolo un monstru marin cu tentacule acoperite de ventuze, un banc de pești înaripați, silueta unui bărbat cu un pistol negru fumegând. Fiecare lucru important pe care îl înfăptuise era consemnat pentru totdeauna în cerneală neagră. Dacă priveai cu atenție puteai găsi povestea Doamnei îndurării, Salvarea de pe Stânca Mortului și povestea lui de dragoste cu cruda și periculoasa Doamnă Delune.

Dar Dimarion căuta un anumit lucru: în îndoitura cotului stâng al lui Reed, o micuță corabie tatuată se înclina pe buza unui vârtej; era amintirea ultimei lor confruntări. Dimarion își trosni degetele.

— O comoară, zise el.

— Am comori.

— O comoară ca asta n-ai.

Fără să vrea, Reed se aplecă înainte în scaun. O singură

comoară putea stârni o dorință atât de arzătoare ca aceea pe care o simțise în vocea lui Dimarion.

— Tezaurul Regelui, șopti Reed.

Nu numai mărimea Tezaurului făcea să fie atât de ispititor, ci și misterul dispariției sale și nenorocirea care urmase. Conform legendei, Liccaro fusese odinioară un regat bogat. Deși o mare parte dintre pământurile sale erau deșerturi sau culmi aride, în mine se găseau mai multe metale prețioase și nestemate decât oriunde în Kelanna. Cu așa materii prime la dispoziție, liccarinii deveniseră cei mai buni artizani din lume. Călători de pretutindeni veneau să vadă lucrul mâinilor lor și să cumpere, dacă își permiteau s-o facă. Într-o zi, fără niciun motiv, regele Fieldspar adunase toate sceptrele, coroanele, mantiile împodobite cu nestemate, colierele și vasele emailate și le ascunsese în labirintul de peșteri de sub regatul său, dispărând fără urmă. Se spunea că vasul lui se scufundase în Golful Efygian când încerca să revină acasă, dar nimeni nu știa sigur. Regatul căzuse în ruină. Minele se goliseră. Seceta și foametea se înstăpâniseră peste ținut. Învrăjbiți și corupți, regenții nu făcuseră nimic. Poporul suferise. Orașele fuseseră abandonate, reducându-se la o fracțiune din mărimea lor inițială, iar averea lor considerabilă fusese vândută în schimbul unor semințe ce nu rodeau în acel pământ, ce nu putea fi irigat.

— Povestea celui care îl va descoperi va fi spusă câtă vreme vor exista oameni s-o asculte, zise Dimarion continuând să-l privească în ochi pe Reed. Încă o poveste pentru colecția ta.

Reed bătu darabana în masă cu încheieturile degetelor. Uneori, noaptea, când nu putea dormi, aprindea o lumânare și își număra tatuajele la lumina pâlpâitoare. Le număra până uita de întunericul amenințător de dincolo de hublouri, de dincolo de granițele vieții lui. Uneori avea nevoie de mai multe lumânări.

— Și de ce-mi spui mie asta? întrebă el.

— Dacă ți-aș spune că știu cum să-l găsesc?

— Aș zice că, dacă ai ști cu adevărat unde e Tezaurul, ai fi pornit deja într-acolo.

— Ah, dar am nevoie de ajutorul tău.

— Pentru ce?

— N-am descoperit singur această informație, rosti Dimarion ducându-și o mână la inimă și continuând cu o voce plină de venin: Am avut o sursă în serviciul unui anume căpitan pe care-l știm amândoi… o femeie pe cinste, tare dragă nouă.

Reed dădu vinul pe gât și se șterse la gură cu dosul palmei. Exista o singură femeie pe care Dimarion o ura tot atât pe cât o respecta: căpitanul *Frumuseții Negre,* cea mai iute navă din tot sud-estul. Reed își aținti privirea către marea care îi înconjura, dar nu văzu nici o altă corabie.

— De asta ai nevoie de mine, zise el. Ca să înfrunți *Frumusețea.*

— Corăbiile noastre împotriva ei. Dacă ne unim forțele în căutarea Tezaurului, n-avem cum să dăm greș.

— N-aș paria pe asta, zise căpitanul Reed bătând darabana cu degetele pe masă. Ea unde-i acum?

— În Oxscini.

— Regele din Liccaro și-a ascuns comoara pe o altă insulă?

— Nu. Cred că e pe urmele unui trădător.

Reed clătină din cap. *Ea* chiar nu tolera trădarea. Dacă aflase că unul dintre membrii echipajului îi vânduse lui Dimarion secretele, nu avea să treacă mult până să-l identifice. Se înfioră gândindu-se la ruguri funerare arzând pe luciul apei, la luminile roșii din adâncuri.

— Și atunci Tezaurul unde e?

— Nu știu sigur. Dar am auzit că primul indiciu se găsește în Jahara.

Reed râse și se rezemă de spătar, privind coca aurie a lui *Crux.* Jahara era mult prea departe în nord pentru ca o corabie înceată cum era cea a lui Dimarion să ajungă acolo înaintea *Frumuseții Negre,* chiar dacă aceasta din urmă făcea un ocol prin Oxscini.

Dimarion se aplecă înainte.

— Ea nu se așteaptă să mă asociez cu tine, dat fiind trecutul nostru… complicat.

Văzând că Reed șovăia, continuă:

— Gândește-te ce poveste va ieși de aici: cele mai bune trei corăbii din Kelanna angajate într-o cursă pentru Tezaurul Regelui. Indiferent cine va câștiga, povestea va fi spusă mult timp după ce vei muri și trupul tău se va întoarce în apă.

— Totuși, cel mai probabil Tezaurul e îngropat pe undeva prin Liccaro, zise căpitanul Reed clătinând din cap. Înseamnă să ne punem cu Serakeen, asta dacă nu nimerim în războiul dintre Oxscini și Everica.

— Și tu nu conduci un corsar oxscinian?

Reed încuviință și Dimarion continuă:

— Iar eu unul everican. O să ne lase să trecem nevătămați dacă-și știu interesul. Cât despre Serakeen…

Căpitanul lui *Crux* se ridică, apropiindu-se de copastie, și puntea păru să se lase sub pașii lui.

— Omul ăla e o rușine pentru cei ca noi. De câtă vreme se întâmplă asta? Regii și reginele n-au decât să se certe pentru pământ, dar niciun proscris care se respectă nu spune că mările *i-ar aparține.*

— Lipsa demnității nu-l face mai puțin periculos.

— Bleah! Până și Năpasta Estului se va gândi de două ori înainte să atace corabia mea sau nava ta. S-ar putea chiar să scufunde *Frumusețea* și să ne scape de concurență.

Reed se încruntă. Erau ei dușmani, dar fără *Frumusețea Neagră* mările însele și-ar fi pierdut din măreție.

Reed i se alătură lui Dimarion lângă parapet. Deși era un bărbat înalt și neînfricat, părea cumva firav pe lângă căpitanul de pe *Crux*.

Preț de o clipă, amândoi studiară albastrul intens al mării.

Căpitanul Reed își scărpină porțiunea de piele bronzată de la încheietură, unica fără tatuaje de pe brațul stâng, într-o lume în care singura dovadă a existenței tale erau trupul pieritor și realizările pe care le lăsai în urmă când acest trup avea să dispară, erai dispus să încerci tot felul de lucruri ca să te convingi că viața ta are un sens, că nu se sfârșește pur și simplu. Dar într-o zi până și tatuajele lui aveau să putrezească – narvalii, femeile frumoase, acele insule care din când în când sunt acoperite de ape, iar din el nu avea să mai rămână nimic, cu excepția legendelor despre faptele sale.

Își cuprinse corabia cu privirea. Membrii echipajului păreau să fie ocupați cu măturatul punților și cu călăfătuitul, dar își tot întorceau privirile spre dunetă. Harison, Meeks, Aly. Marinari care îi rămăseseră alături în ultimii cinci ani după… ei, bine, după toate câte se petrecuseră. Bărbați și femei care depindeau de el să-i țină vii în legendă chiar și după moarte.

— O să-ți spun unde să găsești indiciul și o să ne dăm întâlnire în Jahara ca aliați și egali, zise Dimarion.

Căpitanul Reed numără până la opt. Îi plăcea numărul ăsta, cu sunet plin, ca atunci când muști dintr-un măr. Îi plăcea intervalul cât îi lua să numere până la opt: era durata perfectă pentru o decizie sau pentru a ochi. Nu rata niciodată când număra până la opt. Opt era un număr bun.

Pe puntea principală, secundul aștepta rezemat de parapet, văzând totul cu ochii lui morți. Simțea atât de bine întreaga navă, încât probabil că auzea tot ce vorbeau cei doi. Simțind privirea lui Reed, încuviință scurt, o singură dată.

Reed bătu cu palma de opt ori în copastie. De asta avea nevoie. De pericol. De aventură. De ceva care să-l țină viu în amintiri. Căci în Kelanna, dacă povestea nu era spusă și după moartea ta, era ca și cum nu trăiseși deloc.

— Pentru comori și glorie, spuse el întinzând mâna.

Dimarion i-o apucă, rânjind ca un prădător care știe că și-a încolțit victima.

— Și pentru nițică vărsare de sânge, care să facă lucrurile mai interesante.

Capitolul 9

Să fii acolo

Spre ușurarea Sefiei, nu mai întâlniră pe nimeni pe drumul către tabăra lui Secure. E drept că avusese grijă să nu umble pe cărare și să acopere urmele ei și ale băiatului. Respirau cât mai încet și nu vorbeau.

Oamenii părăsiseră tabăra, dar lăsaseră o mulțime de dovezi ale trecerii lor pe-acolo: pământ răscolit, crenguțe rupte, frunze strivite. Lada dispăruse și, în locul unde se aflase, se vedeau urmele unui rug funerar: cenușă albă, lemn pe jumătate ars, bucăți de metal înnegrit și așchii de os.

Sefia dădu ocol poienii, în timp ce băiatul rămase lângă cenușă, contemplând movila fumegândă ca și cum n-ar fi priceput ce era.

— Nu-i nimic aici care să ne fie de folos, dar le-am găsit urma, zise fata după câteva minute. Ești sigur că asta vrei să faci?

El încuviință din cap. Când își mișcă părul, fata simți miros de nespălat. Strâmbă din nas, încercând să nu tușească.

— Bine. Dar… uită-te nițel la tine.

Indică dintr-un gest pantalonii lui zdrențuiți, praful și fânul care i se adunaseră în părul nisipiu, noroiul – sau poate altceva mai rău – pe care ploaia nu-l spălase.

— Fă ceva!

El își coborî privirea către hainele lui zdrențuite, își zgândări coaja de pe una dintre răni și o privi din nou pe Sefia.

Ea umezi o cârpă cu apă din ploscă și i-o aruncă.

— O să fur haine și încălțări pentru tine cu următorul prilej. Până atunci, curăță-te!

În timp ce mergeau, băiatul își tamponă tăieturile cu cârpa udă, își culese firele de fân din păr și își trecu degetele prin șuvițele încâlcite. Iar când ajunseră la următorul vad chiar se opri ca să-și dea cu apă pe el.

La un moment dat în cursul serii Sefia descoperi o cărare mai îngustă. Își înălță nasul în vânt și trase aer adânc în piept.

— Ascunde-te, zise ea și dispăru în desișuri.

Când fata reveni ducând o boccea cu haine, băiatul o aștepta ghemuit între rădăcinile unui banian.

— Nu știu dacă ți se potrivesc toate, dar măcar unele dintre ele trebuie să-ți vină, rosti ea aruncându-i hainele.

Băiatul își scoase imediat pantalonii, silind-o pe Sefia să se întoarcă cu spatele. Când el termină cu schimbatul, îl puse să-și îngroape vechile veșminte. Cizmele pe care le găsise erau puțin cam mari, pantalonii nițel cam scurți, dar cămașa era suficient de largă ca să-i vină bine la umeri. Măcar erau curate și fără găuri. Băiatul schiță un surâs vag, pipăindu-și timid noile haine.

Sefia îl măsură din cap până în picioare cu ochi critici, dar băiatul nu arăta deloc rău.

— Se putea și mai rău, spuse ea fără tragere de inimă.

Dar când el îi zâmbi, fata îi întoarse spatele din nou și porni la drum. După un an petrecut de una singură i se părea ciudat să călătorească în compania cuiva, să aibă pe cineva *alături.* Ciudat și reconfortant și periculos.

Îi pierduse pe toți cei la care ținuse. Dacă nu era atentă, avea să ajungă să se atașeze și de el.

Și știa că, dacă se întâmpla una ca asta, avea să-l piardă.

După o săptămână în care stătuse mereu în gardă, în așteptarea unei ambuscade, Sefia își dădu seama că bărbații petrecuseră câteva zile cercetând pădurea, făcând

poteci care se pierdeau printre copaci, doar ca să reapară peste câteva sute de pași, dar că nu organizaseră o căutare în toată regula a băiatului. Poate că se temuseră, la fel ca pușcașul și prietenul său, nedorindu-și să intre pe un teren necunoscut, unde băiatul era în libertate. Poate că le era frică de răzbunarea lui.

Judecând după urme, un grup mai mic pornise spre vest, în direcția în care o apucaseră Sefia și băiatul. Dar când văzu că pașii acestei cete se alăturaseră restului trupei, știu că făcuse o treabă bună acoperindu-și urmele. După aceea, bărbații continuară să meargă spre nord, iar Sefia și băiatul îi urmară.

Această regiune a regatului Oxscini era acoperită de copaci înalți, frumoși, cu frunze cât palma; între bolta pădurii și ferigile ce îmbrăcau solul nu era decât văzduhul. Și păsări, cu pieptul roșu sau galben, cu aripi albastre, cu cozi lungi, în formă de lacrimă sau cu pene portocalii care le înconjurau gâturile aidoma unor gulere de dantelă. Plonjau și zburau ciripind, scoțând sunetele ascuțite caracteristice păsărilor mici. Uneori, Sefia rămânea în mijlocul cărării și își ridica ochii, privindu-le cum străfulgerau de la un trunchi la altul, iar băiatul se oprea alături și se uita și el.

Ca să-i dea și lui ceva de făcut, îl învăță și pe el tacticile de supraviețuire pe care și le însușise de la Nin: cum să găsească urma prăzii prin desiș, cum să urmărească vânatul, cum să tragă.

Prima oară când îl lăsă să mânuiască arcul, folosi drept țintă copacii. Îi arătă cum să se furișeze fără zgomot, cu genunchii la nivelul solului. Înaintă cu arcul în mână pentru a face economie de mișcări, apoi ochi.

Dar nu vedea copaci. Vedea ucigași. O femeie în negru, cu niște ochi albaștri urâți și care purta o sabie încovoiată. Un bărbat fără chip, cu vocea ca de gheață.

Răspunsuri. Izbăvire. Răzbunare.

Eliberă săgeata din arc și copacul se zgudui sub impactul loviturii, iar vârful metalic pătrunse în scoarță.

Sefia își flexă degetele și îi dădu băiatului arcul.

El aprobă cu o mișcare a capului și îl luă grijuliu, plimbându-și palma peste lemnul lui, verificând cât de bine întinsă era coarda. Apoi, fără să aibă nevoie de vreun îndemn, îi imită perfect mișcările: se ghemui, puse o săgeată în arc, îl încordă și trase.

Nu nimeri.

Băiatul o privi și ridică din umeri, cu arcul atârnându-i în mâini.

— Ei, data viitoare o să te descurci mai bine, zise ea.

Croindu-și drum printre copaci tineri și crengi căzute, descoperi săgeata la o distanță de aproape treizeci de metri, penele ei roșii și strălucitoare contrastând cu vegetația pestriță. Când o luă, descoperi la celălalt capăt o potârniche care fusese nimerită în cap.

Sefia se răsuci încet. Băiatul stătea lângă ea părând șocat.

— Ai mai făcut asta înainte? îl întrebă ea.

El scutură din cap.

Nu mai fu o surpriză faptul că băiatul mânuia cuțitul cu aceeași ușurință. Putea transforma orice – un băț, un pumn de noroi, o fâșie ruptă dintr-o haină – într-o armă. Era mai încet când venea vorba de jupuit și de curățat pieile, de gătit, de făcutul focului și chiar și de furat (în urma căruia băiatul se alese cu niște haine care i se potriveau mai bine și cu o pătură doar a lui). Dar folosea arcul de parcă numai asta făcuse de-o viață și, curând, putea arunca un cuțit mai departe și cu mai multă precizie decât ea. Învăța imediat orice tehnică pe care o putea folosi în luptă.

Însă Sefia nu se temea de el. Văzuse cum își trăgea capul înapoi, surprins, când ucidea ceva – o musculiță cu vârful cuțitului, un pește cu arcul – și cu câtă grijă se apropia de prăzile lui și își recupera săgețile. Cobora

privirea, ținând musca sau peștele în căușul palmelor lui prelungi. Era sigură că, dacă ar fi putut vorbi, el și-ar fi cerut iertare.

Totuși – și asta se petrecea atât de iute că Sefia trebuia să fie foarte atentă ca să surprindă momentul, când azvârlea cuțitul sau elibera săgeata, el zâmbea, și nu era surâsul tandru și șovăielnic pe care fata i-l știa, ci acela al unei făpturi sălbatice, flămânde, un zâmbet cu gura întredeschisă, cu ochii sticlindu-i de dorința de a ucide.

Cu timpul, începură să-și creeze un mod propriu de a comunica. În curând, un gest scurt era suficient pentru el să înțeleagă că Sefia căuta loc de popas. La fel, câteva mișcări ale mâinii îi spuneau că bărbații pe care îi căutau se opriseră cu o noapte în urmă exact în acel loc.

Uneori, el se prefăcea că încordează arcul, apoi dispărea fără zgomot în pădure, iar ea știa că zărise vânatul printre trunchiurile copacilor. Își continua drumul și, peste un sfert sau o jumătate de oră, băiatul se ivea din nou lângă ea, cu o potârniche sau cu un fazan în mână.

Odată, în timp ce Sefia curăța vânatul și îl punea în frigare deasupra focului, îl privi îngândurată și îi zise:

— Îți trebuie un nume.

Băiatul își ridică privirea spre ea. Ochii lui aurii erau presărați cu stropi de culoare închisă, dar nu-i vedea decât când stătea aproape de el, ca în acel moment. Părea precaut, dar nerăbdător.

— Trebuie să te strig *cumva,* zise ea, răscolind tăciunii cu vârful unui băț. *Nu se poate* să n-ai un nume.

Sefia îl examină îndelung. El își privea brațele, atingându-și pe rând fiecare cicatrice cu vârfurile degetelor. Din când în când se încrunta, de parcă ar fi încercat să-și aducă aminte cum căpătase rănile. Dar când își ridică din nou privirea, avea aceeași expresie, iar ea înțelese că nu își amintise.

— Arcașul, zise ea. O să-ți spun Arcașul.

Băiatul zâmbi și își îndreptă degetul spre cicatricea de la gât. Era semnul pe care îl născocise pentru sine.

Sefia încercă să nu zâmbească.

În momentul în care dădură de urma lui Secure, la poalele munților Kambali, în regiunea nordică a Regatului Oxscini, petrecuseră deja două săptămâni împreună și între ei se stabilise un soi de înțelegere nerostită. Arcașul căuta prada, Sefia – urmele. El vâna și aducea apă, ea gătea. Sefia așeza tabăra, el strângea totul dimineața. Ea vorbea, el asculta. Singurul lucru pe care nu îl împărțeau era ranița, pe care Sefia insista să o care în fiecare dimineață, deși Arcașul se oferea s-o ducă el.

Într-o noapte poposiră într-o mică peșteră, creată demult prin prăbușirea a două coloane de stâncă. Sfărâmăturile formaseră o mică incintă în care de-abia încăpeau două persoane, complet ascunsă de un copac crescut în fața intrării. Locul se afla la înălțime și era izolat, așa cum îi plăcea Sefiei; aici se simțea suficient de în siguranță ca să doarmă pe sol. Cealaltă gură a peșterii dădea spre o cascadă ce tăia pădurea făcând-o să răsune de vuietul apei prăbușindu-se peste stânci.

Nici Sefia, nici Arcașul nu puteau dormi. Peștera era atât de îngustă, încât stăteau aproape umăr în umăr, culcați pe burtă, cu bărbiile în pumni, privind cerul spuzit de stele de deasupra cascadei. Dar nu se atinseră.

— E ziua mea, zise ea încet. Azi împlinesc șaisprezece ani.

Arcașul îi zâmbi, dar, văzându-i expresia, surâsul i se stinse. Își atinse tâmpla, întrebând-o ce se întâmplase.

Ea privi într-o parte.

— Tu îți serbai ziua înainte de toate astea?

El deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Își ciocăni gâtul de câteva ori cu degetul și ridică din umeri.

— Eu n-am fost la nicio petrecere. Părinții mei nu m-au lăsat niciodată să dau una. Nici măcar nu mi-au dat voie să

am prieteni.

Tăcu, gândindu-se la casa ei singuratică din vârful dealului, la camera ei de la subsol, la traiul izolat al părinților ei.

— Uneori mă întreb cum ar fi fost să am o copilărie normală.

Arcașul ridică iar din umeri.

Pentru o clipă, ea închise ochii. O petrecere de ziua ei, una adevărată. Cu lampioane în nuanțe vii și cu panglici căzând în cascadă de pe crengile copacilor încărcați de fructele verii; dedesubtul lor, pe mese acoperite cu pânză colorată, se aflau toate mâncărurile ei favorite: salată de pere, rață friptă, cu pielea crocantă, rumenită, rulouri cu cremă de unt și scorțișoară, mici chifle decorate cu glazură dulce și brioșe cu cremă de lămâie servite pe farfuriuțe delicate, cu furculițe de argint. O petrecere cu menestreli și cu o trupă de instrumentiști, cu povești stânjenitoare spuse de părinți și de prietenii ei cei mai buni – câte una pentru fiecare an din viața ei… Ar fi existat o estradă de lemn pe care să se danseze: cupluri bătându-și călcâiele în aer și rotindu-se ca puful de păpădie, oameni râzând și muzica purtându-i pe toți în vârtejul ei. Ar fi avut prietene prefăcute care ar fi bârfit-o în șoaptă la marginea ringului de dans și veri mai mici care ar fi dansat cu picioarele pe pantofii ei, iar un băiat care nu-i mai vorbise niciodată ar fi invitat-o la dans, punându-și palmele transpirate pe mijlocul ei, cu fața crispată. Și, cum împlinea șaisprezece ani, poate că ar fi avut parte și de un sărut.

Dar viața ei nu era așa. Viața ei nu fusese niciodată așa și, după ce i se întâmplase tatălui ei și lui Nin, nici nu avea să mai fie vreodată. Viața ei era una singuratică; și-o purta în cârcă împreună cu puținele lucruri rămase de la cei pe care îi iubise.

Răspunsuri. Izbăvire. Răzbunare.

Când Sefia deschise ochii, Arcașul o privea. Ea își

descleștă pumnii.

— Îmi pare rău, murmură.

Dar Arcașul se mulțumi să zâmbească, întinzându-i o pană lungă, verde. Avea o tijă purpurie și lamele moi, verzi, cu irizări galbene și violete în funcție de cum o întorceai.

Fata răsuci pana între degete, învârtind-o prin aer.

— Unde ai găsit-o?

El își legănă palma dintr-o parte într-alta, descriind mișcările unei pene în cădere.

— Mulțumesc, zise ea.

Băiatul încuviință.

Sefia își mângâie obrazul cu pana, simțindu-i moliciunea. Era cel dintâi cadou de ziua ei primit de șase ani încoace, de la moartea tatălui.

Deveni deodată conștientă de apropierea dintre ei. Îl simțea pe Arcaș întins lângă ea, simțea umerii, coatele și picioarele lui, respirația sa liniștită.

Se ridică brusc și își cuprinse genunchii cu brațele.

— Ce crezi că înseamnă stelele? îl întrebă, bălmăjind stânjenită cuvintele. Sunt atât de multe! Cred că trebuie să însemne ceva. Câteodată stau întinsă și mă gândesc că, dac-aș înțelege semnificația lor, aș pricepe de ce se întâmplă lucrurile. De ce fac oamenii ceea ce fac. Adică… Uite ce ți-au făcut ție… De ce sunt oamenii atât de cruzi? Sau…

Amuți o bună bucată de vreme, privind cerul nopții.

— De ce se nasc oamenii, zise ea. Și de ce mor. Uneori mi se pare că poveștile noastre se află toate acolo, sus, în stele, și că aș înțelege mai bine lumea dacă aș ști să le ascult. Pricepi?

El o privi în timp ce lumina vagă îi cădea pe cicatrice și pe rănile ce se vindecau, semnele scrise de impresori pe tot trupul lui. Și fata înțelese că nu-l putea lăsa să călătorească alături de ea fără să știe toată povestea. Fără

să înțeleagă în ce se băga.

— Arcașule, zise Sefia trăgând ranița spre ea. O să-ți arăt un lucru pe care nu l-am mai arătat nimănui. Cred că nici măcar Nin nu știa ce-i aici, înăuntru.

Scotoci printre lucrurile ei până găsi cartea, pe care n-o mai scosese la lumină de două săptămâni. Trăgând-o grijulie afară, o așeză pe pământ, în fața lor.

— Asta este o carte.

Arcașul își ridică ochii spre ea și Sefia începu să citească la lumina lumânării, împletindu-și vocea cu sunetul cascadei.

— „Nimeni nu mai făcuse așa ceva vreodată…”

Căpitanul Reed și vârtejul

Nimeni nu mai făcuse așa ceva vreodată… Și nici nu avea să mai facă.

Toate navele care încercaseră să ajungă la Marginea de Apus a lumii pieriseră înghițite de valuri: *Domino, Jucătorul, Rocinante…* Toate corăbii de nădejde, putrezind acum cine știe unde pe fundul oceanului…

Lumea nu înțelegea. De ce să riști o navă precum *Curentul Credinței* într-o călătorie din care nu avea să se mai întoarcă?

— E o irosire, spuseseră unii.

— O prostie, adăugaseră alții.

Și, dacă ai începe această poveste cu ziua în care ridicaseră ancora către vestul cel neîmblânzit și albastru, ai fi înclinat să le dai dreptate.

Dar ca să înțelegi de ce și-a mânat căpitanul Reed corabia în Apele Roșii și ce i s-a întâmplat lui și echipajului când au ajuns acolo, ar trebui să începi cu ceea ce a fost înainte de început.

Ar trebui să începi cu vârtejul.

Pereții începuseră deja să se încline, clătinându-se, când căpitanul Reed ajunse pe fundul oceanului. Vârtejul mugea în jurul lui, ridicându-se sus, tot mai sus, ca zidul verde al unui puț, pe buza căruia silueta *Curentului* și cea a lui *Crux* își dădeau ocol sub ochiul strălucitor al cerului. Nisipul de sub mâinile lui era ud și fin ca o pudră.

Dimarion se răsuci, părând imens pe fundalul de spumă și de apă învârtejită. Avea hainele leoarcă, iar cozile eșarfei ce-i încingea fruntea șfichiuiau aerul ca niște bice. Conținutul cufărului spart zăcea pe nisip, între ei. Ciocanul de lemn și discul de alamă deveniseră verzi, fiind pe jumătate roase de timp și de apa sărată, dar Gongul rămânea inconfundabil. Pe marginile lui defilau siluete gravate, strigând sau cântând, ținând în mâini arme sau cine știe ce instrumente vechi, invocând furtuna din mijlocul Gongului, cu norii ei fremătători și cu fulgerele sale.

— Cum ai…

Vocea lui Dimarion, abia răzbătea dincolo de mugetul vârtejului.

Reed se ridică, încercând nisipul mișcător cu degetele de la picioare, în vreme ce stropi de apă de mare îi biciuiau obrazul. Zâmbi.

— Crezi că există luciu de apă în Kelanna pe care să nu-l pot străbate?

— Ha! făcu Dimarion și privirea lui se abătu asupra străvechii monede de bronz de pe nisip.

Atâta timp cât aceasta se învârtea, vârtejul n-avea să se închidă deasupra lor. Dar banul începea să se încline și să se clatine, pierzându-și stabilitatea. Fețele lui lucitoare păreau să se alungească. Vârtejul se destrăma și mici trâmbe de apă începeau să se desprindă din el. În curând, străvechea monedă avea să cadă pe o parte, iar zidul de apă avea să se

prăbușească și să-i strivească în câteva clipe, lăsându-le trupurile zdrobite la mila animalelor necrofage din adâncuri.

— Presupun că n-ai nicio idee strălucită.

Reed bătu nervos darabana pe șolduri, acolo unde ar fi trebuit să se afle pistoalele. Degetele i se furișară spre cuțit:

— Tocmai am ajuns pe fundul unei vârtej, lângă un om care a încercat deja de două ori să mă ucidă. N-aș zice că ideile mele sunt nemaipomenit de strălucite.

Dimarion își scoase revolverul.

— Atunci la ce mai ești bun?!

Răsună o împușcătură. Se văzu o explozie de fum și lumină și glonțul spintecă distanța dintre ei, iute ca argintul viu.

Reed se feri. Se năpusti înainte cu cuțitul în mână, în timp ce nisipul îi țâșnea de sub tălpi.

Sânge. Dimarion scăpă pistolul. Reed lovi arma cu piciorul și aceasta fu absorbită de spirala de apă, dispărând în adâncuri.

Ce sunet scotea oceanul vuind în jurul lor! Era chemarea lui fără cuvinte.

Ceva îl izbi pe Reed în tâmplă. Un pumn – un picior – un baros? Lumini începură să-i joace pe dinaintea ochilor. Se împletici într-o parte.

Dimarion îl apucă de braț și i-l răsuci. Cuțitul căzu.

Apoi, Reed se pomeni ridicat. Solul îi fugi de sub picioare. Mugetul acela… Vocea vântului și a apei… Încasă o lovitură, două, înainte ca Dimarion să-l azvârle la pământ. Un crater se căscă în nisip, iar marea urlă în jur.

Dimarion era deasupra lui. O avalanșă de lovituri de pumn se revărsă peste obrazul, brațele și mâinile lui Reed, rupând bucăți de carne și lăsând în urmă

sânge și vânătăi. Bine că Dimarion nu avea încă inelele, altfel căpitanul Reed și-ar fi găsit sfârșitul!

Reed se răsuci pe-o parte și se ridică în picioare gâfâind. Dacă ajungeau din nou la lovituri, n-avea să supraviețuiască.

Dimarion râse, ridicându-se asemenea unui gigant din măruntaiele pământului.

— N-ai unde să te duci.

Căpitanul Reed clătină din cap și îl ocoli prudent, numărându-și pașii. „Unu, doi, trei, patru…”

— Ai uitat ce ți-am spus despre apă?

Dimarion dădu să-i răspundă, dar Reed plonjă pe nisip, înhăță Gongul și se avântă în zidul circular de apă.

Nu mai putea respira. Marea îl rostogoli iar și iar, ca pe o piatră, căutând să-i pătrundă în ochi, în nas, în gâtlej. Un picior i se frânse. Nu vedea, nu auzea, dar îl simți cedând. Simți oasele rupându-i-se. Încercă să înoate, să se împingă la suprafață, dar acolo, în vârtej, nu exista sus sau jos. Numai apa dezlănțuită, învolburându-se.

Căpitanul Reed strânse Gongul cu toate puterile. I se făcuse cald și în jurul lui totul începea să se întunece, dar când trupul său avea să fie găsit purtat de valuri pe un țărm îndepărtat, se va ști că găsise ceea ce căutase.

Și tocmai când era sigur că va muri, înghițit de oceanul albastru și nemărginit, apa îi vorbi.

Nimeni nu știe sigur ce anume i-a spus, dar unii cred că i-a dezvăluit felul în care avea să moară. Că a văzut atunci, într-o străfulgerare, totul. O ultimă gură de aer sărat și umed. Un pistol negru. O explozie strălucitoare înflorind pe punte.

Și scândurile navei împrăștiindu-se.

Apoi bezna.

Preț de o clipă i se împotrivi, ca și cum ar fi putut respinge viziunea cu pumnii și cu picioarele, dar apoi fu brusc copleșit de o senzație intensă de pace. Aceasta îl invadă ca sângele care îmbibă o pânză, fibră după fibră.

Avea să moară, da. Dar nu în ziua aia.

Și atunci se hotărî să-și îndrepte nava către Marginea de Apus a lumii.

Pentru că mai erau mii de aventuri prin care să treacă, dar zilele lui erau numărate.

Pentru că Marginea de Apus exista.

Și pentru că… De ce nu?

Cu acest gând zâmbi, închise ochii și se lăsă în voia apei.

Capitolul 10

Începutul unei prietenii trainice

Sefia privi cu ochii mijiți pagina întunecată din fața ei. Lumânarea se micșorase cât citise și acum mucul înnegrit începuse să fumege. Se îndreptă de spate, puse pana verde între pagini și închise cartea. Privirea ei era întunecată, gravă în lumina aceea slabă.

Uneori avea senzația că pasajele pe care le citea fuseseră scrise anume pentru ea, ca să o conducă spre o înțelegere mai profundă a lucrurilor, ca în ziua în care învățase să citească. Existau indicii până și în poveștile străvechi cu eroi proscriși pe care le ascultase toată viața. Urmări cu degetele simbolul de pe copertă. Nu putu să nu se întrebe: dacă rostul cărții era *să o învețe* tot felul de lucruri, de ce nu-i dădea răspunsurile de care avea nevoie? De ce nu-i spunea cum să-i găsească pe cei care îi distruseseră familia?

— Ce-ai face dacă ai ști cum urmează să mori? întrebă ea. Te-ai grăbi să-ți întâmpini sfârșitul, asemenea căpitanului Reed, sau ai fugi de el?

Arcașul își pipăi gâtul și clătină din cap.

— Eu m-aș asigura că termin ce am început. Iar dacă asta ar însemna să înfrunt moartea, atunci…

Ridică din umeri. Pentru o clipă își dori să smulgă coperta și paginile de sub ea, de parcă distrugând cartea ar fi putut nimici și nevoia de a o înțelege. Dar nu putu.

— Sunt dispusă să fac ce-i de făcut, zise ea. Dar tu nu trebuie să mă urmezi. De fapt, ar fi mai bine pentru tine să n-o faci.

Ochii Arcașului se măriră a durere și a surpriză.

Ar fi trebuit să-i spună mai devreme. Să-i spună cine era și ce ducea cu ea și cum din cauza asta niciun apropiat al ei nu era în siguranță. Încercase să nu se atașeze de Arcaș, să pretindă că nu însemna nimic pentru ea.

Dar nu era adevărat.

Îi povesti totul despre tatăl ei, despre casa de pe deal cu vedere spre mare, despre carte și despre dispariția lui Nin. Pentru că el era în pericol. Toți cei din jurul ei puteau fi prinși, torturați, uciși.

— Poți să pleci. Poți să te duci acasă, zise ea, cu glas tremurător. Dar eu trebuie să fac asta. Nu mi-a mai rămas nimic altceva.

El își pipăi cu degetele conturul neregulat al cicatricei, iar fata își ținu răsuflarea, temându-se să tulbure liniștea ce se așternuse între ei.

Avea s-o părăsească?

Oare chiar își dorea ca el s-o părăsească?

Dincolo de gura peșterii, cascada vuia undeva dedesubtul lor, părând mai zgomotoasă în liniștea ce se lăsase.

În cele din urmă, băiatul ridică o mână. Sefia abia reușea să-i deslușească degetele în lumina stelelor. Fata îl urmări cum își încrucișează degetul mijlociu și arătătorul.

Nu mai folosise niciodată acest semn. Înțelegându-i sensul, Sefia se simți cuprinsă brusc de căldură și tristețe.

Îi era alături.

Nu doar acum, în peșteră, ci alături de ea trup și suflet. Chipul lui fu luminat de un zâmbet.

Ea își prinse genunchii cu mâinile și simți că ochii îi strălucesc în lumina difuză. Aveau să facă totul împreună, ea și Arcașul.

Aveau să afle împreună la ce folosea cartea. Să o salveze împreună pe Nin. Să îi găsească împreună pe cei care le distruseseră viețile și să se răzbune.

* * *

După ce învățase să descifreze cea dintâi propoziție simplă, Sefiei nu-i trebuise mult până să-și dea seama că n-avea să poată stăpâni cuvintele dacă nu știa să le reproducă. Trebuia să facă și ea simbolurile ca să le poată înțelege, să deseneze curbele lor, să le folosească, să și le însușească.

Începuse prin a face semnele iar și iar, repetându-le în același timp cu voce tare. „Asta este. Asta este. Asta este. Asta este asta este asta este."

La început, literele erau tremurate și nesigure, slabe imitații ale liniilor precise pe care le vedea în carte, și le ștergea cu vârful cizmei sau cu latul palmei. Exersa apoi și mai mult.

Mai târziu a început să le scrie cu vârful ars al unui băț pe dosul neted al frunzelor. „Asta este o carte. Asta este o carte." Când termina le azvârlea în foc. Nori de fum se înălțau sub vasta boltă înverzită, în timp ce frunzele se înnegreau și se zbârceau în flăcări, iar cuvintele se ștergeau și se distorsionau înainte să se transforme în cenușă.

Scria și alte lucruri, cuvinte cu silabe clare ca sunetul unui clopot, pasaje pe care voia să le memoreze, dar revenea mereu la aceeași propoziție. Prima pe care o învățase.

Începând să scrie tot mai bine, Sefia încetă să mai șteargă cuvintele. Nu le lăsa în locuri unde puteau fi găsite de oricine. Nu-i mai era de-ajuns doar să le redea. Voia ca ele să rămână, asemenea celor din carte, ca semn că trecuse pe acolo, că a existat. Începu să le scrijelească cu vârful cuțitului pe ramurile superioare ale celor mai înalți copaci din desișurile greu de pătruns ale pădurii: „Asta este o carte."

Sau pe pietrele din vatra focului de tabără, pe care apoi

o îngropa: „Asta este o carte.”

Le desena fără să lase urme pe interiorul brațului ei sau pe genunchi: „Asta este o carte. O carte. O carte.”

Ce nu știa era că oamenii care se aflau pe urmele ei ar fi căutat pretutindeni: în cei mai înalți copaci, pe pietrele îngropate. Tânjeau după carte ca flămândul după hrană. Bolnavi de dorul ei, o urmăreau. Și fiecare cuvânt pe care Sefia îl scria și fiecare literă pe care o lăsa în urmă erau căi spre ea, la fel de ușor de urmărit ca pașii din țărână.

* * *

Craniul fusese curățat de carne cu mult timp în urmă și nu mai rămăseseră decât oasele carbonizate, ca resturile unei corăbii arse într-un ocean de catifea albastră, ale cărui valuri clipoceau în orbitele goale, în gaura înspăimântătoare rămasă în locul nasului, dincolo de dinții ieșiți în afară ai mandibulei încremenite într-un rânjet etern.

Lon privi încruntat craniul care rânjea batjocoritor și își suflecă mânecile prea lungi.

— Știu deja să fac asta, bombăni el.

— Atunci demonstreaz-o, zise Erastis.

Acesta stătea așezat la una dintre mesele lungi și curbe, studiind niște manuscrise întinse dinaintea lui ca peticele unei cuverturi. Mâinile lui înmănușate se mișcau grijulii peste pagini, de parcă le-ar fi putut spulbera cu o simplă atingere.

Lon îl privi încruntat. Dar Maestrul Bibliotecar nu se uită la el, așa că tânărul oftă și se concentră. În anul care trecuse de când fusese admis aici citise fiecare cuvințel tainic și fiecare pasaj banal pe care Erastis i le vârâse sub ochi. De fapt, învățase atât de repede să scrie și să citească, încât își începuse practica în Iluminare cu trei luni mai devreme decât oricare alt Ucenic dinaintea sa. Își

chemă cel de-al șaselea simț, căutând punctele mișcătoare de aur ce scânteiau chiar sub suprafața lumii fizice.

Apoi clipi și Lumea Iluminată îl învălui. Era conștient și de trupul său, și de Biblioteca din jur, și de craniul aflat în fața lui, dar și de magnifica tapiserie de lumini mereu prezentă dincolo de lumea pe care o putea pipăi, mirosi sau gusta. Folosindu-se de Vedere, putea simți ambele lumi în același timp.

Lumea Iluminată era o rețea cuprinzând toate lucrurile ce fuseseră săvârșite și toate cele ce aveau să fie. De aceea li se făcea rău Iluminaților neinstruiți, din pricina acelui ocean al istoriei plin de vârtejuri și maree puternice în care te puteau absorbi curenții memoriei. Ca să nu te pierzi, aveai nevoie de un semn, de un sunet sau de un miros, de un reper din lumea fizică pentru a te ancora în prezent, aici și acum, așa încât simțirea ta divizată să poată redeveni la un moment dat una singură.

Lon se înfioră. Erastis îl prevenise despre pericolul de a-ți pierde reperul. De a fi asaltat de curenții amețitori ai Lumii Iluminate și de a te lăsa înghițit de toate lucrurile care se petrecuseră vreodată, ca și cum te-ai fi înecat căutând în van un țărm pe care nu aveai să-l mai vezi nicicând. Iluminații care își pierdeau reperul se prăbușeau, cu trupurile pustiite și inerte, cu ochii deschiși fără să vadă, respirând, dar fără să trăiască, până când, treptat, organele încetau să le mai funcționeze și mureau.

Asaltat de spirale aurii, Lon se concentră asupra urmelor de arsură. Curenții istoriei se rotiră în jurul lui, apoi se limpeziră și el știu ce anume le provocase. Căldura și fumul, flăcările strălucitoare aproape că îl orbeau; o siluetă singuratică înaintă prin foc și smulse cărți fumegânde de pe rafturi.

— Îl chema Morgun, zise Lon privind cum sunt cuprinse de foc robele bibliotecarului de odinioară și auzindu-i țipetele. A fost Bibliotecar pe vremea Focului cel Mare și a

murit încercând să salveze Fragmentele din flăcări.

Aceasta era legătura dintre alfabetizare și Iluminare și motivul pentru care Erastis insistase să îl învețe să citească înainte să îl învețe să se folosească de Vedere: cititul însemna interpretarea semnelor, iar lumea era plină de ele. Cicatrice, zgârieturi, urme de pași. Dacă aveai acces la Lumea Iluminată, puteai desluși istoria oricărui obiect cu aceeași ușurință cu care ai fi citit propozițiile dintr-o carte.

— Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le poți afla despre acest craniu. Mai rămân două.

Lon clipi din nou și Lumea Iluminată pieri.

— Haide, vreau o provocare!

— Asta e o provocare, rosti calm Erastis. Ești deja mai avansat în studiul Iluminării decât eram eu la vârsta ta.

— Dar asta nu-i o provocare *pentru mine,* zise Lon, scrâșnind din dinți a frustrare. Știai că Rajar a primit azi prima lui însărcinare? A ieșit de aici și acum navighează alături de Maestrul lui!

— Rajar e cu șase ani mai mare decât tine!

Afară, norii se cuibăreau pe piscurile înghețate; dincolo de ferestre vântul bătea în rafale.

— Îmi irosesc talentul aici, spuse Lon. Ar trebui să fiu afară. În lume. *Făcând* tot felul de lucruri.

— Ce prostie! zise Erastis concediindu-l cu o fluturare a degetelor. Se va înnopta în câteva ceasuri.

Lon smuci nerăbdător din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge vorbele lui Erastis.

— Nu la asta mă refer! Când m-am alăturat vouă mi-ai promis că o să înfăptuim lucruri măreațe.

Începu să citeze din jurământul pe care îl depusese în ziua sosirii:

— „Voi păzi Cartea spre a nu fi descoperită și greșit folosită; voi aduce siguranță și pace tuturor cetățenilor din Kelanna.”

— Asta și facem. Ți-am spus că în ordinul nostru, cu excepția Directorului, cele mai importante poziții sunt cea a Maestrului Bibliotecar și cea a Ucenicului său. Fără noi n-ar fi nimeni care să interpreteze Fragmentele. Nu ar avea cine să cerceteze profețiile sau să descopere noi tehnici de Iluminare. Mulțumită nouă, Edmon și ceilalți pot face ceea ce fac.

— Dar eu nu fac *nimici*

Lon era pe punctul de a continua când zări o fată stând în pragul Bibliotecii. Nu știa când apăruse; părea să se fi ivit ca din senin în ușă, ținând în brațe două volume cu scoarțe albastre.

Lon roși.

Era micuță și subțirică, cu niște ochi mari și întunecați și cu părul negru prins în coc în creștet, dezvelindu-i gâtul. Inima lui Lon începu să bată mai tare. Fata era de o frumusețe răpitoare. Uneori, când o vedea, aproape că uita să respire.

Era Asasina Ucenică, dar nu avea nume. Asasinii nu aveau nume. Asasinii știau să vâneze și să ucidă și nimic altceva. I se spunea Secunda. Maestrului ei i se zicea Primul. Asemenea celorlalte, și unitatea lor era formată întotdeauna doar din doi oameni.

Secunda era cu câțiva ani mai mare decât el și se afla acolo de mai multă vreme, așa că se bucura de mai multe privilegii, cum ar fi acela de a lua Fragmente din Bibliotecă și de a le returna când voia. În anul ce trecuse de la primirea lui, fata îi adresase doar câteva cuvinte. Nu că ar fi fost prea des prin preajmă. Ca Rajar și Administratorul Ucenic, fata și Maestrul ei părăseau adesea Trunchiul Principal cu misiuni primite de la Directorul Edmon. Numai Lon era închis acolo.

Dar el știa cât de talentată era. Fără să vrea, se tot întorcea la ea, ca s-o vadă mai bine, ca să observe ce face.

Ea înaintă cu mișcări iuți și delicate, ca ale unei păsări

sau ca ale unei dansatoare, de parcă ar fi executat pașii silențioși ai unei coregrafii elaborate. Întindea piciorul, plutea, atingea cu vârful degetelor podeaua. Apoi își ridică ochii, îl văzu pe Lon uitându-se la ea și se opri. Ochii ei îi sfredeliră pe ai lui, provocându-l să-i susțină privirea.

El roși și se uită în altă parte.

În cele din urmă, Erastis o observă în ușă.

— Intră, intră, draga mea! zise el făcându-i semn pe deasupra mesei.

Mâinile lui înmănușate fâlfâiră ca niște fluturi de noapte imenși și albi.

— Ai terminat de citit *Ghidul Ostis al Armelor Magice cu Tăiș,* nu? Ce părere ți-a făcut?

Ea traversă fără un sunet podeaua acoperită cu dale și puse cărțile pe masă, lângă Bibliotecar.

— Mulțumesc. Am găsit ce-mi trebuia.

— Excelent!

Lon se apropie și el de masă, dând pentru moment uitării supărarea pe Maestrul Bibliotecar. Se strădui să n-o privească direct pe fată.

— Pentru ce? întrebă el.

O simți pe Secundă examinându-l în tăcere, dar Erastis strălucea de încântare:

— Secunda o să-și făurească propria ei sabie băutoare de sânge.

— Ce-i o sabie băutoare de sânge?

Secunda îi aruncă o privire Maestrului Bibliotecar și acesta îi făcu semn să explice. Ea se încruntă, apăsându-și degetele pe marginea mesei.

— O sabie băutoare de sânge este o armă care a fost supusă Transformării. Ai auzit de asta?

Când Lon scutură din cap, ea mai făcu o încercare:

— O armă *magică?* Una cum e Călăul?

Pistolul negru, blestemat să ucidă ori de câte ori era scos din toc… Dacă nu îți alegeai tu o țintă, o făcea el în

locul tău.

— A, da!

— Ostis spune că poți folosi Transformarea ca să îi insufli sabiei „setea de sânge”, pentru ca, atunci când trebuie să ucizi, tăișul însuși să-și caute victimele.

— Vrei să zici că sabia ucide din proprie inițiativă?

— Nu. Devine o armă mult mai precisă, mai eficientă în mâinile unui războinic abil. În mâini nepotrivite, își poate răni sau chiar ucide purtătorul.

— Aha.

— De asemenea, ea absoarbe sângele victimelor sale și, din această pricină, are un miros distinctiv, aparte, metalic, și e mai ușor să-i cureți lama, adăugă Erastis binevoitor.

— Uau… făcu Lon, apoi amuți.

Nu mai fusese niciodată mai impresionat ca în acel moment, gândindu-se la ce putea face Secunda și la ce învățătură dobândea. Apoi se întoarseră invidia și nemulțumirea. Se răsuci către Erastis.

— Ea o să aibă o *sabie băutoare de sânge?!* De ce nu capăt și eu o sabie băutoare de sânge? Sau altceva? Un… un creion băutor de sânge?

Dintr-odată, Secunda se avântă cu mișcări fluide, de o grație agresivă, lovindu-l pe Lon cu atâta putere în piept încât acesta se împletici, izbindu-se de jilțul pe care ea îl făcuse cumva să alunece de sub masă. Băiatul căzu în el năucit.

Ce rapidă era!

Îl atinsese!

Îi simțea urma palmei pe claviculă ca pe o arsură.

— Este *Maestrul* tău! se răsti Secunda. Nu i te adresezi așa!

Erastis chicoti.

— O, așa face tot timpul. Dar nu-i dau importanță. N-am mai avut un Ucenic de zeci de ani. Nu l-aș fi ales dacă n-ar

fi meritat.

Fata pufni dezgustată.

— Hei! exclamă Lon privind-o încruntat și masându-și pieptul acolo unde îl lovise ea.

Secunda îi înfruntă privirea. Ce ciudat: în copilărie, băiatul reușise să trăiască de pe urma talentului său de a citi oamenii. Dar nu putea spune ce anume simțea fata în acel moment. Enervare? Dispreț? Tot ce se poate. Așa îl privea de fiecare dată. Însă, văzând-o cum își face mâna pumn, nu putu să nu se întrebe dacă și ea simțea în palmă căldura care-i pulsa lui în piept.

Lon își feri căutătura.

— *Chiar merit,* afirmă el ridicându-se. O să-ți arăt.

Fără să aștepte răspunsul ei, privi craniul și clipi. Lumea Iluminată se trezi la viață dinaintea lui, ca o rețea scânteietoare.

Osul fălcii avea o fractură subțire cât un fir de păr. Urmă indiciul înapoi în timp printre ițele strălucitoare ale vieții de odinioară a Bibliotecarului.

— Pe când Morgun era Ucenic, un Soldat Ucenic l-a îmbrâncit pe scări.

De lângă el, Secunda adăugă:

— Morgun a căzut și și-a fracturat falca lovindu-se de balustradă. Ce prostie! Soldații n-au pic de stăpânire de sine!

Probabil citea și ea craniul, la fel de grăbită ca el când era vorba să răspundă unei provocări. Lon o privi și inima îi stătu în loc.

În lumea Iluminată, ea radia. Ca o cometă. Ca însăși pustiirea, ca singurătatea. Era foc incandescent, strălucind sfidător în întuneric.

— Asta-i al doilea lucru din cele trei, zise Erastis, părând amuzat. Mai ai unul.

Lon cercetă craniul căutând un alt semn, un alt reper, dar nu găsi nimic. Se apropie de el și îl luă în mână,

răsucindu-l și scrutându-i găurile întunecate.

Atunci văzu niște proeminențe adânc în osul temporal, unde fusese canalul auditiv. Ochii singuri n-ar fi putut să le ghicească niciodată, dar în rețeaua de lumini vedea prin os, în cavitatea craniului. Izbucni în râs.

— Ai văzut, observă Erastis.

— Era surd! exclamă Lon. Morgun era surd! Excrescențele astea osoase i-au astupat canalele auditive pe când era copil.

Clipi și lumina păli în lumea fizică.

— Ai văzut? spuse el întorcându-se către Secundă cu un zâmbet larg, împingându-și bărbia înainte.

Dar fata se încruntă, clătinând din cap. Pupilele ei erau ca niște gămălii, abia vizibile în irișii căprui-închis. Probabil că încă se folosea de Vedere.

— Unde? îl întrebă, fără nicio urmă din iritarea pe care i-o provoca el de obicei.

Altcândva probabil ar fi fost ispitit să facă pe grozavul. Dar nu și atunci. Și nu cu ea.

Lon îi întinse craniul, simțind cum palmele ei îi ating în treacăt dosul mâinilor, apoi îi arătă cavitatea din osul temporal.

— Uite!

Ea făcu ochii mari și Lon știu că îl vedea pe Morgun copil, apăsându-și palmele peste urechi și plângând de durere. Vedea un doctor lovind un diapazon și ținându-i-l de o parte și de alta a capului. Îl vedea pe Morgun frecându-și degetele de urechi, încercând să prindă fie și cel mai mic sunet, apoi obișnuindu-se, încet, cu o viață învăluită în tăcere.

Secunda clipi din nou și pupilele ei reveniră la normal.

— Cum de ai știut? îl întrebă ea.

— Are un profesor bun, zise Erastis punându-și din nou ochelarii.

Lon râse. Secunda îl privi, iar colțurile gurii i se arcuiră

ușor. Un zâmbet. Se făcuse un an de când o cunoștea și n-o văzuse niciodată zâmbind. Era un lucru magic. Când îl surprinse privind-o, zâmbetul ei se lărgi. Și de data asta el nu-și mai feri privirea.

Capitolul 11

Pagina împăturită

Tanin alimenta focul de tabără cu frunze, privindu-le cum se chirceau ca niște limbi arzânde și apoi se transformau în cenușă. În jurul ei, învăluiți de fum, căutătorii de urme râdeau, povestind istorii deșănțate care pe o femeie mai slabă din fire ar fi făcut-o să roșească de rușine. Tanin însă zâmbea cu condescendență la auzul glumelor. Îi plăcea să se considere deasupra acestor emoții banale. Într-o altă noapte poate chiar li s-ar fi alăturat, în fond putea să spună povești deocheate la fel de bine ca oricare dintre ei.

Dar în noaptea asta nu-i ardea de așa ceva.

Își plimbă degetele peste frunzele de la marginea focului de tabără, urmărind cu degetul literele de acolo:

„E O CART.”

Se încruntă. Le trebuiseră trei luni numai ca să afle de existența fetei și încă două până să-și dea seama că se afla încă în Oxscini, dar acum erau aproape. Suficient de aproape pentru ca Tanin să lase baltă ce făcea și să i se alăture Asasinei în junglele umede ale Regatului împădurit. Suficient de aproape încât să i se pară că simte forța Cărții, așa cum pilitura de fier simte atracția magnetului.

În trei zile aveau s-o ajungă din urmă pe fată.

Culese o frunză cu nervuri stacojii și o răsuci între degete. Probabil că fata scrisese propoziția asta de sute de ori până acum. Pe măsură ce Tanin și urmăritorii se

apropiau, cuvintele deveneau din ce în ce mai ușor de găsit – erau scrijelite pe bușteni sau mâzgălite cu cărbunele pe pietre – ca și cum ea ar fi lăsat cu bună știință indicii care să fie urmărite.

Pentru căutătorii de urme, cuvintele însemnau tot atât cât excrementele sau rămurelele rupte: le spuneau că fata trecuse pe acolo și-atât. Tanin preferase să lase lucrurile așa, înlăturând orice literă pe care o descopereau.

Și dacă la un moment dat curiozitatea vreunuia devenea mai puternică decât discreția, îl înlătura și pe el.

Mai mult decât orice o enerva nesăbuința fetei. Dacă părinții ei o învățaseră să scrie, ar fi trebuit s-o învețe să fie și mai atentă. Ar fi trebuit s-o învețe cât de periculoase sunt cuvintele, că dacă ajungeau în mâinile cui nu trebuie ar fi putut distruge un plan pregătit de-a lungul a generații.

Adună restul frunzelor și le aruncă în foc unde acestea se aprinseră, plutind prin aer ca niște pagini înnegrite de flăcări. Se așeză la loc și le privi cum se sting deasupra tufișurilor.

Alături de ea, Asasina îi privea încruntată pe bărbați; întunericul junglei se înălța îndărătul ei asemenea unor aripi negre. La fel ca maestrul ei, care fusese chemat în misiune în capitala oxsciniană, era îmbrăcată complet în negru și, pe sub marginea glugii, ochii i se plimbau de la un bărbat la altul pe măsură ce glumele lor deveneau tot mai vulgare.

Înghiontind-o cu cotul, un tip îndesat pe nume Erryl îi făcu cu ochiul și-i întinse o ploscă.

— Hei, ce ești așa tăcută? De ce nu te relaxezi un pic?

Privirea de un albastru spălăcit a Asasinei se plimbă peste fața și mâinile lui, apoi se abătu într-o parte.

Erryl râse. Obrajii lui unsuroși străluceau în lumina focului.

— Haide, ne faci pe noi ăștialalți să arătăm prost!

Șovăitoare, Asasina luă plosca și o duse la buze. O clipă mai târziu o îndepărtă tușind. Când căutătorii de urme izbucniră în râs, obrajii ei de culoarea terciului se îmbujorară de rușine. Asasina păru să se topească în întuneric.

Erryl îi smulse plosca din mână râzând în hohote.

Tanin îl privi, mijindu-și ochii argintii în chip de avertisment, dar el era prea beat ca să observe.

— Poți să judeci întotdeauna o femeie după cum bea, chicoti el. Dacă înghite sau…

— Poți să judeci întotdeauna un bărbat după cum vorbește, i-o reteză Tanin; cuvintele ei erau precise, ca un tăiș spintecând pielea. Cu cât are mai multe de zis, cu atât știe mai puține.

Ceilalți râseră în timp ce Erryl scuipă băutura.

— De fapt, judecând după cât de multe spui, aș zice că știi foarte puține indiferent de subiect, continuă ea cu o voce tăioasă. Cred că ar fi mai bine să-ți ții gura pe durata călătoriei alături de noi. Poate că așa o să înveți câte ceva.

— Încercam doar să mă distrez puțin…

— Pe seama adjunctei mele? râse Tanin cu răceală. Hai să lămurim un lucru: tu ești dispensabil. Ea nu-i. Ca urmare, îi vei arăta un respect și o stimă vecine cu slugărnicia. Dacă n-o faci, are permisiunea mea de a te dezmembra cât de repede sau de lent dorește.

Bărbatul păli. Ochii lui înroșiți se abătură către sabia Asasinei. Teaca neagră era acoperită cu ornamente elaborate. Pentru neinițiați puteau trece drept simple desene, dar cititorii ca Tanin sau Asasina puteau distinge sute de cuvinte gravate manual în piele – vrăji protectoare pentru purtător, blesteme împotriva dușmanilor acestuia. Ca și cum ar fi reacționat la frica lui, un miros coclit se strecură din teacă răspândindu-se în aer.

Tanin se ridică scuturându-și palmele de praf.

— Acestea fiind zise, domnilor, vă doresc noapte bună.

Își îndepărtă de pe obraz părul negru presărat cu fire argintii și părăsi cercul de lumină din jurul focului de tabără. În urma ei, bărbații începură din nou să vorbească, pe un ton mai potolit. Afundându-se în întuneric, ea privi peste umăr către Asasină, care îi răspunse cu un zâmbet.

Bezna atârna sub bolta pădurii ca o draperie neagră, dar, după ce ochii i se obișnuiră, Tanin își croi drum, printre rădăcini răsfirate și trunchiuri căzute până ajunse într-un luminiș.

La lumina stelelor, scoase din vestă o pagină împăturită. Hârtia era veche și mototolită, își pierduse rigiditatea, arăta ca o cârpă. Scrisul era grăbit și înghesuit, iar marginile – invadate de întrebări și adnotări adăugate în grabă, dar Tanin ar fi putut să recite fiecare frază cu ochii închiși și să spună unde era fiecare semn de punctuație.

Era copia unei copii. Cea mai mare parte din Fragmentul original fusese distrusă de foc, paginile fâlfâind în flăcări și dezintegrându-se în cenușă, toate cuvintele transformându-se în pulbere. Poruncise ca rămășițele lui să fie încuiate în tezaur, dar nu înainte să copieze această unică pagină.

Avea părți lipsă – paragrafe arse pe margini, cuvinte distruse de foc, lucru înnebunitor. În decursul anilor, adnotările ei acoperiseră textul inițial cu ipoteze și jumătăți de propoziție, până când acesta devenise ilizibil pentru oricine în afară de ea.

Își ridică brusc privirea. Stelele își schimbaseră locul pe cer. Probabil stătea acolo de câteva ore studiind pagina.

— Nu știu de ce îi lași să te enerveze, se adresă ea întunericului.

Asasina înaintă, materializându-se brusc dintre copaci.

— Ție ți-e ușor să vorbești. De tine le place.

Tanin zâmbi simțind cum o învăluie mirosul acela dulceag de cocleală. Învățase câteva șmecherii de la Asasini în decursul anilor, dar nu avea să fie niciodată în

stare să dispară în întuneric ca ei.

Atâta pagubă! N-avea niciun interes să fie invizibilă.

— Se tem de mine. Și de tine ar trebui să se teamă.

— Dar *se tem* de mine, rosti Asasina trăgând de manșeta zdrențuită a cămășii ei.

— Dacă s-ar teme de tine, te-ar respecta, zise Tanin așezându-se pe un buștean năpădit de verdeață și bătând cu palma lemnul umed de lângă ea. Și n-ar mai fi trebuit să îți sar în apărare.

— Nu era nevoie, bombăni Asasina așezându-se alături.

— Ba bineînțeles că era.

Deși jurămintele ei îi interziceau să aibă o familie, Tanin încă își mai amintea de surorile ei mai mici din viața de dinainte de primirea în ordin. Erau stângace, încăpățânate, greu de simpatizat, niște versiuni mai puțin reușite ale surorilor mai mari pe care le urmau pretutindeni ca niște cățeluși. Dar le iubea – se putea altfel? – pentru tupeul și loialitatea lor și fiindcă făceau parte din familie.

Și, deși nu erau rude de sânge, Asasina făcea parte din familia ei.

Tanin își coborî ochii către hârtie ca și cum cuvintele ar fi putut să-și schimbe ordinea cât nu le privise. Dar nu, nu se întâmplase asta, așa că îndesă pagina împăturită la loc în vestă. Niciodată nu reușise să le dea de cap, dar ceea ce știuse dintotdeauna era că avea să recupereze Cartea.

Iar acum știa și când.

Peste trei zile.

Asasina își puse capul pe umărul lui Tanin.

— Mulțumesc oricum, zise ea.

Tanin își lipi obrazul de creștetul Asasinei și mirosul de cocleală îi umplu nările. Închise ochii și oftă.

— Cu plăcere.

Capitolul 12

Băiatul din cabană

Sefia și Arcașul ajunseseră la capătul pădurilor tropicale din Kambali, cel din urmă lanț muntos, dincolo de care terenul cobora abrupt către coasta oxscinianã de nord. În junglele alpine, lacuri și mici râuri atrăgeau cârduri de cerbi și totodată feline care îi vânau, căci prada era din belșug. Cu trei veri în urmă, venise aici cu Nin ca să facă negoț cu familiile vânătorilor care trăiau în cabane răspândite prin munți. Fiindcă dusese o viață singuratică, Sefia nu știuse cum să se poarte cu ceilalți copii, așa că, în vreme ce ei jucaseră „Corabia nebunilor” sau încinseseră jocuri de noroc pe bănuți de aramă, ea le furase lucrușoarele cele mai de preț.

O creangă trosni în pădure – trebuie că era ceva mare, judecând după sunet, iar Sefia și Arcașul ieșiră de pe potecă, ghemuindu-se în frunziș.

Din josul cărării o voce sui către ei.

— Asta e problema cu molima animalelor. În anul ăla toată pădurea a fost plină de cadavre putrezite. N-am putut face nimic cu ele. Nu le puteam folosi nici carnea, nici pielea.

— Și ce-ați făcut?

Două persoane se iviră de după un cot al cărării. Erau un adolescent, ceva mai mic decât Arcașul, dar nu cu mult, cu ochi de culoarea castanelor coapte și mâini delicate, și un bărbat înalt și slab, cu o față rotundă și riduri de expresie la ochi. Căra pe umeri un căprior mort, cu picioarele nefiresc de țepene și cu capul legănându-se, iar la subraț ducea o pușcă de vânătoare. El și băiatul purtau

pălării identice, cu bor îngust.

— Bunicul tău zicea: „Vor fi și vremuri bune.”

— Și au fost?

Bărbatul râse.

— Uneori, da, alteori, nu. Pe-atunci era greu. Dar el repeta: „Vor fi și vremuri bune.” Nu știu de ce, dar de fiecare dată îl credeam.

Trecură pe lângă Sefia și Arcaș, care rămaseră ascunși în tufișuri, și își continuară drumul spre nord. Vocile lor se auziră din ce în ce mai stins.

— De ce, dacă știai că nu era adevărat? întrebă băiatul.

— Păi, nu-i vorba neapărat de vremuri mai bune, nu? replică tatăl. Ci de a face tot ce poți și de a crede că o să fii din ce în ce mai bun.

Vocile se pierdură când cei doi cotiră din nou, urmând cărarea și făcându-se nevăzuți printre lianele fragile și ferigile verzi. Probabil că se îndreptau către casă.

Așteptând ca tatăl și fiul să se îndepărteze, Sefia își făcu de lucru culegând de pe jos crenguțe și frunze uscate. Ceva legat de băiat o tulburase – poate mâinile lui mici sau felul în care își înclina capul când asculta poveștile tatălui său – și îl privi din nou pe Arcaș. Dar el urmărea dansul degetelor ei pe pământ, nepărând deloc preocupat de apariția băiatului și a tatălui său, așa că ea nu zise nimic.

După-amiaza se transforma în seară, iar Sefia și Arcașul ajunseră pe o culme dedesubtul căreia se zărea un mic lac rotund. Plantele acvatice făceau ca apa să fie verde, iar ramurile copacilor se aplecau peste suprafața lucioasă ca sticla. De pe culmea stâncoasă cei doi puteau vedea la kilometri distanță.

Se așezară pe niște bolovani lăsându-și picioarele să atârne dincolo de margine și luară câteva înghițituri din ploscă, împărțind apa. Soarele cobora către piscurile munților și norii albi deveneau trandafirii. O lumină portocalie apăru pâlpâitoare pe malul nordic al lacului.

Tabăra lui Secure. Sefia miji ochii.

Spre răsărit, la câțiva kilometri mai jos de culme, un fuior de fum se ridică deasupra frunzișului. Arcașul i-l arătă și își înclină capul, atingându-și tâmpla cu degetele celeilalte mâini.

— Probabil tatăl și fiul pe care i-am văzut mai devreme, zise ea.

Arcașul încuviință din cap. Lumina i se reflectă în ochi, dându-le o strălucire aurie, caldă. Un zâmbet indecis îi apăru pe chip.

Întunericul cucerea luciul apei. Sefia oftă și se ridică, săltându-și din nou rania pe umeri.

— Haide! Trebuie să găsim un loc de popas.

Arcașul o bătu pe braț.

— Ce-i?

Mijindu-și ochii, surprinse o mișcare rapidă printre copaci: niște siluete înaintau urmând malul. Scotoci în raniță și scoase ocheanul lui Nin.

— Lasă-te în jos.

Se trântiră pe burtă.

Sefia se sprijini pe coate și privi înspre lac cu ocheanul. Șase oameni înaintau prin junglă, îndreptându-se spre răsărit. Începu să respire mai iute. Recunoștea felul acela de a mărșălui. Cinci purtau puști, iar ultimul ducea un soi de clește lung, ale cărui pârghii formau la vârf un cerc.

— Oamenii lui Secure, murmură ea trecându-i ocheanul Arcașului. Unde se duc? Au plecat la vânătoare?

Arcașul scăpă ocheanul și se târî îndărăt. Mâinile i se înfipseră în pământ, smulgând rădăcini și pumni de țărână.

— Ce s-a întâmplat?

El dădu înapoi până se lipi cu spatele de un copac. Albul ochilor îi sticlea în lumina vagă.

Sefia cercetă din nou valea.

— Ce-ai văzut?

Arcașul își ridică mâinile tremurânde și își apăsă

degetele la baza gâtului, unde începea cicatricea, apoi își cuprinse cu ele gâtul ca și cum ar fi fost niște gheare.

Cleștele.

Era larg ca să cuprindă gâtul unui băiat. Îl încingeau ca să ardă.

— Băiatul, murmură Sefia.

Sări în picioare și cercetă valea. Cabana se afla la doi kilometri de tabăra de lângă lac a lui Secure, dar la trei de culmea pe care se aflau ei. Aveau să fie siliți să alerge.

Sefia luă ocheanul, își puse ranița pe umeri și se întoarse lângă Arcaș. Acesta nu se mișcase.

— Ridică-te! zise ea. Trebuie să-i prevenim!

Dar el nu reușea să se țină pe picioare. Se lipise atât de tare de copac, încât scoarța aspră îi sfâșiase cămașa, zgâriindu-i pielea de dedesubt.

Sefia îngenunche lângă el și îi puse o mână pe umăr. Era prima oară când încerca să îl atingă de două săptămâni, de când îi curățase rănile. Cămașa lui era udă de sudoare, iar pielea frigea sub palma ei. Fata ridică cealaltă mână. Asigurându-se că el o privea, își încrucișă degetul arătător și mijlociul.

Un semn.

Semnul *lor.*

— N-o să trebuiască să mai treci prin asta niciodată, zise ea privindu-l în ochi.

Arcașul o privi și el cu ochi mari.

Ea îi era alături.

— Promit!

Pe băiat îl mai trecu un fior, apoi se liniști. Închise gura. Se ridică în picioare.

Și o rupseră la fugă. Fumuriu, portocaliu – cerul parcă luase foc. În beznă, copacii se înălțau unul lângă altul amenințători. Lilieci zburau pe sub bolta pădurii, păsările de noapte țipau.

Ei alergau lăsându-se să alunece în josul pantei, tăind

de-a dreptul când calea rătăcea printre copaci. Culmea dispăru în întuneric; terenul era acum plat.

Luna răsări deasupra cărării, întrevăzându-se rotundă și palidă printre frunze. Acolo unde ajungea lumina ei, copacii străluceau ca argintul, iar solul era albastru ca apa.

Dar ei continuară să alerge. Le ardeau mușchii picioarelor. Tălpile le zvâcneau. Fugiră încă și mai iute. Făcându-și avânt cu brațele, împingându-se în picioare mai tare. Până când respirația deveni dureroasă.

La o răspântie, apucară pe poteca dinspre răsărit. Sperând că era cea bună. Știind că, dacă se înșelaseră, nu vor avea o altă șansă. Umbre le zgâriau brațele și picioarele. Alergau atât de repede, încât simțeau că vor exploda. Până și aerul pe care îl trăgeau în piept părea să ardă.

Năvăliră într-o poiană în centrul căreia se afla o cabană înconjurată de grătare pentru uscat pieile și de frânghii de rufe care traversau curtea, părând o stranie pânză de păianjen. Lumina ce venea dinspre ferestre poleia vârfurile uneltelor și pieile întinse. O pereche de coarne împodobea culmea acoperișului și fumul se ridica din horn ca dintr-un turn de semnalizare. Sefia și Arcașul se împleticiră către ușă, unde se opriră aduși de mijloc, căznindu-se să tragă aer în plămânii lor obosiți.

Sefia ciocăni. Sunetul degetelor ei lovind lemnul răsună în poiană, dar cabana rămase învăluită în tăcere. Ciocăni din nou.

Înăuntru se auzi un hârșâit ca de scaun târât pe podea, urmat de alte zgomote. Perdelele de la fereastră se mișcară ușor.

— Cine-i acolo? întrebă vocea aspră și bănuitoare a unei femei.

— Deschideți ușa! Sunteți cu toții în pericol!

Cuvintele se revărsară de pe buzele Sefiei ca un șuvoi.

Zăvorul scoase un clinchet și ușa se întredeschise. În ușă stătea o femeie purtând pantaloni cu talie înaltă și bretele. Ținea în mâini o pușcă, iar degetele ei se aflau lângă trăgaci. Avea mâini mici și delicate ca ale băiatului.

În spatele său, focul trosnea vesel în sobă și, prin crăpătura ușii, Sefia zări colțul mesei așternute pentru cină, cu farfurii, pahare și o oală cu tocană aburindă, dar nu văzu pe nimeni altcineva.

— Ce pericol? întrebă femeia.

Săltă țeava armei cu câțiva inci.

Agitată, Sefia își dădu părul din ochi. Mâna i se umplu de sudoare.

— Impresorii! se răsti ea.

Cineva dădu ușa de perete făcând-o pe femeie să se împleticească îndărăt. În prag se ivi bărbatul cu chip rotund pe care îl văzuseră mai devreme. El îi privi bănuitor, iar ridurile de la ochi i se adânciră.

— Impresorii?

Vorbise pe un ton jos, întrebător.

— Basme, zise femeia.

— Nu, spuse Sefia arătându-l pe Arcaș. Adevăruri.

Băiatul se strecură între părinții săi.

— Uită-te la gâtul lui, mami!

Arcașul își atinse cicatricea cu degetele.

— Vino la lumină, băiete! rosti femeia.

Sefia își ținu răsuflarea când Arcașul înaintă. El își înălță bărbia, lăsând lumina focului să-i cadă pe cicatrice. Instinctiv femeia ridică pușca. Bărbatul trase o înjurătură.

Băiatul păli. Sefia putea să-i citească gândurile de parcă i-ar fi fost scrise pe chip: „M-aș fi putut afla în locul lui.” Îl privi încruntată. Era atât de mic. De neliniștit. De moale. N-ar fi supraviețuit nicio zi în locul ei, dacă ar fi făcut schimb, iar fata ar fi avut o căsuță drăguță și confortabilă și părinți iubitori, băiatul trebuind să se descurce singur în sălbăticie. Pentru o clipă simți că îl urăște.

Arcașul îl privi pe băiat și întinse mâinile, cu palmele în sus. Una dintre pleoapele băiatului tresări.

— Vrea să te ajute, zise Sefia.

— Să-l ajute la ce? întrebă femeia.

Tot nu-și coborâse arma.

— Oamenii care i-au făcut asta *vin încoace.* Acum. Dacă nu plecați o să vă omoare și o să-l ia pe fiul vostru.

Bărbatul apucă o pușcă de după ușă.

— Cabana asta aparține de generații familie mele, spuse el.

— Șase impresori au pornit către voi, izbucni Sefia. Dacă mai stai aici n-o să mai ai nicio familie!

— Și dacă plecăm cum știu că nu vom fi jefuiți? zise femeia măsurând-o pe fată din cap până în picioare – rănița din spate, fața murdară și plină de sudoare, părul negru și zbârlit.

Preț de o clipă Sefia rămase fără cuvinte. Parcă primise o palmă. Arcașul își repeta gestul tot mai insistent. Dar nimeni nu se clintea.

Băiatul îl trase pe tatăl său de mânecă.

— Tati…

Bărbatul nu-i dădu atenție.

— Chiar dacă vin, pe noi nu ne sperie un pic de sânge vărsat.

Sefia își regăsi glasul.

— N-o să fie *un pic.* O să fie sângele tău, al ei și-al lui. Îi arătă cu degetul pe fiecare dintre membrii familiei, oprindu-se la urmă asupra adolescentului care o privi cu gura căscată.

— Asta vrei?

Fata se uită peste umăr către pădurea argintată de lumina lunii. Cât timp pierduseră stând aici și certându-se?

Încet, mult prea încet, femeia coborî țeava puștii.

— Cât de departe sunt?

Ușurarea o năpădi pe Sefia așa cum cerneala se

răspândește în apă.

— O să ajungă dintr-o clipă în alta.

Bărbatul și femeia se holbară unul la altul. Sefia aproape că vedea acel dialog mut, cu replici zburând ca săgețile între cei doi.

Dacă fugeau, cât de departe ar fi ajuns?

Ce să ia cu ei?

Puteau avea încredere în fata din fața lor?

Băiatul îl privea lung pe Arcaș, studiind brațele lui puternice, poziția picioarelor, cicatricea din jurul gâtului. Arcașul duse mâna la mânerul cuțitului de vânătoare, ciulind o ureche în direcția junglei.

Luna se înălțase și mai mult pe cer. Sefia frământă între degete curelele raniței. Oamenii lui Secure erau pe drum. Aveau să ajungă în scurt timp.

În cele din urmă, bărbatul și femeia începură să deschidă dulapuri scoțând veșminte. Toată familia se pusese în mișcare apucând jachete, arme, cartușe.

— Avem un adăpost de vânătoare în munți. E greu de găsit, zise femeia îndesând un revolver sub betelia pantalonilor. Voi ce-o să faceți?

Vocea ei nu lăsa să se înțeleagă că Sefia și Arcașul ar fi fost bine-veniți acolo.

Dar Sefia nu se așteptase ca ea și Arcașul să fie invitați să-i însoțească. Nici n-ar fi mers cu ei. Dar chiar și așa veninul i se strecură în voce.

— Noi îți salvăm familia. După care fugim.

Femeia le aruncă o privire compătimitoare, dar nu adăugă nimic.

Bărbatul părăsi ultimul cabana, încuie ușa după el și puse în mâinile Sefiei un pachet înfășurat în piele.

— Cuțitele mele, zise el încet, aruncându-i o privire Arcașului. Bine proporționate. Potrivite pentru aruncat la țintă.

Sefia și Arcașul încuviințară.

Bărbatul își trase pe ochi borul îngust al pălăriei, așa încât numai jumătatea inferioară a feței îi rămase vizibilă, ca o semilună, și se întoarse pe călcâie

Urmându-l pe lângă cabană, Sefia simți că i se face un dor teribil de tatăl ei. Dacă ar fi întâlnit doi copii fără adăpost, i-ar fi luat cu el, punându-i la adăpost. Clătină din cap gândindu-se la casa lor, la poziția ei izolată, în vârful dealului, la faptul că ei niciodată nu se bucuraseră de tovărășia altora, la camera ei secretă. „Tata ne-ar fi luat cu el, nu…?”

În spatele cabanei, femeia ajunsese deja în pădure, dar băiatul se opri. Îi aștepta pe Sefia și pe Arcaș, bătând nervos darabana pe țeava puștii.

— Clovis, șuieră femeia din umbră.

Băiatul îl luă de mână pe Arcaș. Încordat, acesta fu cât pe ce să se tragă îndărăt, dar băiatul îl ținu, strângându-i mâna cu degetele lui delicate. Încercă să zâmbească, dar nu-i ieși decât o strâmbătură.

— Mulțumesc.

Arcașul înghiți în sec, iar forma cicatricei i se schimbă odată cu mișcarea mărului lui Adam.

Băiatul îi eliberă mâna și își urmă mama în junglă. Bărbatul dispăru ultimul, topindu-se în beznă fără să privească îndărăt.

Arcașul își strânse degetele peste palmă, locul unde băiatul îl atinsese. Buzele îi zvâcniră.

Sefia îi întinse pachetul cu cuțite.

— A fost bine ce-am făcut, zise ea.

Era convinsă de acest lucru, dar în același timp era mânioasă și simțea ceva ca un gol interior și un zumzăit ca de albine. Nimeni nu-l avertizase pe Arcaș. Nimeni n-o avertizase pe ea.

Vocile venind dinspre cărare o siliră să-și înăbușe mânia. Se ascunse împreună cu Arcașul. Curtea era scăldată în lumina ce se revărsa din cabană. Puteai vedea totul. Se

furișară îndărătul unei stive de lemne de la capătul mai îndepărtat al luminișului, încercând să respire cât mai încet.

Ea îl trase de braț pe Arcaș, făcându-i semn spre pădure. Încă mai aveau timp să fugă.

Acesta n-o băgă în seamă. Deja scosese cuțitele, cântărindu-le în palmă. Lumina lunii era reflectată de mânerele lor șlefuite, de os.

Poate că el nu înțelesese. Îl trase din nou de braț, dar Arcașul se smuci. Mâinile i se mișcară rapid, făcând o serie de gesturi: își cuprinse iar gâtul, la fel cum o făcuse când se aflaseră pe culme, apoi făcu semnul lui pentru vânătoare și ridică trei degete care desemnau familia. Avea de gând să lupte. Voia să le dea celor trei șansa să scape.

Sefia era pe punctul de a-l contrazice când oamenii lui Secure pătrunseră în poiană.

Răsună brusc un trosnet: ușa cabanei cedase. Se auzi zgomotul cizmelor pe scândurile podelei ca răpăitul unor tobe.

— Nu-i nimeni!

Iar peste câteva secunde:

— Mâncarea-i caldă încă. N-au cum să fi plecat de mult.

O altă voce, groasă și răgușită, răspunse. Sefia și-o amintea: era a lui Barbă-Roșie, cel care iubea violența, cel care, de altfel, căra cleștele.

— Căutați-i în pădure! mârâi el.

Umbre traversară curtea și două siluete se iviră de după cabană. Aveau pușți.

Arcașul o privi pe Sefia. În întuneric, ochii lui căpătau o strălucire stranie, ca aceea a unui animal. Arătă către pădure, departe de luminiș; nu avea nevoie de cuvinte ca să se facă înțeles.

„Ascunde-te.”

Sefia se târî zorită printre copaci, împrăștiind țărâna cu

mâinile și picioarele. Găsi o scorbură într-o buturugă și se înghesui înăuntru. Lemnul putred se sfărâma, căzând ca o ploaie pe capul și umerii ei, intrându-i pe sub cămașă. Păianjeni sau gândaci i se târau pe piele. Abia reușise să se ascundă când auzi primul țipăt, care amuți brusc. Venise dinspre stânga, din apropierea luminișului.

Ghemuită în întuneric, ea își ascuți auzul.

— Ce-a fost asta?

Înjurături înăbușite.

— Landin. Cineva i-a tăiat gâtul!

Sefia încercă să-și stăpânească respirația. Secundele se transformară în minute. Auzi foșnet de pânză și scârțâitul discret al cizmelor de piele. Cineva trase cocoșul unui revolver. Fata înjură; cum de-și alesese o ascunzătoare de unde nu vedea mai nimic? Nu putea decât să-și imagineze ce se întâmpla.

Unde era Arcașul?

Picioarele o dureau, tânjind să se dezmorțească. Sefia își schimbă poziția încercând să nu facă zgomot, dar arcul și tolba se frecară de pereții scorburii. Tresări când lemnul se fărâmiță în jurul ei; cum simțurile-i erau în alertă, sunetul păru la fel de puternic ca al unei avalanșe.

Se opri. Avea arcul.

Se strecură afară din scorbură și își desprinse de raniță arcul și tolba. Ascultă, încercând să surprindă orice mișcare din jur, dar copacii din preajmă erau tăcuți și nicio frunză nu se clintea.

Punând o săgeată în arc, trase cu ochiul pe deasupra bușteanului. Strălucirea portocalie dinspre luminiș îi dezvălui silueta unui bărbat aflat la marginea curții, scrutând copacii cu pușca pe umăr. După câteva clipe el se întoarse cu spatele și începu să dea ocol poienii.

Când fu sigură că nu se uita în direcția ei, Sefia se furișă înainte, rămânând aplecată, ca atunci când vâna. Strânse din fălci. De fapt, *chiar vâna.*

Se strecură fără zgomot, oprindu-se înainte să pătrundă în cercul de lumină. Omul ocolea grătarele pentru uscarea pieilor de pe partea opusă a poienii. Ridicând arcul, Sefia îl recunoscu: era Chiorul, cel care construise targa pentru camarazii lui morți și care îi cărase prin junglă ca să fie arși. Dacă dădea drumul acum săgeții, l-ar fi nimerit. Lovise păsări aflate la distanțe mai mari. Dar șovăi. Coarda arcului îi tăia degetele.

„Fă-o”, își zise. Era un impresor. O merita pentru ceea ce-i făcuse Arcașului.

„N-ai cum să dai iar greș.”

Degetele îi zvâcniră. De cealaltă parte a poienii, Chiorul ajunse în fața cabanei și dispăru.

O mână grea se lăsă pe umărul ei și o ridică brusc în aer.

Ateriză în poiană. Impactul o făcu să scape arcul și săgeata. Simțea că i se învârte capul. Încercă să se ridice.

Un bărbat uriaș stătea aplecat deasupra ei. Era atât de mare că revolverul din mâinile lui părea o jucărie. Observând săgețile ei cu pene roșii în coadă, bărbatul rânji, făcând să i se întindă cicatricea strâmbă de pe buza de jos. Acea cicatrice! Îl recunoscu: îl văzuse în prima noapte strângând resturile de la masa impresorilor.

— Deci tu ne-ai provocat toată bătaia asta de cap.

Vocea lui era intensă, dar seacă precum pocnetul tăciunilor și o făcu să se înfioare.

Dinspre cealaltă parte a cabanei răsună o împușcătură. Nu se auzi niciun țipăt. Ea se răsuci, încercând să înțeleagă ce se petrecuse. Și-l imagină pe Arcaș zăcând la pământ. Arcașul, nemișcat. Arcașul, mort. Îl privi cu ură pe impresorul din fața ei.

— Da, șuieră ea. *Eu* am fost.

Bărbatul trase cocoșul pistolului.

Un cerc ca un ochi negru, lumina lunii căzând pe țeava argintie…

Un zâmbet deformat de-o cicatrice.

Sefia mai trase o dată aer în piept. Poiana toată se goli de zgomote. Ea nu auzi nici măcar țărâna împrăștiindu-se de sub palmele și călcâiele ei în timp ce se târa înapoi.

Clipi.

Și Vederea preluă controlul.

Buzele bărbatului se întredeschiseră și gura lui, bărbia, venele gâtului, articulațiile oaselor, umerii, brațele și încheieturile se transformară toate în lumină. Panglici de lumină îi învăluiră trupul, răsucindu-i-se în jurul trunchiului, încrucișându-i-se pe brațe, șerpuind în josul picioarelor încălțate cu cizme.

El apăsă pe trăgaci, dar din țeavă nu ieși un glonț, ci o panglică luminoasă.

Mai văzuse lumina și înainte, dar nu așa. Fire de lumină radiau din trupul lui, împletindu-se și întrepătrunzându-se la nesfârșit, ducând înapoi, mai înapoi, gravitând în jurul acestui moment. Lumea se învârtea.

În spiralele de lumină îl văzu împiedicându-se. Era doar un copil și își pierduse echilibrul pe docul alunecos. Se tăiase la față în muchia plină de așchii. Așa căpătase cicatricea.

Curentul se schimbă, iar ea îi văzu nașterea. Mama lui, o femeie cu părul creț, cu o aluniță pe o parte a gâtului, îl botezase Palo, după tatăl ei. Palo Kanta. Așa-l chema. Le văzu pe surorile și pe frații lui vitregi și pisicile bătrâne și flocoase pe care le aduna de pe stradă, luptele cu pumnii, sângele, canalele mirositoare, pistolul pe care îl ținuse în mână, prima lui crimă, prima femeie pe care o iubise, pe care crezuse că o iubește, pe care dorise, de fapt, s-o ia în stăpânire. Văzu un coșmar care se repeta, în care el încerca să scape de un val uriaș, dar, oricât de iute alerga, oricât de mult își lua avânt folosindu-și brațele, apa îi cuprindea labele picioarelor, gambele, trupul, înghițindu-l de fiecare dată.

Greața o năpădi, făcând-o să icnească. Îi văzu moartea, înjunghiat în fața unui bar, după miezul nopții, fără niciun martor.

Văzu țesătura complicată a vieții lui și cum totul avea să ducă aici, la moartea ei. O vedea apropiindu-se, vedea toate detaliile: luna și dâra de fum ridicându-se în văzduh, glonțul gonind către ea, lumina învolburându-se în urma lui ca un val. Avea s-o străpungă. Urzeala vieții ei urma să se rupă.

Nu voia să moară. Avea atâtea întrebări la care nu aflase răspunsurile... Se simți deodată copleșită de o furie arzătoare, amară. Îl ura pe acest bărbat cu cicatrice pe buză, pe acest om care o împiedica să ducă la capăt ce-și jurase.

Sefia își regăsi echilibrul. Își adună toate forțele și sări în picioare, avântându-se înainte, repezindu-și mâna printre șuvoaiele de lumină. Simți dureri în mușchi și oasele încovoindu-se sub presiune. Dar curenții se schimbară. Un val auriu, înspumat, porni vuind dinspre ea.

Aceasta nu mai era moartea ei.

Poate că răsunase un tunet. Sau poate că era sunetul întârziat al glonțului țâșnind din țeavă?

Bărbatul țipă.

Urzeala vieții lui plesni.

Se destrămă.

Realitatea își recăpătă brusc sunetele.

Sefia își privi mâna, așteptându-se să vadă carnea sfârtecată și oasele frânte. Era nevătămată. Lumea se învârtea, răsucindu-se tot mai iute în jurul ei. Îl căută disperată pe bărbatul cu pistolul, dar el nu mai era unde îl lăsase. Zăcea pe jos, gâfâind. Cu o gaură în trup.

Acum era un bărbat ca toți ceilalți, nu mai radia lumină. De fapt, aceasta se scurgea din el, stingându-se din ce în ce. Cicatricea de pe buza lui nu mai părea amenințătoare. Chipul îi era strâmb, da, dar într-un fel trist, ca imaginea

dintr-o oglindă spartă.

El o privea, dar nu scotea niciun cuvânt. Poate că nu mai era în stare. Poate că și cuvintele se scurgeau din el. O privea… și apoi încetă să o mai facă. Nu mai privea nimic.

Sefia căzu în genunchi și-și apăsă palma pe rana lui. Sângele se prelinse printre degetele ei, lunecos și călduț. Mâinile i se înroșiră.

Asta însemna să ucizi pe cineva.

Își ridică ochii și îl văzu pe Arcaș stând lângă colțul cabanei, privind-o insistent.

Își coborî ochii din nou. Lumea părea să fi devenit umedă și neclară. Plângea?

Palo Kanta. Așa îl chema.

Apoi, Arcașul ajunse lângă ea ridicând-o în picioare. Îi luă mâinile fără să tresară și le ținu într-ale lui. Își lipi fruntea de a ei. Nu scoase o vorbă.

Ea încercă să se desprindă.

— Unde-s ceilalți?

Băiatul o trase din nou lângă el și clătină din cap. Ridică trei degete, arătând spre nord, către tabăra lui Secure.

Numai jumătate dintre impresori supraviețuiseră confruntării. Trebuie că Arcașul ucisese doi.

— Au fugit?

El făcu semn că da.

— Din cauza mea?

El încuviință din nou.

În timp ce o conducea către cabană, Sofia încercă să-i explice. Bărbatul trăsese în ea. Glonțul se apropia. Și, fără să știe cum anume, îl întorsese din drum. Îi văzuse povestea vieții și intervenise brutal în ea, schimbând moartea bărbatului.

Schimbând totul.

El o făcu să se așeze pe prag, aduse o oală cu apă și i-o turnă peste mâini. Lichidul se împrăștie pe pielea ei și pe jos, unde formă o băltoacă noroioasă. Arcașul o curăță de

sânge cu mișcări blânde. Culoarea… Senzația aceea lipicioasă… Sefia se lăsă în voia lui.

În timp ce el cerceta cabana în căutare de provizii, trăgând sertare și scoțând lucruri din dulapuri, ea rămase năucită în prag, frecându-și degetele unul câte unul. Ucisese un om. Continua să-i vadă ochii goi, gura întredeschisă. O durea capul.

— N-am vrut să-l omor.

Își găsise cuvintele, dar bâjbâise după ele ca după niște obiecte necunoscute aflate în întuneric.

Înăuntru era liniște. Arcașul veni și se așeză alături de ea. Degetele lui rătăciră către propriul gât. Către cicatrice, înțelegea că uneori făceai anumite lucruri de nevoie, lucruri cumplite sau, în cel mai bun caz, josnice, lucruri pe care le-ai fi evitat dacă ai fi avut de ales.

— Dintotdeauna am știut că vreau să ucid *pe cineva,* zise ea. Dar nu pe el… Și nu așa.

Nu conta ce anume însemna acest „așa”…

Arcașul îi puse o mână pe umăr. Acum avea și el o raniță plină cu lucruri. O șuviță întunecată de sânge i se coagulase pe tâmplă. Împușcătura pe care ea o auzise mai devreme… Probabil că glonțul îl zgâriase.

— Ești rănit, șopti Sefia.

El își atinse tâmpla cu degetele, apoi i le arătă. Sângele se usca deja. Apoi, băiatul îi găsi arcul și o ajută să se ridice. O conduse, ocolind printr-o parte cabana, trecând pe lângă cadavrul bărbatului pe care îl ucisese. Chiorul. Avea gâtul tăiat; pământul de sub el se înnegrise. Sefia încercă să se uite numai pe unde călca.

Traversară poiana și intrară în pădure. Frunzele argintii foșniră. Pământul gras de sub picioarele lor era moale, buretos. Arcașul o făcu pe Sefia să îl conducă spre locul unde stătuse ascunsă și unde se afla ranița ei, apoi își continuară drumul prin pădure, el înainte, ea urmându-l.

Capitolul 13

Nu există coincidențe

Fusese atât de iute, aproape neverosimil; dacă n-ar mai fi văzut toate astea înainte, dacă n-ar fi fost și ea capabilă de-așa ceva, i s-ar fi părut de necrezut.

Răsunase o împușcătură.

O izbucnire de fum și foc.

Și fata trimisese glonțul înapoi spre pieptul bărbatului.

Stând pe vine imediat dincolo de cercul luminos, Tanin se străduia să-și domolească respirația. Deveni deodată conștientă de trupul ei, de plămâni, de durerea din piept. În spatele ei, căutătorii de urme își înălțară puștile, așteptându-i semnalul, dar ea nu se clinti.

Fata căzu în genunchi lângă bărbat. Tanin o privi minunându-se. Era atât de tânără, dar avea același păr negru ca tăciunele, aceiași ochi întunecați.

Și știa să folosească Manipularea. Dacă ajunsese deja să stăpânească al doilea nivel al Iluminării, cine știe ce altceva putea să mai facă?

— Acum, zise Asasina.

Era una cu întunericul, așa că până și vocea ei părea tot o umbră sau suflul unei adieri care nu existase.

— Nu încă.

Fata încerca să oprească sângerarea. Avea să dea greș. Semăna *cu ea.* Tanin nu se așteptase la una ca asta. Nu se gândise că acest lucru avea să conteze atât de mult.

Din tufișuri răsună un trosnet și un bărbat năvăli dintre copacii din spatele lor, fața lui rotundă fiind schimonosită de furie. Aruncă o privire către Tanin și ceilalți și duse pușca la ochi.

Cu asta se putea descurca.

O privire aruncată spre oamenii ei, un zvâcnet al degetelor.

Șeful căutătorilor de urme își trecu cuțitul peste beregata bărbatului și prinse corpul în cădere. Capul acestuia se bălăbăni, căzând în piept, iar pălăria cu boruri înguste îi alunecă pe ochii goliți de viață.

Asasina înaintă până la marginea suprafeței luminate.

— De ce nu?

— Tu n-ai cunoscut-o…

Tanin lăsă să-i scape o grimasă. Chiar și după atâta timp, tot nu era în stare să-i rostească numele.

— *Nu-i ea.*

Nu, *ea* murise. Și Tanin nici măcar nu fusese de față. Ca să o țină de mână și s-o mângâie pe frunte sau să facă ceea ce se cuvine să faci când îți moare cineva drag.

Dar trebuia să facă ceva acum. De asta venise încoace, nu? Tanin cercetă poiana, cuprinzând din priviri cabana, arcul și săgețile căzute, cadavrele.

— Nu are Cartea la ea.

— O poți sili să ne spună unde e. Ar fi simplu.

Tanin privi cum băiatul o ajuta pe fată să se ridice. Lumina dinspre cabană îi strălucea pe cicatricea ca o zgardă.

Era un candidat.

Tanin clătină din cap. Dintre toți tovarășii pe care și i-ar fi putut lua, fata alesese un candidat.

— Uită-te la gâtul lui, șopti ea, iar vocea îi tremură.

Când se mai întâmplase să-i tremure vocea?

Asasina nu-și luase ochii de la fată.

— Și ce? zise ea cu vocea plină de dispreț. O dată la câteva luni, câinii lui Serakeen duc unul nou la Colivie.

Tanin își trecu palma peste buzunarul ascuns al vestei, unde ținea pagina împăturită.

— Edmon spunea că nu există coincidențe. Doar

înțelesuri.

De zece ani, Serakeen plătea impresorii să-i aducă tineri ucigași, tineri purtând acel semn.

De douăzeci de ani, ea căuta Cartea.

Și acum iată-i pe cei doi aici, împreună.

Asta trebuia să însemne ceva.

— Putem să-l omorâm și pe băiat dacă vrei.

Asasina își trase doar puțin sabia din teacă. Mirosul de cocleală se răspândi în jurul lor.

Tanin o apucă de cot.

— Am zis nu.

Asasina o privi încruntată, dar deja atenția lui Tanin se îndreptase într-altă parte.

Băiatul o înconjură pe fată cu brațele și o conduse înapoi către cabană, unde ea se prăbuși pe trepte; genunchii și coatele ei ascuțite ieșeau în evidență. Era stângace. Vulnerabilă.

Asasina își smulse brațul din strânsoarea lui Tanin.

— De-asta am venit. Ca s-o prindem. Să luăm Cartea. Trebuie s-o facem acum.

— Dacă el e alesul, n-ai să poți s-o iei prizonieră nici cu o mie de săbii.

— Nu-mi trebuie decât una.

Cu o fluturare a mâinii, Tanin le făcu semn urmăritorilor să se retragă în junglă, unde aceștia se făcură nevăzuți ca tipării în ape întunecate.

Ea se întoarse către Asasină.

— O să-mi dai ascultare sau vei fi retrasă din această misiune, zise ea pe un ton tăios. N-am nevoie de subalterni care nu pot să-mi urmeze ordinele!

Asasina strânse pumnii atât de tare că mănușa de piele din mâna ei stângă scârțâi.

— Niciodată n-ai încredere în mine, rosti aceasta. Nu cum ai avut în ea.

— Tu nu ești ea.

Asasina făcu ochii mari la auzul vocii mușcătoare a lui Tanin. Se răsuci pe călcâie, dispărând fără zgomot în desișuri.

Fata stătea pe treptele cabanei frecându-și degetele de parcă ar fi putut șterge ceea ce făcuse. Pentru o clipă, Tanin își dori să se apropie de ea. Poate s-o ia în brațe. Nu știa prea bine.

Se trase înapoi încet, îndepărtându-se de luminiș, retrăgându-se în întunericul pădurii, până când n-o mai văzu pe fată.

Sefia.

O cititoare și o ucigașă.

Capitolul 14

Îndoieli

Sefia percepu boarea caldă și faptul că hamacul se legăna înainte să se trezească de-a binelea. Mai rămase un moment în acea stare, între somn și trezie, pe deplin mulțumită, ca și cum s-ar fi aflat într-un cocon. Totul era cald și luminos și avea moliciunea bumbacului.

Apoi se deșteptă.

Deschise ochii și se pomeni privind bolta pădurii. Întâmplările din noaptea trecută îi străfulgerară prin minte.

Palo Kanta.

Sefia se extrase din pături și se ridică în capul oaselor. Arcașul stătea în fața ei, cu picioarele petrecute peste niște crengi ca să-și țină echilibrul, și își ascuțea noile cuțite. În jurul lui, atârnând de ramuri ca niște fructe diforme, se aflau alte lucruri noi: cămăși și ciorapi furați, o funie, o cană de tinichea, încă o pătură, saci cu mâncare.

Văzând că Sefia s-a trezit, băiatul își șterse cuțitul cu o cârpă și îl vârî în teacă.

— Tu te-ai ocupat de toate astea? îl întrebă Sefia cu voce slabă.

Arcașul își plimbă privirea peste mica tabără pe care o înjghebase în copac. Făcu semn că da.

— Foarte bine.

Coborându-și privirile, ea observă că avea sânge uscat în liniile din palme și sub unghii. Strâmbându-se, începu să curețe cu unghia degetului arătător pielițele celeilalte mâini. Acum avea fragmente roșiatice sub unghie.

Chipul i se schimonosi. Palo Kanta. Avusese o viață

întreagă în spate… și ar fi putut avea o viață întreagă înainte… Dar ea i-o luase. Apucase urzeala acelui moment și o modificase, inversând traiectoria glonțului, așa încât acesta nu se mai îndreptase spre ea, ci spre el. Glonțul pătrunsese în trupul bărbatului, găurindu-l. Omul nu supraviețuise.

Ucisese un om.

Lacrimi îi picurară pe brațe.

Crengile se mișcară și, deodată, Arcașul fu lângă ea, luându-i mâinile și ștergându-i-le cu o cârpă curată, udă.

— Îmi pare rău, șopti ea.

Nu vorbea cu Arcașul, ci cu Palo Kanta, deși el nu putea s-o mai audă. Nu avea să mai audă nimic niciodată.

— Îmi pare rău.

…Că se ajunsese la asta. Să ucidă sau să moară. El sau ea. Genul de alegere asupra căreia n-ai cum să revii.

Arcașul îi strânse degetele într-ale lui, apoi îi dădu drumul, punând cârpa deoparte.

Sefia își apăsă palmele peste ochi, clătinând din cap.

— Nu, nu, nu! Ce tot spun?!

Fusese atât de sigură că asta voia. Răspunsuri. Izbăvire. Răzbunare.

Dar aici nu fusese vorba despre răzbunare.

— M-ar fi ucis, zise ea dezgolindu-și dinții. Era *un impresor*! Lumea e un loc mai bun fără el! *De ce* îmi pare rău?

Arcașul se bătu cu palma pe piept, în dreptul inimii, zâmbindu-i cu tristețe.

— Ba nu, eu *nu sunt* un om bun. Toate lunile astea nu mi-am dorit decât… Un om bun n-ar fi… I-am lăsat s-o ia pe Nin *fără să fac nimic*!

Ultimele cuvinte îi izbucniră pur și simplu de pe buze.

— E numai vina mea că au prins-o! Dacă nu m-aș fi dus singură în oraș! Dacă m-aș fi întors puțin mai devreme… Eram chiar acolo, Arcașule! Nu trebuia decât să zic ceva!

E vina mea! E numai vina mea, iar acum…

Își lovi coapsele cu pumnii. Simți durerea reverberând cu fiecare lovitură. Arcașul încercă s-o apuce de mâini, dar ea și le smuci.

— *Ar fi trebuit* să fac asta. Pentru Nin. Pentru tata.

„Suntem o echipă noi doi”, spusese tatăl ei. „Suntem împreună indiferent ce se va întâmpla.”

Dar în momentul cel mai important ea nu-i fusese alături. Murise singur în casa aceea pustie, în timp ce ea se juca prostește, neștiutoare în satul de la poalele dealului. Lui doar Sefia îi mai rămăsese, iar ea îl dezamăgise.

Scotoci disperată prin raniță, în căutarea cărții. Avea nevoie să țină în mâini acel lucru, singurul care îi rămăsese de la tatăl ei. Avea nevoie de ea ca să-și amintească. Să nu uite. Desfăcu învelitoarea și își plimbă degetele peste semnul de pe copertă.

Două linii curbe pentru părinții ei. Una pentru Nin. Linia dreaptă pentru ea. Cercul pentru ceea ce trebuia să înfăptuiască.

— Să aflu la ce folosește cartea, zise ea cu limba împleticindu-i-se. Să o salvez pe Nin dacă mai e în viață…

Vocea i se înecă în suspine. Ochii i se umeziseră; privirea îi era încețoșată.

Dar oricât se străduia să găsească acea mânie, acea furie care îi dăduse forță în ultimele luni, ori de câte ori bâjbâia după ea, îl vedea pe Palo Kanta.

Vedea glonțul lovindu-l.

Vedea sângele scurgându-i-se din trup.

Îl vedea mort la picioarele ei.

Sefia strânse cartea în brațe și izbucni în plâns, urându-se pentru slăbiciunea de care dădea dovadă.

— Nu cred că-s în stare, șopti ea.

Apoi, Arcașul se strecură în hamacul ei și o luă în brațe. Îi simțea trupul lipit de al ei, obrazul culcat pe creștetul ei, mâinile strângându-le pe ale ei. Era genul de apropiere de care nu mai avusese parte de ani de zile, un balsam care alina tot ce era frânt înlăuntrul ei. Se simțea protejată în îmbrățișarea Arcașului.

Căpitanul Cat și echipajul ei de canibali

După ce *Curentul Credinței* îl pescui din vârtej și Căpitanul Reed își făcu cunoscută intenția să navigheze către Marginea de Apus a lumii, o undă de consternare străbătu rândurile echipajului.

„S-a țicnit” își ziseră ei.

„A pățit ceva în adâncurile apelor dezlănțuite.”

Lucrurile ajunseseră prea departe.

Unii dintre ei îl părăsiră, desigur, dar cei mai mulți rămaseseră. Poate că erau atât de obișnuiți să-și audă propriile pățanii transformate în legende, încât ajunseseră să creadă că puteau supraviețui unor împrejurări care altora le veniseră de hac. Poate credeau că Reed și secundul său nu aveau să lase corabia să fie înghițită de apele mării, cum se întâmplase cu toate celelalte nave. Poate știau că aceasta era singura navă din Kelanna care avea o șansă cât de mică să reușească.

Indiferent de motive, își încasară câștigurile considerabile, se aprovizionară în Insulele Paradisului din largul coastei oxsciniene și stabiliră cursul către vestul albastru și nemărginit. Și navigară lin până într-a opta săptămână, când, la marginea acelor ape netrecute pe nicio hartă, întâlniră o barcă plină de oase omenești.

Pelvisuri, omoplați, coaste.

Printre schelete se aflau și doi supraviețuitori care priveau coca arcuită a *Curentului* cu ochi înfundați în orbite. Buzele uscate le dezveleau dinții și limbile umflate.

— Nu-i a bună, zise Camey, unul dintre membrii echipajului lui Meeks, cel de la tribord.

Era nou pe corabie; îl luaseră din Insulele Paradisului. Era genul care agită spiritele, dar de data asta nu-l contrazise nimeni când rosti din nou, mai tare:

— Pur și simplu nu-i a bună.

În timp ce membrii echipajului se foiau neliniștiți lângă parapet, căpitanul Reed aștepta, numărând secundele și cumpănind. Să-i ia pe cei doi la bord sau să-i lase să moară? Se întâmplau și dintr-acestea pe mare.

Sigur că decise să-i ia la bord. Doar era căpitanul Reed. Coborî chiar el până la supraviețuitori.

Unul dintre aceștia leșină de îndată ce Reed puse piciorul în barcă, iar celălalt se trase îndărăt, târându-se peste grămada de oase. Era, de fapt, o femeie îmbrăcată cu o haină scumpă de catifea și purtând o pălărie de fetru, dar veșmintele îi erau acum zdrențe, iar părul lung începuse să-i cadă pe alocuri. Strânse în mână un femur spart și supse din el cu lăcomie.

Reed se așeză lângă catarg și deșurubă capacul ploștii. Femeia îl privi curioasă ca și cum ar fi uitat la ce servea acest lucru.

— Cine ești, o întrebă el. Ce s-a întâmplat cu corabia ta?

Pe chipul ei trecu o undă de înțelegere. Gura i se mișcă. Limba i se dezlipi de dinți.

— Catarina Stills, spuse cu o voce spartă. Căpitan pe *Șapte Clopote.*

Ați auzit despre *Șapte Clopote,* desigur. Era faimoasă pentru că explora sudul îndepărtat, aventurându-se tot mai departe și mai departe, dincolo de Roku, printre Ghețurile Veșnice. Căpitanul Cat moștenise corabia de la tatăl ei, Hendrick Stills, Exploratorul Sudului, care murise de pneumonie în timpul ultimei sale călătorii.

Ce nu știa nimeni era că, de la decesul tatălui ei, căpitanul Cat explorase vestul fără să facă vâlvă, navigând din ce în ce mai aproape de marginea lumii.

— Sunt căpitanul Reed, spuse el. Acum ești în siguranță.

Femeia dădu drumul osului. Reed se apropie de ea, cuprinzându-i trupul emaciat și urât mirositor și-i duse plosca la gură, lăsând apa să-i picure pe limbă și umezindu-i buzele crăpate. Cat îl privea cu niște ochi mari și mirați ca de copil, parcă nevenindu-i să creadă ce vedea, iar el făcu un semn către membrii echipajului să-i ridice pe supraviețuitori la bordul *Curentului.*

Supraviețuitorii rămaseră în infirmerie pentru tot restul zilei, însă membrii echipajului nu avură alt subiect de discuție. Cu toții trăgeau cu coada ochiului către tambuchiul[13] principal, pe unde se ajunge la infirmerie. Nimeni nu privea într-acolo de-a dreptul. Marinarii sunt foarte superstițioși și, văzându-și de treburile lor obișnuite, aveau grijă să evite tambuchiul ca și cum, aventurându-se prea aproape, s-ar fi putut molipsi și ei de canibalism sau de ghinion.

---

[13] Deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac sau cu o construcție asemănătoare cu o gheretă, care o protejează de intemperii și care permite accesul în încăperile de sub punte.

În acea seară, nesocotind sfatul medicului, căpitanul Cat insistă să ia cina în cabina principală, deși Harye, omul ei, zăcea în continuare în infirmerie.

— Deliră, zisese doctorița ștergându-și ochelarii. L-am prins ascunzând oase, să știți. Aly și cu mine am crezut că le-am găsit pe toate, dar apoi am descoperit că își băgase și în mânecile cămășii. Nu cred că-și dă seama că a fost salvat. Se crede încă în barca aia.

Își trecu degetele prin părul ei tuns scurt și oftă:

— M-aș mira să mai reziste încă o zi.

Căpitanul Reed îi ceru lui Meeks să li se alăture în cabina principală. Povestitor iscusit ca nimeni altul, ajutorul secundului putea reține toate detaliile unei istorii, redând-o mai târziu cuvânt cu cuvânt, lucru pe care îl făcea întotdeauna cu încântare. Meeks se așeză în fața căpitanului Cat jucându-se absent cu vârfurile codițelor în timp ce se străduia să își întipărească povestea ei în memorie.

Cat fusese primenită, iar rănile – curățate și bandajate, dar era slabă ca un par și când apucă tacâmurile mâinile îi tremurară.

— Nu știu dacă o să mă credeți, începu ea, dar așa s-a întâmplat…

Secundul se aplecă înainte, studiind-o cu ochii lui cenușii și morți, căutând minciuna așa cum făcea când scotocea după infiltrații pe corabie.

Dar ea nu mințea. Uneori adevărul e mai cumplit ca orice născocire.

Șapte Clopote se afla pe mare de o sută douăzeci și două de zile, căutând Marginea de Apus a lumii, când pe cerul negru se ivise o lungă crăpătură din care cascade de lumină se revărsaseră asupra stelelor și a apei întunecate.

— Un fulger? întrebă Reed.

Căpitanul Cat clătină din cap.

— Era ca și cum cerul s-ar fi sfâșiat, dând la iveală o lume strălucitoare aflată dincolo de el. Pe măsură ce ne apropiam, cerul se decolora, iar corabia era luminată ca la amiază. Nu m-am mai simțit niciodată atât de mică. Un fir de praf într-un ocean infinit. Și era atât de frumos, încât am fost cât pe ce să cad în genunchi.

Dar apoi lumina se stinsese cu un zăngănit, dezlănțuind asupra lor o furtună cum nici în visele lor cele mai întunecate nu-și imaginaseră.

Căpitanul Cat începuse să strige ordine, dar zgomotul îi asurzise pe toți. Vântul făcea apele să fiarbă și frângea catargele. Coca lui *Șapte Clopote* se crăpase și începuse să ia apă cu atâta iuțeală, încât abia reușiseră să salveze jumătate din ce se afla în cală… ceea ce nu însemna prea mult după un drum atât de lung.

Oamenii fuseseră împrăștiați. Vântul îi smulsese pe câțiva chiar de pe greement[14]. Alții se scufundaseră odată cu vasul. Dintr-un echipaj cu patruzeci și doi de membri, numai unsprezece supraviețuiseră.

Ajunsă aici cu istorisirea, căpitanul Cat tăcu un moment, ce păru foarte lung. Când vorbi din nou, glasul îi suna mai răgușit și mai șovăielnic decât înainte.

Le povesti despre deshidratare, despre setea aceea care-ți usca gura. Sub soarele necruțător, trupurile lor se umpluseră de bășici și curând erau atât de epuizați încât până și să stea în capul oaselor era un calvar.

[14] Ansamblu format din catargele, velele și parâmele unei nave sau ale unei ambarcațiuni cu pânze.

Lent, în chinuri, cei rămași din echipaj începură să moară.

Mai întâi, încercaseră să folosească cadavrele pe post de momeli, trăgându-le după barcă. Dar fuseseră atacați de un monstru cu ochii de un albastru lăptos, cu pielea ca dinții de fierăstrău și cu colți ieșindu-i din falca de jos precum sulițele. Era mai mare ca o balenă și mai periculos ca un rechin. În câteva clipe ucisese jumătate din echipajul rămas, așa că după asta nu au mai folosit momeală.

Căpitanul Cat se opri din nou gâfâind. Fruntea îi lucea de sudoare. Cuvintele i se rostogoleau mai iute de pe buze, ca și cum înăuntrul ei se aflase un dig care cedase, iar povestea se revărsa acum în valuri.

În cea de-a cincea săptămână proviziile se terminaseră și ei deciseseră că vor trage la sorți. Rupseseră fâșii de pânză, le puseseră într-o pălărie și fiecare marinar trăsese câte una.

Punctul negru însemna moartea. Erai însemnat. Urma să mori.

Când îl trăsese Farah, ceilalți o uciseseră și îi mâncaseră inima pe loc. În două zile, restul cărnii se stricase și după aceea nu le mai rămăsese decât să roadă oasele.

O săptămână și jumătate mai târziu trăseseră din nou la sorți și punctul negru nimerise la Waxley. Iar el le ajunsese vreme de încă douăsprezece zile, apoi venise timpul să tragă din nou la sorti.

Și tot așa.

Unu trebuia să moară pentru ca restul să trăiască. Doar ca să supraviețuiești o săptămână, o zi, ajungi să faci lucruri pe care altfel nu le-ai fi făcut.

— Nu-mi pare rău că am făcut așa, zise Cat, dar îmi pare rău că mi-am dus echipajul atât de departe spre vest. Îmi pare rău că mi-a fost atât de frică de

sudul care mi l-a luat pe tata, încât nu m-am mai putut întoarce. Poate, dacă nu mi-ar fi fost atât de frică, ei ar mai fi în viață. Poate că ar fi fost cei dintâi care să traverseze Ghețurile Veșnice către ceea ce se află dincolo de ele.

— Nu cred că te-au învinovățit pentru asta, rosti căpitanul Reed. A fost alegerea lor să te urmeze.

Cat își aținti pentru prima oară ochii asupra lui Meeks, a cărui piele oacheșă păli sub privirea ei.

— În ce măsură au oamenii noștri de ales? întrebă ea. *Doar sunt oamenii noștri.*

Efortul de a vorbi o slăbea din ce în ce mai mult, dar povestea pe care o purta în suflet voia să iasă la iveală. Nu avea să-i dea pace dacă nu era spusă până la capăt.

În cele din urmă nu mai rămăseseră decât două persoane: căpitanul Cat și Harye. Două fâșii de pânză, dintre care una însemna moartea. Putea să fie trasă de oricare dintre ei, dar punctul negru ajunsese la Harye. Era însemnat. Se aflau în cea de-a șaptezecea zi de la naufragiu, iar lui îi sunase ceasul.

Dar tocmai atunci se ivise *Curentul Credinței* și, pentru prima oară, punctul negru încetase să mai însemne moartea.

— Patruzeci de membri ai echipajului meu au murit, zise ea. Numai doi am supraviețuit; Patruzeci de oameni… Patruzeci dintre oamenii mei… Patruzeci.

Păru să se scufunde în propriul trup emaciat, cu umerii lăsați, cu încheieturile inerte. Era parcă s-ar fi dezumflat odată ce își spusese povestea, ca și cum aceasta ar fi umplut-o și ar fi ajutat-o să se țină pentru o vreme pe picioare. Acum, că istorisirea se terminase, femeia se prăbuși fără pic de putere.

În cele din urmă, spuse:

— Căpitane, îți mulțumesc că ne readuci la civilizație.

— Ce? zise Meeks clipind și plimbându-și privirea de la Reed la secund. Căpitane, nu ne… Adică ne întoarcem?

Reed trase adânc aer în piept și ciocăni cu arătătorul în masă. De opt ori. O simțea pe Cat urmărindu-l cu ochii ei îngălbeniți.

— Nu, oftă el. Nu ne întoarcem.

Capitolul 15

Povești și pietre

Sefia trânti cartea cu fața în jos în țărână. Paginile se îndoiră. Nu-i păsa. Se ridică în picioare, își scoase cuțitul cu o mișcare exersată și îl azvârli spre cel mai apropiat copac, în care acesta se înfipse zdravăn.

Într-un iaz înconjurat de pietre plate, Arcașul stătea în apă până la brâu, spălând rufe. Își ridică ochii spre ea.

Ea îi ignoră privirea nedumerită și se apropie de copac, smulgând cuțitul din scoarță. Răsucindu-l în mână, se întoarse și îl azvârli din nou.

Lama se înfipse în scoarța altui copac.

Desculță, Sefia înaintă prin desiș, fără a da atenție durerii din tălpi. Își recuperă arma cu o smucitură, apoi închise ochii și dădu aerul afară pe nas, rememorând imaginea unor ochi de culoarea lăturilor și a unei fețe pline de pete, mirosul înțepat, metalic, din aer și vocea ca fumul.

Deschise ochii, ținti și azvârli cuțitul.

Dar în timp ce acesta îi părăsea mâna, amintirea femeii în negru fu înlocuită de chipul schimonosit al lui Palo Kanta. Un bărbat care se temuse de ocean. Un băiat care salvase pisici.

Cuțitul ricoșă din scoarța copacului și căzu pe covorul de frunze.

Înjurând, Sefia se apropie să-l recupereze, dar Arcașul ajunse înaintea ei. Șterse pământul de pe lama de oțel și apăsă mânerul rece în palma ei deschisă.

Ea îl luă, dar nu-l mai aruncă.

Arcașul își atinse tâmpla cu degetele, apoi își lipi palmele una de alta, deschizându-le și închizându-le ca și

cum ar fi fost copertele unei cărți.

Sefia strânse cuțitul în mână.

— Deoarece Cat a fost așa o lașă, iar oamenii ei au fost cei care au plătit pentru asta! A spus-o chiar ea: dacă nu i-ar fi fost atât de frică de lucrul care l-a omorât pe tatăl ei, nu i-ar fi pus pe toți în pericol. Au murit fiindcă *i-a fost ei frică.* I-aș fi putut împiedica s-o ia pe Nin. Eram chiar acolo. Dar am văzut ce-i făcuseră tatei și… nu m-am putut clinti.

Își mută privirea. Către sol. Către cascada care se vărsa în iaz. Oriunde, numai spre Arcaș nu.

— Nici nu știu dacă e încă în viață. Dar dacă e… Trebuie să-i opresc. Nu pot să-i las să-i mai facă rău.

Își vârî cuțitul în teacă; din ochi îi țâșneau lacrimi.

Arcașul încuviință și ea îl urmă la marginea iazului, unde băiatul luă cartea, netezi paginile mototolite și puse între ele pana cea verde ca semn.

Sefia se ghemui la marginea apei și el se așeză alături de ea, zvântându-se la soare. Mai câștigase în greutate în ultimele două săptămâni, dar spatele îi era tot brăzdat de cicatrici. Aveau să treacă ani până ce unele dintre ele o să dispară; altele nu aveau să se șteargă niciodată.

Oamenii lui Secure părăsiseră tabăra de lângă lac cu trei zile în urmă, iar ea și Arcașul continuaseră să-i urmărească spre nord. Probabil se îndreptau către orașul-port Epidram, situat în partea de nord-est a ținutului oxscinian.

Ea își exersa viziunea din noaptea în care îl întâlnise pe Palo Kanta. Acum o percepea tot timpul scânteind sub suprafața lucrurilor. Dacă se concentra intens și clipea, îi apărea dinainte. Dar de fiecare dată când pătrundea în acea lume de lumină era copleșită de imagini, amintiri, istorie, până se pomenea zbătându-se în noianul de crâmpeie de timp, încercând să-și alunge durerile de cap, amețeala și greața.

Era ca și cum s-ar fi înecat. Uneori se pierdea în puhoiul acela de imagini, sunete și momente și nu era sigură că va reuși să-și găsească drumul înapoi către propriul trup.

Îl privi pe Arcaș. Ea reușise să vadă întreaga viață a lui Palo Kanta dintr-odată. Poate reușea să afle cine era cu adevărat Arcașul. Probabil că povestea lui era tăinuită adânc înlăuntrul său, ferecată în tăcerea lui, deși îi purta semnele pe tot trupul – cicatricile de pe gât, de pe spate, piept și brațe.

Fata miji ochii și simți viziunea înconjurând-o.

Cincisprezece arsuri, aliniate ca niște creste pe brațul lui drept.

Cincisprezece semne.

Clipi și lumea aurie apăru în jurul ei.

Cincisprezece marcaje.

Fire de lumină unduiră în jurul brațului lui. Se adunau și se învârtejeau, presărate cu mii de punctișoare strălucitoare. Se luptă să-și controleze viziunea, în timp ce imaginile goneau pe lângă ea purtate de curenții istoriei.

Apoi văzu luptele.

Se ținuseră pretutindeni în Oxscini: pe suprafețe circulare de pământ bătătorit de unde fuseseră îndepărtate tufișurile și pietrele și care erau luminate de torțe ce făceau ca frunzișul de deasupra să pară negru, în subsoluri unde podelele miroseau a lut, în cuști cu gratii de fier printre care spectatorii îi împungeau pe luptători cu pari ascuțiți, urlând la ei și batjocorindu-i.

Lupta se purta mereu într-un ring și mereu cineva murea.

Ametită, îngrețoșată, Sefia îi văzu strălfulgerând prin fața ochilor ei, prea iute ca să-i numere: băieți cu gâturi frânte, băieți străpunși de sulițe, băieți prăbușiți, agonizând în timp ce sângele li se scurgea din zeci de răni adânci, băieți cu chipuri zdrobite, de nerecunoscut.

Și, aplecat deasupra fiecăruia dintre ei, Arcașul. Arcașul

ținând în mână sulița, pumnalul, piatra. Arcașul, doborât la podea de bărbați de două ori cât el și țintuit în centrul cercului, în timp ce cineva îl însemna cu un fier încins. Lucru care se întâmpla iar și iar. Trupul Arcașului prăbușindu-se. Obrazul său în țărână. Mirosul de carne arsă. Arsurile care se adunau pe brațul lui drept ca niște trofee. Durerea. Uralele. Câte un marcaj pentru fiecare luptă câștigată.

Fusese însemnat pentru că supraviețuise.

Sefia clipi din nou și lumina pieri, lăsând-o cu răsuflarea tăiată. Imaginea luptelor îi rămânea nebuloasă în minte, dar văzuse destul ca să știe ce i se întâmplase băiatului, ce făcuse, de ce își ținea povestea ferecată înăuntrul său ca pe un animal sălbatic. Simțise totul ca și cum s-ar fi aflat în pielea lui, ca și cum sângele băiatului ar fi fost sângele ei, iar inima lui ar fi fost inima ei, o apropiere cum nu mai trăise niciodată și pe care n-o merita.

Să te strecori printre amintirile cele mai îngrozitoare ale cuiva era o hoție și o cruzime. Își ținu în mâini tâmplele pulsându-i de durere, luptându-se să alunge junghiurile pe care le simțea acolo și în dosul ochilor. N-avea să-i mai facă niciodată una ca asta.

Dar acum înțelegea cel puțin o parte din ce se întâmplase. Scotocind în buzunarul vestei, își scoase punguța de bani și îi vărsă conținutul în palmă: câteva monede de aur, o turmalină[15] neșlefuită și o bucată de cuarț rutilant cât degetul ei mare.

Cristalul era străbătut de vinișoare negre și aurii ca traiectoriile stelelor căzătoare și când îl țineai în dreptul ochilor părea că întreaga lume era luminată de artificii.

Arcașul privi cu interes palma ei întinsă, cu bucata de cristal cuibărită în mijloc.

— Vreau să-ți dau ceva.

[15] Piatră semiprețioasă ce se găsește în variate culori: albastru, verde, roșu, roz, brun, negru.

El atinse cuarțul cu vârful degetului.

— Nin mi-a dat asta când eram mai mică, îi explică fata. Spunea că e o piatră liniștitoare. Ori de câte ori mă copleșeau amintirile lucrurilor rele care mi se întâmplaseră… moartea mamei… tata… O mângâi cu degetul mare și îți amintești că ești în siguranță. Că nu mai ești acolo.

Băiatul luă cristalul; atingând-o, degetele lui îi lăsară o picătură de apă în liniile palmei. Ridică piatra în lumină, făcând-o să arunce scânteieri negre și aurii, și își plimbă degetul mare pe suprafața ei înainte să o vâre în buzunar, îi zâmbi larg Sefiei. Surâsul său era generos și frumos, dezvelindu-i caninii ascuțiți.

Atenția Sefiei fu brusc atrasă de pielea lui perlată cu stropi de apă, de nuanța arămie a brațelor lui goale. Neștiind ce să facă cu mâinile, fata și le încrucișă și îi răspunse Arcașului cu un zâmbet stânjenit. Încă mai simțea picătura de apă din palma ei de parcă ar fi fost o steluță scânteietoare.

Arcașul făcu semnul pentru carte, fâlfâindu-și ca pe niște aripi palmele deschise.

Sefia își dădu ochii peste cap.

— Da, o să citesc acum. Dar, dacă această Cat continuă să se poarte ca ultima fricoasă, să știi că ne oprim.

Căpitanul Cat și echipajul ei de canibali (continuare)

Văzu că vestea a căzut asupra ei ca un trăsnet. „Nu ne întoarcem?” Cat îl privea năucită, cu gura căscată.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, se auzi o bubuitură de sub punte.

— Ajutor!

Strigătele izbucniră de la un capăt la altul al navei.

— Ajutor!

Până să apuce ceilalți trei să se ridice de pe scaune, Reed deja ajunsese la ușă, ieșind din cabină și năpustindu-se pe punte, unde își găsi echipajul adunat în jurul tambuchiului principal.

— E căpitanul, murmurară ei făcându-i loc. A venit căpitanul.

Coborând în cală și apropiindu-se de infirmerie, simți cum îl copleșește groaza. Începu să își atingă degetele între ele, degetul mare și arătătorul, degetul mare și mijlociul, degetul mare și inelarul, degetul mare și cel mic. „Unu, doi, trei, patru…”

Schimbă ordinea, începând cu degetul mic. Ajunse la opt. Opt atingeri. Se afla la ușă.

Doctorița își ridică ochii spre el. Stătea în genunchi lângă un bărbat uriaș care ținea în brațele sale masive un trup inert, scheletic, ce își pierduse aproape tot părul și ale cărui mâini slăbănoage păreau prea mari în raport cu încheieturile.

Harye. Abia dacă mai aducea a om.

Doctorița închise ochii lui Harye cu degetele ei lungi.

Bărbatul care ținea în brațe trupul neînsuflețit se numea Horse și era tâmplarul vasului. Avea umeri largi și brațe musculoase, pumni ca niște ciocane și pielea aspră din pricină că fusese prea mult timp arsă de soare. Tenul lui deschis la culoare devenise tăbăcit, maroniu.

— Am venit să văd ce face, zise Horse arătând din cap către plosca azvârlită pe podea lângă el.

Suspinând, își trase pe ochi baticul galben cu care obișnuia să-și încingă fruntea.

— M-am gândit, știți, să-i dau ceva care să-l

întărească. Dar când am intrat mi-a aruncat o privire și s-a repezit să mă atace. N-am știut ce se întâmplase. A sărit la mine așa, din senin, își ieșise din minți și țipa… Nu știu ce zicea. L-am… l-am lovit. Ca să îl dau jos de pe mine, înțelegeți? Dar era așa de slăbit! A zburat în cealaltă parte a camerei și nu s-a mai oprit până în perete.

Pe peretele apropiat se vedea o pată de sânge, dar nu una foarte mare. Poate că în trupul lui Harye nici nu mai era prea mult sânge.

— Oricum nu mai prindea el dimineața, zise Reed strângându-l de umăr.

Nu-i lucru ușor să iei o viață. Mai ales pentru unul ca Horse, genul de om dispus să-i facă o vizită unui necunoscut numai ca să-l însenineze.

— Nu-i așa, doamna doctor? L-am luat prea târziu de pe barca aia. N-avea șanse de supraviețuire.

Aceasta făcu semn că da.

Horse își potrivi baticul la loc pe frunte.

— Da’ ce-a avut cu mine?

Răsună un țipăt, ca un urlet animalic. Căpitanul Cat îl îmbrânci pe Reed și intră în infirmerie, unde se prăbuși lângă cadavru, agitându-și fără rost brațele deasupra trupului emaciat.

— Îmi pare rău, căpitane, zise Horse. N-am vrut.

Făcând ochii mari, Cat îl privi pe uriașul care îi ucisese cel din urmă membru al echipajului.

— Punctul negru, murmură ea, ațintindu-și un deget tremurător spre mâinile lui.

Erau acoperite cu pete de catran.

Ea se trase îndărăt, dezvelindu-și dinții.

— Ai fost însemnat, rosti ea. Tu ești următorul care va muri.

— Ce?

Afară, oamenii șușoteau între ei.

— Nu-i a bună, spuse Camey, frecându-și nasul coroiat și privind în jur să vadă dacă ceilalți membri ai echipajului îi dădeau dreptate. Ascultați la mine, nu-i a bună.

Greta, o femeie îndesată, cu piele gălbejită și cu păr negru ce părea să i se prelingă pe umeri precum ceara dintr-o lumânare, scoase un țâțâit dezaprobator.

Camey îi trase un ghiont musului care li se alăturase la bord în Insulele Paradisului.

— Nu-i a bună, Harison, nu-i așa?

Jigo, cel mai vârstnic marinar de pe *Curentul,* îi dădu un ghiont, mârâind pe sub mustața lui stufoasă:

— Gura!

Camey amuți, dar Greta mai țâțâi o dată.

— Ajunge! se răsti secundul.

Meeks îi privea pe toți cu interes.

— Horse este tâmplarul nostru, îi explică Reed lui Cat. Așa arată mâinile lui tot timpul.

Căpitanul Cat se trase îndărăt până ajunse cu spatele lipit de paturi.

— N-a fost vina lui Harye. Nu știa. Voi nu înțelegeți. N-ați fost acolo cu noi… Zilele alea care păreau să nu se mai sfârșească… Nu știți cum a fost.

— Acum nu mai ești acolo, zise Reed.

Ea îl privi cu tristețe.

— Întotdeauna o să fiu acolo. Și dacă nu vreți să fiți și voi cu mine, trebuie să faceți cale-ntoarsă.

Reed clătină din cap.

— Îmi cer iertare, dar noi am pornit la drum ca să ducem până la capăt ceva și nu facem cale-ntoarsă până nu reușim.

Degetele ei erau gheare. Dinții ei – colți.

— N-ai auzit? mârâi ea. O să muriți acolo!

Membrii echipajului se puseră iar pe șușotit.

— Ați auzit ce-a zis?

— Nu vreau să sfârșesc așa.

— Căpitane, interveni Reed reducându-i pe ceilalți la tăcere. Noi mergem către marginea lumii fie că ești de acord sau nu. Dacă vrei, poți veni cu noi. Ne-am bucura să te avem la bord. Sau poți să te întorci în barca ta și să îți încerci norocul. S-ar putea să reușești. La distanță de două săptămâni spre est e o rută comercială. N-o să te oblig să mergi mai departe dacă nu vrei.

Ea rămase cu gura căscată, respirând precipitat.

— Nu-mă-întorc-în-barca-aia, zise ea. Și nici cu voi nu merg.

El îi examină fața uscată, părul neîngrijit și trupul numai piele și os. Nu-i trebui decât o secundă să înțeleagă ce voia să spună.

Ea era încă acolo, înconjurată de oasele membrilor echipajului ei și, oricât de tare s-ar fi înzdrăvenit, oricâtă distanță ar fi pus între ea și mare, Cat avea să rămână acolo.

— Căpitane, nu poți…

— Ba pot, zise ea. Dacă nu mă ajuți o s-o fac oricum.

Își folosise ultimul strop de energie ca să-și spună povestea și, acum că Harye murise, era gata să se alăture echipajului ei. Ca să fie patruzeci și doi. Patruzeci și doi de morți. Un număr cu soț.

Reed își lăsă brațele să cadă pe lângă trup și scoase din toc arma numită Doamna îndurării.

În lumina palidă a infirmeriei, revolverul părea să strălucească. Țeava lui lungă și argintie era ornată cu frunze de hibiscus și fructe stranii, iar mânerul lui de fildeș era încrustat cu sidef. Se spunea că era cel mai frumos pistol făurit vreodată, meșterit fiind de o fierăreasă liccarină pentru iubitul ei, și că nu

existase vreodată dovadă mai grăitoare a dragostei și a devotamentului.

Din rândurile echipajului se auziră murmure. Dar celălalt pistol rămase în tocul lui; doar mânerul negru era vizibil sub degetele agitate ale lui Reed.

Ridicându-se în picioare, căpitanul Cat își sumeți bărbia și părăsi infirmeria cu toată mândria pe care o mai putea afișa. Marinarii se dădură de-o parte și de alta în fața ei. Unii își înclinară capetele în timp ce ea urca treptele către puntea principală. În lumina lunii părea deja un cadavru, cu găvanele umbrite. Se urcă pe parapet, refuzând ajutorul marinarilor, și se agăță de greement tremurând din pricina aerului rece.

— Asta e, căpitane, zise Reed. Ești sigură?

— Mai sigură ca niciodată, îi răspunse ea.

Cum strângea funia în mâinile ei pline de bășici, Cat părea fragilă, dar demnă.

Toți membrii echipajului, fie bărbați, fie femei, îl priviră pe căpitan cum ridică pistolul. El trase cocoșul și sunetul făcut se auzi pe corabie ca un tunet.

— Ultimele cuvinte? o întrebă el.

Căpitanul Cat îl privi. Față în față cu propria moarte, cu marea șuierând îndărătul ei și cu noaptea învăluind-o ca o mantie, femeia părea mai înaltă, mai sfidătoare. Vocea ei semănă cu un dangăt de clopot.

— Poate că lumea-și va aminti de tine, Cannek Reed, zise ea cercetându-i pe rând pe toți membrii echipajului și oprindu-și în cele din urmă privirea asupra lui Camey, care își scărpină stingherit nasul coroiat. Dar cine își va aminti de echipajul tău?

Reed apăsă pe trăgaci.

Urmară o străfulgerare și un bubuit, iar trupul căpitanului Cat se desprinse de navă cu părul

fâlfâind în urmă, cu brațele și picioarele desfăcute. Căzu în apă cu un ploscăit. Așa pieri Catarina Stills, cel din urmă căpitan de pe *Șapte Clopote,* fiica lui Hendrick Stills, Exploratorul Sudului.

Dar vorbele ei stăruiră. Meeks deja le repeta ca pentru sine privind țintă locul în care se aflase Cat cu câteva clipe în urmă. Erau cuvinte pe care Reed n-avea să le uite niciodată.

„Cine își va aminti de echipajul tău?”

Capitolul 16

Înșelătoria

Zona estică a Epidramului era un labirint de colibe și de străduțe înțesate cu capcane vechi pentru homari și sârme cu rufe ude. Prin șanțurile de pe marginea drumurilor de pământ treceau pâraie mizere pline de resturi duhnind a mâncare stricată și a zoaie. Noi fortificații de lemn se înălțau deasupra vechilor ziduri de piatră de la periferie, iar de-a lungul țărmului fuseseră construite turnuri de observație, dar războiul nu ajunsese încă până în ținuturile împădurite din Oxscini.

Sefia și Arcașul se strecurau temători pe străzi, căutând un sculptat pe vreun stâlp de felinar sau deasupra vreunei uși, dar simbolul nu era de găsit. Mai devreme, în acea dimineață, îi urmăriseră pe oamenii lui Secure furișându-se pe la periferia orașului, dar acum impresorii nu se zăreau nicăieri.

— Au venit pe-aici, de asta sunt sigură, zise Sefia, privind în susul și în josul drumului și înjurând. Nu pot să le dau de urmă pe niște străzi ca astea.

Câteva prăvălioare erau deschise, având umbrare deasupra ferestrelor largi și mese scoase în stradă. Ceva mai la vale, într-un cort, un bărbat trăgea dintr-o pipă și din barba lui încâlcită ca un tufiș se înălțau spirale de fum dulceag. Era înconjurat de sertare de spițerie, împărțite în mici compartimente pătrate în care își vâra degetele când și când ca să mai ia un dram de iarbă de pipă.

Când apucase pe stradă, Sefia avusese senzația că bate la ochi mai mult ca oricând. Cizmele îi scârțâiau. Rănița îi zăngănea. Toate mișcările ei erau prea zgomotoase, prea

nefirești. Nu mai fusese niciodată într-un oraș atât de mare.

La adăpostul unui umbrar, deslușì siluetele a cinci bătrâni, slabi ca niște schelete, așezați în balansoare. Hainele subțiri li se ridicau și coborau în ritmul respirației lor chinuite. Se înfioră. Avea senzația stranie că ea și Arcașul sunt urmăriți.

Arcașul venea după ea, supraveghind prudent împrejurimile, scrutând acoperișurile și trăgând cu ochiul pe după colțuri.

Abia trecuseră de o răspântie, când o figură cunoscută se ivi în fața lor apărând de pe o străduță. Bărbatul avea tălpile cizmelor năclăite de noroi și poalele hainei lungi – mânjite de praful drumului. Părul îi era cărunt și barba – roșie.

Sefia îl trase pe Arcaș îndărătul unor lăzi.

— E unul dintre oamenii lui Secure, șopti ea arătând spre el cu degetul.

Băiatul încuviință din cap. Barbă-Roșie era cel care purtase cleștele în noaptea atacului asupra cabanei. Arcașul își strânse degetele pe mânerul cuțitului său de vânătoare.

Așteptară până când Barbă-Roșie se îndepărtă puțin, apoi porniră pe urmele lui, de-a lungul străzilor, pătrunzând mai adânc în oraș. Sefia și Arcașul se ținură după el, pitulându-se prin fundături și așteptând, pe jumătate ascunși după stâlpii felinarelor sau după grămezi de butoaie.

Privirea Sefiei nu se dezlipea de ceafa omului. Erau aproape acum. O simțea.

Barbă-Roșie îi conduse pe o străduță aglomerată, plină de tarabe. Nici nu știai la ce să te uiți întâi. Tarabe și cumpărători, hoți de buzunare și bande haotice de copii orfani din pricina războiului. Zgomotele și mirosurile îi înconjurară pe Sefia și pe Arcaș ca o ceață amețitoare.

Dar, în timp ce Sefia șovăia, Barbă-Roșie se afundă în mulțime fără să privească în urmă.

Fata se repezi după el.

La jumătatea străzii, bărbatul se strecură într-o clădire cu ferestre murdare și cu o firmă de metal ce se legăna undeva, deasupra: o halbă înspumată, înconjurată de o funie răsucită. Halba însemna că acolo se afla o tavernă, dar lațul…

Sefia se trase înapoi clătinându-se. Mai văzuse locul ăsta cu ferestre murdare, cu ușa verde cu vopseaua cojită, încadrată de tejgheaua unui lumânărar și de o tarabă cu oale.

Palo Kanta ar fi trebuit să vină aici. Ar fi trebuit să intre relaxat pe ușa aceea strâmbă, alături de restul oamenilor lui Secure.

Amețind brusc, Sefia se lovi de Arcaș, care o prinse de cot.

— El ar fi trebuit să fie aici, zise ea năucită. Palo Kanta ar fi trebuit să fie aici.

El încuviință.

— Eu l-am împiedicat.

Arcașul nu o privi. Își făcu de lucru cu candelele de pe tejgheaua din fața lumânărarului. Sefia se întrebă ce ar fi făcut Palo Kanta înăuntru. Probabil ar fi băut. Și ce altceva? S-ar fi distrat? Ar fi stat la povești cu prietenii?

— Crezi că Secure e și el înăuntru? întrebă fata.

Arcașul aruncă o privire către fereastra murdară și ridică din umeri.

Lumânărarul se opri din lucru și se uită încruntat la ei. În mâinile tăbăcite ținea două lumânări pe jumătate terminate.

— Vreți să cumpărați ceva, copii? făcu el.

— Cum se cheamă locul ăsta?

— Lațul Călăului? zise bărbatul și gura i se schimonosi într-un zâmbet răutăcios. Nu vreți să intrați acolo. Fetele

și băieții cuminți n-au ce căuta înăuntru!

Sefia se foi stânjenită. Se apropiară de taraba aflată de cealaltă parte a tavernei, unde se prefăcură că examinează niște oale ciobite.

— Ce știți să ne spuneți despre Lațul Călăului? o întrebă Sefia pe vânzătoare.

Femeia își îndesă o șuviță aspră și căruntă la loc sub bonetă.

— Ăia care nu pot plăti sunt spânzurați.

— Vine vreodată pe aici un bărbat pe nume Secure?

— Nu-i treaba mea, fată. Toți clienții *mei* plătesc pe loc.

Sefia strânse curelele raniței și se trase în lături câțiva pași.

— Unde-i Barbă-Roșie? murmură ea.

Arcașul își atinse clavicula și ridică neajutorat din umeri.

Pe măsură ce soarele se înălță pe cer, Sefia deveni tot mai nervoasă. Tot mai agitată. Tresărea la fiecare zgomot mai puternic, la fiecare mișcare bruscă sesizată în mulțime. Își ducea tot timpul mâna la cuțit.

În cele din urmă nu mai putu aștepta. Se furișă până la fereastra tavernei și șterse praful cu pumnul. Se uită înăuntru, făcându-și mâinile căuș de o parte și de alta a feței.

Clipi, căutând curenții aurii ai istoriei ce fierbeau mocnit dincolo de universul obișnuit. Lumina se infiltră prin crăpăturile podelei, se adună în jurul meselor, urcă pe pereții tavernei până ce și funiile atârnate de grinzi fură îmbibate de aur.

Sefia simțea că i se învârte capul. Erau atâtea de văzut: încăierări și sticle sparte, cochilii de scoică adunate cu mătura, oameni șușotind, beți cântând și, în mijlocul tuturor, Palo Kanta, în picioare lângă tejghea, ridicând un pahar, bătând pe cineva pe spate – dar nicio imagine nu întârzia suficient ca fata să apuce să o vadă mai bine. Cineva traversă viziunea – Barbă-Roșie? –, iar ea își

întoarse capul ca să-l urmărească, dar lumea se învârti cu ea. Nu reuși să vadă încotro o luase. Lumina era un vârtej, agitându-se, vuind, amenințând să o înghită cu totul.

Sefia clipi și lumea redeveni jilavă, cafenie, împuțită.

Sefia avea un gust acru în gură. Nu putuse s-o facă. Magia nu o ajutase.

Arcașul o strânse cu blândețe de braț.

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar fata clătină din cap. Totul era acolo, acele informații pe care și le dorea, dar nu le putea găsi. Nu era destul de pricepută.

— Trebuie să intrăm.

Sefia se ridică holbându-se la fereastra murdară. Cu mișcări delicate, desenă cu degetul mic literele în stratul de mizerie de pe geam, pronunțând sunetele în timp ce scria. Erau doar câteva semne într-un colț, pe care le-ai fi observat dacă te-ai fi uitat anume după ele.

Palo Kanta.

El nu mai putea fi aici – avusese ea grijă de asta, dar numele lui da, cel puțin pentru o vreme. Măcar atât putea să-i ofere. Sefia își șterse degetul pe unul dintre crăcii pantalonilor.

— Numele lui, zise.

Arcașul încuviință din nou. Pătrunseră împreună în tavernă.

Era un local mizerabil, cu podeaua acoperită de pete întunecate, rumeguș și cioburi de cochilii de scoică. Pe pereți erau agățate lămpi portocalii, vechi, ancore ruginite și funii groase. Erau acolo câțiva obișnuiți ai tavernei – o femeie purtând o haină cu glugă, stând într-un colț și sorbind lichid chihlimbariu dintr-un pahar, un bărbat ciung la tejghea, ciugulind niște alune. Își ridicară privirile la apariția Sefiei și a Arcașului. Barbă-Roșie era de negăsit. Sefia scrută colțurile întunecate căutând o ușă. Unde

dispăruse?

Cârciumarul, care ștergea paharele cu o cârpă murdară, era pe potriva localului: sub unghii avea mizerie, iar părul îi atârna pe umeri ca franjurii unui mop ud. Însă figura lui îți atrăgea atenția: pe obrazul drept se înșirau patru cicatrice în formă de stea, alburii și cu margini încrețite.

Cicatricele acelea spuneau o poveste, fiind genul de semne care arată cine ești cu adevărat. Sefia auzise despre ele sau poate chiar citise despre ele. Dar nu reușea să-și amintească exact ce anume.

Cârciumarul văzu că Sefia îl privește și îi răspunse cu un zâmbet atât de onctuos că până și dinții lui păreau unsuroși.

— Măi să fie, copii, ce caută doi tineri așa de mândri ca voi într-un loc ca ăsta?

Sefia se apropie de tejghea, iar ciungul se aplecă spre ea. Omul avea o privire tulbure și răspândea în jur un miros grețos, dulceag, de băutură. Scormoni cu degetele printre cojile de alune de pe tejghea. Gura fetei se strâmbă a dezgust.

— Îl căutăm pe un bărbat cu barbă roșie, zise ea. L-ai văzut?

Cârciumarul zâmbea strâmb, viclean, iar zâmbetul făcea să i se încrețească cicatricele de pe obraz. Își înclină capul și își lovi bărbia cu un deget murdar.

— Se poate, se poate, spuse el, dar eu văd mulți oameni. Mi-e greu să-i țin minte pe toți.

În spatele Sefiei, Arcașul se foi. Ea îl simțea cercetând locul, stând cu ochii în patru după orice semn de pericol.

— Cred că nu mai am așa o bună ținere de minte, zise cârciumarul. Dar uneori e nevoie doar de un mic stimulent ca să-și revină.

Nin spusese întotdeauna că erau patru mijloace de a obține informații de la cineva care nu vrea să le ofere: mita, frica, forța și înșelăciunea.

Strângând din dinți ca să nu izbucnească și să nu se răstească la el, Sefia scoase punga cu bani din buzunarul interior al vestei și extrase din ea turmalina neprelucrată. O ridică, lăsând lumina slabă să treacă prin cristalul cu irizații amestecate, roșii ca miezul de pepene și verde-închis. Apoi îl puse pe tejghea și vârî punga la loc în buzunar.

Crâșmarul ridică indiferent din umeri.

— Glumești?! zise ea. Piatra asta prețuiește mai mult decât un indiciu.

— Mie nu mi se pare cine știe ce. Nici măcar nu strălucește.

Bărbatul ridică din umeri, dar imobilitatea privirii îi spunea fetei că mințea. Voia mai mult.

Scrâșnind din dinți, ea duse din nou mâna la pungă.

Atunci Arcașul scoase bucata de cuarț rutilant primită de la Sefia.

— Nu, Arcașule, spuse fata, încercând să o dea deoparte. Lasă-mă pe mine!

Dar cârciumarul încuviință lingându-și buzele.

— Măi, măi, acu’ mai stăm de vorbă!

Arcașul îndepărtă cu blândețe mâna Sefiei și puse piatra pe tejghea. Chiar și în lumina aceea slabă, vinele aurii și negre păreau să scânteieze. Cârciumarul atinse o muchie a pietrei cu un deget murdar și o legănă ușor înainte și înapoi.

— Asta e ceva, dar n-o să vă aducă cine știe ce.

Ea îi aruncă o privire mânioasă, care ar fi putut topi piatra. Dacă mita nu era o soluție, trebuia să îl păcălească.

— Atunci hai să jucăm un joc, zise Sefia smulgându-i cuarțul de sub degete și zâmbind cu o încredere în sine pe care, de fapt, nu o avea. Capeți turmalina pentru simplul fapt că joci.

— Și care-i jocul?

Bărbatul își vârî părul unsuros pe după urechi și se

aplecă înainte cu un aer lacom.

Era un pariu prostesc. Viziunea ei era nestatornică, nu o putea stăpâni, și în acea zi o trădase deja o dată. Nin i-ar fi spus să găsească o altă cale.

Dar Nin nu era acolo, iar Sefia trebuia să afle unde se dusese Barbă-Roșie.

Trase aer adânc în piept.

— Pune-mi o întrebare – orice întrebare – despre viața ta. Dacă răspund corect, îmi spui ce vreau să știu.

Bărbatul zâmbi larg:

— Și dacă răspunzi greșit?

Sefia ridică bucata de cuarț rutilant.

— Capeți asta.

Cârciumarul își încrucișă brațele la piept.

— Ei, haide, nu mi se pare corect. Se poate întâmpla să ghicești din prima, zise el privind-o pieziș. *Cinci* întrebări și ne-am înțeles.

— Două, îi ripostă ea.

— Trei.

Sefia întinse mâna și puse cuarțul din nou pe tejghea.

— Să nu minți când răspund corect.

— Pe onoarea mea că n-o să mint.

Își strânseră mâinile. Când își retrase palma, Sefia și-o simți rece și lipicioasă.

— Prima întrebare, făcu el strecurând turmalina într-un buzunar al șorțului. Cum mă cheamă?

Ea îi studie chipul – ridurile, nasul coroiat, gura aceea care tot bombănea. Dar îi trebuia mai mult de atât. Se concentra asupra cicatricilor în formă de stea de pe obrazul lui. Se sili să le descifreze, așa cum ar fi făcut-o cu un cuvânt necunoscut compus din patru litere înșirate una după alta.

Apoi clipi și lumina o inundă. Patru cicatrice în formă de stea pe obrazul lui stâng: „Mincinosule! Trădătorule!” Îi văzu liniile vieții pornind dinspre prezent către trecut, îi

văzu singurătatea, sărăcia și frica. Văzu ani întregi, coborând tot mai departe în timp, până în momentul când el era tânăr și servea pe puntea unei imense corăbii aurii. Fusese lacom. Fusese prins.

— Farralon Jones. Înghiți în sec. Te cheamă Farralon Jones.

Cârciumarul râse.

— Măi, măi, asta da șmecherie! Cine ți-a zis?

Arătă cu degetul către ciung.

— Tu ai fost, Honeyoak? Ticălos bătrân ce ești!

Bărbatul sorbi din băutură și chicoti. Limba i se împleticea.

— N-am fost io, Jonesy. În viața mea n-am vorbit cu fata asta.

Privirea Sefiei își pierdu concentrarea în timp ce ea plutea, copleșită de amețeală și de greață, printre curenții vieții bărbatului. Tâmplele începură să-i pulseze și simți durerea radiind dinapoia ochilor. Își puse o mână pe tejghea ca să-și păstreze echilibrul.

— Asta a fost prima întrebare, spuse ea. Alta.

Jones se bătu din nou cu degetul peste bărbie.

— Interesant, interesant. Reușită șmecherie. Trebuie să mă gândesc la o întrebare mai grea de data asta.

— Sper că n-ai nevoie de toată ziua, izbucni fata simțind că stomacul i se răzvrătește. Mă grăbesc.

— Bun, am găsit, făcu atunci cârciumarul arătând spre propriul obraz: Cum am căpătat cicatricele astea? Să povestești tot, amănunțit.

Lumina se învârteji în jurul ei în spirale ametitoare. Se clătină.

— Ți-ai trădat căpitanul.

— Haide, măi fată! exclamă el frecându-și obrazul. Poți mai mult de-atât.

Ea își miji ochii. Un gust acru îi umplu gura.

— Ai fost marinar de rând pe puntea lui *Crux,* sub

comanda căpitanului Dimarion. Ți-ar fi mers bine dacă nu te-ai fi lăcomit. Dar în vreme ce voi traversați apele oxsciniene, pe capul lui fusese pusă o recompensă. Care a fost mărită după ce atacase navele din Golful Batteram. Prea erau mulți bani. L-ai turnat. Credeai c-o să scapi, dar te-a prins.

Honeyoak râse și cârciumarul se uită urât la el.

— Bine, bine! Asta a fost a doua.

Sefia transpirase. Încăperea se legăna și se învârtea cu ea. Simți căldura mâinii Arcașului pe cotul ei și încercă să se concentreze asupra acestui lucru, nu asupra amețelii și a cumplitei dureri de cap.

— Întreabă-mă altceva, zise ea.

Farralon Jones privi bucata de cuarț și-și trecu o mână peste față. Apoi își miji ochii și spuse:

— Care-i lucrul pe care-l prețuiesc cel mai mult pe lume?

Sefia bâjbâi după răspuns, în timp ce viziunea pătrundea în cele mai întunecate colțuri ale vieții bărbatului, invadându-i trecutul. Văzu prea multe lucruri ca să le poată numi. Imagini, sunete, mirosuri o copleșiră încă o dată și încă o dată ca niște valuri aurii, necruțătoare, dar printre ele întrezări răspunsul, iar acest lucru fu ca gura de aer pe care reușești să o iei când ieși la suprafață. Căpitanul avea un pumn ca un baros și pe degete purta inele cu diamante tăioase. Fata simți durerea în obraz, de parcă pielea ei s-ar fi sfâșiat. Nimeni nu îl mai angajase după asta. Nimeni nu voia să ia în slujba sa un om stigmatizat. Nici măcar soția lui nu avea încredere în el. Și Sefia vedea acum ce însemnase pentru cârciumar să-și piardă nevasta și fata, singurele două ființe din lume, în afară de el însuși, de care chiar îi păsase.

În lumină, Sefia dădea din mâini și din picioare, sufocându-se în timp ce încerca să se întoarcă în sine. La trupul ei, aflat undeva în acea tălăzuire de aur și lumină.

Apoi simți căldura palmei Arcașului strângându-i cotul,

trăgând-o înapoi către el. Înapoi către ea însăși.

Clipi și dintr-odată se pomeni în propriul trup. Genunchii îi cedară, dar Arcașul o prinse.

— Vrei să-ți răspund că soția și fiica ta, zise ea cu răsuflarea tăiată.

Își simțea stomacul întors pe dos și gura – uscată. Dar chiar și greața era bine-venită pentru că îi spunea că era din nou ea însăși pe deplin.

— Însă nu-i așa, continuă fata. Niciodată nu te-ai îngrijit de ele așa cum te-ai îngrijit de tine. Dacă le-ai fi iubit vreun pic, n-ai fi făcut așa nici în ruptul capului. Nu ți-a păsat niciodată decât de tine însuți. Iată-ți răspunsul!

Toți cei din tavernă îi priveau.

— Cum ai…? făcu bărbatul, privind agitat în toate direcțiile. N-am povestit nimănui…

— *Te văd,* zise ea.

Sefia își duse palmele la tâmple și apăsă, ca și cum ar fi putut să oprească zvâcnetul acela îngrozitor. Își aminti cuvintele soției lui, ultimele pe care i le spusese, și le repetă:

— *Ești un laș și-un nesătul, Farralon Jones, și acum toată lumea care te-o întâlni o s-o știe!*

Bărbatul scăpă paharul pe care îl ștergea. Acesta se ciobi lovind tejgheaua, apoi căzu la picioarele sale și se sparse. Jones se trase îndărăt. Cioburile îi scrâșniră sub tălpi.

— N-am… Cum ai știut…

— Ți-am spus, spuse Sefia. *Te văd.*

Fata respira greu și se simțea ametită, cuprinsă de greață, dar câștigase. Înhață cuarțul și i-l înapoie Arcașului, care îl vârî în buzunar cu un aer grav.

Honeyoak încă mai râdea, înclinându-se beat pe scaunul fără spătar. Sefia își înmuie degetul în paharul lui și desenă pe lemnul tejghelei, cu linii nesigure din pricina tremurului degetului.

— Simbolul ăsta, rosti ea. Îl recunoști?

Jones se uită la el năuc.

— Nu l-am văzut în viața mea.

Sefia încuviință din cap. Lăsând deoparte lada Arcașului, nici ea nu văzuse semnul în călătoriile ei.

— Atunci vorbește-mi despre bărbatul cu barbă roșie.

Inspiră rapid pe nas, încercând să ignore duhoarea grețoasă ce se ridica din talașul de pe jos.

— Lucrează pentru un ins pe nume Secure.

— Știu. Încotro a luat-o?

— Pe ușa din dos.

Jones indică un colț al tavernei unde, dincolo de mesele înnegrite, se ascundea o ușă mai mică. Îi zâmbi onctuos, însă Sefia nu era sigură care era motivul gestului său.

— El și Secure părăsesc portul în dimineața asta pe o corabie care se cheamă *Găleata de tinichea.* E trasă la Cheiul Mistrețului Negru.

— Încotro se îndreaptă?

Cârciumarul ridică din umeri.

— Nu știu. De aici *Găleata* poate să pornească spre orice port al Mării Centrale.

— Când ridică ancora?

Bărbatul îngenunche să adune cioburile paharului de pe podea. Vocea lui se ridică dindărătul tejghelei ca un fum:

— În jumătate de oră.

Sefia îl privi pe Arcaș care încuviință din cap cu un aer sumbru.

— N-avem prea mult timp.

Se îndreptă spre partea din spate a încăperii, încă nesigură pe picioare, trăgându-l pe Arcaș după ea. Acesta închise ușa în urma lor chiar în clipa în care ea se lăsă în genunchi, vomitând în șanț.

Vomită din nou și din nou, zguduindu-se din pricina convulsiilor.

Arcașul se așeză lângă ea și îi masă spatele, mișcându-și

palma cu blândețe în susul și în josul spinării ei și peste omoplați. Atingerea lui o făcu să se simtă mai bine, alinându-i în parte greața și durerea cumplită de cap.

Când în cele din urmă fata se îndreptă de spate, el îi oferi plosca. Sefia o luă, slăbită, și își clăti gura de câteva ori. Se aflau într-o mică fundătură plină de pubele și vechi plase de pescuit.

— Am crezut că m-am pierdut. A fost ca și cum ar fi urmat să fiu înghițită de curent, iar mintea și amintirile mele s-ar fi risipit.

Se cutremură. Ultimele ecouri ale durerii de cap încă mai stăruiau în dosul ochilor, iar cocioabele și străzile nu încetau să se legene. Și totuși, cu greutate, ea se ridică în picioare.

— Însă tu m-ai adus înapoi. Îți mulțumesc!

Arcașul zâmbi.

— Să mergem! încheie Sefia.

El încuviință și îi luă plosca. Ieșiră din fundătură pe cât de repede o putură duce pe Sefia picioarele-i nesigure.

Docurile erau ticsite de bărci cu vâsle, de bărci cu pânze și de alte ambarcațiuni mici. Corăbiile comerciale arborau steagurile regatelor de baștină: alb și auriu pentru Liccaro sau negru și alb pentru Deliene, dar nici urmă de albastrul și griul everican. Să înalți culorile Marinei Albastre în Oxscini ar fi fost sinucidere curată. Dincolo de arcul portului o flotilă de corăbii aparținând Marinei Roșii patrula de-a lungul țărmului, o panglică stacojie pe albastrul închis al mării.

Docherii goneau în susul și în josul schelelor[16], încărcând mărfurile în mreje mari și săltându-le peste parapet, iar crainici cu banderole negre pe braț zoreau printre pasageri, rostindu-și știrile. Pescărușii dădeau târcoale prin aer mai ceva ca vulturii sau adăstau

[16] Punte improvizată sau fixă care face legătura între o navă și țărm sau chei.

amenințători pe cioturile încrustate cu scoici ce ieșeau din apele verzi.

— Vești din Regatul Nordic! strigă un crainic în timp ce Sefia și Arcașul trecură în fugă pe lângă el. Nicio veste de la Regele Singuratic de luni de zile! Sir Gentian se întoarce în Deliene!

Sefia aruncă din fugă o monedă de bronz în cutia lui de metal; de-abia reuși să audă un fragment din știrea următoare din cauza larmei portului:

— Marina Albastră atacă din nou rutele maritime comerciale oxsciene! Regina Heccata trimite mai multe corăbii la nord de Kelebrandt!

La capul fiecărui chei era câte un stâlp înalt de lemn, pe care se afla o sculptură. Sefia și Arcașul trecură în goană pe lângă Cheiul Coroanei, cel al Canarului, cel al Butoiului Roșu, ocolind orfanii slăbănogi, căruțele și marinarii care descărcau lăzi. Când ajunseră în cele din urmă la Cheiul Mistrețului Negru, cu un vier de oțel aflat în vârful stâlpului, de unde își rânjea colții, descoperiră că locul fremăta de activitate, fiind plin de bărcuțe, slupuri[17] și marinari, încât era greu să te deplasezi. Privind prin mulțime, Sefia zări la capătul cheiului câteva corăbii cu trei catarge. În jurul lor, oamenii se agitau ca niște furnici negre.

Fata îl trase de mânecă pe un marinar aflat în apropiere.

— Poți să-mi spui încotro pleacă *Găleata de tinichea?*

Acesta își smulse brațul din strânsoarea ei.

— Dispari, puștoaico! Nu lucrez aici.

În timp ce Arcașul stătea cu ochii în patru după Secure și oamenii săi, Sefia se străduia să găsească pe cineva care să cunoască destinația *Găleții,* încercând chiar să ofere câțiva bănuți de cupru. Dar nimeni nu vru să-i răspundă.

— Dacă lașul ăla slinos ne-a mințit… mârâi ea frământând curelele raniței. Haide! O să aflăm pe cont

[17] Velier mic, cu un singur arbore, fără bompres.

propriu.

Arcașul încuviință. Se furișară împreună de-a lungul cheiului aglomerat, ascunzându-se printre grupurile de pasageri, dar nu văzură nici urmă de impresori.

Ajunși în apropierea acelei prăpădite nave cenușii care trebuie să fi fost *Găleata de tinichea,* se ascunseră îndărătul unei stive de lăzi ca să cerceteze locul. Stând în genunchi, Sefia privi pe după colț examinându-i zorită pe hamalii care se îmbulzeau pe punți și pe pasarele.

Dar nici Secure, nici oamenii săi nu se aflau printre aceștia.

Sefia înjură din nou și se furișă înainte printre grămezi de butoaie, năvoade vechi și feluritele mărfuri ce așteptau să fie încărcate. Îl privi pe Arcaș peste umăr, dar, înainte să spună ceva, Barbă-Roșie sări dindărătul unei lăzi și o apucă de guler, trăgând-o cu brutalitate spre mijlocul cheiului. Zbătându-se în strânsoarea lui, Sefia văzu îngrozită cum restul impresorilor se ivesc din ascunzători.

— Nu!

Sefia dădu din mâini și din picioare, mușcă și țipă.

— Arcașule, fugi!

Apucă să vadă chipul lui îngrozit, apoi Barbă-Roșie o lovi în tâmplă.

Lumea se învârti cu ea. Sefia își aminti zâmbetul onctuos al cârciumarului. Îi trăsese pe sfoară. Și ea nu-și dăduse seama.

Secure și oamenii săi îl înconjurară pe Arcaș cu armele scoase.

Capitolul 17

Teama și durerea

Arcașul țâșni înainte. Trebuia să ajungă la ea. Era înconjurat de patru bărbați. Și mai veneau și alții din spate. Simți că-i blochează retragerea de pe chei. Avea cuțitul în mână. Trebuia să ajungă la ea. Îl lovi pe cel mai apropiat, repezindu-i un picior în stomac. Bărbatul se prăbuși pe spate. Un altul se năpusti asupra băiatului. Arcașul se feri și îi crestă beregata cu cuțitul. Sânge. Horcăitul acela atât de familiar, a surpriză. Întotdeauna păreau surprinși.

O împușcătură ca un tunet. Se avântă înainte. Trebuia să ajungă la ea. Cineva îl doborî. Arcașul era la pământ. Adversarul lui era masiv și avea niște brațe zdravene. Băiatul se zbătu să respire, uitându-se disperat după Sefia.

Bărbatul cu barbă roșie râdea în timp ce ea se zvârcolea în brațele lui. O făcu să se răsucească. Îi ținea cuțitul la gât.

— Hoață! șuieră el.

Ea își duse mâinile la gât, dar bărbatul era prea puternic.

— Măcar ai adus îndărăt ce-ai furat.

Sefia îl călcă pe picior cu toată forța. El slăbi strânsoarea. Fata îl izbi cu cotul în stomac. Bărbatului i se tăie suflarea și ea se pomeni eliberată.

— Arcașule!

Băiatul înălță cuțitul și îl înjunghie pe bărbatul care îl doborâse. Lama se împlântă până la plăsele în coastele acestuia. Împinse trupul la o parte. Omul cu barbă roșie îl lovi cu piciorul în coaste. O dată. Și încă o dată. Încercând

să-l împiedice să se ridice.

Arcașul îi dădu cu cuțitul în gleznă. Se auzi un pocnet. Barbă-Roșie se prăbuși. Arcașul era din nou în picioare, îl înconjuraseră iarăși, dar pe el nu-l interesa decât să o găsească pe Sefia.

Cineva o prinsese, o sugruma, ridicând-o în aer. Ea se chinuia să respire, zgâriind mâna care o ținea. Mâna lui Secure. În cealaltă mână, bărbatul ținea un pistol, apăsând țeava lui de obrazul fetei.

— Ajunge! strigă el.

Fața lui plină se înroșise, iar ochii căprui erau mijiți amenințător.

— Nu mișca, băiete!

Arcașul nu putea azvârli cuțitul mai rapid decât ar fi apăsat Secure pe trăgaci, așa că își lăsă brațele să-i cadă pe lângă trup. Erau mânjite de sânge. Era sânge pe chei. Bărbații șchiopătau retrăgându-se la o distanță sigură de el. Doi dintre ei zăceau pe jos, nemișcați.

— Și arma, zise Secure.

Sefia se înroșea la față. Arcașul lăsă cuțitul să-i alunece din mână și simți că bărbații care îl înconjurau răsuflă ușurați.

— Ia uită-te la tine, băiete! Bine hrănit, ba chiar ai și pus ceva pe tine. Fac pariu că mititica asta te-a tratat *tare frumos*!

Secure rânji batjocoritor către fată.

— Și ție îți mulțumesc că mi l-ai adus înapoi într-o stare atât de bună. Chiar e într-o formă mai bună decât când l-ai furat.

Bărbatul își apropie fața de a ei.

— Credeai că nu știu că-s urmărit? Credeai c-o să-l las așa, pur și simplu să dispară? E cel mai bun luptător pe care l-am avut vreodată. N-aș fi surprins să fie cel pe care îl caută Serakeen de atâta timp. Soldatul extraordinar care o să-i conducă armata.

Arcașul calculă cât i-ar fi trebuit ca să ajungă la Secure. Era prea departe. Pleoapele Sefiei se închideau. Fața începea să i se învinețească.

Secure vârî pistolul în teacă, dar nu-și slăbi strânsoarea din jurul gâtului ei.

— Ai fost nesăbuit venind aici, băiete. Puteai să rămâi în libertate dacă nu era ea.

Se întâmpla din nou. Avea să se întâmple din nou. Pământul bătătorit pe care sângele îl transforma în noroi. Pumnii, cuțitele și lanțurile. Lada. Întunericul și duhoarea. Nu! Orice dar nu asta. Mai degrabă fugea. Mai degrabă murea.

Dar nu-i putea lăsa să o ucidă pe Sefia.

Băiatul se încordă, pregătindu-se să fie împușcat, dar asta nu se întâmplă. Răsună o altă bubuitură. Secure șuieră și o scăpă pe Sefia. Din brațul lui țâșniră zdrențe de carne și țăndări de os. Din lada din spatele lui săriră așchii. Sefia căzu la pământ, dar nu se ridică.

Toți îl priviră pe bărbatul care stătea de cealaltă parte a cheiului cu pistolul fumegând. Era înalt și zvelt, cu pălăria trasă pe ochi. Arăta ca un marinar oarecare. Dar pistolul lui atrăgea privirile: cu filigran de argint și mâner de fildeș încrustat cu sidef. Unul dintre cele mai faimoase pistoale din lume. Celălalt se afla încă în toc.

— Am auzit eu că faci trafic de copii, rosti bărbatul cu o voce tărăgănată. Dar nu mi-a venit să cred.

Secure scrâșni din dinți, apucându-și brațul rănit.

— Asta nu te privește, Reed! Lasă-mă să recuperez ce-i al meu și…

Un nou glonț îi zgârie urechea. Curseră câteva picături de sânge și un smoc de păr căzu pe umărul lui Secure. Acesta tresări, dar nu scoase niciun țipăt.

— Oamenii nu sunt mărfuri, mârâi Reed.

Ochii lui albaștri fulgerară de sub borul pălăriei.

— Plecăm spre Jahara și n-o să te mai deranjăm, îi strigă

Secure fără teamă. Poți s-o iei pe fată dacă mai trăiește.

Arcașul o privi pe Sefia. Nu mișca.

— Puștiule, zise Reed făcându-i semn din cap. Mai bine ia-ți prietena și șterge-o de-aici!

— Cred că ți s-a urcat faima la cap, căpitane, rânji batjocoritor Secure. Ai impresia că poți să vii aici cum ai tu chef și să iei ce-ți dorești înarmat cu un singur pistol, când, de fapt, ești depășit numeric.

Oamenii lui Secure își pregătiră armele. Răsună țăcănitul cocoașelor ridicate.

Reed chicoti.

— Știu să număr.

În spatele lui se ivi echipajul *Curentului.* Păreau niște uriași cum stăteau ei acolo, zâmbind larg, gata să tragă.

Oamenii lui Secure lăsară armele. Arcașul trecu pe lângă ei, apropiindu-se de Sefia. Ea respira greoi, dar trăia. Băiatul îi puse cu blândețe mâna pe umăr.

— Fugi, puștiule! îi strigă Reed.

Arcașul o săltă în brațe. Era atât de ușoară! Ca o pană, ca un pui de pasăre. Îi luă rănița. Ea s-ar fi supărat dacă i-ar fi uitat rănița. Și o purtă pe față cu grijă, ca și cum i s-ar fi putut frânge în brațe. Oamenii lui Secure se traseră de o parte și de alta ca să-i facă Arcașului loc.

Căpitanul nu-și coborâse arma.

— Am oameni peste tot în regat, zise el, și dacă mai aud vreo vorbă cum că răpești copii, o să-mi iau corabia și o să te vânez ca pe un animal. Oriunde te vei duce în lumea asta mare și albastră, o să te găsesc!

Arcașul se îndepărtase acum, așa că nu auzi răspunsul lui Secure, dar prinse zgomotul focurilor de armă. Auzi țipătul și săbiile lovindu-se.

Sefiei nu-i era bine. De jur-împrejurul gâtului ei se vedeau semne roșii, urâte. Arcașul înghiți cu greutate, simțind cum cicatricea care îi înconjura propriul grumaz se contractă. Ajunsese la capătul cheiului. Era pustiu. Fugise

toată lumea. Nu știa ce să facă. Nu era la fel ca în pădure, unde ea îi arăta încotro s-o apuce. Sefia nu avusese timp să-l învețe ce să facă în situații ca asta.

Toate cheiurile păreau la fel, toate navele și bărcile și grămezile de mărfuri. Nu putea rămâne aici. Trebuia să meargă undeva.

Începu să alerge. Trebuia să găsească ajutor. Pe celelalte cheiuri încă mai erau oameni. Poate că ei puteau face ceva.

Arcașul țâșni printre ei. Deschise gura.

Dar cuvintele nu-i veniră. Nu le găsea înăuntrul său. Știa unde ar fi trebuit să se afle ele. Era un fel de gaură neagră pe care o purta în sine, dar cuvintele nu mai erau acolo.

— Băiete, ți-e bine?

În fața ochilor săi, chipurile oamenilor deveneau imense. Mâinile lor se întindeau să-l apuce.

— Ce-a pățit fata?

Se adunară în jurul lui. Arătau cu toții la fel. Băiatul simți că i se învârte capul. Nu știa unde se afla sau cât de mult mersese. În brațele lui, Sefia de-abia respira.

Erau prea mulți oameni. Erau prea aproape. Își întindeau mâinile către el, către Sefia. Cuvintele lor deveniră o bâiguială fără sens. Vorbeau tare și îl înconjurau. Trebuia să scape. Trebuia să găsească un loc sigur.

Întuneric! De asta avea nevoie! De un loc mic. Un loc unde ceilalți să nu-l poată ajunge, unde să fie în siguranță.

Teama și durerea se apropiau și, de data asta, vocea blândă și gravă a Sefiei nu avea să le mai oprească. Semnele vinetii de pe gât îi furaseră vocea fetei care zăcea inconștientă în brațele lui.

Așa că făcu singurul lucru pe care-l știa. Se ascunse. Găsi o ladă de mărfuri goală pe unul dintre cheiuri, o așeză pe Sefia înăuntru și se târî după ea, trăgând capacul. Și apoi nu mai fu nimic în afara întunericului și a zgomotelor

de pași și a vocilor de afară.

Mâinile lui erau lipicioase din pricina sângelui, dar puse jos ranițele și se strădui să dea părut Sefiei la o parte de pe obrazul ei înainte să-i așeze o raniță sub cap, ca pe o pernă. Se rezemă apoi de unul dintre pereții lăzii înconjurându-și genunchii cu brațele, ascultând suflarea ei, ciulind urechea după urmăritorii lor și așteptând ca fata să se trezească.

Capitolul 18

Cea dintâi aventură a lui Haldon Lac

Subofițerul Haldon Lac era nervos. Era prea devreme sau, mai degrabă, dacă era să fie cinstit cu el însuși – lucru pe care nu avea să-l facă, se trezise el târziu. Până la urmă, de ce nu? Era un tânăr în plin proces de maturizare și avea nevoie de somn, iar acest nou orar matinal nu-i pria deloc. Nu avusese timp pentru obișnuita lui ceașcă de cafea cu frișcă și trei cuburi de zahăr, așa că soarele care se zărea printre nori îi părea prea strălucitor, briza mării prea răcoroasă și mirosul de pește prea puternic, copleșindu-i delicatele simțuri. Se bosumflă strângând din buzele-i perfecte și examină lemnul așchiat al acoperișurilor și plasele aruncate dinspre care venea mirosul acela neplăcut de pește. Lac își duse mâneca la nas și tuși.

— Respirați pe gură, domnule, îi zise Hobs, subordonatul său, care zâmbi sesizându-i neplăcerea.

Hobs era un tip ciudat, cu ochi piezișI și cu capul aproape la fel de rotund ca o bilă. Punctual și conștiincios, era corect în privința muncii și nu dovedea niciun dram de ambiție personală, ceea ce-i convenea subofițerului Lac – ambițios din plin și deloc corect. Făceau echipă bună.

— Gura, Hobs! făcu Fox.

Ea, Fox, era cu totul altfel. Deși îi era inferioară în grad lui Lac, avea sârguință, talent și determinare în combinația perfectă. Erau cu toții proaspăt aduși în efectivele marinărești ale orașului, urmând să fie trimiși în curând în larg, la război, dar, dacă era să dai crezare zvonurilor, Fox era deja faimoasă în Epigloss, fratele apusean al

Epidramului. Pe deasupra – iar Lac avusese numeroase prilejuri să se convingă de asta de când fusese ea transferată în unitatea lui –, Fox era superbă. Tăioasă precum cuarțul. Posesoarea unei danturi perfecte și a unor ochi pătrunzători.

Femeia își vârî o șuviță rebelă la loc după ureche.

— Cât mai e până la Piața de Est?

Lac privi în susul și în josul străzii înguste și dădu din umeri. Veniseră să înlocuiască o altă patrulă, dar cum s-o găsească în zona asta ca o vizuină de șobolani? Bălării maronii se ofileau în ferestrele casei alăturate; străduța era plină de butoaie cu apă stătută și lăzi aruncate. Văzduhul vuia de pălăvrăgeala vânzătorilor și troncănitul căruțelor, deși piața nici măcar nu se vedea.

Pe lângă ei trecură doi bărbați tineri și zvelți, purtând șorțuri de fierar pline de pete și cămăși descheiate la gât. Unul nu îl luă în seamă pe Lac, dar celălalt, care avea un ușor șchiopătat ce îl făcea să salte la fiecare câțiva pași, îi prinse privirea. Lac zâmbi. Era încrezător în zâmbetul lui. Era perfect ca o semilună; cu el îmblânzise așa de multe accese de furie și câștigase atâtea favoruri că le pierduse șirul.

Băiatul râse și se îndepărtă. Oh, și avea umeri *superbi*! Lac privi lung după el.

— Cred că ne-am pierdut din nou, domnule subofițer, zise Hobs.

— Nu-mi spune, mârâi Lac și se răsuci luând-o în direcția de unde veniseră. N-o să mă obișnuiesc niciodată cu orașul ăsta.

— Să sperăm că nu vom avea nevoie, rosti Fox. Eu vreau să ajung pe o corabie cât mai repede. Acolo-i palpitant.

— Sunt total de acord cu tine.

Scoțându-și puțin pieptul înainte, Lac se rezemă de cel mai apropiat butoi. Se auzi un clipocit și niște lichid împuțit se vărsă pe vestonul lui de un roșu viu.

— Uh!

Lichidul noroios, cafeniu-verzui se îmbibă în țesătură. Lui Haldon Lac îi veni să vomite.

— De-abia îl dădusem la curățat!

— Arată rău, domnule, zise Hobs îndatoritor.

Fox îl privi de sus pe acesta și oftă.

— M-au prevenit să nu vin în Epidram. Dar i-am ascultat? făcu ea.

— *Chiar așa,* de ce te-ai transferat? o întrebă Hobs. Nu ne-ai zis niciodată.

Răspunsul ei întârzie suficient de mult ca să-l facă pe Lac să-și dezlipească privirea de haina lui pătată și să-i examineze chipul. Părea… tristă. Până atunci nu o văzuse decât nervoasă sau concentrată. Tristețea ei era liniștită și părea un lucru fragil ca o frunză căzută.

Înainte să apuce Lac să spună ceva, ușa din spate a unei clădiri se dădu de perete și un bărbat cu barbă roșie, neîngrijită, ieși afară. Lac îl recunoscu pe loc. Nu-l văzuse niciodată, dar știa acele afișe bătute în cuie pe care scria „Căutat”. Conform zvonurilor, Barbă-Roșie și un ins cunoscut drept Secure erau implicați într-un soi de operațiune de trafic de persoane, deși nu apăruse niciun martor și nimeni nu părea să aibă dovezi. Cei doi scăpaseră ani la rând de Marina oxscinianã, strecurându-se de fiecare dată în și din oraș neobservați și lăsând numai necazuri în urma lor.

Lac îi înșfăcă pe Fox și Hobs și îi trase în spatele unor pubele. Își duse degetul la buze.

Subofițerul Haldon Lac era leneș și, dacă era să fie cinstit cu el însuși, lucru care nu-i stătea în fire, cu toate că se baza de prea multă vreme pe frumusețe și pe farmecul său înnăscut, ascunse undeva în trupul acela cu tenul fără cusur și osatură perfectă existau și niște aptitudini reale, printre care și capacitatea de a mirosi lucrurile cu adevărat importante. Și își dădea seama că,

așa inofensive cum păreau circumstanțele, aici se petrecea un lucru important.

Se întoarse către Fox, care dădu aprobator din cap.

Se furișară din spatele pubelelor și îl urmăriră pe bărbatul cu barbă roșie către capătul străduței, unde i se alătură un altul. Lac, Fox și Hobs se ascunseră după un maldăr de plase de pescuit ca să-i urmărească și să-i asculte.

— Secure a avut dreptate, murmură cel cu barba roșie. Odată ce i-am lăsat să mă vadă, m-au urmat până la *Laț.*

— Bine, zise celălalt. Jones știe ce are de făcut?

— E lacom. O să încerce să stoarcă niște bani de la ei dacă poate.

— Dar o să facă așa cum i-ai spus?

— Da.

Bărbatul cu barba roșie privi peste umăr și își ridică gulerul jachetei.

— Hai să mergem pe *Găleată.* Nu-mi place să fiu urmărit de băiatul ăla… și nici de fată, ca s-o zic pe-a dreaptă.

Lac simți că i se învârte capul. Probabil lipsa cafelei era de vină. Ce găleată? Ce băiat? O simțea pe Fox aproape; dacă era să fie cinstit cu el însuși – și în mod clar nu era –, spera în secret că Fox era atentă la cât de bine gestiona el situația.

— *Găleata de tinichea* a andocat la Cheiul Mistrețului Negru acum două zile, șopti Fox. Face drumuri dus-ntors spre Jahara.

Haldon Lac înțelese năucit că ea ținuse evidența corăbiilor care veneau și plecau din Epidram. Era la fel de ambițioasă ca el și poate că spera, de asemenea, să fie avansată.

La capătul străduței, bărbatul cu barbă roșie și tovarășul său dădură colțul și dispărură.

Haldon Lac se îndreptă și-și netezi părul.

— Uitați, zise el în timp ce Fox și Hobs se ridicară.

Simțea că acesta era momentul lui. El, subofițerul Haldon Lac, își trăia clipa de glorie și voia ca totul să fie perfect.

— O să pornim în recunoaștere pe cont propriu. Mistrețul Negru nu-i departe și, odată ce vedem ce pune Secure la cale, putem trimite pe cineva la bază cu informații concrete.

Se strâmbă la vederea petei cafenii de pe vestonul lui, care îi întina clipa de glorie, dar măcar se usca repede sub razele matinale ale soarelui și, oricum, deocamdată nu putea face nimic în privința ei. Măcar nu mai mirosea.

Părăsiră fundătura și apucară spre nord pe străzile șerpuite, făcând fără să vrea ocoluri, apucând pe drumuri greșite. Lac spera că aceste lucruri vor trece neobservate. Oare le spusese cât de mult *ura* această parte a orașului?

Dar Fox zâmbea larg. Zâmbetul ei era viclean și sălbatic ca rânjetul unui coiot.

— Voi nu vă întrebați cum de are tipu' ăla barba roșie? zise deodată Hobs.

— Ce?

— Păi are părul cărunt, nu? Crezi că și-l vopsește așa? Sau că-și vopsește barba?

Hobs dădu aprobator din cap trăgându-se de buza de jos.

— Hobs, gura! se răsti Fox.

— Poate și-o bagă în…

— Hobs, *gura*!

În timp ce se apropiau de docuri, Haldon Lac își repetă cuvintele pe care urma să le spună când aveau să-i aducă pe Secure și pe ai lui la bază. „Mi-am făcut doar datoria, domnule!" În acest moment avea să zâmbească pentru a le da superiorilor săi adevărata măsură a farmecului de care dispunea. „O avansare-n grad, doamnă ofițer? Ei, dacă insistați! O să-i alung pe ticăloșii ăștia de evericani de pe rutele noastre comerciale! Regele Darion o să afle ce

înseamnă să te pui cu Marina Regală oxscinianâ!”

Era atât de preocupat să-și repete discursul, încât nu mai băga de seamă pe unde umblau, iar Hobs fu silit să-i atragă atenția că trecuseră de drumul ce ducea spre port și că se îndreptau în direcția greșită.

Când ajunseră în cele din urmă la Cheiul Mistrețului Negru, Lac oftă. Erau *atât de mulți* oameni acolo! Avea să treacă o eternitate până să dea de Barbă-Roșie.

Deodată răsună o împușcătură. Se auziră țipete din mulțime. Lac tresări. Privi în jur ca să vadă dacă observase cineva reacția lui.

Nimeni n-o făcuse.

Oamenii fugeau pe lângă el, îmbrâncind pe oricine le stătea în cale.

— Ușurel, zise Hobs fără grabă, cum îi era felul. Nu vă faceți griji. Marina Regală vine. Marina Regală e aici.

Nimeni nu-i băgă în seamă.

Răsună încă o împușcătură.

Fox se avântă în înghesuială, ocolindu-i pe docheri și sărind peste lăzi. Haldon Lac porni pe urma ei. Dacă era să fie cinstit cu el însuși, lucru pe care n-avea de gând să-l facă, era posibil să fi intrat în încurcătură de data asta. Simțea că momentul îi scăpa printre degete.

În câteva minute ajunseră tustrei la capătul cheiului și se adăpostiră îndărătul unor lăzi. Fox se afla în locul cu cea mai bună vizibilitate, dar Lac fu acela care zări un băiat cam de vârsta lui ridicând în brațe o fată subțirică și brunetă și trecând în goană pe lângă ei. Fu cât pe ce să leșine. Fata era inconștientă, iar mâinile băiatului erau pline de sânge.

Hobs ridică din sprâncene arătând către cei doi, dar Lac clătină din cap. Fox îi făcu mai multe semne cu mâinile, iar el se chinui să-și aducă aminte ce însemnau. Erau numere, dar nu mai știa care anume. Cinci? Cincisprezece? Douăzeci? Trecând de la un semn la altul, degetele ei se

mișcau iute ca niște păsări colibri.

O voce răsună de-a lungul cheiului.

— Am oameni peste tot în regat și dacă mai aud vreo vorbă cum că răpești copii, o să-mi iau corabia și o să te vânez ca pe un animal. Oriunde te vei duce în lumea asta mare și albastră, o să te găsesc!

Acesta era momentul lui Lac. Era mai mare păcatul că ratase cea dintâi confruntare. Însă acum datoria lui era să pună capăt lucrurilor. N-avea timp să trimită după întăriri. Trăgând adânc aer în piept, Lac ieși de după ladă și trase un foc în aer.

— De-ajuns, anunță el. Ne ocupăm noi de…

Un glonț îl lovi în braț. Simți mai întâi durerea și abia apoi auzi împușcătura. De unde venise? Urlă într-un mod cu totul dezagreabil și bătu în retragere.

Violența cuprinse întregul chei. Focuri scăpărau zgomotos din gurile pistoalelor și puștilor. Oțelul scânteia în soare. Lac se rezemă de un butoi strângându-și arma cu ambele mâini. Umărul îi sângera. Îl durea!

Pe chei, Fox și Hobs se băteau cu un grup de bărbați solizi și cu înfățișare de duri, dar nu le țineau singuri piept. Li se alăturaseră niște marinari care chiuiau voioși în timp ce loveau cu săbiile și trăgeau cu pistoalele.

Haldon Lac clipi nedumerit. Îi recunoscu; era ca și cum niște personaje ieșiseră din povestea lor și pătrunseseră într-a lui. Gigantul cu baticul galben. Tipul cel iute, cu codițe împletite. Luptau cu o dăruire sălbatică, cum Lac nu mai văzuse niciodată, cum nici nu-și imaginase că e posibil, împingându-i pe oamenii lui Secure către marginea cheiului, în apă. Secure însuși bătea în retragere cedând în fața atacului lor, ținându-se de brațul rănit și clătinându-se pe picioare. Aruncă o privire haină spre oamenii încăierați și plonjă în apa împuțită a docului. În ciuda durerii din umăr, Haldon Lac simți din plin dezamăgirea. Momentul lui de glorie dispărea în apele verzi și înspumate.

Lupta se încheiase deja. Se chinui să se ridice, dar durerea din umăr era cumplită. Unul dintre marinari se apropie. Subofițerul Haldon Lac se trase înapoi, mijindu-și ochii spre el.

Bărbatul se aplecă deasupra lui. Avea niște ochi de un albastru luminos, mai frumoși chiar și decât ai lui Lac, dacă era să fie cinstit cu sine, lucru care nu se întâmpla. Se simți ridicat, pus pe picioare și scuturat de praf.

— N-a fost cea mai isteață idee să dai buzna așa, cu pistoalele scoase, zise bărbatul cu un glas tărăgănat. Dar pân' la urmă a ieșit totul bine.

Făcând semn cu armele și râzând, ceilalți marinari îi înconjurară pe restul oamenilor lui Secure. Rămăseseră doar trei, iar rănile lor sângerau zdravăn. Alți patru fuseseră uciși. Barbă-Roșie, pe care Lac îl văzuse pentru prima oară cu mai puțin de o oră în urmă, zăcea pe chei, cu o gleznă însângerată, cu pieptul la fel, umplându-i barba încâlcită de pete de un roșu intens. Avea ochii deschiși și gura îi încremenise într-un rânjet mut.

Fox îi întinse lui Hobs o funie, spunându-i:

— Fă-te util!

Hobs îngenunche și se apucă să lege mâinile oamenilor lui Secure.

— Unde-i subofițerul?

Haldon Lac se simți împins înainte de o mână fermă.

— Presupun că tu ești, rosti bărbatul.

Lac se împletici, în minte stăruindu-i gândul vag că era rănit și că avea o pată cafenie pe veston.

Fox privi undeva dincolo de el.

— Îți mulțumesc, căpitane Reed, zise ea. Ne-ai ajutat să-i prindem pe trei dintre complicii tâlharului cunoscut sub numele de Secure.

Căpitanul Reed? Lac clipi din nou uimit. El era? Încercă să zâmbească, dar nimeni nu îl privea.

Reed chicoti.

— Mi-am făcut doar datoria față de regat.

Și-a făcut doar datoria. Zâmbetul lui Lac păli.

— O să am grijă ca superiorii mei să știe că tu ai fost cel care ne-a ajutat, continuă Fox.

— Aș aprecia gestul, doamnă.

Reed își duse mâna la borul pălăriei și se îndepărtă, lăsându-l pe subofițerul Lac să caște gura în urma lui, pe chei. Ceilalți marinari îl urmară râzând și vorbind între ei. Acum Lac îi recunoscu pe membrii echipajului de pe *Curentul Credinței:* Horse tâmplarul era uriașul cu batic pe cap, Meeks – ajutorul secundului cu codițele lui împletite, cel care iubea poveștile…

Hobs își ridică privirea și zâmbi larg:

— Aici erați, domnule! Crezusem că ați ratat toată distracția.

Haldon Lac clătină din cap.

— Apasă pe rană, zise Fox.

Lac își apăsă supus palma pe umăr privind sângele și cadavrele de pe chei. Nu era nicidecum momentul lui de glorie, înțelese el. Acționaseră fără să aibă ordin s-o facă și nici măcar nu se puteau lăuda că-l prinseseră pe Secure. Apăruse altcineva care îi furase momentul de glorie, pe care, altfel, Fox i l-ar fi atribuit lui, și asta pe bună dreptate, dacă era să fie cinstit cu sine. Dar nu, acesta era un episod din povestea altcuiva și probabil unul nu foarte important. Lac nici măcar nu ridicase un deget pentru a se implica în el.

Mă rog, de fapt, ridicase un braț. Și uite ce se întâmplase…

— Secure a scăpat, rosti el.

Fox ridică din umeri.

— Avem niște prizonieri. O să-l prindem data viitoare.

Oare ea îi zâmbea? Era rănită la picior și fruntea îi era mânjită cu sânge, dar da, îi zâmbea. Cu rânjetul ăla de coiot sălbatic.

Haldon Lac îi răspunse și el cu un zâmbet.

Capitolul 19

Din nou în ladă

Sefia se deșteptă într-un întuneric atât de profund, încât nici nu fu sigură că deschisese ochii. Auzi pași, voci aspre și scârțâit de odgoane. Aerul cald și stătut o învăluia ca o pătură. Tuși și se mișcă, apoi zise cu voce răgușită:

— Arcașule?

Simți cum ceva rece îi este strecurat în mână și, în timp ce băiatul îi ducea plosca la buze, degetele ei trecură ușor peste ale lui. Apa i se scurse printre buze în gâtlej. Se ridică în capul oaselor și vorbi din nou:

— Unde suntem? Ne-au prins?

Mâna lui o strânse pe a ei. Erau în siguranță.

— Îți mulțumesc, șopti ea.

El se rezemă de perete, scoase un obiect din buzunar și începu să-l răsucească între degete. Ea se întinse prin întuneric și descoperi piatra liniștitoare cuibărită în palma lui.

Afară se auzea murmurul valurilor, ca o respirație domoală. Se aflau lângă apă, probabil pe unul dintre cheiuri. Ascunzătoarea lor era mică, abia încăpeau în ea amândoi. Pereții erau tari, de lemn.

— O ladă!

Degetele ei trecură peste cutele veșmintelor lui.

Mâna lui o găsi pe a ei și Arcașul ridică în beznă două degete încrucișate. Erau lipicioase – din pricina sângelui? –, dar ea știa ce înseamnă acel gest.

Era cu el. Erau împreună. Așa că el era bine.

Se lăsă din nou pe spate, dar mâinile Arcașului rămaseră peste ale ei. În beznă atingerea degetelor lui părea unicul

lucru real din întreaga lume. Simțea că s-ar fi împrăștiat în bucăți, învârtindu-se haotic în întuneric, dacă ar fi dat drumul mâinilor lui. Se mai atinseseră și înainte, dar niciodată nu fusese așa.

Ea nu-și retrase mâna.

— Ce-i afară?

Umerii Arcașului se ridicară și se coborâră. Ea mai luă o gură de apă.

— Îmi pare rău, zise ea cu vocea joasă și spartă. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Ar fi trebuit să observ… Nu mi-am putut stăpâni viziunea…

Se întrerupse.

— Secure zicea că tu ar trebui să conduci o armată…

El nu-i răspunse, dar ea simți că băiatul încă mai mângâia piatra liniștitoare. Serakeen emisese pretenții asupra unor întinderi vaste de ocean. Acum își dorea și pământ. Liccaro, cu regenții săi corupți și cu poporul sărăcit, ar fi fost o țintă ușoară.

De aceea avea nevoie de tineri? Pentru armata lui? Dar felul în care Secure vorbise atunci, pe chei, despre Arcaș, lăsa să se înțeleagă că băiatul era special. Nu ca și cum ar fi fost carne de tun, ci comandant. Arcașul ucisese deja cincisprezece băieți, dar Serakeen voia mai mult. Legiuni întregi.

— Niciodată! spuse ea, strângându-i degetele și mai tare. N-o să mai fii silit niciodată să ucizi pentru ei!

El se aplecă și-și culcă obrazul pe creștetul ei.

După o clipă, Sefia întinse mâna și descoperi forma familiară a raniței și a cărții din ea.

— Nici n-am aflat încotro se duceau.

Arcașul îi ciocăni dosul palmei cu degetele.

— Au zis ceva?

El încuviință și ea încercă să ghicească. Corabel. Kelebrandt.

— Roku! zise ea și râse.

Cel mai mic dintre regate era, de fapt, o insulă vulcanică ce împrăștia miros de sulf și de cenușă. Deși fusese cândva teritoriu oxscinian și încă mai exporta piatră neagră și praf de pușcă fostului ei suzeran, era prea mică și izolată în sudul îndepărtat ca să i se dea cine știe ce importanță.

— Știu, nimeni nu merge în Roku.

Însă nu-i luă mult să ghicească răspunsul corect.

— Jahara, șopti ea. Merg în Jahara.

Păru că Arcașul îi va răspunde, dar chiar atunci auziră zgomot de pași afară: ciocănituri scurte, rapide, ca și cum ar fi fost făcute de o pasăre. Încremeniră în interiorul lăzii. Lipită de umărul Arcașului, Sefia își simțea pulsul zvâcnindu-i în gâtlej. Zgomotul pașilor deveni mai puternic, apoi se opri. Cineva era aproape, doar câteva scânduri îi despărțeau de acel om.

Și apoi se auzi un zgomot, ca un zgrepțănat sau ca sunetul focului cuprinzând lemnul uscat. Huruieli și trosnete în jurul lor: lada se umplu de zgomot.

Apoi, o voce răgușită:

— Hei, tu!

Zgomotul încetă și auziră pe cineva îndepărtându-se în grabă.

— Hei, aia nu era fata care…

— Nuuu, prea mare ca vârstă. Ea era o fărâmă de om.

Vocile se apropiară și cineva plesni cu palma într-unul din pereții lăzii. Sefia se cutremură.

— Din pricina încăierării de la Mistrețul Negru suntem cu toții în întârziere. Căpitanul ne voia pe mare de-acum o oră.

— Și dacă am fi fost, pentru căpitan n-ar fi fost destul de devreme.

Râseră.

Mâinile Arcașului se încleștară peste ale ei.

Lada se cutremură. Ceva mare și greu se tot izbea de ea. Odgoane. Lada era legată de parcă ar fi fost un cadou.

Sefia se propti de pereții ei. Mai fusese pe corăbii. Știa ce urmează.

Avu senzația că pământul a dispărut brusc de sub ea. Își simți stomacul în gât. Erau luați pe sus, legănându-se prin aer, înclinându-se când într-o parte, când în cealaltă. Se rostogoli peste Arcaș și ranițele o loviră în spinare. Căzură grămadă unul peste altul, într-o învălmășeală de coate, capete, genunchi și curele fluturânde.

Apoi fură lăsați să cadă. Sefia își mușcă buzele ca să nu țipe la impact.

În jurul lor se auzeau strigăte, huruituri și zgomotul făcut de tot felul de lucruri deplasate de colo colo. Sefia și Arcașul rămaseră nemișcați pe fundul lăzii, ghemuiți așa cum căzuseră. Brațul lui lipit de al ei… Răsuflarea ei simțindu-se ca o adiere prin părul lui răvășit… În toată agitația asta, el nu dăduse drumul mâinii ei.

Se auzi un bufnet sonor: un chepeng se închise deasupra lor și rămaseră singuri. Vocile ce veneau de undeva, de sus, păreau acum mai îndepărtate.

Fuseseră urcați la bordul unei nave.

Sefia se înfioră. Erau pasageri clandestini, oameni de care te descotorosești. Auzise tot felul de povești. Dacă nava pornise într-o călătorie scurtă, între două regate sau de-a lungul coastei, puteau fi făcuți sclavi și vânduți în următorul port. Dacă pornise într-o călătorie mai lungă, aveau să fie uciși pe loc și cadavrele azvârlite în ocean fără să-i pese cuiva de asta.

Lada, care până cu câteva clipe în urmă le dăduse senzația de siguranță și căldură, se strângea acum în jurul lor ca o carceră.

Arcașul tremura. Respira sacadat. Sub mâna ei, simți cum degetul lui mare se tot mișca peste piatra liniștitoare. Sefia se strânse în jurul trupului lui, îngropându-și obrazul în părul băiatului și domolindu-i tremurul.

— E-n regulă.

Cuvintele ei abia susurară în urechea lui.
— E-n regulă.
Câtă mâncare aveau?
— E-n regulă.
Câtă apă?
— E-n regulă.
Cât puteau rezista în pântecul navei?
— E-n regulă.

Capitolul 20

Ea

Tanin se sprijinea de parapetul corabiei ca și cum acela era locul ei obișnuit, rezemată în coate, cu încheieturile mâinilor încrucișate relaxat în față. Nu era corabia ei, desigur, și nu avea de ce să fie *acolo,* dar de pe puntea bătrânului cuter avea o vedere clară, fără obstacole asupra cheiului și a lăzii aflate la cincizeci de metri distanță, în care se aflau fata și băiatul.

Alături de ea, Asasina își scurta unghiile cu vârful cuțitului, trimițând așchii albe în apa verde și înspumată de dedesubt. Sub cizmele celor două, puntea era alunecoasă din pricina sângelui matelotului de cart, care zăcea mort pe fundul magaziei principale.

— Eu tot sunt de părere că pierdem timpul, zise Asasina. Tanin nu-și luă ochii de la ladă.

— Și asta ar avea importanță dacă aș da vreun ban pe ce crezi tu.

Asasina nu zise nimic, dar nemulțumirea emana dinspre ea în valuri.

Tanin oftă.

— Îmi pare rău, știu că ești nerăbdătoare. Și eu sunt. Dar dacă acționăm înainte să avem toate informațiile relevante, am putea pierde Cartea și nu vreau să-mi asum un asemenea risc.

— Și în ce fel e relevant să-i urmărim cum stau ascunși într-o ladă? întrebă Asasina vârându-și cuțitul în teacă.

— Dacă ei doi sunt pe atât de importanți pe cât cred eu, totul e relevant.

Tanin zări mișcare pe chei și miji ochii. O siluetă zveltă,

cu părul lung și negru strâns la spate, țâșni dindărătul unor lăzi. Înainta cu pași iuți ca o hoață sau ca o mierlă vânând insecte, cu atâta siguranță și eleganță că lui Tanin îi stătu inima în loc.

„Nu. Nu se poate să fie *ea.*”

Tanin era prea departe ca să-i deslușească trăsăturile, dar o văzu pe femeie oprindu-se lângă ladă. În mâinile ei scânteie un cuțit. Privi în jur ca să se asigure că nu o urmărea nimeni și se apucă să scrijelească lemnul.

Tanin se îndreptă brusc de spate. Ar fi recunoscut postura aceea oriunde.

Femeia scria.

Sărind peste parapet, Tanin coborî în fugă pasarela. Prin mulțimea de pe chei zări doi bărbați apropiindu-se de ladă. Femeia mărunțică și brunetă își ridică privirea o clipă – era prea departe pentru ca Tanin să-i poată deslușii trăsăturile – și se topi în mulțime.

Privirea lui Tanin trecu degrabă peste copii, cerșetori și marinari, peste servitori și negustori, peste crainicii cu șepci negre alergând care încotro.

Asasina apăru lângă ea, pe chei.

— Aia e…?

Femeia țâșni din spatele unui pâlc de călători și se îndepărtă în fugă. Tanin se repezi pe urmele ei.

În timp ce străbătea mulțimea, o văzu cu coada ochiului pe Asasină alergând alături, evitând la milimetru cărucioarele și bărbații care rostogoleau butoiașe pe schelele de lemn. Înaintea lor, femeia sărea peste grămezi de plase de pescuit și aluneca peste cuferele de lemn, strecurându-se apoi printre negustoresele dolofane și grupurile de călători zăpăciți.

În timp ce fugea, Tanin continua să spere – *să spere!* – că femeia avea să se întoarcă fie și pentru o clipă. Suficient cât să-i permită s-o vadă bine… Să-și dea seama dacă ea era cu adevărat. Chiar dacă asta era imposibil.

Dar femeia nu privi îndărăt nici măcar o dată.

O urmăriră până la capătul cheiului unde, fără să încetinească, ea își luă avânt de pe niște lăzi și făcu un salt în gol, cu brațele desfăcute ca niște aripi.

Asasina își înălță cuțitul. Lama scânteie în lumina soarelui.

— Nu!

Tanin o îmbrânci chiar în clipa în care lama se desprindea de mâna Asasinei.

Tăișul se înfipse în brațul fentei chiar înainte ca aceasta să dispară. Cuțitul căzu în apă, dar nu se mai auzi un alt plescăit. De parcă femeia ar fi dispărut brusc din realitate.

Tanin se opri.

„Teleportare.” Era un nivel de magie atât de avansat, încât până și Maeștrii Iluminați arar recurgeau la el. Dar femeia nu putea să fi fost…

Asasina se opri alunecând și izbi cu pumnul înmănușat într-o ladă. Aceasta se dezintegră într-o ploaie de așchii. Niște docheri aflați prin preajmă dădură să se apropie, dar ea le aruncă o căutătură atât de crâncenă încât oamenii ridicară mâinile și bătură în retragere, clătinând din capete.

— De ce m-ai oprit? vru ea să afle.

Tanin privi locul unde se aflase femeia cu câteva clipe în urmă.

— Nu voiam s-o omori, zise cu voce slabă.

Asasina dădu cu piciorul în sfărâmăturile de lemn împrăștiate pe chei.

— N-aș fi omorât-o. Dar aș fi împiedicat-o să se teleporteze. Ai fi căpătat răspunsurile pe care le voiai.

— Nu puteam să risc.

— Măcar ești sigură că *ea* era?

Tanin se întoarse cu spatele, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu știu, șopti.

Se poticni, simțind că vocea ei mereu sigură acum

tremura și se pierdea.

Asasina pufni.

— De ce-ți pasă atât de tare?

Alte lacrimi se prelinseră pe la colțurile ochilor lui Tanin, dar ea și le șterse iute, îndreptându-și hainele.

— Pentru că făcea parte din familie.

— Noi nu avem familii. Am jurat asta, spuse Asasina scuipând. Câteodată parcă nici nu-ți dorești Cartea înapoi.

Dezamăgirea se șterse brusc și fără urmă de pe chipul lui Tanin. O prinse pe Asasină de încheietură, răsucindu-i-o cu brutalitate.

Asasina scoase un țipăt și căzu într-un genunchi, cu mâna prizonieră în strânsoarea ca o menghină.

— Îmi place de tine, rosti Tanin cu dulceață; își recăpătase vocea obișnuită, melodioasă, dar precisă ca o floretă, în mod obișnuit îmi plac până și răgetele tale încăpățânate și devotamentul de catâr pe care-l arăți cauzei.

Cu fiecare cuvânt forța și mai tare încheietura Asasinei, până când articulația începu să cedeze și ochii femeii mai tinere se umplură de lacrimi.

— Dar astea nu-s vremuri obișnuite și, dacă nu te poți abține să te porți ca o gloabă care nu vede la trei pași în față, o să te expediez cu o corabie înapoi la Trunchiul Principal și o să-i las pe Administratori să se ocupe de tine așa cum se cuvine cu o făptură nărăvașă.

Trase pentru ultima oară de încheietură și apoi îi dădu drumul.

Asasina icni, adăpostindu-și la piept mâna rănită.

Tanin își coborî privirea către ea și zâmbi.

— Acuma hai să-ți explic pe litere, ca să pricepi! Femeia aia – indiferent cine o fi ea – a *transformat* lada. *Îi protejează.* Dacă asupra copiilor ăstora veghează cineva cu asemenea puteri, înseamnă că ei sunt importanți. Ar fi un nesăbuit ăla care ar vrea să-i captureze acum.

În ciuda încheieturii îndurerate, ochii Asasinei scânteiară la auzul provocării.

Tanin se îndreptă de spate, trăgându-și umerii îndărăt și ridicându-și privirea. Briza mării se jucă în părul negru-argintiu, suflându-i-l de pe obraz.

— Oricum, știm încotro se îndreaptă. O să urmărim corabia.

După o pauză, adăugă:

— Iar ei o să fie relativ în siguranță dacă sunt prudenți.

Aflată la picioarele lui Tanin, Asasina arăta de parcă ar fi vrut să împroaște cu otravă, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Haide.

Tanin o luă de braț și o ajută să se ridice, scuturându-i așchiile de lemn de pe mâneca neagră a hainei.

— Îți datorez un cuțit nou.

Capitolul 21

Ce spun stelele

Lon stătea lângă peretele de sticlă al Bibliotecii privind munții. Luna împărțea norii cu degete de lumină cenușie, mângâind culmile albăstrui și copacii negri, presărați cu nea. Lon trase aer adânc în piept și clipi, lăsând imaginea Lumii Iluminate să-i danseze pe dinaintea ochilor.

Îmbrăcați în pătura albă hibernală, stâncile și copacii scânteiau învăluiți de ițe aurii de lumină, care se învolburau și se modificau pe măsură ce timpul trecea.

Privi copacii crescând și simți incendiile de vegetație pârjolind peisajul, se lăsă zguduit de trăsnetele abătute asupra domurilor de granit și îndură înaintarea lentă și inevitabilă a ghețarilor. Cicluri de viață se perindară pe dinaintea lui în timp ce stătea nemișcat, vag conștient de trecerea minutelor, aburind geamul cu respirația sa.

Erastis îi spusese întotdeauna că avea nevoie de un reper, de un obiect din lumea reală care să-i fie ancoră în acea mare de lumină ce se întindea cuprinzând istoria. Însă Lon depășise acest stadiu. Îi trebuiseră luni de antrenamente, dar acum putea asimila decenii de informație fără să cadă bolnav sau să se piardă în valurile de lumină.

— Mă gândeam eu c-o să te găsesc aici.

Lon clipi și Lumea Iluminată pieri. Se răsuci și o descoperi pe Secundă stând alături, emanând mirosul acela metalic. Purta veșmintele negre specifice Asasinilor și încă mai avea chiciură în părul întunecat. Sabia încovoiată îi atârna la șold.

— Te-ai întors, zise el.

Deși vorbise încet, vocea lui stârni totuși un ecou slab în sala de marmură.

Secunda încuviință din cap, fără să-l privească însă. Părea cumva schimbată acum. În cele șase luni de după întâlnirea lor din Bibliotecă se împrieteniseră tot mai mult; în acel timp, ea își făurise sabia băutoare de sânge, iar el își antrenase Vederea. Apoi, într-o zi, cu mai bine de cinci săptămâni în urmă, fata și Maestrul ei dispăruseră. Nimeni nu voia să-i zică lui Lon unde se duseseră și, când insistase, Erastis se mulțumise să clatine din cap și să spună:

— Te-am prevenit să nu te atașezi de ea. Asasinii își fac doar relații la care pot renunța.

Iar acum fata părea aproape la fel de distantă ca în ziua în care se cunoscuseră.

— Unde-ai fost? o întrebă el.

— Am fost într-o nouă misiune.

Cuvintele ei erau ca aburul pe sticlă: dispăreau rapid.

— Oh…

Preț de un minut totul încremeni, cu excepția fulgilor de afară.

— Cât o să stai aici?

— Cât timp mi se ordonă.

— Oh…

Lon o examină cu atenție. Mai fusese plecată în misiuni și înainte să-și făurească sabia băutoare de sânge, înainte să devină prieteni. Dar nu-și amintea ca la întoarcere ea să fi fost rece și inaccesibilă ca Ținuturile Nordice.

Secunda își trase sabia cam o palmă din teacă, plimbându-și privirea peste metalul de culoarea aramei. Pe lamă fuseseră gravate sute de cuvinte șerpuind de-a lungul ei în spirale perfecte. După ce-și făurise sabia, petrecuse alte trei luni folosind Transformarea ca să graveze arma, înzestrând-o cu proprietăți magice. Literele păreau să strălucească în lumina lunii.

Lon se trase încurcat de mânecile largi ale hainei. Nu-i plăcea să se gândească la asta, dar existau motive temeinice pentru care Ucenicii erau distribuiți într-o unitate și nu în alta. La optsprezece ani, Secunda îndeplinise deja cel puțin o duzină de misiuni, fiecare constând în câte un asasinat, și, pe măsură ce puterile îi sporeau, avea să înceapă să acționeze pe cont propriu, fără Prim, asta făcând ca ei să-și dubleze raza de acțiune mortală. Într-o zi, inimosul său prieten cu gura bogată, Rajar, va fi responsabil de viețile a sute de soldați. Administratoarea Ucenică – aproape la fel de bătrână ca Maestrul ei muribund – fusese aleasă cu mult timp în urmă pentru talentul său în materie de otrăviri și torturi.

Lon era încă nerăbdător să demonstreze ce era în stare, dar nu-i mai invidia pe colegii lui ucenici.

— Vrei să vorbești despre asta? o întrebă el încet.

Secunda șovăi un timp înainte să-și vâre sabia înapoi, în teacă, cu un zgomot metalic ferm.

— Ce făceai aici?

El înghiți în sec.

— Priveam ghețarii.

În ochii ei se văzu o scânteie amintind parcă de vechea lor prietenie.

— Probabil că ai devenit și mai iscusit de când nu ne-am văzut.

El ridică din umeri.

— Da, dar tot nu pot să văd viitorul.

— Numai un clarvăzător din o mie poate vedea viitorul.

— Așa spune și Erastis, își coborî Lon vocea, imitând felul de a vorbi al Maestrului Bibliotecar: „E nevoie de un rar talent ca să vezi poveștile ce nu s-au spus încă, dragul meu Ucenic. Cum să le vezi când nu știi ce vor fi?”

Lon își dădu ochii peste cap și continuă:

— Dar asta nu înseamnă că nu pot să încerc.

Secunda ridică dintr-o sprânceană.

— Presupun că peste câțiva ani o să vrei să te și teleportezi în viitor.

— De ce nu?

— Pentru că *nimeni* n-a reușit s-o facă.

— Asta nu înseamnă că-i imposibil.

O lumină apăru pe culoarul de la celălalt capăt al Bibliotecii și Secunda îl apucă de mână, trăgându-l către ușile de sticlă ale serei și apoi în atmosfera ei caldă, mirosind a pământ.

Închizând încet ușa, se ghemui cu el în spatele unui strat de maci făcuți parcă din hârtie și îl priviră amândoi pe Erastis pătrunzând în Bibliotecă, luminat de lampa cu petrol pe care o ducea în mână. Susținea că ar fi fost o risipă de energie să folosească lămpi electrice pentru uzul propriu.

Lon se strâmbă.

— Credeam că în noaptea asta o să doarmă și el mai mult.

— Șșșt!

Noaptea, Maestrul Bibliotecar purta aceleași robe lungi de catifea ca pe timp de zi, iar acestea foșniră și măturară podeaua în timp ce el urcă treptele către una dintre firide. Lumina lămpii tremură, iar bărbatul dispăru după rafturile cu cărți.

— Mă ceartă pe mine că mă furișez aici noaptea, dar el vine *cu lampa* printre cărți, bombăni Lon.

— E stăpân peste Bibliotecă. El face regulile.

— Iar eu o să fiu Maestru Bibliotecar într-o zi. Și n-o să-i dau foc.

Erastis se ivi dintre rafturi ducând sub braț un volum cu legătură roșie. Ieși din nou din Bibliotecă și lumina jucă pe tavan în timp ce el se îndepărta pe culoar.

— Ești norocos să fii Bibliotecar. Noi, ceilalți…

Secunda se întrerupse o clipă. Gura i se strâmbă și fraza păru să-și schimbe brusc ținta.

— …nu putem să venim aici și să luăm tot ce vrem. Nici măcar Directorul nu poate face asta.

Simțul de observație al lui Lon, antrenat în perioada cât fusese artist al străzii, îi spunea că ceva era în neregulă. Că misiunea asta a ei fusese diferită, că o tulburase cumva, ca și cum bucăți din sufletul ei s-ar fi rupt, plutind acum libere înlăuntrul său. Dar nu îndrăzni să insiste. În schimb, zise:

— Dar nici eu nu pot.

— Într-o zi o să poți.

Fata îi zâmbi cu tristețe, dar Lon știa că durerea pe care o citea în ochii ei nu avea legătură cu el.

Văzând că el nu spune nimic, Secunda își cuprinse genunchii cu brațele și privi cerul prin tavanul de sticlă. Printre nori, se vedeau constelațiile, fiecare grup de aștri ca o poveste scrisă cu puncte luminoase și cu firele imaginare care le legau.

— Știi povestea marii balene? îl întrebă ea.

Lon încuviință din cap:

— Când eram copil și părinții mei mă duceau la culcare, aveau obiceiul să-mi spună tot soiul de povești despre lună, stele și formele copacilor. Asta când erau acasă, înainte ca trupa lor să fie chemată din nou cine știe unde.

— Spune-mi-o, spuse ea și vocea îi tremură ca o undă pe suprafața liniștită a unui lac.

Băiatul o privi un moment, dar ea îi evită privirea. Așa că el găsi stelele care alcătuiau conturul unei balene, trase adânc în piept mirosul de pământ care îi învăluia și începu, tonul lui intrând pe nesimțite în cadența vechilor povești.

— A fost odată și va mai fi și altădată. Căci așa începe orice poveste. A fost odată o balenă uriașă, mare ca un regat insular și neagră ca noaptea însăși. În fiecare zi, balena străbătea oceanele și la apus se ridica din mare, făcând un salt uriaș până pe bolta cerului, cu picături de apă încă brobonindu-i pielea. Toată noaptea înota

brăzdând cerul, iar când soseau zorii se scufunda în mare și întregul ciclu reîncepea: ziua înota prin apă, noaptea pe cer. Pe vremea aceea exista un faimos vânător de balene al cărui nume a fost uitat, însă faptele lui nu. Ucisese mai multe balene ca oricare altul de dinainte sau de după el. Se spunea că vasul lui era făcut din oase de balenă și că el bea din pocale sculptate din dinți de balenă. În fiecare noapte, privea marea balenă înotând pe cer și știa că, indiferent câte balene obișnuite ar fi ucis, nu avea să devină cel mai mare vânător de balene până nu o omora pe aceea. Pregătirile au durat ani în șir, dar, în cele din urmă, fu gata. În zori, când balena cu pielea de un negru scânteietor se afundă în mare, vânătorul își aruncă harpoanele. Marea balenă fusese prinsă! Fiind însă foarte puternică, ea a continuat să înainteze. A înotat toată ziua prin Kelanna, trăgând mica balenieră după ea. Când s-a apropiat noaptea, vânătorul și-a pregătit nava de zbor. Dar când balena s-a avântat spre cer, frânghiile au plesnit. Corabia a căzut la loc în apă. Mulți mateloți au fost azvârliți peste bord și au pierit în apele întunecate. Însă vânătorul nu s-a lăsat. El și echipajul său au lansat nava în văzduh… dar prea târziu. Marea balenă traversase deja jumătate din cer și, deși vânătorul și-a urmărit prada tot restul nopții, soarele l-a ajuns din urmă și el și corabia lui au dispărut în lumină. În noaptea următoare a apărut o nouă constelație: era vânătorul de balene, blestemat să-și urmărească prada până la sfârșitul timpurilor. Și marea balenă a înotat liberă prin ocean și pe cer, fără grija oamenilor.

Când Lon își încheie povestea, mâinile Secundei se strecurară către sabia ei băutoare de sânge și sera se umplu de miros metalic.

— Părinții tăi ți-au zis povestea asta? murmură ea.

— Ai tăi nu-ți spuneau povești?

Ea îl țintui cu privirea.

— Eu n-am părinți, zise ea.

— Corect. „Voi tăia toate legăturile de sânge și neam”, recită Lon cuvintele jurământului. Dar la un moment dat, *ai avut* părinți.

Degetele ei se încleștară pe teacă și Lon văzu tendoanele încordate pe sub pielea plină de zgârieturi și înțepături.

În cele din urmă, ea își luă mâna de pe sabie. Umerii i se destinseră. Își strânse genunchii la piept.

— Îmi mai spui una? îl întrebă ea.

Lon o privi cercetător preț de o clipă. Fata închisese ochii și lumina albăstrie a lunii îi contura fruntea, genele, nasul și buzele. Nu mai văzuse pe nimeni care să pară deopotrivă atât de vulnerabil și de dur.

— Știi povestea omului-urs care a despărțit Insulele Gorman?

Secunda clătină din cap aproape imperceptibil.

Sprijinindu-se pe palme, Lon privi cerul.

— A fost odată și va mai fi și altădată, începu el.

Îi spuse poveste după poveste, iar acestea fură ca niște pietricele aruncate pe un luciu de apă, dispărând în întuneric fără niciun plescăit. Fata nu spuse nimic despre misiunea ei, iar Lon nu o mai întrebă, dar își petrecură restul nopții în seră, până când cerul se lumină și aroma de verde rodnic birui mirosul de sânge și fier.

Capitolul *22*

Pasageri clandestini

Sefia nu știa cât timp trecuse de când adormise Arcașul, dar cum zgomotele de pe navă se stinseseră treptat – vocile, pașii, sunetul brusc al velelor desfăcute, ca fluturarea unor pagini, trebuie că era noapte când acesta se mișcă.

Se deșteptă în tăcere, căci așa făcea totul, trădat doar de ușoara tresărire a degetelor lui. Ea îl simți ridicându-se.

— Avem suficientă apă și mâncare pentru trei zile, dacă suntem cu băgare de seamă, zise ea începând să pipăie marginile lăzii. Trebuie să găsim o cale să ieșim de aici.

Trecură la treabă și, nu după mult timp, o latură a lăzii cedă. Aer proaspăt pătrunse prin deschizătură și ei îl traseră în piept cu lăcomie. Ușurarea nu dură însă decât câteva clipe, căci, când împinseră mai tare în perete, acesta se înțepeni, refuzând să se deschidă mai mult.

Arcașul îl izbi cu umărul, îl împinse cu mâinile și cu picioarele și apoi cu tot trupul. Sefia se trase la o parte. El se aruncă în pereți, izbindu-i cu pumnii, cu capul, cu picioarele. Lada părea să se strângă în jurul lor. Fură învăluiți de mirosuri închipuite de sânge și de urină, de fân vechi și de podele murdare.

— Arcașule, te rog!

El nu-i dădu atenție. Se azvârli cu toată puterea în peretele lăzii. Ea îi simțea panica, la fel de reală ca sudoarea.

Apoi, cu un scrâșnet, peretele cedă. Arcașul se strecură afară, în cala[18] din pântecele navei. Rămase ghemuit în

[18] Încăpere sub puntea inferioară a unei nave, destinată

penumbră, ascultând. Sefia își ținu respirația.

Dar se părea că nu fuseseră auziți: nimeni nu dădu alarma, nici nu răsună zgomot de pași.

În scurt timp ieși și Sefia și-și dezmorți picioarele. Restul magaziei era plin de lăzi, butoaie și saci de pânză groasă. Arcașul examină chepengul care ducea către puntea inferioară, aflată deasupra lor, dar nu se ghicea nicio mișcare.

Aflată acum în partea din față a calei, Sefia sparse lacătul cămării cu provizii și găsi cartofi, păstramă de vită, morcovi, cașcaval înfășurat în pânză, unt, seu, ouă și, într-un colț, o lampă cu globul de sticlă crăpat.

Clipi și istoria lămpii i se desfășură înaintea ochilor: marea agitată din ziua când se crăpase, locul ei de proveniență – imagini iuți și atât de neclare, că nu reuși să se concentreze asupra lor. O copleși greața și se împiedică, lovindu-se de o ladă.

De ce viziunea uneori funcționa, iar alteori nu? Clătină din cap, clipi și încercă din nou, dar se pomeni iarăși zbătându-se într-o mare de mâini, chipuri și imagini fugare ale unor locuri întunecate. Viziunea ei sări din trecut în viitor: se văzu aprinzând lampa, zări umbrele de pe chipul Arcașului, apoi se pomeni alunecând prin istorie către atelierul unui sticlar, simțind căldură pe obraz, privind globuri de sticlă ce se învârteau pe țevile de fier, de parcă ar fi fost niște imense bomboane de cristal.

Apoi clipi și se întoarse în prezent; Arcașul stătea dinaintea ei, cu ochii luminați de un zâmbet. Sefia simți un nod în gât, care nu era provocat doar de greață. De cât timp o privea așa? Și ea cum arăta? Fu cât pe ce să izbucnească în râs și își apăsă agitată o mână pe gură, abținându-se.

Arcașul zâmbi și mai larg.

Fata își făcu de lucru până i se risipi roșeața din obraji,

încărcăturii acesteia.

luând lampa și cotrobăind prin preajmă până găsi petrol cu care să o alimenteze. Apoi, ea și Arcașul se retraseră în tăcere înapoi în ladă.

Pe parcursul următoarelor câteva zile, mâncară mai întâi hrana pe care o aduseseră cu ei, dar, când proviziile li se terminară începură să fure, luând întotdeauna mai puțin decât le trebuia: jumătate de pumn de mazăre, o gură de apă, o feliuță de păstramă de porc. Erau în permanență flămânzi. Stomacurile le chiorăiau. Dar nu puteau mânca pe săturate.

Învățară să deosebească noaptea de zi după felul în care se potoleau zgomotele de pe navă și să țină socoteala timpului după gălăgia care se stârnea la schimbarea cartului. Nu ieșeau afară decât când restul echipajului se dusese la culcare și asta numai pentru câteva minute, cât să-și întindă puțin mâinile și picioarele și să-și adune provizii.

Odată, când șterpeleau bucățele de cașcaval, auziră pași pe puntea de deasupra. Se ascunseră după cea mai apropiată ladă tocmai în clipa în care lumina unei lămpi inundă cala întunecată. Se auziră șobolanii fugind spre unghere.

O umbră alungită traversă cala către cămara cu provizii. Musul descuie lacătul și începu să caute printre butoaie. Silueta lui deșirată și buclele sale crețe se proiectară pe scândurile curbate ale cocii.

— Unt, zise el. Unt, unt, unt. N-o să mă obișnuiesc niciodată cu asta. La viteza cu care îl consumă, ar trebui să cumpărăm o vacă și să ne facem singuri untul aici.

Găsi untul în colțul cămării, tăie o bucată și tropăi în sus pe scări, continuând să bombăne.

După asta, cei doi nu mai mâncară deloc unt.

Constatară că incursiunile în cală decurgeau după un anumit program, având loc cu câteva ore înaintea fiecărei mese, fără a pune la socoteală rarele vizite neașteptate.

Sefia și Arcașul ajunseră să se deprindă cu du-te-vino-ul musului și cu bombănelile lui.

Dormeau pe parcursul zilei, ghemuiți unul lângă altul, trezindu-se numai când auzeau pași deasupra, moment în care încremeneau, abia respirând, până când tropotele se stingeau și rămâneau din nou singuri.

În orele pe care le petreceau treji, la adăpostul întunericului nopții, Sefia se antrena în folosirea Viziunii. Uneori îi ieșea. Uneori, vedea vechile pășuni din Deliene, dealuri înverzite cu vaci bălțate păscând în umbra vârfului Kozorai, unde șanțuri și ziduri de piatră năpădite de bălării aminteau de un asediu ce avusese loc cu sute de ani în urmă, pe vremea când sângeroasa vrajbă dintre Ken și Alissar era mai înfocată ca oricând. Uneori vedea mâini tăbăcite destrămând funii și împletindu-le iar la un loc, simțea aerul sărat și adierea vântului în pânze. Dar fiecare episod al viziunii îi provoca dureri de cap, greață și amețeli și nu putea să-și mențină concentrarea pentru prea mult timp.

Alteori, când considera că nu-i niciun pericol, aprindea lampa în interiorul lăzii lor. Arcașul se trăgea mai aproape, iar lumina îi juca pe bărbie, pe pomeți și în ochii lui aurii. Și fata începea să citească. Vocea ei îi învăluia în povești, până ce erau absorbiți de lumea dinăuntrul cărții, respirând aerul ei, nemaiauzind trosnetul corabiei pe care se aflau, ci pe cel al navei din poveste, cea cu coca înverzită, care naviga către Marginea de Apus a lumii.

Curentul Credinței și insula plutitoare

Își continuară drumul, lăsând-o în urmă pe Cat și osemintele echipajului ei de canibali. Când dădură peste insula plutitoare trecuseră deja mai bine de șase luni de când părăsiseră Insulele Paradisului și resimțeau lipsa hranei. Nici Cooky, în ciuda scamatoriilor pe care le făcea cu supa de oase și coji de legume, nu putea să le mai domolească durerea de stomac. În unele zile, căpitanul Reed îi ceda porția sa lui Harison, musul pe care îl luaseră din Insulele Paradisului, sau lui Jigo, cel mai bătrân membru al echipajului, dar tot flămânzeau cu toții.

Așa că nimic mai firesc ca, la vederea insulei, echipajul să se repeadă să pregătească debarcarea. Reed stătea la proră, încadrat de Jigo și de secund, în timp ce toți ceilalți se agitau în jur.

Secundul își înălță fața ridată în briza umedă.

— Judecând după vânt, aș zice că ne îndreptăm direct spre furtună, zise el.

În spatele lui, Jigo încuviință și își masă șoldul cu mâinile sale bătrâne și noduroase.

— E ditamai pacostea, așa-i. Și-o să țină toată noaptea.

Jigo încasase o căzătură strașnică de pe greement cu douăzeci de ani în urmă și acum pretindea că poate prezice durata unei furtuni după durerile de oase. Nimeni nu știa să se fi înșelat vreodată.

Mijindu-și ochii, Reed privi norii încărcați de ploaie.

— Nu-mi place să ancorez pe timpul unei furtuni, așa cum nu vă place nici vouă, dar n-o să rezistăm dacă nu găsim ceva pe insulă.

Jigo mârâi ceva și se îndreptă șchiopătând spre restul echipajului de la babord.

Ochii cenușii, morți ai secundului rămaseră căscați.

— A sosit ziua?

— Nu e azi ziua, rosti Reed, apoi își scoase pălăria și își trecu degetele prin păr. Aly rămâne cu tine. Trimite-o după mine dacă devii nerăbdător. Se apropie furtuna și ar fi mai bine să ne întoarcem la bord pân-atunci, cu tot cu încărcătură.

Se apropiaseră de insulă suficient cât să vadă că era cotropită de vegetație: copaci de două ori cât nava și, sub ei, tufăriș și iarbă înaltă.

— O să fie la mustață.

— Ha! exclamă Reed îndesându-și pălăria la loc pe cap și zâmbind larg. M-am bărbierit eu mai scurt de-atât!

Insula înainta cu iuțeală, dar nici *Curentul* nu se lăsa mai prejos. Navigară de-a lungul țărmului, trecând de plaje pestrițe și câmpii ierboase. Căpriori țâșneau din tufișuri și păsări ca niște nestemate zburau de colo colo. Vântul săruta obrajii marinarilor și li se învârtejea în jurul brațelor. Și deodată, întreaga navă izbucni în urale de încântare, iar velele se umflară de râsetele lor.

Insula nu era câtuși de puțin o insulă. Era o țestoasă marină gigantică, a cărei carapace imensă se înălța la mii de picioare deasupra apei, în timp ce înotătoarele ei enorme frământau valurile cu mișcări ample în sus și-n jos, ca niște bătăi lente de aripi. Capul ei masiv cu solzi netezi, cafenii, ochi bătrâni cu pleoape grele și cioc ascuțit ce putea tăia un om în două ieșea din apă susținut de un gât lung și albicios.

Horse își potrivi mai bine baticul.

— Măi să fie, ce priveliște!

Alături de el, Harison murmură pe un ton la fel de

admirativ:

— Da, chiar că…

La un semn al căpitanului, Jaunty, cârmaciul, îndreptă rapid *Curentul* spre țestoasă. Râdea ca un nebun. Nimeni nu-l mai văzuse pe Jaunty atât de entuziasmat cum era acum: cu capul dat pe spate, rânjind de i se vedeau măselele. Tot echipajul se agăță de parapet, fluierând și chiuind.

Căpitanul Reed se cocoță pe bompres și rămase în picioare acolo, în echilibru deasupra mării agitate, chiuind pentru că pur și simplu așa-i venea.

Și pe moment uitară cât de foame le era. Pentru că asemenea momente erau mai prețioase decât toate proviziile pe care sperau să le adune.

Când se apropiară suficient de tare ca să arunce cârligele de abordaj, căpitanul escaladă parapetul. Sunetul apei îi înconjura din toate părțile – murmurul valurilor la țărm, zbuciumul apei căzând de pe înotătoarele imense ale țestoasei ce se scufundau și se ridicau din mare.

Să debarci pe o creatură străveche ca aceasta… Mai bătrână decât toate poveștile pe care ei le auziseră. Mai bătrână, poate, decât toate cuvintele din lume.

Chiar că era ceva.

De îndată ce debarcară, căpitanul îi trimise la treabă.

— Luați ce ne trebuie, dar nu tot, zise el. Locul ăsta-i prea frumos ca să fie distrus de unii ca noi.

Se împărțiră pe perechi și se răspândiră pe insulă în căutare de provizii. Tufișurile erau pline de napi, ceapă sălbatică și salată aromată, iar copacii – de fructe verzi și galbene. Rozătoare mari adulmecau printre rădăcini, ronțăind liniștite nucile căzute.

În tufăriș, Harison se aplecă și ridică o pană verde

ce provenea din coada unei păsări, pană care avea o înfloriturăstranie la capăt. O răsuci o clipă între degete și și-o vârî în cheotoarea de sus a cămășii.

— Mama adună pene încă de când era copilă, explică el. Are cel puțin o sută, dar poate să-ți spună cum a căpătat-o pe fiecare. Când am plecat i-am promis că o să-i aduc pene din toate locurile în care o să ajung.

Căpitanul îl bătu pe spate.

— O să caut și eu.

În timp ce el și musul continuau să sape după rădăcini, Camey și Greta se apropiară cu pași apăsați. Camey purta pe umeri trupul unui mistreț, iar Greta ținea în pumn trei păsări moarte.

La vederea celor doi, Harison își dădu ochii peste cap. Reed chicoti.

Nici Camey, nici Greta nu-și făcuseră prieteni printre mateloți. În general erau retrași și făceau strict ce li se cerea. Dar erau membri ai echipajul său, așa că Reed se purta frumos cu ei.

— Mi se pare că treaba ar fi mai ușoară dacă am putea să punem foc ca să le scoatem din vizuini, zise Camey plesnind mistrețul peste pulpă.

Era un țintaș bun: mistrețul fusese împușcat drept între ochi.

— Când eram acasă, am făcut asta de nuș' câte ori, nu-i așa, Greta?

— Ieșeau lighioanele din ascunzișuri cât ai zice pește!

Greta rânji arătându-și dinții îngălbeniți de anii de fumat. Își trecu mâna liberă prin părul ei negru și unsuros făcând o ploaie de mătreață să-i cadă pe umerii lați.

— E ca și cum ai trage în sticlele înșirate pe un gard, încheie ea.

— Acum nu suntem acasă, zise Reed. Insula asta e vie, iar ființele se apără. Dacă pui foc aici, insula se scufundă și singurul lucru cu care te alegi este moartea prin înec.

— Ori e marea, ori sabia, nu-i așa, căpitane? Una din astea ne așteaptă.

Greta țâțâi cu tristețe și, observând mătreața de pe cămașă, începu să îndepărteze particulele mai mari.

— Numai nebunii se grăbesc spre moarte, murmură Reed, mai mult pentru sine decât pentru Greta. Chiar și fugind de ea, tot pierdem cursa pân' la urmă.

— Eu nu-s nebun, mârâi Camey.

Apucă din nou picioarele mistrețului și își continuă coborâșul către plajă, bombănind:

— Nu-i corect să ne vorbească așa.

Țâțâind de parcă ar fi vrut să spună: „Asta e, ce să-i faci?", Greta îl urmă, cu păsările legănându-i-se în mână.

— De când se poartă așa? întrebă căpitanul Reed privind în urma lor.

Harison ridică timid din umeri, trecându-și mâna murdară prin buclele dese.

— Dintotdeauna, căpitane.

— O să ne facă necazuri dacă nu ajungem în curând la margine.

După două ore începu să plouă. Membrii echipajului goneau de la pădure la navă și înapoi, aducând carne și ouă, căpățâni de varză sălbatică și butoaie cu apă de băut. Picături imense bombardau iarba și suprafața mării. Vânatul dispăru, adăpostindu-se de ploaie, iar oamenii începură să adune ce mai găseau: afine sângerii, nuci cu coaja tare, păsări cu aripi albe cu cenușiu, care nu puteau

zbura.

Deasupra lor bubuia tunetul. Fulgerul scânteia în adâncurile cerului.

Căpitanul Reed începu să atingă fiecare ladă și fiecare butoi cu apă înainte să le încarce. Până și prin vuietul furtunii, oamenii îl auziră numărând:

— Șase, șapte, opt…

Harison și Jigo porniră să mai caute tuberculi în pădure.

Ploaia se înteți. Fulgerul brăzdă cerul ca un trident și pentru o clipă întreaga insulă fu învăluită de o lumină orbitoare.

Picăturile de ploaie scânteiau pe fundalul cerului întunecat.

Înotătoarele țestoasei erau ca niște imense lespezi mișcătoare de pe care picura apa.

Un cerb mort trebuia urcat la bord: blana lui era udă leoarcă, picioarele îi zăceau inerte.

Tunet. O strălucire portocalie și o pală de fum se ridicară din pădure.

Fulgerul aprinsese copacii.

Reed porunci ca restul proviziilor să fie urcate la bord și sui în goană dealul, afundându-se în pădure în căutarea celorlalți membri ai echipajului.

Jules și Goro.

Theo și Senta.

Doi câte doi, îi trimise în fugă înapoi la corabie; nu mai lipseau decât Harison și Jigo.

Picăturile de ploaie cădeau ca gloanțele, fără să domolească focul însă. Frunze pluteau în jurul lui Reed ca niște fluturi de noapte fierbinți, iar crengile se transformau în tăciuni și cenușă.

— Jigo!

Goni prin hățiș simțind în gâtlej arsura provocată de fum.

— Harison!

Pretutindeni în jurul său copacii erau în flăcări. Nu mai auzea zgomotul apei – nici ploaia, nici mișcarea înotătoarelor în ocean, ci numai trosnetul flăcărilor care înghițeau deopotrivă copaci străvechi și lăstari.

În acest haos fu cât pe ce să se împiedice de Jigo. Bătrânul stătea pe jos și încerca să improvizeze dintr-o creangă udă o atelă pentru picior. Îl privi pe căpitan în lumina focului, cu ochii mijiți și înroșiți de fum.

— Am căzut, gemu el. Șoldul ăsta afurisit!

Căpitanul îi legă atela; degetele i se mișcau rapid.

— Unde-i Harison?

Bătrânul arătă cu un deget noduros în direcția dealului.

— A zis că nu putea să-i lase pe toți să moară.

Reed trase o înjurătură.

— Du-te pe navă! Îl găsesc eu pe puști!

În timp ce Jigo șchiopăta către plajă, Reed se afundă și mai mult în pădure.

Aerul scânteia. Focul se întindea de la un copac la altul aprinzând coroanele înfrunzite. Crengi se frângeau și cădeau, trimițând în aer roiuri de scântei.

— Harison!

— Căpitane!

Băiatul ședea în mijlocul unei poieni; cârlionții negri îi erau presărați cu cenușă. Își ținea pălăria în mâini ca și cum ar fi avut în ea ceva prețios. Peste gura ei era aruncat un sac gol de cânepă.

Căpitanul Reed îl apucă pe Harison de braț – ignorând strigătul băiatului surprins de această mișcare bruscă – și îl târî din luminiș. Focul le mușcă mâinile și antebrațele. Alergară printre copaci, printre izbucniri de fum și scântei. Când ieșiră din

pădure în câmp deschis, fulgerul spintecă norii.

Reed și Harison străbătură câmpul cu pași împleticiți. Panta era alunecoasă din pricina ierbii ude, făcându-i să alunece nesiguri pe picioare. Când ajunseră pe plajă simțiră că întreaga insulă se mișcă ametitor sub ei.

Mai bine de jumătate din încărcătură fusese urcată pe corabie, dar valurile se întețeau și *Curentul* se smucea, întinzând parâmele. Echipajul gonea de-a lungul plajei săltând la bord butoaie de apă și saci cu legume.

— Mi-am amintit ce-ai zis, spuse cu o voce spartă Harison, dând la o parte sacul ce-i acoperea pălăria.

Patru perechi de ochișori ca niște mărgele sclipiră în întunericul dinăuntru; se auzi un freamăt de aripi.

Păsări. Harison adunase pui de pasăre.

— Nu puteam să-i las acolo, domnule.

Insula se cutremură din nou. Membrii echipajului încărcau proviziile cât de iute puteau, dar nu erau suficient de rapizi. Până și Camey și Greta, de data asta neobișnuit de tăcuți, își făceau treaba. Încărcau și amarau[19]. Strângeau laolaltă tot felul de lucruri și le legau. Insula se mișca din ce în ce mai rău pe măsură ce focul câștiga teren.

Dintr-odată, prin zgomotul furtunii, auziră strigătul secundului:

— E timpul să ne desprindem!

Nu te puneai cu secundul când venea vorba despre *Curent.* Înhățară tot ce putură căra și se cățărară la bord pe parâmele de abordaj.

Reed fu ultimul. În timp ce se sălta peste parapet, corabia se aplecă într-o parte. Cea din urmă parâmă

[19] A amara - a lega o ambarcațiune cu un cablu de țărm sau de o altă navă; a fixa un obiect pe o ambarcațiune astfel încât acesta să nu se deplaseze.

se rupse. Se îndepărtară iute de insulă, purtați de vânt în direcția opusă celei în care înota țestoasa, înclinându-se într-o parte și în alta pe valuri ca să-și stingă focul de pe carapace.

Căpitanul privi cu ochii mijiți. Pe punte domnea haosul. O parte din membrii echipajului erau pe vergi[20], strângând pânzele. Alții coborâseră sub punte. Scăpaseră cu toții?

Secundul se ivi alături de parcă ar fi fost răspunsul la această întrebare. Îi intra apă în ochii cenușii și încețoșați. Când vorbi, vocea îi sună spart:

— Jigo nu-i aici.

Reed se repezi către parapet, cercetând valurile în căutarea marinarului. Când îl văzuse ultima oară, bătrânul șchiopăta adus de spate printre tufișurile în flăcări. Ar fi trebuit să se întoarcă. Ar fi trebuit să fie la bord.

Dar nu era.

Insula se pierdea în ploaie cu copacii desfrunziți fumegând pe fundalul cerului. În apă, animale dădeau din lăbuțe înotând în căutarea uscatului, dar, unul câte unul, se înecară.

Jigo era undeva acolo. Înecându-se în valuri sau părăsit pe insulă. Poate că îi vedea chiar în acel moment cum se îndepărtau, privindu-i cu inima strânsă și copleșit de groază, știind că va muri singur, fără nimeni care să-i ardă trupul sau să-i pomenească numele.

Harison plângea. Încă mai ținea în mână pălăria cu cele patru păsărele.

Reed își șterse ochii.

— L-am văzut. L-am trimis înapoi la bord. L-am văzut.

---

[20] Bare (de lemn sau de metal) așezate perpendicular pe catargul unei corăbii, folosite pentru susținerea pânzelor.

Fulgerul lumină cerul și marea agitată, dar Jigo nu era acolo și apa nu le dezvălui niciun indiciu.

— M-a prevenit ea, zise Reed.

Capitolul 23

Un asasin la bord

— Eu nu te-aș abandona niciodată, zise Sefia, punând pana cea verde între pagini și închizând cartea.

Arcașul își pipăi marginile cicatricei. În lumina lămpii, un zâmbet fugar ca o pală de fum îi apăru pentru o clipă pe chip.

Mai erau vreo două ore până în zori, iar aerul era răcoros și calm, purtând visele oamenilor adormiți. În curând, bucătarul avea să-l trimită pe mus în magazie ca să-i aducă un șir de cârnați sau o bucată de carne de porc. Sosirea lui însemna că Sefia și Arcașul aveau să fie nevoiți să stingă lampa, să intre înapoi în ladă și să se străduiască să doarmă până ce avea să se înnopteze iarăși. De cinci zile o duceau așa și erau decișii să continue cât puteau. Niciunul nu se plângea. Era mai bine decât moartea sau sclavia.

Arcașul trase la loc peretele lăzii și se ghemui. Rămaseră întinși față în față în spațiul acela strâmt, cu genunchii atingându-li-se.

Sefia își plimbă mâinile pe marginile cărții, pipăind frunzele care ieșeau dintre pagini, până ce dădu de pana moale pe care o avea de la Arcaș. O pană verde ca aceea pe care Harison o luase de pe insula plutitoare ca să i-o ducă mamei lui.

Pe mama ei n-o interesase niciodată să adune nimic. Nici scoici, nici nasturi, nici pietricele. Nu, mamei ei îi plăceau lucrurile vii. Petrecea ore în șir în grădină, plivind și însămânțând, tăind crengi și culegând; își arcuia gâtul grațios de parcă ar fi fost o pasăre, iar părul îi aluneca

încadrându-i obrazul. Adesea, ea mirosea a pământ reavăn, fertil.

Odată, Sefia o întrebase de ce îi place atât de mult grădinăritul, iar mama oftase și, cum stătea în genunchi, se lăsase pe călcâie. Umerii i se încovoiaseră de parcă ar fi fost obosită, deși era dimineața devreme. După un timp, îi răspunsese:

— E suficientă moarte pe lumea asta. Vreau să ajut lucrurile să crească.

Pentru o clipă ochii ei căprui radiaseră tristețe. Apoi, zâmbise și o mângâiase pe Sefia pe obraz, murdărindu-i-l de pământ.

Trecuseră unsprezece ani de când murise și, uneori, Sefia nu reușea să-i rememoreze chipul, dar își amintea liniile subțiri din palmele ei și mirosul de pământ reavăn care o învăluia.

Își șterse ochii și mângâie vârful penei până ce acesta se ascuți. Cartea o răscolea de fiecare dată, deșteptându-i amintiri. Readucându-le. Făcându-le prezente.

În timp ce gândurile îi hoinăreau, începu să tremure. Îi era frig; pielea îi era umedă și rece. Răsuflarea i se precipită. Ceva era în neregulă. Pipăi cu degetele prin beznă. Picioarele îi zvâcniră. Toată ființa ei striga: „Fugi! Fugi! Fugi!” Dintr-odată se simți mică și înfricoșată.

Din pricina acelui miros dușmănos de metal încins.

Un miros puternic și neplăcut, care o făcu să strângă din dinți. Pe dinaintea ochilor îi străfulgerară imagini din ziua în care Nin fusese luată prizonieră. Femeia în negru. O voce fără trup. Nin privind-o insistent în desiș.

„Nu”, își zise ea. „Nu sunt acolo. Sunt pe corabie, cu Arcașul. Îl simt lângă mine. Sunt cu Arcașul.”

Imaginile începură să se risipească, așa că deschise ochii și se ridică.

Arcașul era și el treaz, stând în capul oaselor încordat, în alertă. Dar el nu știa. Nu fusese acolo. Sefia își vârî

cartea în raniță și se strecură pe lângă el, ieșind în magazie. Aici mirosul era și mai puternic. Îi dădea dureri de cap. Lumina galbenă a unei lămpi dansa pe grinzi. Pe scări, cineva mormăia:

— Dacă nu e unt, atunci e șuncă.

Era musul.

— Șuncă, șuncă, șuncă.

El nu simțea mirosul? Nu? Cineva avea să moară!

Dar ea putea împiedica asta. Trebuia să încerce.

Scoțându-și cuțitul, Sefia țâșni dintre lăzi la timp ca să-l zărească pe mus la baza scărilor, cu lampa în mână, rămânând cu gura căscată la vederea ei. Apoi în spatele lui se ivi o siluetă întunecată și scânteie o lamă.

— Nu! țipă ea.

Musul se răsuci, dar fu prea târziu. Se auzi un țipăt sugrumat, întrerupt brusc. Sângele împroșcă podeaua.

Musul se chirci de parcă ar fi fost un ghemotoc de hârtie. Pe scări, îndărătul lui, se afla femeia în negru.

Sabia încovoiată.

Fața ciupită.

Ochii urâți, de culoarea lăturilor.

Ea!

Recunoscând-o, femeia zâmbi și-și desfăcu larg brațele către Sefia, făcându-i semn cu mâna stângă, înmănușată să se apropie.

Fata strânse mai tare cuțitul. „Fă-o”, își zise ea. „De dragul lui Nin.”

Dar în timp ce ea șovăia, musul zăcea pe podea ținându-se cu mâinile de gât; dâre roșii se strecurau printre degetele lui ca apa printr-un baraj spart.

Ucide sau mori.

El sau ea.

O alegere asupra căreia nu puteai reveni.

Sefia se lăsă în genunchi și-și desfăcu baticul care-i încingea fruntea, apăsându-l pe rana de la gâtul băiatului.

El se agăță de mâinile ei gâfâind. Ochii îi erau măriți de spaimă.

Arcașul se repezi pe lângă ea, scoțându-și cuțitul. Aproape că ajunsese lângă femeie, dar lama acesteia brăzdă aerul. El sări îndărăt, sângerând.

Sefia îi auzea pe cei doi mișcându-se, sunetele brațelor și mâinilor lor lovindu-se. Dar cuțitele nu scoteau niciun sunet. Sângele îmbiba cârpa și se prelingea printre degetele fetei.

— Sunt Sefia, zise ea.

Buzele băiatului se mișcară, dar nu se auzi nimic. Sângerarea deveni mai abundentă.

— Șșș, făcu ea. Totul va fi bine. Sunt aici, cu tine

Ritmul luptei se schimbă. Sefia își ridică privirea. Cei doi se mișcau atât de iute printre stivele de lăzi și butoaie, încât păreau prinși într-un dans complicat cu pași iuți, fente și parări. Lamele scânteiau între ei.

De deasupra răsună un strigăt ininteligibil, un soi de urlet animalic exprimând mânie și spaimă. Deodată, cineva îngenunche alături de ea. Mirosea a condimente și untură.

— Apasă tare, fato!

Bărbatul își smulse șorțul, îl făcu ghem și i-l vârî în mâini.

— Mai tare!

Sefia apăsa cu atâta putere, încât se temu să nu-l sufoce pe băiat, dar sângele curgea mult prea tare.

— Are nevoie de doctoriță. Stai cu el.

Bărbatul dispăru. Șorțul se înroși. Ea apăsă și mai tare.

— E în regulă, zise Sefia privind în ochii aceia sticloși și înspăimântați.

Vedea valuri de lumină aurie înconjurându-l. Strălucirea i se prelingea din colțurile ochilor pe obraji, se scurgea printre cutele cârpei de pe gât. Fata clipi și începu să navigheze printre episoadele vieții lui. Vâltoarea memoriei o ameți, dar asta nu mai conta. Tot ce conta era să existe

cineva care să-l cunoască, să-l înțeleagă, să-i fie alături.

Copilăria musului trecu ca o străfulgerare pe lângă Sefia, apoi adolescența în Insulele Paradisului, petrecută navigând pe bărcuțe și vânând cu sulița în compania prietenilor. Păsările cântând pe veranda mamei lui și atunci…

Sefia își dădu seama cine era el.

Pentru o clipă se întrebă dacă nu alunecase îndărăt în carte, dacă nu cumva ea și Arcașul se îndreptau acum către marginea lumii, așteptându-i zile de înfometare.

Clătină din cap.

Musul era mai vârstnic decât în carte, dar avea aceleași bucle negre, aceiași ochi depărtați, aceeași privire blândă, de cățeluș. Nu se întâmpla în carte! Era real! Și el murea. Apoi zări ceva mai întunecat, mai rece, cu lumini roșii ce clipeau în străfunduri. Se înălța în jurul vieții lui, ca umbra unei clădiri căzând într-o după-amiază rece, o clădire în care nu voia, dar trebuia să intre. Băiatului îi era frică. Și ei i se făcu frică pentru el, frică de întuneric și de frig și de luminile acelea roșii. Sefia clipi și abandonă viziunea respirând sacadat.

Musul o privi. Colțurile ochilor îi erau ude.

— Nu muri!

Își apropie buzele de urechea lui, încercând să oprească sângerarea cu puterea voinței, încercând să întoarcă sângele îndărăt, să-l facă să rămână acolo unde-i era locul.

— Nu muri, Harison!

Apoi până și sângele lui devenind auriu și strălucitor, plin de fărâme de lumină ca niște stele, încetinind, scurgându-se din el cu lentoarea constelațiilor ce se mișcă pe cer. Ea privi cum fiecare strop de lumină îl părăsește cu o încetineală dureroasă. Fiecare strop de viață.

* * *

De cealaltă parte a calei, Arcașul își repezi cuțitul către obrazul femeii și lama scânteie în lumina lămpii. Adversara lui se feri, lăsându-i o tăietură pe braț. Băiatul se retrase. Brațul îl durea. Capul îi vuia din pricina mirosului încins de metal. Puntea cea mai de jos era plină ochi cu lăzi de marfă printre care fuseseră lăsate căi de acces înguste. Nu prea aveau loc unde să se desfășoare. Era ușor să fii încolțit.

Apoi femeia atacă, fandând, dând să-l înjunghie. Arcașul abia reuși să evite lama lacomă, care trecu la câțiva centimetri de pielea lui, cu un șuier jos ca o șoaptă.

Se retraseră.

Femeia aștepta cu vârful cuțitului orientat în jos, cu mâna stângă, înmănușată, ridicată ca să-și apere gâtul.

Băiatul atacă din nou, de data asta încercând s-o înjunghie, dar ea îi blocă încheietura cu cuțitul său, imobilizându-i mâna și brăzdându-i abdomenul. Sângele țâșni.

Arcașul se smuci, pivotând, iar încheietura i se răsuci în strânsoarea ei. Izbi cu cuțitul, crestând pielea femeii. Și erau din nou față în față. Mâneca neagră a bluzei ei fusese sfâșiată. Băiatul își verifică rana de pe braț și tăietura de pe abdomen. De două ori. Îl rănise de două ori. N-ar fi putut spune cu precizie, dar părea să fi trecut multă vreme de când reușise cineva să facă asta.

Ochii palizi ai femeii străfulgerară dincolo de el, către lada care îi fusese adăpost lui și Sefiei. Voia cartea. Arcașul își schimbă poziția cuțitului, imitând-o, ținându-l ca pe un spărgător de gheață. N-avea s-o lase să treacă de el. Din spate se auzea vocea liniștitoare a Sefiei:

— Șșșt. Totul va fi bine. Sunt aici, cu tine.

Dar nu era bine. Își dădea seama dintr-o privire ce însemna o asemenea rană. Băiatul acela nu avea să-i supraviețuiască.

Femeia atacă. Dar, așa cum făcuse ea mai înainte,

Arcașul îi blocă încheietura cu partea opusă tăișului, imobilizându-i brațul. Apoi îl răsuci. Ea făcu ochii mari. Arcașul reuși să-i brăzdeze stomacul cu lama înainte ca adversara lui să apuce să se retragă.

Gura ei întredeschisă dădu la iveală dinții mărunți și albi. Râdea. Era un râs stins, ca un gâfâit, ca un fum.

Și se încleștară iar, cu cuțitele străfulgerând, parând, ferindu-se, făcându-și unul altuia mici tăieturi pe brațe, palme, picioare. Nu se mai luptase niciodată cu atâta iuțeală. Fiecare atac era mai rapid ca gândul; doar datorită agilității sale reușea să-i facă față adversarei.

Se opriră să-și tragă sufletul, privindu-se, respirând amândoi cu greutate. Cât timp se scursese? Trecuseră minute? Câteva secunde? Se auziră pași coborând în fugă treptele, bubuind ca niște lovituri de ciocan.

— Apasă tare, fată, răsună o voce aspră. Mai tare.

Femeia atacă din nou, dintr-o parte, țintindu-i mâna cu cuțitul. El pară, dar următoarea ei lovitură nu fu de cuțit. Îl izbi cu pumnul înmănușat în coaste. Anticipase lovitura, dar nu se așteptase ca aceasta să-l doboare în genunchi. Simți ceva frângându-se. I se tăie răsuflarea, în cădere, lovi cu cuțitul. Femeia se feri. Băiatul simțea că se învârte podeaua cu el. Nu mai fusese niciodată lovit cu asemenea forță. Se sili să se ridice.

Femeia își flexă degetele. Pielea mănușii scârțâi.

Și ea se repezi, atacându-l din nou, furioasă, nerăbdătoare. Arcașul se trase înapoi, evitând o rană la mâna în care ținea cuțitul. O altă lovitură fu cât pe ce să-i facă praf piciorul. Se izbi cu spatele de ceva tare, de neclintit. Butoaiele. Tot atacându-l, femeia îl împinsese către ele. Apoi pumnul ei înmănușat se repezi din nou și băiatul știu că, dacă l-ar fi lovit, i-ar fi sfărâmat oasele feței. Se lăsă în jos. Un butoi din spate se transformă în țăndări. Zgomotul făcut trimise ecouri în pântecul navei. Pentru o clipă toată partea stângă a femeii rămase expusă.

El lovi în direcția gâtului ei. Vârful cuțitului zgârie beregata adversarei, care însă nu se retrase. Și ea atacă din nou. Și din nou. Și din nou.

Băiatul abia dacă avea timp să reacționeze. Durerea din coaste îl încetinea. Cuțitul ei își găsea ținta iar și iar. Iar el pierdu socoteala loviturilor pe care le încasase.

Din nou.

Și din nou.

Și din nou.

Era atât de rapidă, încât el nu-și dădu seama decât prea târziu că fusese dezarmat. Cuțitul zăngăni pe podea. L-ar fi putut da gata atunci, dar întreaga navă se deștepta. Nu mai avea timp. În curând, restul echipajului avea să dea buzna sub punte și atunci nu avea să mai conteze cât de iute era ea. Pentru că ar fi avut prea mulți oameni de înfruntat.

Apucă s-o vadă deslușit: sângera, o dâră de un roșu intens care i se prelingea de pe frunte intrându-i în ochi. Apoi, ea o rupse la fugă, urcând treptele în salturi și dispărând în întunericul de pe puntea de deasupra.

Arcașul înhăță cuțitul și porni în urmărirea ei, sărind peste trupul inert al musului și repezindu-se în sus pe scări. Poate că Sefia îl strigă. El n-o auzi.

Undeva, deasupra lui, cineva țipă, dar el nu reuși să înțeleagă cuvintele. Ajunse pe puntea inferioară. Printre treptele scării zări o formă uriașă repezindu-se la femeia în negru. Ea își ridică brațul cu cuțitul. Era gata de atac. Arcașul recunoscu lovitura descendentă a brațului ei.

În mâna lui, Arcașul simți cuțitul – era robust, cu masa bine distribuită. „Numai bun de aruncat.”

Îl lansă.

Lama se înfipse în brațul femeii, pătrunzând adânc în mușchi. Ea nu scoase niciun sunet.

O secundă îi luă Arcașului să ocolească tambuchiul, dar între timp ea își smulse cuțitul din rană și îl lovi pe

bărbatul cel masiv, care dădu îndărăt clătinându-se. Femeia țâșni afară pe lângă el.

Arcașul se opri cât să-l apuce pe bărbat de braț și să-l ridice în picioare, apoi urcă în salturi scările până pe puntea principală, unde, după zile întregi, luă prima gură de aer proaspăt. Era frig și nava era învăluită în ceață. Oamenii se buluceau din teugă[21]. Strigătele lor păreau stridente în noapte.

Femeia în negru scoase sabia din teacă. Aceasta șuieră răspândind în văzduh un iz de metal. Arcașul simți că se îneacă. Oțelul mirosea a sânge. Sabia descrise un arc arămiu prin aer, provocându-l parcă să se apropie.

Auzi împușcătura aproape în aceeași clipă în care zări străfulgerarea din spatele femeii. Aceasta se răsuci. Arcașul nu mai văzuse pe nimeni care să reacționeze cu atâta iuțeală. Sângele îi țâșnea din umăr, dar ea încă era în picioare. Dacă nu s-ar fi întors, împușcătura ar fi ucis-o.

Apoi, cu mișcarea unui om antrenat, ea se avântă peste parapetul corabiei. Brațele îi erau desfăcute, iar trupul încordat ca al unei păsări ce plonjează, părând o umbră pe fundalul cetii ce se învârtejea.

Răsună o nouă împușcătură. O nimeri din zbor, drept în cap. Brațele și picioarele femeii se înmuiară și ea se prăbuși în apă ca un pietroi.

Se făcu liniște. O siluetă înaltă și zveltă traversă puntea cu un pistol fumegând în mână. Bărbatul se opri lângă parapet și se uită în apă, dar de acolo nu se auzea decât murmurul valurilor lovind coca navei.

Până și în lumina aceea vagă Arcașul recunoscu arma: neagră, gravată cu solzi și cu filigran de aur, care se tocise. Călăul. O armă blestemată. De-a lungul anilor, trecuse prin atâtea mâini că nimeni nu-și mai amintea cine-

[21] Construcție situată deasupra punții principale la prora unei nave, în interiorul căreia sunt amenajate magazii sau cabine pentru echipaj.

i fusese cel dintâi stăpân. Dar toată lumea știa cui îi aparținea acum.

Arcașul se clătină pe picioare, privindu-l pe bărbatul care se apropia.

Acum, Călăul era al lui Cannek Reed, căpitanul *Curentului Credinței.*

Arcașul simți cum privirile tuturor membrilor echipajului îl căutau. Nu-și coborâseră armele. Ei erau unsprezece, el – unul singur. Nu-l recunoșteau? Nu-l țineau minte de pe chei? Își dori ca Sefia să fi fost cu el. Ea ar fi reușit să le explice tot. Era cum nu se poate mai conștient de faptul că sângera; pielea îi fusese brăzdată de cuțitul femeii. Se pregăti de luptă.

— Potoliți-vă! zise cineva.

Bărbatul cel solid pe care Arcașul îl ajutase pe scări își croi drum printre marinarii care îl înconjuraseră pe băiat. Era Horse, tâmplarul vasului.

— Pușiu' mi-a salvat viața!

Ei șovăiră. Arcașul rămase încordat. Îi măsură din priviri, numărând armele, căutându-le punctele slabe.

Căpitanul Reed privi peste umărul Arcașului către secundul său care stătea în afara cercului format de echipaj.

— Ei? întrebă el.

Secundul încuviință.

— Horse are nas bun când vine vorba de chestii de-astea. E și o fată sub punte… cu Cooky și cu doctorița, oftă secundul. Harison a murit. Înjunghiat în gât.

Marinarii începură să murmure, iar Arcașul își ridică brațele gata să se apere, dar Reed îi reduse pe toți la tăcere. Încă mai ținea Călăul în mână.

— Nu-i prima oară când am necazuri la bordul navei ăsteia și nu va fi nici ultima. Horse, du-l pe băiat în cabina mare!

Arcașul simți cum bărbatul cel solid îl apucă de cot și se

smuci. Căpitanul dădea ordine cu atâta iuțeală, încât Arcașul, slăbit din pricina sângelui pierdut, le urmărea cu greutate. Se luptă cu amețeala până când îl auzi pomenind-o pe Sefia.

— …ia-o pe fată și adu-o și pe ea în cabină.

Arcașul înaintă, clipind iute ca să-și limpezească privirea. Picioarele nu păreau să-l asculte. Dar nu avea de gând să-i lase să pună mâna pe ea.

— Ușurel, băiete!

Horse își puse mâna pe umărul Arcașului.

Restul echipajului se împrăștiase. Reed se apropie de Arcaș cu pași ușori, păstrând o oarecare distanță. În mâinile sale, Călăul părea o umbră, creând impresia că absorbea lumina ce cădea pe el.

— Îmi amintesc de tine, murmură Reed. Nu știu cum ai ajuns pe corabia mea, nici ce cauți aici, dar ar fi mai bine să nu provoci necazuri dacă vrei ca tu și fata să scăpați cu viață.

Arcașul încuviință și-l lăsă pe Horse să-l ia de cot și să-l conducă de-a lungul punții principale. Mai aruncă o privire spre cer înainte ca ușa să se închidă în urma lui.

Capitolul 24

Mai orb ca niciodată

Secundul și alți membri din echipajul de la tribord coborâră prin tambuchiul principal către nivelul cel mai jos al navei, umplând cala de tropotul pașilor și de scârțâitul felinarelor atârnânde. În timp ce oamenii căutau orice urmă de pasageri clandestini, secundul înaintă prin depozit, ba uitându-se în vreo ladă, ba ridicând capacul vreunui butoi. Deși era orb, își dădu seama că mici bucățele fuseseră tăiate din partea de jos a hălcilor de păstramă și că unele dintre fructele mai vechi și mai tari dispăruseră. Nu multe cât să atragă atenția, dar destule ca să-i confirme bănuiala că puștii de pe Cheiul Mistrețului Negru stătuseră ascunși aici de la plecarea din Epidram.

Iar lucrul acesta îl neliniștea. Ar fi trebuit să-i adulmece pe cei doi intruși de îndată ce urcaseră la bord, de vreme ce era capabil să simtă tot ce se petrecea pe corabie. Șoarecii ciuguleau zilnic din proviziile lor, așa că era lesne să maschezi micile furtișaguri de ici și colo, dar să nu simtă deloc prezența a doi oameni, asta nu se mai întâmplase. Nu pe *Curentul.*

Jules găsise ceva în centrul magaziei. Secundul știu asta din clipa în care umerii ei se îndreptară și obrajii i se îmbujorară de mulțumire. Înainte ca ea să strige: „Am găsit, domnule!”, el se pornise deja într-acolo.

Secundul își croi destoinic drum printre lăzile cu mâncare și piese de schimb, până ajunse lângă Jules. Ceilalți se adunară în jurul lor.

— Ei bine? întrebă el. Unde e?

Jules șovăi. Iar asta nu se prea întâmpla. Împreună cu

Theo, perechea ei din echipajul de la tribord, ea dădea tonul cântecelor marinărești atunci când mateloții ridicau pânzele sau asudau învârtind cabestanul[22]. Era o persoană pe care te puteai bizui, o prezență importantă în cazul sarcinilor care se execută într-un anumit ritm. Arareori șovăia.

Din rândurile celorlalți marinari se ridică un murmur nedeslușit.

Erau surprinși.

Secundul trebuie că glumea.

— Domnule? făcu ea, iar vocea-i de obicei fermă tremură ca borangicul în vânt. E chiar în fața ta!

Secundul moștenise darul comunicării cu copacii din crângul bunicii lui din Everica. Spre sfârșitul Războaielor Stâncii și Râului, în timpul cărora provinciile evericane se luptaseră între ele pentru pământ și resurse, lemnul tăiat din acel crâng fusese folosit pentru a construi o navă zveltă la prora căreia fusese pus un copac în locul obișnuitei sculpturi. Scândurile *Curentului* îi spuneau ce se petrecea la bordul navei cu atâta claritate, încât adesea uita că nu-și mai poate folosi ochii. Dar acum, pentru prima oară după atâta vreme, își reaminti că era orb, orb de-a binelea. Și, judecând după sunetul vocilor din jur, și membrii echipajului își aduceau aminte acum de același lucru.

Conștient de îngrijorarea crescândă a lui Jules și a celorlalți, secundul făcu câțiva pași nesiguri, cu brațele întinse, cu mersul acela târșâit pe care nu crezuse că-l va mai folosi. Se simți bătrân, bâjbâind așa cu mâinile prin aer și târându-și picioarele pe podea până ce degetele sale atinseră marginea dură a unei lăzi.

---

[22] Dispozitiv cilindric de lemn cu învârtire verticală, pe care se înfășoară un odgon. Acționat de mai mulți oameni, acesta este folosit pentru manevrarea ancorei sau pentru încărcarea și descărcarea mărfurilor grele.

— Măi să fie…

Își plimbă mâinile peste ea, încă nevenindu-i să creadă că obiectul era acolo.

Dar nu neputința de a o vedea era cauza tulburării profunde care-l încerca. Înăuntru era ceva și mai neliniștitor.

— Jules, e ceva ciudat în legătură cu conținutul acestei lăzi?

Surpriza traversă chipul lat al lui Jules, iute ca zborul unui liliac în amurg.

— Nu, domnule, zise ea vârând mâna înăuntru.

Secundul înghiți în sec. Brațele puternice și acoperite de tatuaje ale lui Jules dispărură în interiorul lăzii. Probabil de aceea nu observase prezența pasagerilor clandestini: tot ce se afla în ladă era invizibil. Dar numai pentru el.

— Doar niște raniță și ceva ca un culcuș.

Jules se ridică, scoțând ranițele din ladă. Secundul avu senzația că ele se materializaseră din senin.

Îl cuprinse amețeala. Simți că i se înmoaie genunchii. Raniță mai mică, cea mai roasă dintre cele două, atârna în mâna lui Jules ca viscerele unui leș. Era acolo, înăuntru, ceva care îl făcea să amețească și să se simtă mic, foarte mic, o particulă măruntă, neînsemnată ca un fir de praf. Ceva care emana magie.

Smulse ambele raniță din mâinile lui Jules. Deși era mai ușoară decât se așteptase, raniță cea mică dădea impresia că e grea și dificil de mânuit, ca o găleată plină ochi cu apă, gata-gata să se reverse.

— Continuați căutarea, zise secundul îndreptându-se spre scări. Vedeți să nu mai fie și alte surprize aici, jos.

Ceilalți priviră în urma lui, întrebându-se ce nu era în regulă.

De ce-l trecuse acel fior când Jules scosese ranițele din ladă.

De ce era înspăimântat.

— Și aduceți lada aia, le strigă el peste umăr. Căpitanul o să vrea s-o vadă și el.

Îl găsi pe Reed pe punte, alături de echipajul de la tribord, patrulând de-a lungul navei. Aerul nopții era rece și încărcat de umezeală.

— Pe ceața asta nu vezi nici la o aruncătură de băț, zise căpitanul apropiindu-se de secund.

Continuând să meargă, Reed cântări Călăul în mână și adăugă:

— Ai aflat unde s-au ascuns copiii atâta vreme?

Secundul își plimbă o mână pe parapet. Curbura lemnului îl făcea să devină una cu corabia; simțurile i se revărsau prin grinzi, prin pânze și parâme, până jos în infirmeria în care Cooky veghea lângă trupul lui Harison, până sus la gabie, unde Aly ghemuită scruta noaptea rece.

Cele două ranițe îi atârnau în cealaltă mână. Îi povesti lui Reed ce descoperise.

— Periculos? întrebă căpitanul.

— Mai degrabă straniu decât periculos.

Secundul cercetă conținutul ranițelor fără să le deschidă, bazându-se pe simțurile lui ascuțite și evitând cu grijă lucrul aflat pe fundul sacului mai mic.

Reed aruncă o privire către ranițe.

— Nu credeam c-o să-i mai vedem pe puștii ăia doi după încăierarea de pe Cheiul Mistrețului Negru. Când o să-i luăm la întrebări, să pui ranițele pe podea. Vreau să văd cum vor reacționa.

Jules și ceilalți scoaseră lada din magazie și o târâră pe puntea principală, după care secundul le făcu semn să plece. Luând un felinar dintr-un suport aflat la îndemână, Reed se apropie prudent de ladă sau cel puțin așa presupuse secundul. Se strâmbă, indispus că nu simțea unde se afla obiectul.

Văzându-i nemulțumirea, căpitanul chicoti ridicându-și palmele în aer.

— N-aș fi crezut s-apuc ziua în care n-o să reușești să vezi ceva aflat la bordul *Curentului.*

— Acum de tine depinde tot, cred, îi răspunse cu amărăciune secundul. Tu vei fi privirea mea!

Reed râse încet, apoi se lăsă în patru labe, dispărând de la cap la mijloc. Secundul se strâmbă, putând percepe acum numai jumătate din trupul căpitanului, care, deși nu mai avea trunchi, tot viu era. Partea de sus a corpului căpitanului reapăru după câteva minute, omul scoțând două pături pe care le împachetă frumos și le puse deoparte. Apoi Reed se ridică și se înclină de parcă ar fi făcut o plecăciune.

Puse felinarul pe ladă – secundului i se părea că acesta plutea în mod bizar prin aer – și examină unul dintre colțurile ei. Probabil că văzuse ceva și, indiferent ce va fi fost acel lucru, Reed deveni foarte serios. Se bătu cu palma pe piept, îndreptându-se de șale.

— Căpitane…

— Vino-ncoa, spuse Reed.

Când secundul se apropie, căpitanul îl luă de mână și-l făcu să-și plimbe degetele pe colțul lăzii. Scrijelituri.

Așchiile semnelor săpate îl înțepară, dar secundul nu reuși să le deslușească sensul.

— Treaba asta nu-mi spune nimic, dar nici nu-mi place, zise el.

Căpitanul se îndreptă și privi către pupa; acolo, în cabina principală îl așteptau pasagerii clandestini, doctorița și Horse. Răsuci butoiașul revolverului cu degetul mare de mai multe ori făcându-l să scoată un sunet ca acela al dinților clănțănind.

Reed nu mai fusese de mult atât de furios. Mânia emana dinspre el ca un val de căldură, atât de puternică și de arzătoare încât, chiar și fără să-l cerceteze, secundul percepu dureri bruște în piept, imaginea unui lichid negru și chihlimbariu, rușinea. Tresări, dar nu vru să afle mai

mult.

— Ce ai de gând să faci cu ei? întrebă el.

Reed nu-i răspunse.

Se lăsă tăcerea. Cooky își scoase capul din tambuchiul principal chiar în acel moment. Ochii lui migdalați erau umflați de plâns, iar suspinele făceau să clinchetească zecile de cercei din lobii urechilor.

— Căpitane, rosti el apropiindu-se.

Vocea îi era sugrumată de lacrimi. Se apropie de balustradă frecându-și nasul.

— Mă bucur că te-am prins.

Văzând cât de îndurerat e Cooky, Reed tresări, iar mânia păru să i se mai domolească.

— Ce faci, Cooky?

Omul își trecu palma peste creștetul neted.

— Sunt bine, căpitane, mulțam. Doctorița se ocupă de băiat acuș, dar a vrut să-ți zic ceva înainte să intri.

Își trase nasul.

— A zis… că a fost surprinsă că Harison a rezistat până ce am adus-o la căpătâiul lui. Cu o rană ca aia, cred că aproape orice om și-ar fi vărsat tot sângele în câteva minute. A zis că-i teribil de ciudat.

Asta era ceva. Doctorița văzuse o mulțime de răni produse în luptă și tot soiul de suferințe provocate cu ajutorul magiei. N-ar fi zis nimic pe tema asta dacă n-ar fi fost important. Într-un fel sau altul, fata îi oferise lui Harison câteva minute de viață, deși acest lucru nu-l salvase.

Reed încuviință scurt.

— Mulțumesc, Cooky!

Bucătarul își mută greutatea de pe un picior pe altul frecându-și nasul.

— Ăăă, căpitane, ar mai fi ceva.

— Da?

— Ia-i ușor, da? Par niște copii cuminți.

Reed își trase pălăria mai jos pe ochi.

— Asta am crezut și eu când i-am salvat din ghearele lui Secure. Și până la urmă s-au furișat pe corabia mea.

— Da, căpitane.

În timp ce bucătarul se îndepărta, Reed clătină din cap.

— Nu-mi place să omor copii… dar am putea să-i abandonăm pe undeva. Sunt niște insule prin preajmă. Ar putea să-i culeagă altă corabie.

Insulele aflate între Oxscini și Jahara erau niște pustietăți nisipoase cu puține locuri unde să te adăpostești și fără vreo sursă de apă dulce.

— Cine să-i culeagă? Dimarion e undeva în urma noastră. Știi ce-o să le facă dacă-i găsește, se strâmbă secundul. N-ai nici măcar de gând să-i întrebi una-alta mai întâi?

— Ba sigur că da. Sunt prea multe lucruri la care vreau răspunsuri.

Mânia izbucni din nou ca o ploaie de scântei, deși singurul semn exterior al ei era felul în care căpitanul își ținea încleștate degetele pe mânerul Călăului.

— Și-o să le capăt. Într-un fel sau altul.

Capitolul 25

O poveste care să-ți salveze viața

Arcașul zăcea pe masa lungă din cabină. Cămașa zdrențuită îi fusese tăiată și îndepărtată. Sefia o privea pe doctoriță cum îngrijea rănile băiatului; în vreme ce examinau trupul Arcașului, ochii căprui ai acesteia aveau o căutătură de bufniță ieșită noaptea la vânătoare. Mâinile ei deschiseră încuietoarea metalică a genții negre din care femeia începu să scoată sticluțe transparente pline cu tot felul de lichide, pansamente, foarfeci argintii bine lustruite, ace încovoiate și ață. Execută perfect fiecare sutură, înșiruind de-a lungul rănilor Arcașului cusături ordonate, ca niște litere negre și ascuțite, de parcă fiecare cusătură ar fi fost un cuvânt cu puteri tămăduitoare, scris acolo de doctoriță pentru a ține marginile pielii laolaltă.

Afară răsună bubuitul unui obiect greu de lemn lovindu-se de punte. Scândurile podelei vibrară.

Sefia tresări, dar Arcașul o prinse de mână făcând-o să stea locului. O imploră din priviri să rămână. Era atâta sânge în jur – pe masă, pe podea, pe mâinile, fața și pieptul lui, iar când el se mișcă tăieturile de pe brațe și picioare i se deschiseră ca niște mici ochi roșii. Fata se lăsă la loc pe banchetă.

Nu se știa de unde apăruse femeia în negru și nici dacă aveau să se mai ivească și alții ca ea. Cum de le dăduse de urmă? Și mai ales cum de aflase de existența Sefiei? Nu era decât o…

— Deci erai lângă el, lângă Harison, când s-a dus?

Vocea o făcu să se scuture de gânduri. La celălalt capăt al mesei, Horse, tâmplarul de pe corabie, își ridică privirea

de la plosca imensă pe care o ținea în mâinile lui mari ca lopețile. Își trăsese baticul galben pe ochi.

— Da, murmură Sefia. I-am vorbit.

Încheind un șir ordonat de cusături, doctorița scoase un mormăit scurt.

Horse își șterse obrajii. Când își ridică din nou ochii, aceștia străluceau de lacrimi.

— Mă bucur că ai fost cu el, copilă.

Sefia încuviință… mai mult pentru că așa se cuvenea, decât pentru că ar fi vrut s-o facă. E cam greu să te gândești la bucurie când privești pe cineva murind. Să-l vezi cum plânge, de-abia reușind să respire, pentru ca în clipa următoare… să n-o mai facă.

Și apoi…

…nimic.

La fel ca Palo Kanta.

— Dar n-are niciun sens, adăugă Horse întorcând plosca în mâini. Ce căuta femeia aia în magazie? N-avem nimic de valoare acolo, jos.

Sefia și Arcașul schimbară priviri. *Ei* fuseseră acolo jos. *Cartea* se aflase acolo jos. Fata privi din nou spre ușă. Poate că încă mai era ascunsă în lada lor. Dar după toate cele întâmplate nu avea să rămână nedescoperită prea mult timp.

Mâinile Arcașului se încleștară de ale ei. Băiatul făcu o grimasă când doctorița începu să-i coasă o rană de la brațul drept. Chipul lui se schimonosi în timp ce ea ridica marginile tăieturii cu o pensă.

— Nu-i târziu pentru o dușcă, zise ea fără să se oprească din cusut.

Arcașul strânse din buze.

— Ei, cum vrei tu.

Prăbușit în scaunul lui, Horse lăsă să-i scape un chicotit slab și luă o înghițitură din lichidul din ploscă.

— Nici lui Harison nu i-a mai plăcut să bea după întâiași

dată.

Nu părea să aștepte răspuns, așa că Sefia nu zise nimic.

Tâmplarul navei era exact așa cum și-l imaginase: umerii săi se rotunjeau de parcă ar fi fost culmile unor munți, iar tenul îi era cafeniu de la soare și ridat. Omul își purta baticul legat în jurul frunții. Mâinile sale erau muncite, pline de zgârieturi și arsuri. Până și mirosul lui era cel la care te așteptai, un iz de câlți și de talaș.

Ca și cum s-ar fi simțit privit, Horse își aținti asupra ei ochii înroșiți.

— Ce-i?

Sefia simți că-i ard obrajii.

— Asta chiar e *Curentul Credinței,* nu-i așa? întrebă ea. Tu și doctorița și… toată lumea… Voi chiar sunteți cu toții aici?

— Deocamdată, murmură Horse.

Ea examină încăperea. Totul era exact în carte, inclusiv faptul că obiectele se găseau în număr par: cârligele de la ușă, scaunele, dulapurile de pe pereți. Vitrinele de sticlă conțineau o mulțime de amintiri: un rubin de mărimea unui pumn, o bucată de aur în formă de sandviș, ba chiar și Gongul Tunetului, despre care citise în carte. Se simțea de parcă ar fi fost proiectată în paginile acesteia, printre litere, sau de parcă volumul ar fi atras *Curentul* către ei, ca și cum totul ar fi fost predestinat să se întâmple. Se clătină.

Arcașul o privi clipind și își arcui colțurile gurii, făcând gropițe în obraji. Erau aici și erau în continuare împreună.

Deasupra antebrațului lui, mâinile doctoriței se mișcau cu iuțeală și fără zgomot de parcă ar fi fost niște umbre.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama până acum! făcu Horse și tuși. Sunteți puștii de pe Cheiul Mistrețului Negru.

— Ai fost pe chei?

Horse aprobă cu o mișcare a capului său uriaș.

— Mică și ciudată-i lumea, nu?

— Da, zise fata cu glas stins.

Obiectele de pe rafturi atraseră din nou privirea Sefiei. O cheie ruginită de fier. O cutie neagră încrustată cu sidef. Un colier cu safire albastre, cu tăietură pătrată, înconjurate de diamante acoperite acum de praf, mai puțin într-un loc unde urmele unor degete permiteau luminii să se refracte în ele. Clipi și în viziunea ei îl întrezări pe căpitanul Reed desfăcând colierul. Un nor de cenușă. Și cea mai frumoasă femeie pe care ea o văzuse vreodată, purtând colierul la baza gâtului, câștigând astfel tinerețea eternă. Asta oferea colierul. Iar dacă erai frumoasă… ei bine, te ajuta să-ți păstrezi și această calitate. Indiferent cât de bătrână era, femeia era mereu înconjurată de bărbați, de flori, de râsete, de copii… și apoi de boală, de țipete, de fum.

— Diamantele Blestemate ale Doamnei Delune, zise Sefia și închise ochii, masându-și tâmplele care o dureau.

— Legenda spune că singurul bărbat care a făcut-o să-și scoată diamantele alea a fost căpitanul. De cum i-a desfăcut colierul, ea s-a transformat în pulbere, oftă Horse. Până la urmă, cred că asta-și și dorea. Doamna n-a dus o viață prea fericită.

Sefia se gândi la femeia din viziunea ei. Deși nu îmbătrânise, devenise din ce în ce mai rece pe măsură ce anii trecuseră, odată ce părinții, soții și copiii ei fuseseră răpuși de boli, de foc, de bătrânețe, muriseră în accidente de trăsură sau se sinuciseseră.

— Viața înseamnă mai mult decât să fii tânără și frumoasă… sau fericită, spuse ea.

Sefia se gândi la viața ei. Nu trăia ca să fie *fericită.* Trecuse mult timp de când încetase să-și mai dorească un lucru atât de simplu ca *fericirea.*

— Mare adevăr, măi copilă.

— Mă cheamă Sefia.

Horse încuviință din cap și sorbi din ploscă.

— Bun. Sefia. Voi doi sunteți o pereche pe cinste. Sper că…

Ușa se dădu de perete și aerul rece năvăli în cabină, făcând-o pe Sefia să se înfioare. Horse se îndreptă de spate, ascunzând plosca, iar secundul intră ducând într-o mână ranițele lor. Sefia căută nerăbdătoare din ochi familiara formă dreptunghiulară a cărții și se simți ușurată când îi zări conturul prin pielea din care era făcută ranița. Cu un aer indiferent, secundul lăsă ranițele să cadă în mijlocul încăperii, dar Sefia observă că bărbatul își smucise mâna îndărăt, de parcă de-abia așteptase să scape de ele.

Apoi intră căpitanul. Îl recunoscu după ochii lui de un albastru intens, după aerul său poruncitor și după pistolul negru din mână. Abia așteptase să dea cu ochii de el, doar era căpitanul Reed în carne și oase, dar la vederea lui încântarea i se risipi. Era mânios. O mânie care îl făcea să fiarbă și să-și țină dinții încleștați. Nu era acel Reed din istorisiri.

— Care-i starea? întrebă el.

Arcașul se ridică în fund, tresărind ușor de durere. Doctorița oftă și începu să-i coasă o tăietură adâncă de pe umăr.

— Unsprezece răni în total – șase având nevoie de cusături – și două coaste rupte. Cred că și tu te-ai simți mândru cu o asemenea ispravă, căpitane.

Reed nu luă în seamă tonul glumeț al doctoriței.

— Și fata?

Sefia nu lăsă pe altcineva să vorbească în locul ei:

— Sunt teafără, domnule. Arcașul a fost cel care s-a luptat, nu eu.

Căpitanul se uită la ea stăruitor, suficient cât s-o facă să-și dorească să-și ia vorbele înapoi și să se facă nevăzută în cine știe ce crăpătură din podea. Totuși, Sefia nu-și

desprinse privirea de a lui.

— Horse?

Tâmplarul cel uriaș îi alungă îngrijorarea fluturând din mâna lui masivă.

— Numa' niște vânătăi pe spate, căpitane.

Reed smuci din cap spre ușă.

— Lasă-ne atunci!

Horse se ridică, executându-se imediat, dar îi făcu cu ochiul Sefiei. Trecând pe lângă căpitan, se aplecă și-i șopti, suficient de tare ca să audă și ea:

— Sunt de treabă puștii, căpitane. Dacă se va pune problema, poți să contezi pe mine că voi mânca mai puțin și voi munci mai mult. Sunt dispus să renunț și la soldă dacă-i pe-așa.

Sefia schiță un zâmbet.

În caz că acest lucru îl luase prin surprindere, căpitanul nu se trădă, iar Horse își puse palma mare pe umărul doctoriței, care își lipi obrazul ei oacheș de mâna lui, continuând să coasă rănile Arcașului.

O simplă atingere, care spunea atât de multe…

El o strânse de umăr și apoi se retrase, furișându-se pe ușă în aerul rece al nopții.

Căpitanul se așeză pe scaunul pe care îl ocupase Horse și puse revolverul cel negru pe masă. Sefia îl privi cu prudență. Cu secundul postat în spatele lor, Reed desfășură un pachet din piele, scoțând la iveală niște unelte pe care le alinie cu grijă. Se apucă să își curețe pistolul, fără să scoată o vorbă, desfăcându-l și scoțând gloanțele ca să verifice butoiașul. Puse un mic pătrat de pânză la capătul unui bețigaș metalic pe care-l îndesă în butoiaș, în camerele armei. Făcu asta de opt ori. Era clar că nu vor vorbi nimic în prezența doctoriței, așa că Sefia nu făcu decât să-l privească.

Pistolul cel negru era frumos, tot numai incrustații de aur și abanos sculptat în formă de solzi de dragon, dar, de

aproape, fata putea vedea câte vătămări suferise: era corodat și zgâriat, cojindu-se din pricina vechimii și a violențelor trecute. Mânerul era crăpat pe toată lungimea și șanțul adânc unde fusese lipit era în continuare vizibil.

Mîji ochii, căutând lumina care clocotea sub învelișul lumii simțurilor, apoi clipi lăsându-se cuprinsă de Viziune, cuvânt pe care îl vedea în mintea ei scris așa, cu majusculă. În timp ce Reed începuse să lustruiască revolverul cel negru cu o periuță, întreaga istorie a acestuia se năpusti asupra fetei ca un val.

O furtună de focuri de armă, sânge țâșnind și pleoscăitul făcut de un trup căzând în apă. Apoi, Viziunea se schimbă și Sefia îl văzu pe fostul căpitan al *Curentului,* un bărbat cu o față blândă și un nas borcănat, punându-și pistolul la tâmplă.

O explozie. Foc, carne și os.

Pistolul cel negru căzu pe punte și mânerul i se crăpă din pricina impactului.

Câteva clipe mai târziu, Reed se săltă pe corabie, cu apa mării scurgându-i-se pe trup, lipindu-i cămașa de piept, dezvăluind relieful mușchilor lui și tatuajele negre. Se întinse să ia pistolul crăpat: la picioarele lui se formară bălțoace.

Sefia se îndreptă de spate, înghițind în sec și clipind iute. Privirea ei se abătu către raniție.

Doctorița terminase de pansat rănile Arcașului și își închidea geanta. Se ridică, își împinse și mai sus ochelarii pe șaua adâncită a nasului și își îndreptă atenția spre căpitan.

— Ți-a zis Cooky? îl întrebă ea.

Reed îi aruncă o privire Sefiei și încuviință din cap.

Ce-i zisese Cooky? O învinovățise că Harison murise? Că nu apăsase suficient de tare pe rană și nu reușise să oprească hemoragia? Dar cursese atâta sânge și atât de repede! Își mușcă partea interioară a buzei.

Doctorița înclină din cap, mai întâi spre Arcaș, apoi spre ea. Sefia ar fi vrut să-i mulțumească, dar tăcerea de gheață din încăpere o intimidă, așa că înclină și ea din cap. Doctorița ieși, iar Sefia și Arcașul rămaseră cu căpitanul Reed și secundul său.

Reed termină de curățat pistolul și se apucă să picure ulei pe părțile lui mobile, repetând acțiunea de câteva ori. Toate gesturile lui erau făcute în număr par, exact cum spuneau legendele. Apoi strânse trusa de curățat, puse pistolul pe masă și alinie cele patru gloanțe într-un șir ordonat.

— Pe voi doi vă știu de pe chei, zise el desenând pe fața de masă două cercuri lipite, degetul lui alergând când pe conturul unuia, când pe al celuilalt. Nu mă așteptam însă să vă revăd.

— Așa e, domnule, făcu Sefia.

— Știți cine sunt eu și pe ce corabie vă aflați?

Sefia făcu semn că da.

— Atunci știți că e lucru neobișnuit pentru noi să ne pomenim cu intruși la bord. În noaptea asta am prins trei, iar un membru al echipajului meu a murit. Asta ridică niște întrebări. În funcție de răspunsurile voastre, s-ar putea să vă omor sau, dacă sunt într-o dispoziție milostivă, să vă las pe o insulă pustie de unde să fiți culeși de următorul vas. Ați înțeles?

Sefia privi peste umăr și secundul își întoarse către ea ochii încețoșați. Fata tresări observând că, de fapt, culoarea lor cenușie era cauzată de niște cicatrice, un fel de perforații ale retinei care se vindecaseră în timp. Înghiți în sec. Toate poveștile spuneau că secundul avea un nas foarte fin când era vorba să depisteze minciuna. Ca un copoi. Așa că ea trebuia să spună adevărul. Un adevăr care să nu ducă la moartea ei și a Arcașului.

Apoi îl privi pe băiat, care stătea alături, ținându-i mâna cuibărită în mâna lui bandajată.

El încuviință fără să-și ia ochii aurii de la ea.

Următoarele ei cuvinte aveau să decidă dacă ei vor trăi sau nu. Arcașul se salvase și o salvase pe Cheiul Mistrețul Negru; acum era rândul ei să facă la fel. Trase aer adânc în piept și îl privi din nou pe Reed.

— Înțelegem.

Căpitanul învârti butoiașul pistolului o singură dată, apoi puse prima întrebare:

— Cine sunteți?

— Eu sunt Sefia, iar el e Arcașul, răspunse ea.

— El n-are gură?

Sefia îl privi pe Arcaș care clătină din cap.

— Nu poate să vorbească, zise ea. Nu cred că mai știe cum s-o facă.

Reed privi peste umărul ei, către secund, care probabil încuviință din cap.

— Cum ați ajuns pe corabia mea? întrebă el.

— Suntem aici din Epidram; ne-am adăpostit din greșeală într-una dintre lăzile voastre și am ajuns la bord.

— Din greșeală?

— Nu știam că e a voastră. Ne trebuia un loc unde să ne ascundem.

— Câți mai sunteți?

Ea clătină din cap nedumerită.

— Numai noi doi, domnule.

— Cum a murit Harison?

— Femeia i-a tăiat gâtul. Am încercat…

Ochii Sefiei se umplură de lacrimi. Și le șterse. Dar nu putu să alunge imaginea trupului inert.

— Am încercat să-l salvez, dar până să ajungă doctorița era ca și mort.

— Cine era femeia?

Sefia simți că îngheață. Își strânse pumnii.

— Nu știu cine e. Dar ea mi-a răpit mătușa.

Nu pomeni despre mirosul metalic care umpluse

atmosfera în ziua în care tatăl ei murise.

— De ce?

Privirea ei se abătu către raniță. Să le spună despre carte? Ar fi fost mai rău dacă ar fi prins-o mințind.

— Voia cartea.

Sefia simți că pălește. Singura persoană care știuse despre carte era Nin. Asta însemna… Alungă imediat gândul.

— Ce parte? îi întrerupse șirul ideilor căpitanul Reed.

— *Cartea.* E… e chestia asta.

Sefia își luă ranița de pe podea și scotoci prin ea, până când ghici forma cărții sub degete. O scoase afară. Dacă era să se gândească la uimitoarele întâmplări petrecute în ultimul ceas și la neașteptata apariție a *Curentului* în calea ei, cartea părea un lucru de încredere, familiar. O făcea să se simtă din nou ea însăși. Când fata desfăcu învelitoarea de piele, secundul icni ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac. Arcașul se întoarse, iar Reed se încruntă, dar nimeni nu zise nimic.

— Asta este o carte.

I-o oferi căpitanului și, dintr-o mișcare, acesta fu în picioare, întinzând mâinile și atingând muchia copertei cu vârfurile degetelor.

Dar n-o luă. O privi bănuitor preț de o clipă, înainte să desfacă închizătoarea și să deschidă coperta, ca și cum ar fi fost o cutie în care se aștepta să găsească un obiect magic…

Reed se răsuci către Sefia. Înainte ca aceasta să apuce să reacționeze, arma numită Călăul era ațintită către fruntea ei.

Arcașul o împinse la o parte. Cartea îi zbură din mâini, deschizându-se. Semnele din ea se risipiră. Sefia se pomeni pe podea. În spatele lor, secundul își îndreptase arma către Arcaș. Băiatul încremeni.

Sefia se ridică masându-și cotul. Pe masă nu mai erau

decât trei gloanțe. Căpitanul încărcase pistolul și îi ridicase cocoșul în mai puțin de o secundă.

— Nu, Arcașule, zise ea, apoi i se adresă lui Reed: Nu-i periculoasă. N-o să-ți facă rău.

Secundul se foi și spuse:

— Băiatul l-a salvat pe Horse.

Căpitanul Reed puse din nou pistolul pe masă și se așează.

— E motivul pentru care mai trăiește încă.

Arcașul se aplecă s-o ajute pe Sefia să se ridice, dar ea îi făcu semn să se așeze. Începu să-și adune semnele de carte de pe podea: pana verde, frunzele presate. N-avea să mai găsească locurile unde rămăsese: toate poveștile pe care le citise se pierduseră acum în numărul infinit de pagini. Grijulie, puse semnele în carte și o așează pe masă.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă ea pe Reed.

Fata îi studie chipul, mina lui tulburată, mânioasă. Lui nu-i plăcuse ce văzuse. Îi stârnise suspiciunea, poate chiar teama.

Reed își scărpină pieptul.

— Ce sunt semnele alea?

— Cuvinte.

— Cuvintele sunt lucruri pe care le spui, nu la care te uiți.

— Și astea sunt cuvinte. Dar… într-altă formă.

Reed o privi cu ochii mijiți.

— Ce-i așa special la ele?

— Nu știu.

În spatele ei, secundul tresări ușor.

— E ultima oară când mă minți, spuse căpitanul, dar, de data aceasta, nu mai aținti arma asupra ei.

În schimb, vârî ultimele trei gloanțe în camerele goale, iar pe celelalte le umplu dintr-un buzunar al trusei lui de curățat. Vârî butoiașul la loc și puse arma în tocul ei. Ea înțelese de ce o curățase: nu putea să facă asta decât după

ce ucidea. Ori de câte ori Călăul era scos din toc, cineva murea. Înțelesese totodată că, dacă el mai scotea o dată arma și o ațintea asupra ei, avea s-o ucidă.

— Vreau să spun… bâjbâi ea după cuvinte. Încă nu înțeleg pe de-a-ntregul, dar sunt magice cumva. Pot să văd lucruri…

— Ca secundul?

— Nu, nu tocmai, spuse ea și-și înclină capul, îngândurată. Sau poate că da. Pot să văd unde s-a aflat un obiect, cui i-a aparținut. Lucruri de genul ăsta.

— Magia asta v-a ținut ascunși de secund?

— Nu știu. Ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului în cală. Am încercat să nu facem zgomot.

Reed flutură din mâini respingându-i teoria.

— Chiar și-așa, tot ar fi trebuit să vă simtă, făcu el și privi cartea. Deci asta voia femeia, da?

Ea urmări conturul de pe copertă.

— Da.

Vorba ei fusese o șoaptă.

— De ce?

— Cred că părinții mei o ascundeau de ea.

— De ce?

— Nu știu. Nici n-am știut că o aveau până la nouă ani… când tata a fost ucis.

Continuă să urmărească liniile simbolului cu degetul. Răspunsuri. Izbăvire. Răzbunare.

— De femeia asta?

Sefia dădu din umeri, dar nu îndrăzni să-și ridice privirea și să recunoască faptul că dăduse iarăși greș. Dacă femeia în negru o găsise pentru că Nin îi trădase existența, atunci poate că Nin era deja moartă. Poate că era deja prea târziu. Strânse din pumni, înfigându-și unghiile în palme, căutând durerea, dorindu-și pedeapsa, dorind ca lucrurile să se schimbe cumva, pentru că ea nu reușea niciodată să facă ceea ce trebuia.

— Cred că da, șopti ea.

— Și Secure ce treabă are în toată povestea?

Ea își studie palmele, descoperind patru semiluni perfecte în carnea fiecăreia.

— Îl voia pe Arcaș, iar eu… E o poveste lungă.

Căpitanul Reed privi peste umărul ei, către secund, și după o clipă oftă.

— Ei, puștoaico, uite care-i treaba: nu cred că vrei să-mi faci rău mie, echipajului sau corabiei mele, așa că n-o să te omor. Îmi rămân două variante: ori te las undeva, cum ți-am zis deja, ori te iau cu noi.

Ascultându-l, Sefia își îndreptă spatele. Reed nu terminase însă.

— …Cooky și Horse deja au garantat pentru tine, la fel și doctorița. Pe de altă parte, eu mai am întrebări cărora le trebuie răspunsuri. Uite care-i târgul: îmi spui povestea ta, cine ești cu adevărat, ce urmărești, ce știi despre „partea” asta – și, în funcție de cât de convingătoare ești, o să mă hotărăsc dacă rămâi sau nu la bord. Ți se par acceptabile condițiile, domnișoară?

Sefia încuviință și-și înălță privirea. O poveste care să le salveze viețile. Putea să spună o poveste. Măcar de-atâta lucru era în stare.

— Mă cheamă Sefia, începu ea.

Tărâmul celor fără de trup

În Kelanna, după ce mori, trupul îți este pus pe o plută. Te culcă pe o stivă de lemne și piatră neagră, crengi uscate și surcele, apoi te trimit, arzând, în largul oceanului.

Nu aprind lumânări. Nu ard bețișoare parfumate de tămâie sau bucăți de hârtie când te trimit pe cel din urmă drum. Nu-ți pun monede pe pleoape ca să-l poți plăti pe luntraș. În Kelanna nu există credința în luntraș. Și nici în viața de apoi spre care să fii purtat.

În Kelanna, când mori s-a terminat. Ei nu cred în suflete. Nu cred în stafii. Nu cred în spirite alinătoare care te însoțesc după ce prietenul, sora sau tatăl ți-a murit. Nu cred că poți primi mesaje de la cei duși. Cei duși nu mai există.

În Kelanna, când mori, nimeni nu se roagă pentru tine, căci nu există paradis și nici zei cărora să li te rogi. Nu există reîncarnare: nu te vei mai întoarce nicicând. Fără trup, nu mai exiști, ești doar o poveste.

În Kelanna, în timpul doliului oamenii spun povești, ca și cum poveștile te-ar face să le rămâi aproape. Ei cred că, dacă le spun suficient de des, suficient de mult timp, atunci nu vei fi uitat. Ei speră că poveștile te vor ține viu, chiar dacă numai în amintirea lor.

Dar unii dintre ei, o mână de oameni triști, dar plini de speranță, vorbesc despre o mare moartă. Aflată în vestul îndepărtat, în apele neîmblânzite aflate dincolo de toți curenții cunoscuți… Tărâmul celor fără de trup. Se spune că noaptea, când cerul e întunecat, valurile scânteiază ca rubinele. Se spune că acele lumini sunt cei o mie de ochi

roșii ai celor morți, deși sunt mai mult de o mie și nu vor fi morți de-a pururi.

* * *

În adâncurile mării, unde căldura soarelui nu ajunge, vor găsi o lume oarbă, care nu știe ce-i ziua și ce-i noaptea. Se spune că acolo nu există culoare, formă sau umbră. Aici ei sunt suspendați în vid, incapabili să-și dea seama dacă stau sau înaintează, pentru că nu există repere după care să se călăuzească. Nu există nimic care să le spună de unde vin sau încotro se îndreaptă. Sunt singuri.

Aceasta este sălbatica lume întunecată de pe fundul mării, loc menit doar monștrilor și nălucilor.

În cele din urmă, după nesfârșiți ani de așteptare, vor auzi chemarea. Se vor înălța, țâșnind în sus prin beznă ca niște fulgere luminoase. Vor ajunge în adâncurile albastre unde balenele își cântă cântecele lor triste, iar rechinii flămânzi înoată kilometri întregi în căutarea prăzii. Vor pluti pe lângă caracatițe, țestoase, bancuri de creveți și de pești scânteietori și vor ajunge în lumea ca peruzeaua aflată imediat sub suprafață. Vor zări pântecele brăzdat cu alb al cerului și razele soarelui căzând peste ape.

Vor țâșni în aer ca niște sulițe. Își vor reaminti cât de strălucitoare este lumea, cum scânteiază valurile, ce necruțător este albastrul cerului. Își vor aminti felul în care vântul te poartă, te smucește, te ceartă, te modelează. Și toate acele sunete: pleoscăitul valurilor pe lemnul cocii, trosnetul scândurilor, țipetele pescărușilor, vocile aspre ale marinarilor și larma de pe punte, ciocanele bubuind pe țărmuri îndepărtate, râsetele copiilor, săbiile încrucișându-se, focurile de pistoale, oamenii vorbind, țipând, cântând.

Și așa se vor întoarce.

este asta o carte

Capitolul 26

Corăbii în ceață

Se crăpase de mult de ziuă când Sefia și Arcașul fură lăsați să iasă din cabina principală. Reed nu spusese că le va permite să rămână la bord, dar trebuiau să ia parte la înmormântare, plus că mai erau și alte treburi despre care căpitanul și secundul lui nu suflară o vorbă. Deși soarele răsărise, ceața absorbea o bună parte din lumina zilei, iar Sefiei, afectată de lipsa somnului, i se părea că nava plutea pe un fel de hotar între zi și noapte, între aproape și departe, între adevăr și ficțiune. Alături de ea, Arcașul căscă, crispându-se și pipăindu-și coastele rănite.

Restul echipajului se adunase pe puntea principală, unde o plută improvizată încărcată cu piatră neagră aștepta să fie coborâtă la apă. Pe rug zăcea trupul lui Harison, cu o singură pană roșie între degetele țepene.

„Pentru mama lui.”

— Pare că doarme, nu? murmură Horse.

Sefia strânse din dinți. Părea o absență, nu arăta ca un om, ci ca o masă de carne având forma unui om din care însă pieriseră toate lucrurile care îl făcuseră să fie cine fusese, care îl înfricoșaseră, îi atrăseseră bombănelile sau râsul. Cu ochii uscați, Sefia privea ceața învârtejindu-se deasupra apelor cenușii.

De regulă, înmormântările pe mare nu durau mult, iar doliul se purta în săptămânile următoare, când cei care îl cunoscuseră pe răposat povesteau și repovesteau întâmplări din viața lui. Așa că totul se petrecu fără mare ceremonie: clopotul navei bătu, torța fu aprinsă și rugul fu coborât în valuri.

Doi membri ai echipajului împinseră pluta în flăcări

departe de navă și Jules făcu un pas în față, frământându-și șapca în mâini. Sefia o recunoscu din poveștile despre *Curentul*: o femeie trupeșă, cu tenul de culoarea mierii în bătaia razelor de soare și cu flori și păsări tatuate pe brațe. Făcea parte din echipajul de la babord; ea dădea tonul când venea vorba despre cântece, intonând vers după vers pentru ca restul să le repete în timp ce ridicau pânzele sau învârteau cabestanul. Vocea ei puternică, dar mlădioasă ca mătasea se ridica deasupra oamenilor în timp ce rugul se pierdea în ceață, iar focul și fumul se contopeau cu negura.

Ca un ecou simt că mă sting
Și în curând eu voi pieri,
Dar sunt aici, înc-ascultând
Atât cât tu îmi vei vorbi.

Încă o dat' și-ncă o dat'
Tu să îmi spui povestea
Iute până să fiu uitat
Te rog să-mi spui povestea.

I se alătură tulburătoarea voce baritonală a lui Theo, cel care dădea tonul corului echipajului de la tribord, apoi, unul câte unul și ceilalți marinari, până când cântecul deveni un mozaic sonor în care vocile se îmbinau uimitor de armonios. Muzica o făcu pe Sefia să se gândească la un oraș care dispare, micșorându-se tot mai mult la orizont pe măsură ce corabia se depărtează, rămânând o umbră vagă… o mică pată… un punct imaginar pe marea albastră.

Când ultimele note se stinseră, Horse murmură:

— Mult ne va lipsi acest om!

Și ceilalți repetară:

— Mult ne va lipsi acest om!

Și ceremonia se termină, iar membrii echipajului se împrăștiară fiecare la postul său. Marinarii se îndreptară

către teugă, către sala de mese, către gabie. Sefia primi o cană aburindă și un castron cu terci de orez, iar Arcașul fu trimis la infirmerie. Fata abia dacă apucă să-i spună că totul va fi bine înainte ca el să dispară sub punte.

Sefia urcă scările către dunetă cu pași nesiguri, ținând bine cana și castronul cu micul dejun. Lada ei se afla pe punte; putea vedea latura plină de așchii pe care o forțase Arcașul. Mai încolo, căpitanul Reed se plimba încoace și încolo pe lângă parapet, scrutând ceața, apoi întorcându-se pentru a cerceta lada cu atenție. Sefia se întrebă ce îl supăra atât de tare. Secundul stătea pur și simplu rezemat de ladă, trecându-și din când în când degetele peste ea de parcă ar fi vrut să se asigure că era încă acolo.

Sefia luă în grabă o gură de cafea și înfulecă câteva linguri de orez, o mâncare ușoară, cremoasă și pufoasă ca un nor, cu o vagă aromă de ghimbir și cu bucăți roșiatice de cârnat. După primele înghițituri din mâncarea gătită de Cooky, fata simți căldura cuprinzând-o și se învioră.

Reed îi făcu semn să mănânce mai repede. Supusă, Sefia mai luă câteva linguri de terci.

— Ce poți să-mi zici despre lada asta? o întrebă el.

Sefia înghiți mâncarea din gură. Lada de lemn purta însemnele tuturor corăbiilor pe care călătorise, fiecare dintre acestea fiind tăiat cu o linie neagră după ce ea fusese debarcată, fiind apoi marcată din nou, înainte de a fi urcată pe următoarea navă. Nimic nu era neobișnuit la ea. Se apropie mai mult și ceea ce văzu fu cât pe ce să o facă să scape mâncarea.

În colțul de sus, scrijelite în lemn, erau niște cuvinte.

Cuvinte!

Se întinse să le atingă. Contururile lor pline de așchii îi înțepară degetele.

Literele erau foarte bine conturate; asta presupunea ani de exercițiu. Deci mai existau și alți scriitori. Și alți cititori.

Sefia se clătină. Scrijelitul pe care ei îl auziseră pe docuri… Cineva crestase cuvintele pe ladă în vreme ce ea și Arcașul erau înăuntru.

Simți brusc că era ceva în neregulă cu lada… Sau nu, nu neapărat *în neregulă, ci straniu,* căci apărea și dispărea, ca o imagine pâlpâitoare, de parcă obiectul ar fi fost făcut din ceva mai mult decât scânduri și cuie. Întinse mâna ca să se sprijine, ca să se asigure că lada era încă acolo.

Se trase îndărăt. Asta făcea secundul: își plimba degetele peste ladă pentru că *nu o putea vedea.* Rămânea cu totul ascunsă omului care putea vedea toate lucrurile de la bordul *Curentului.* Dar cum? Literele făcuseră asta?

Când îi explică lui Reed ce spuneau cuvintele, acesta îi aruncă o privire secundului, care se încruntă și ridurile deveniră și mai pronunțate.

— Dar nu știam că sunt cuvinte care pot face *așa ceva,* zise Sefia.

Reed desfăcu briceagul.

Sefia se încordă și-i aruncă o privire secundului, dar chipul sumbru al acestuia rămase impasibil.

Căpitanul îi întinse cuțitul, cu mânerul înainte, și îi oferi o bucată de lemn.

— Încearcă. Hai să vedem dacă poți face ceva să dispară.

Ea șovăi preț de o clipă înainte să ia cuțitul și să înceapă să scrijelească lemnul. Îi povestise totul în noaptea ce trecuse, tot ce știa despre carte și simboluri, despre părinții ei și despre impresori, despre Arcaș și despre Serakeen, ce însemna să citești și cum învățase de una singură să scrie. Înfipse vârful briceagului în lemn, scrijelind linii și rotunjind curbele literelor dând la iveală albul straturilor mai adânci de lemn.

Se strâmbă privindu-și scrisul imperfect, literele dezordonate și strâmbe.

— Ei? făcu întrebător căpitanul.

Secundul luă lemnul din mâna Sefiei și-și plimbă degetele peste literele cioplite în grabă.

— Nu, făcu el.

Reed își recuperă cuțitul, suflă ca să scuture așchiile de pe lamă și îl strânse, vârându-l la loc în buzunar. Se bătu îngândurat cu palma pe piept și dădu să vorbească, dar chiar atunci privirea îi fu atrasă de ceva din larg. Se lipi de parapet și ochii îi alergară încoace și încolo pe deasupra valurilor, urmărindu-le formele.

Sefia recunoscu imediat acea privire. *Citea.* Poate că nu se pricepea la deslușirea cuvintelor, dar știa să citească apa. Putea s-o străbată lesne, ca și cum oceanul i-ar fi arătat cărări lichide, scânteietoare. *Nimeni* nu cunoștea marea ca el.

— E ceva acolo, murmură el.

— Nava de pe care a venit femeia? întrebă secundul.

— Nu știu.

Sefia aruncă o privire către scările ce coborau spre puntea principală. Dacă mai veneau și alții după carte, ea și Arcașul trebuiau să fugă. Iar el era la infirmerie și cartea, în cabina principală. Nu avea de gând să plece singură.

— Velă la tribord! strigă Meeks de pe gabie.

Reed scrută ceața.

— Ce fel de vas?

— Nu știu, căpitane. A dispărut înainte să-mi pot da seama.

Din spatele lor, secundul întrebă:

— A sosit ziua?

Sefia îl privi pe căpitan, care clătină din cap:

— Nu e azi ziua, rosti acesta.

Cu cozile fluturând în urma ei, stewardul de pe navă, Aly, urcă în goană până la ei și îi întinse lui Reed un ochean, iar acesta îl duse la ochi. Răspândiți pe punte, marinarii sfredeleau pâcla cu privirile. Pentru o clipă totul rămase nemișcat, cu excepția cețurilor învolburate.

Sefia se furișă către scări, gata să fugă.

Secundul o apucă de ceafă. Fata se zbătu, dar el o strânse ca într-o menghină, iar ea încremeni.

— N-aș prea crede, fato…

Ea îi aruncă o căutătură mânioasă.

De sus, Meeks strigă:

— Uite-o iar, căpitane!

Din ceață se ivi o navă; era aproape o umbră, cu tentacule de negură răsucindu-i-se în jurul cocii. Reed îi trecu ocheanul lui Aly.

— Puștoaico, am nevoie de ochii tăi. Cine să fie acolo?

Aly ridică ocheanul. După o clipă îl coborî scuturând din cap.

— Ceața e prea deasă ca să-mi pot da seama, domnule.

Reed înjură.

Degetele aspre ale secundului o ciupiră pe Sefia de ceafă.

— Parcă ziceai că poți să vezi lucruri, măi fată.

Ea încercă să se tragă îndărăt, dar el nu-i dădu drumul, așa că fu silită să privească în direcția navei, încercând să facă față durerii și greții. Apoi clipi și dinspre corabia ascunsă în cețuri țâșniră curenți de lumină aurie. Întrezări uniforme și țărmurile stâncoase pe care, odinioară, evericanii se luptaseră între ei, înainte ca regele Darion să-i unească împotriva colonizatorilor oxscinieni. Sefia se clătină, clipind des.

Secundul o sprijini să nu cadă.

— Ce-ai pățit, fată?

— E din Everica.

Pe fața ei apăru o grimasă. Sefia fu cuprinsă de un val de amețeală.

— E marina.

Pe obrazul secundului zvâcni un mușchi.

— Ești sigură?

Ea își masă tâmplele.

— Sunt sigură.

Auzise și ea că atacurile asupra culoarelor comerciale deveniseră din ce în ce mai frecvente. Mulți oameni se temeau să mai părăsească regatul în care locuiau. Până și renegați precum căpitanul Reed ocoleau zonele de conflict din Marea Centrală.

De sus, Meeks strigă din nou:

— Căpitane, e o corabie de-a Marinei Albastre! Se-ndreaptă către noi!

Reed făcu ochii mari, surprins.

— Asta da șmecherie, puștoaico!

— De acolo a venit femeia? întrebă Sefia.

— Marina Albastră nu produce asemenea asasini, murmură Reed. Sau cel puțin nu producea.

Sefia aruncă o privire către ocean. Corabia se apropia, crescând tot mai mult în ceață ca umbrele la lăsarea amurgului.

Deodată, în pâclă scânteie un foc. Două explozii portocalii luminară ceața ca niște artificii.

— Jos! strigă Reed.

Sefia se pomeni azvârlită pe punte. Secundul ateriză peste ea, protejând-o. Bubuituri îndepărtate de tun ajungeau până la ei, dar nu auziră zgomot de lemn sfărâmat sau de ghiulele căzând în apă. Sefia se strecură de sub trupul secundului, ajutându-l să se ridice în picioare.

Căpitanul era deja lângă parapet, privind în larg.

— Asta n-a fost pentru noi.

Ceața se retrase dezvăluind o a doua corabie, cu

contururi neclare și culorile estompate de ceață. Nava marinei evericane manevra încercând să-i taie calea.

— Poți să vezi cine e, Aly?

Acesta duse ocheanul la ochi.

— Nu, îmi pare rău, căpitane.

Sefia alergă spre parapet și întrebă:

— *De acolo* a venit femeia în negru?

Reed dădu din cap a aprobare:

— Poate.

Fata își îndreptă umerii și miji ochii. Învăluite în ceață, cele două nave goneau una către cealaltă, gata de luptă, ca doi adversari într-un turnir. Dacă aceea era nava asasinei, Sefia ar fi putut să afle de unde venea. Cine era la bord. Clipi și Viziunea ei fu inundată de lumină aurie.

Văzu tunuri. Butoiașe cu pulbere. Ghiulele legate cu lanț două câte două. Apoi o oglindă. Coridoare de marmură răsunând de ecouri și ușa rotundă din oțel șlefuit a unui depozit. O gaură de cheie în formă de stea, cu colțuri ascuțite și cu păsări în zbor gravate de jur-împrejur.

Valuri de Lumină îi năpădiră Viziunea, amenințând să-i tulbure concentrarea. Ceața se îndesea în jurul celor două nave, înfășurându-se în jurul pupelor și velelor. Văzu furtuni, ploaie, picături de apă formându-se, căzând și spărgându-se atunci când loveau suprafața mării. Se zbătu pradă Viziunii, căutând corabia, dar aceasta dispăruse. Curenții aurii o cuprinseră, târând-o către abisurile luminii și ale memoriei. Fâșii albastre. Căldură. Discul alb al soarelui. Lumina se învârtejea în jurul fetei, purtând-o tot mai departe de propriul trup, până când simți cum conștiința începe să i se destrame, dizolvându-se în nesfârșita mare de aur.

Și apoi.

Cineva o apucă. Simți acest lucru de parcă se întâmpla undeva, departe. Degetele cuiva se înfipseră în brațele ei. Durerea i se răspândi spre coate, spre umeri, îi coborî spre

palme, îi pătrunse în piept. Se simți trasă înapoi în trupul ei, despicând mările aurii până ce-și regăsi șinele.

Clipi, dar nu văzu decât pale dese de ceață.

Apoi se pomeni tușind și sufocându-se, aplecată deasupra apei, cu brațele Arcașului înconjurând-o. Efortul de a o susține făcea ca rănile acestuia să sângereze prin bandaje.

Sefia tremura de furie și epuizare.

— Nu!

Dar corabia dispăruse. Auziră bubuitul înăbușit al tunurilor și văzură explozii înflorind în ceață.

Ea se lăsă moale în brațele Arcașului.

— *Ei* erau, știu că ei erau!

Lovi cu pumnii în parapet și așchii de lemn i se înfipseră în piele.

Arcașul o apucă de mâini și i le strânse, fierbinți și învinețite cum erau, într-ale lui.

Ea se întoarse și-și ascunse obrazul la pieptul lui.

— Îmi pare rău, zise Sefia. Am încercat.

Doctorița stătea lângă scară, la marginea dunetei.

— Am auzit tunurile, spuse ea. N-a vrut să mă asculte când i-am zis că ești în siguranță cu căpitanul și secundul.

Îndărătul lor, secundul murmură:

— *Crux* nu avea cum s-ajungă aici atât de repede. Crezi c-a fost *Frumusețea Neagră?*

— Își dorește comoara la fel de tare ca noi, așa că nu ar fi intrat tocmai acum în luptă cu Marina Albastră, replică Reed, lovind cu degetele în catarama curelei. N-am de gând să aștept să văd care dintre combatanți scapă cu viață. Trimite oamenii pe catarge!

— Stați!

Sefia se smuci din strânsoarea Arcașului în timp ce secundul se îndrepta către puntea principală strigând ordine.

— Poate că știu unde e mătușa Nin. S-ar putea să fie

chiar pe corabia lor!

Căpitanul clătină din cap.

— Nu merită riscul, puștoaico.

— L-au omorât pe tata! L-au omorât pe Harison!

— Și crezi că eu nu știu asta? se răsti el. Îl aveam în grija mea pe băiatul ăla. Eu sunt cel care va trebui să-i spună unei mame că fiul ei a murit. Și nu vreau să mai fac asta pentru altcineva din echipajul meu. Nu azi!

Îi întoarse spatele și Sefia amuți în timp ce marinarii începeau să se cocoațe pe greement. Funiile scârțâiră, velele trosniră și *Curentul* luă viteză. Doctorița îl trase pe Arcaș înapoi spre infirmerie ca să-i bandajeze din nou rănile, iar Aly dispăru pe nesimțite, Sefia nedându-și seama când se întâmplase asta. Și rămase singură cu căpitanul.

Bubuiturile îndepărtate ale focurilor de tun se stinseseră, înlocuite acum de șuieratul navei despicând valurile. Stăteau amândoi rezemați de parapet, Sefia făcând eforturi să nu-și deșerte stomacul peste bord.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă căpitanul.

Sefia își luă capul în mâini; o durea.

— Am crezut că era șansa mea să aflu răspunsurile pe care le caut.

— Am zis c-o să mori.

Ea își muscă buzele.

— Cred că asta se și-ntâmpla.

— Și prietenul tău te-a salvat.

— Nu e… începu ea, dar lăsă fraza neterminată. Da. M-a salvat.

Ochii albaștri ai căpitanului scânteiară sub borul pălăriei.

— Sunteți norocoși.

Sefia desenă cu degetul simbolul pe parapet.

— N-aș zice *norocoși.*

Reed tăcu, studiind marea cenușie ca oțelul.

— Ziceai că mergeți către Jahara, grăi el în cele din urmă.

— Într-acolo se îndrepta Secure. Am crezut că, odată ajunși în acel loc, o să regăsim simbolul.

Reed o țintui cu privirea. Ochi albaștri, sfredelitori.

— Ai fost vreodată în Jahara, puștoaico?

Ea clătină din cap.

— Nu, domnule. Mătușa Nin zicea că e prea periculos.

— Avea dreptate, spuse el privind valurile și bătând darabana pe piept. Mai bine ți-ai scoate chestia asta din minte. Secure mai e cum mai e, dar Serakeen nu-i omul cu care să-ți dorești să te întâlnești.

Vântul îi biciui părul, iar fata simți înțepături în obraji și pe gât în timp ce goneau pe apa înspumată.

— Trebuie s-o salvez pe Nin.

— Dac-o mai fi în viață.

— Da.

— Și pe urmă?

— Trebuie să-i opresc. Pentru totdeauna.

Și Sefia aruncă o privire peste umăr, către tambuchi; acolo, jos, se afla infirmeria.

— Altfel, nicio persoană la care țin nu va fi în siguranță.

Reed bătu darabana cu degetele.

— Și dacă dai greș?

Sefia se răsuci către ladă, scoțând așchii cu unghia și aruncându-le în mare.

— Am dat deja greș, zise ea.

Reed urmări cu degetele cercul de piele curată de la încheietura mâinii sale. În zona cotului avea tatuat un vârtej, urmat de un schelet mâncând din propriile oase și de o carapace de țestoasă pe care creșteau copaci; erau acolo reprezentările tuturor poveștilor din călătoria către Marginea de Apus a lumii, dar nimic despre marginea însăși.

— Uneori capeți ce-ți dorești, murmură el. Și uneori îți

dorești să nu se fi întâmplat asta.

— Poate.

În timp ce șuieră cuvântul, se înțepă într-o așchie. Sângele se strânse în picături în vârful degetului. Sefia supse lichidul roșu și-l scuipă în ocean.

— Dar trebuie să încerc.

Capitolul 27

Labirintul de lumini și umbre

Lumina lămpii se reflecta din hublouri, făcând ca pereții micii cabine să se strângă și mai mult în jurul ei. În labirintul de lumini și umbre, Tanin stătea aplecată deasupra biroului, netezind mecanic marginile hârtiei, până când degetele i se înroșiră și deveniră dureroase. Plânsese atât de mult în orele ce trecuseră, încât nu se credea în stare să mai verse o lacrimă.

Gura i se schimonosi, iar durerea îi săgetă chipul și ochii i se umplură de lacrimi.

Mai avea de scris o ultimă scrisoare.

Tanin își înmuie tocul în călimară, cu mișcări greoaie ca și cum membrele i-ar fi fost de piatră și oasele ar fi fost gata să i se transforme în pulbere la cea mai mică mișcare, în susul paginii scrise, cu litere tremurate,

Dragă Erastis,

Tanin își trecu degetele peste ochi, împroșcându-și bluza cu cerneală neagră. Înjură și înmuie din nou tocul. Scrise, iar cuvintele se încețoșară pe pagină:

Secunda a murit.

Se opri și ochii i se abătură către cele patru scrisori sigilate pe care le pregătise deja, câte una pentru fiecare Maestru, informându-i despre întâmplările de noaptea trecută și despre eșecul ei. Scrisese aceste cuvinte deja de cinci ori și încă nu era destul. Ele nu puteau spune cum se împuținase lumea, ca și cum, odată cu absența Asasinei,

luminile din toate orașele Kelannei s-ar fi stins, iar lucrurile care cu câteva clipe înainte fuseseră certe, reale, deveniseră acum vagi, gata parcă să dispară și ele.

Puse penița pe hârtie și continuă să scrie, rememorând furia pe care o simțise când locotenentul vasului o anunțase că Asasina lipsea… O căutase în grabă pe toate punțile, cu îngrijorare crescândă. O panică abisală luase locul frustrării când înțelesese că Asasina nu mai era la bord… Odgoanele scârțâiseră în timp ce echipajul o lăsa la apă în barca ei cu vâsle.

Noaptea fusese neagră, apoi cenușie când ceața învăluise barca, încolăcindu-se pe brațele lui Tanin în timp ce aceasta se opintea la vâsle. În palme îi apăruseră bășici.

Apoi auzise împușcătura, urmată imediat de o alta, ca un tunet în întuneric.

Înghețase.

Frigul nopții îi mușcase vârfurile degetelor de la mâini și picioare, furișându-se de-a lungul membrelor până în piept. Începuse să tremure.

Apoi auzise plescăitul.

Un trup, lovind suprafața apei.

Undeva, în ceață, se auzise un murmur indistinct de voci, sunete pline și jumătăți de cuvinte. În bărcuța ei, Tanin își încleștase mâinile pe stomac, legănându-se înainte și înapoi, cu lacrimile curgându-i pe obraji și pe lângă gura căscată, buzele ei spunând cuvinte fără glas.

„Nu, nu, nu, nu, nu…”

O uciseseră.

O uciseseră.

Și era vina ei, a lui Tanin.

Dacă i-ar fi permis Asasinei să acționeze mai din timp! Dacă n-ar fi fost atât de aspră cu ea! Dacă nu s-ar fi lăsat distrasă de fată!

Cineva ciocăni la ușă.

Tanin își ridică ochii înroșiți. Ce scrisese? Abia dacă își

înțelegea scrisul. Alungându-și lacrimile, trase capacul cilindric, sculptat, peste birou, ascunzând ustensilele de scris.

Își drese glasul.

— Intră!

Ușa se dădu de perete și locotenentul pătrunse în încăpere. Escalia era o femeie impunătoare, cu umeri lați și piept de bărbat, cu o ținută țanțoșă, care făcea ca orice cameră în care intra să pară mică.

Execută un salut scurt și corect către Tanin.

— Nava evericană nu mai e, să trăiți! A dispărut ușor în ceață, pe nesimțite.

Avea o voce puternică, oțelită de stihii, care nu-și pierduse sonoritatea.

Tanin încuviință din cap.

— Mulțumesc.

— Să organizăm o căutare?

Dinții de aur ai Escaliei scânteiară în lumina lămpii.

Tanin știuse că o confruntare între ea și Marina Albastră a lui Darion era inevitabilă, în condițiile în care Regatul de Piatră era în război cu Oxscini, iar nava ei se nimerise aici, descoperită, de parcă ar fi fost a unui pirat oarecare. Situația era destul de supărătoare. Nu avea vreme să se lupte cu Marina Albastră acum, când trebuia să urmărească *Curentul Credinței.*

— Nu, zise ea. Ne continuăm drumul către Jahara.

— Da, să trăiți!

Tanin o privi o clipă.

— Așa, pur și simplu?

Locotenentul o privi pieziș.

— Ce anume, doamnă?

— N-ai de gând să mă contrazici?

— Nu, să trăiți!

— Ei bine, asta-i o veste bună, spuse Tanin ostenită.

Escalia ridică din umeri.

— Eu urmez ordinele, nu pun întrebări.

— Dar tu n-ai păreri?

— Doamnă, io-s o femeie simplă. Las opiniile în seama minților mai strălucite.

Locotenentul șovăi, jucându-se cu una dintre brățările metalice pe care le purta pe brațe.

— Știu că tot ce faceți are un motiv. Lucrurile ies bine de fiecare dată.

Tanin își pipăi tăieturile pe care degetele ei le căpătaseră tot netezind hârtia.

— Așa să fie?

— Da, doamnă, eu așa cred. Chiar și atunci când se întâmplă o tragedie ca asta.

— Mulțumesc. Ești liberă!

Salutând-o din nou pe Tanin, Escalia se strecură afară din cabină, închizând ușa după ea.

Tanin privi ușa care era acoperită în întregime de o oglindă cu o ramă de argint închipuind pagini ca niște valuri învolburate, cu litere ce formau creste înspumate pe sub care clocoteau curenți și vârtejuri de cuvinte. Detaliile erau redate atât de măiestrit încât întreaga ramă părea făcută din metal lichid.

Crezuse dintotdeauna că nu existau coincidențe, că totul se petrecea cu un motiv anume. Care era motivul pentru care murise Asasina?

Ar fi putut recupera Cartea la cabana din munții Kambali. Asasina asta voise, dar Tanin o oprise. Din cauza fetei.

Deschizând din nou capacul biroului, Tanin privi scrisoarea, stăruind asupra cuvintelor:

Secunda a murit.

Dar acum se simțea amorțită. Scria cuvintele a cincea oară; până în acest moment fusese ca și cum s-ar fi tot

aruncat pe niște stânci, dar ele se tociseră, lăsând în urma lor o pustietate netedă și rece. Mohorâtă, împături scrisoarea cu mișcări precise, netezind îndoiturile.

Totul se învârtea în jurul fetei. Ea avea Cartea. Se pricepea la Iluminare. Reușise să elibereze un candidat și descoperiseră împreună că încercarea finală îi aștepta în Jahara.

Și era o ucigașă.

Cu ajutorul unui chibrit, Tanin încălzi un baton de ceară până când picături topite începură să cadă una câte una pe hârtie, formând o pată neagră ca de cerneală. Își trecu limba peste sigiliul negru, umezindu-l, și îl apăsă ferm peste ceară.

O cititoare *și* o ucigașă,

Ideea îi veni în timp ce ceara se răcea și se întărea sub apăsarea sigiliului.

Oare *de-asta* murise Asasina?

Ca să creeze un loc vacant în rândurile lor?

Sigiliul își imprimase forma în ceară și Tanin îi urmă conturul cu degetele-i îndurerate. Era un cerc în care se vedeau patru linii, formă pe care o cunoștea la fel de bine ca pe cea a propriului chip.

Se potrivea. Aproape perfect. Fata era puțin cam prea mare pentru a fi admisă, dar se puteau face excepții. În fond, deja nu mai avea pe nimeni pe lume. Fără familie. Fără vreo altă legătură.

Ar fi fost o Asasină excelentă.

Toate lucrurile din lumea asta urmau un drum perfect ca un cerc: anotimpurile, stelele, ciclurile vieții chiar. Era poetic.

Grijulie, Tanin adună cele cinci scrisori, aranjându-le în mâini, și se apropie de oglindă. Fața ei, de obicei netedă și palidă de parcă ar fi fost de cretă, era acum rozalie și umflată de plâns. Își examină imaginea cu dezgust.

Ea era Directoarea, șefa ordinului, cea de la care toți

Maeștrii și Ucenicii așteptau călăuzire și protecție, și Directoarea nu trebuia să dea semne de slăbiciune.

Edmon fusese slab. Și avuseseră de suferit cu toții din pricina slăbiciunii lui.

Își privi ochii cenușii și-și trecu după ureche o șuviță de păr negru, în timp ce recita cuvintele jurământului ei de parcă ar fi fost un descântec.

— „Înainte am trăit în întuneric, dar acum sunt purtătoarea flăcării”, șopti ea. „E datoria mea s-o port până când întunericul mă va lua din nou…”

Își îndreptă gulerul bluzei ivorii și își încheie nasturii vestonului, recăpătându-și calmul pe măsură ce rostea cuvintele:

— „Voi păzi Cartea spre a nu fi descoperită și greșit folosită; voi aduce siguranță și pace tuturor cetățenilor din Kelanna.”

Își trecu un deget pe sub ochi ca să-și șteargă ultimele lacrimi, suspină de câteva ori și-și înălță bărbia.

— „Nu mă voi teme de nicio încercare. Nu voi da înapoi de la niciun sacrificiu. Toate faptele mele vor fi fără cusur.”

Tanin își examină imaginea din oglindă.

— „Sunt umbra din deșert. Sunt farul de pe stâncă”, murmură ea. „Sunt roata care învârte bolta cerească.”

Cu fiecare propoziție, vocea îi era tot mai sigură, până ce în ea răsunară tăria oțelului și răceala gheții. Oricine ar fi auzit-o pe Tanin ar fi înțeles fără niciun dubiu că era la fel de dură și de greu de răzbit ca o armură și că nu avea să permită să fie întoarsă din drumul ei.

Harison salvează rândunica[23]

— Poveștile-s la fel ca oamenii: devin mai bune pe măsură ce îmbătrânesc, zise Meeks cu ochii căprui scânteind în lumina muribundă a apusului. Dar nu toate poveștile sunt ținute minte și nu toți oamenii îmbătrânesc. Trecuseră treizeci și două de zile de când părăsiserăm insula țestoasei și aerul nopții era încremenit ca moartea. Îmi amintesc că stelele străluceau altfel, ca niște fulgi de nea căzuți pe o masă neagră. Vedeai tot blestematul ăla de cer reflectându-se în apă și pe noi la fel, cu velele și luminile de veghe, ca și cum ne-am fi aflat în două locuri în același timp: la bordul *Curentului,* tăind marea și dedesubtul apei, cu josu-n sus, tânjind după aer. Mai întâi am simțit adierea și ne-am repezit să ridicăm pânzele, dar am fost prea înceți. Vântul s-a năpustit dinspre nord-est, făcând valurile să se reverse peste parapet și să izbească nava ca mâinile unor uriași ridicându-se din mare. Cerul s-a sfâșiat și printre marginile lui zdrențuite a început să se reverse o lumină orbitoare precum zorii. Și ce vuiet! Eram pe catarge, ca niște frunze în vânt. Nu aveam timp să privim prin gaura aceea din cer, cum făcuseră căpitanul Cat și echipajul ei de canibali, căci riscam să ni se sfâșie pânzele și să ni se frângă catargele. Apoi a răsunat un tunet și s-a făcut întuneric. Zgomotul ne-a asurzit, așa că ne-am continuat munca într-o tăcere absolută: nu puteam auzi vântul, nu-i puteam auzi pe căpitan, pe Jules sau pe Theo strigându-ne, nu mai auzeam nimic. Nava plonja dintr-un abis într-altul, cu pânzele umflate de vânt.

[23] Pânză aflată în partea cea mai de sus a catargului unei corăbii.

Velastraiul[24] s-a făcut zdrențe. Vela mare[25] s-a sfâșiat de la un capăt la altul. Goneam cu toții către bompres sau ne cocoțam pe arborele mare, iar vântul ne biciuia și urla, deși noi nu-l auzeam. Eram sigur că afurisitul de vas avea să se facă bucăți și-o să ajungem în valuri, hrană pentru pești. Apoi, rândunica arborelui mare s-a desfăcut din inele, fâlfâind și făcând catargul să se scuture ca un vrej de fasole. Căpitanul striga ordine. Îi vedeam gura căscată și ochii mari. Catargul principal avea să se frângă dacă vela nu era prinsă sau nu era tăiată cu totul. În tot haosul ăla, Harison a fost singurul care a înțeles ce trebuia să facă. Și-a luat avânt și a sărit, apucând pânza cu brațele lui lungi. În anumite momente, vântul sufla atât de tare că puțin a lipsit să nu-l zboare de pe catarg, dar el s-a ținut bine. Cu tot iureșul mării și tăcerea încremenită a nopții. A coborât vela de unul singur. A salvat catargul principal și corabia de unul singur. Datorită unor manevre îndrăznețe ca asta am supraviețuit până dimineață, când vânturile și-au domolit furia și apele s-au liniștit, în următoarele săptămâni am fost ocupați cu repararea pagubelor pe care le făcuse vântul ăla, dar doar mulțumită lui Harison am avut aceste săptămâni în care s-o facem. În noaptea aia băiatul și-a câștigat un loc în mijlocul nostru.

[24] Velă triunghiulară întinsă pe parâmele dintre arbori.
[25] Pânza principală de pe arborele mare.

Capitolul 28

Așa e scris

Totul era bine.

Soarele strălucea deasupra corabiei și norii erau ca niște vălătuci de bumbac. *Curentul Credinței* înainta cu o viteză uimitoare, alunecând pe apă ca pe mătase. În ritmul acesta, în zece zile aveau să ajungă în Jahara.

Pentru ajutorul pe care îl dăduseră în lupta cu femeia în negru și pentru că își spuseseră povestea cinstit, Sefia și Arcașul căpătaseră dreptul de a călători către Jahara, cu promisiunea că se vor achita de sarcini și cu condiția ca șperaclele și cartea Sefiei să fie păstrate într-un seif (fata avea nevoie de învoire specială pentru a citi, când nu era de cart), până la debarcarea lor, moment când toate aveau să-i fie restituite.

Până acum nu avusese timp să citească. Ea și Arcașul nu duceau lipsă de însărcinări – trebuiau să frece punțile, să curețe oalele, să taie anghinarea pentru Cooky, care țipa la ei dacă nu se mișcau suficient de repede – așa că erau atât de ocupați încât, ori de câte ori avea vreo clipă liberă, ea cădea epuizată în hamac și dormea până la următorul cart.

Dar după trei zile de muncă grea începuse să se obișnuiască cu viața pe mare, iar în acea zi avea să vadă din nou cartea. Așteptând pe dunetă, Sefia își pipăi bătăturile care începuseră să i se formeze în palme.

Deasupra, pe catarge, Horse și Arcașul țineau niște găletușe de lemn, ungând greementul cu catran. Mâinile li se mișcau de-a lungul odgoanelor și pensulele țepoase lăsau stropi. Din când în când un miros înțepător străbătea întreaga navă.

În ultimele câteva zile, la bordul *Curentului,* Arcașul păruse mai fericit și mai destins ca oricând. Zâmbetul îi era mai larg și râdea mai des, un râs fără voce, ca un gâjâit, care însă îi lumina ochii.

Ca și cum ar fi simțit că îl urmărește cu privirea, Arcașul se uită în jos. Silueta i se profila pe cerul albastru, senin, băiatul odihnindu-se degajat pe catarg, în echilibru perfect, de parcă ar fi fost o pisică. Deși de la această distanță ea nu-i putea deslușI ochii, îi simți privirea ațintită asupra ei, cercetătoare, întrebătoare, stăruindu-i pe ochi, pe buze, pe obraz.

Sefia roși și se uită în altă parte. Și continuă să zâmbească fără să știe de ce.

Zgomotul unor pași urcând scara o făcu să tresară. Ridicându-și privirea, îl zări pe secund traversând duneta cu brațele întinse, ținând cartea ca și cum ar fi fost un șarpe sau vreo altă vietate periculoasă. O lepădă în mâinile nerăbdătoare ale fetei, care râse.

Sefia strânse cartea la piept și adulmecă mirosul familiar, simțind atingerea muchiilor tari pe interiorul brațelor.

— De ce o ții așa? îl întrebă ea pe secund.

Acesta se scutură cum fac câinii și își încrucișă apoi mâinile la spate.

— Nu știu ce-i înăuntrul ei. Cu cât e mai departe de mine, cu atâta-s mai mici șansele să fiu înhățat de cine știe ce arătare care ar putea să se strecoare dinăuntrul ei.

— Înăuntru sunt numai cuvinte, zise ea.

— Ai văzut tot ce-i înăuntru?

Fata scutură din cap.

— Atunci cum poți să fii sigură?

Vorbise pe tonul calm al omului pragmatic.

Sefia îl cercetă cu privirea. Secundul era arătos, cu bărbia pătrată și gura lui mare, dar pielea de pe gât începuse să i se lase și ridurile sale erau ca niște șanțuri.

Studiindu-l – părul cărunt, șaua pronunțată a nasului –, zări cu coada ochiului lumea de aur și lumină învolburându-se…

— Ești cam curioasă de felul tău, nu?

Viziunea ei se stinse și Sefia se așează jos brusc.

— N-am vrut…

— Ba sigur c-ai vrut.

Sefia înghiți în sec.

— Îmi pare rău.

— Altădată să nu mai faci!

— Nu, domnule.

El oftă.

— Și eu văd lucruri. Tot ce se petrece la bordul corabiei ăsteia.

Ea încuviință, iar bărbatul continuă:

— Mi-am dat seama ce ți s-a întâmplat zilele trecute, în acea dimineață. Ai fost cât pe ce să te pierzi.

— Da, zise ea, aplecându-se înainte. Deși cred că Viziunea mea funcționează altfel. Nu pot vedea prezentul, ca tine, dar uneori pot întrezări ce s-a întâmplat înainte.

Chiar și după ce îl întâlnise pe Arcaș, în privința asta tot singură rămăsese, bâjbâind printre cuvinte, străduindu-se să controleze Viziunea, fără nimeni care s-o ajute să înțeleagă ce se petrecea, care era sensul acestor lucruri.

— Iar istoria e imensă, rosti ea cu glas stins.

— La început, când m-am alăturat echipajului, aveam rău de mare, dar nu din pricina tangajului[26], ci din cauza faptului că simțurile mele nu făceau față. Pot percepe tot ce se află la bordul *Curentului,* nu numai oamenii, ci și încărcătura. Chiar și șobolanii.

Secundul se strâmbă și continuă:

— Oamenii pur și simplu nu-s făcuți să îndure atât de mult.

---

[26] Mișcare oscilatorie de înclinare a unei nave efectuată în jurul unei axe transversale.

— Cum ai învățat să îți controlezi harul?

Bărbatul ridică din umeri.

— Așa cum o faci cu orice altceva. Exersând.

— Și asta privește doar corabia, nimic altceva?

Străfulgerarea unei dureri se văzu pe chipul secundului.

— Nu, nimic altceva.

Sefia îl privi curioasă.

— De ce?

— E vorba despre copaci, murmură el. Copacii îmi spun totul.

Rămaseră tăcuți, ascultând lemnul corabiei mișcându-se și gemând și vântul șuierând în pânze. Așezând cartea în siguranță într-un rotocol de frânghii, Sefia se ridică în picioare și-și șterse mâinile prăfuite pe pantaloni.

— Mă înveți și pe mine? îl întrebă ea.

El o privi cu ochii lui cenușii și Sefia avu senzația că secundul vedea ce se petrecea în interiorul ei. Ce vedea? Era oare atât de curajoasă sau de bună pe cât spera? Sau vedea o fată neroadă și nesăbuită din cauza căreia Nin fusese răpită? Și care îl ucisese pe Palo Kanta… Își îndreptă umerii și îi înfruntă privirea moartă, tulburătoare.

În cele din urmă, el încuviință.

— Bine, fato. Fii atentă și fă ce-ți zic.

Ea zâmbi. De obicei o enerva când oamenii i se adresau așa, dar felul în care secundul rostise cuvântul o făcuse să se gândească la Nin, care arareori o chema pe nume. De fiecare dată când Nin îi spunea „fato” era dovada că exista cineva căruia îi păsa de ea. Însemna că nu avea să fie abandonată.

— Ce-ar fi să începem cu cicatricea asta? zise secundul ciocănind cu degetul semnul pe care îl avea pe nas.

Ea încuviință.

— Nu încerca să cuprinzi tot. O să ți se facă rău și n-o să deslușești nimic dacă ajungi la podea, străduindu-te să nu mai dat mâncarea afară. Concentrează-te asupra cicatricei

mele. Ignoră restul.

Ea clipi și auriul umplu lumea. Fire strălucitoare se întrețesură în jurul trăsăturilor regulate ale secundului, înainte și-napoi ca niște curenți scânteietori. Văzu cum fusese copilăria lui înainte ca el să își piardă vederea: ținutul stâncos al Evericii, o bătrână râzând, izul înțepător al covorului de frunze. Și copaci, copaci șoptind, scârțâind, râzând și vorbind. Sunetele, imaginile și mirosurile se învolburară în jurul ei, contopindu-se într-o singură amintire însângerată.

— E ca și cum ai alege o persoană din mulțime, se auziră cuvintele secundului, croindu-și drum prin haos. O voce. Aceea pe care vrei s-o auzi. Lasă tot restul să devină zgomot de fond.

Semnul de pe nasul lui. Urzeala trecutului se răsuci în jurul ei din ce în ce mai iute pe măsură ce privea, dar una dintre ițe scânteia mai tare decât restul.

— Ai găsit-o? întrebă el.

Bunica lui știuse să comunice cu copacii. Locuise toată viața printre ei, în lumina lor verzui-aurie, înconjurată de aroma mentolată a scoarței lor. Iar când părinții lui muriseră într-un accident în mină, el venise să trăiască în dumbravă cu bunica, învățând cum să îngrijească lăstarii fragili ca să devină giganți cu frunze foșnitoare în formă de evantai.

Avea unsprezece ani când au apărut bărbații. Au venit cu fierăstraie și securi. Cu puști și cu căruțe. Au venit însoțiți de soldați în uniforme albastre cu epoleți argintii. Marina avea nevoie de corăbii, au anunțat ei și, surzi la vorbele și rugămințile bunicii, au doborât copacii. Loviturile securilor lor mușcând din trunchiuri… Secundul a văzut unul dintre cei mai bătrâni copaci din crâng prăbușindu-se cu vaier, agățându-se cu ramurile de vecinii săi de parcă ei ar fi putut să-l oprească din cădere.

Bunica lui i-a scuipat și i-a blestemat pe soldați. Unghiile

ei au lăsat urme adânci în carnea lor. Dar nu i-a putut opri. Au închis-o în propria ei casă și i-au dat foc. Trosnetul și șuieratul lemnului aprins… Mirosul de păr ars și de carne arsă…

Băiatul s-a repezit s-o salveze, dar soldații l-au prins înainte să poată intra. I-a lovit cu pumnii lui firavi. Unul dintre ei a ridicat pușca. Patul acesteia l-a izbit în față. Explozii îndărătul ochilor lui… Sânge… Fum…

Când s-a deșteptat era orb, iar copacii dispăruseră. Nu mai auzea șoapta frunzelor lor, nu mai simțea mirosul de medicament al scoarței. Nu percepea decât iz de cenușă și de pământ răscolit.

Cineva – un bărbat cu vocea de catifea – i-a potrivit bandajul care-i acoperea ochii și nasul.

— Nu trebuiau să te lase fără vedere, a zis el cu tristețe, dar oamenii sunt cruzi.

Băiatul a încuviințat. Simțea că-i arde fața tot străduindu-se să se oprească din plâns.

— Ai de ales, a rostit bărbatul. Vino cu mine și vei fi în siguranță. La Bibliotecă vei avea parte de un trai bun.

I-a povestit ce loc potrivit pentru un orb era Biblioteca: programul, mobila al cărei loc nu se schimba, clanțele și dulapurile din bucătărie cu decorațiuni în relief. I se oferise o casă și nu trebuia decât să aibă grijă de ea. Să șteargă praful de pe mese. Să se ocupe de grădină. O viață simplă, departe de cruzimea oamenilor…

— Sau poți să încerci să te descurci pe cont propriu, într-o lume care nu se va milostivi de un băiat orb, a încheiat bărbatul.

— Acum știi, spuse secundul.

Sefia clipi și luminile se învolburară și pieriră. Înghiți în sec prudentă, așteptând greața sau durerea de cap, dar acestea nu-și făcură apariția. Acum radia.

— Cine era bărbatul? Ai mers cu el? La Bibliotecă? Ce-i o Bibliotecă?

Era atât de nerăbdătoare să afle că întrebările i se revărsau pur și simplu de pe buze.

Secundul ridică din umeri.

— N-am aflat niciodată.

— L-ai refuzat? De ce?

El își plimbă mâinile pe suprafața netedă a copastiei.

— Nu mă înzdrăvenisem suficient ca să plec imediat cu el. Așa că m-a lăsat în grija unei familii dintr-o așezare apropiată, să mă întremez. Nu știu dacă s-a întors, pentru că, de îndată ce m-am făcut bine, am plecat.

— De ce?

— Murind, bunica probabil că îmi trecuse mie darul ei, căci auzeam copacii strigându-mă, mai întâi stins, apoi din ce în ce mai tare. Din cealaltă parte a regatului îi auzeam chemându-mă pe nume.

Bărbatul închise ochii și Sefia își dădu seama că el asculta corabia, lemnul din care aceasta era făcută.

— Și trebuia să merg la ei. Îi abandonasem o dată, nu puteam să-i pierd a doua oară.

Nu era același gen de magie ca Viziunea ei, dar ceva mai apropiat nu descoperise. Poate că secundul avea să o ajute s-o controleze, pentru ca data viitoare să fie suficient de pricepută și să smulgă răspunsurile de care avea nevoie.

Sefia își răsuci buclele pe degete privind cartea care stătea în culcușul ei de frânghii ca un ou din care avea să iasă un pui.

— Hai să trecem la treabă, zise ea.

Secundul o puse să exerseze cu orele, să se cufunde în Viziune și să iasă din ea, să studieze cabestanul, tunurile de la pupa și prora, inelul de chihlimbar de pe degetul mic al mâinii lui drepte. Avea nevoie de un reper. O ciobitură, o crăpătură, o zgârietură. Ceva asupra căruia să-și concentreze Viziunea ca să nu fie furată de curent. Când clopotul bătu ora patru, Sefia era epuizată, dar putea să se

folosească de Viziune atât de precis de parcă ar fi mânuit un cuțit de filetat pește. Dacă ar fi vrut, ar fi putut vedea istoria tunurilor de 30 de kilograme de la bord, a navei și poate chiar a cerului, a mării și a aerului care șuiera în jurul ei.

— Încă nu, fato, mârâi secundul. Nici pomeneală!

Ea râse.

— Pleacă de-aici! Du-te și mai bate și pe alții la cap! făcu bărbatul și o alungă cu un gest al mâinii, iar ea își luă cartea și coborî pe puntea principală.

Sefia se poticni pe ultima treaptă. Îi făcu semn cu mâna lui Jaunty. Cârmaciul era un tip slab, de vreo cincizeci de ani. Nu pleca aproape niciodată de pe punte. Era acolo indiferent de vreme, înfășurat în blănuri sau pelerine impermeabile, părăsindu-și postul numai pentru câteva ore pe noapte ca să doarmă într-o cămăruță de pe dunetă, la câțiva pași de cârmă. Niciodată nu răspunsese la salutul fetei altfel decât cu un mârâit. Niciunul dintre membrii echipajului nu prea căuta tovărășia lui Jaunty, dar el era cel mai bun cârmaci din toată Kelanna.

Ajunsă pe puntea principală, Sefia se așeză printre parâmele de rezervă și gălețile cu catran lăsate acolo de Horse și de Arcaș. Se lăsă pe spate, strângând la piept cartea încălzită de soare.

Arcașul era pe catargul principal și soarele strălucea în șuvițele lui aspre de păr, făcându-le să pară snopi aurii de grâu. Ea îl privi o clipă cum vopsea greementul în negru, trecând pensula peste odgoane cu mișcări iuți și sigure în timp ce pe brațe îi jucau umbre…

Mișcările lui erau atât de grațioase… Se întrebă cum de nu observase asta până acum.

Zâmbind, deschise cartea.

Semnele ei fuseseră adunate într-un singur loc, între pagini, poveștile pe care le marcaseră se pierduseră. Luă pana Arcașului, cu strălucirea ei iridescentă verde și

purpurie, și își mângâie obrazul cu ea înainte de a și-o prinde în păr.

Literele fremătau ispititor. Ce avea să citească? Ce aventură nemaipomenită avea să o întâmpine? Se aplecă asupra cărții și începu să citească.

Cufundându-se în lectură, lăsându-se purtată de cuvinte, la început tot ce văzu fu ceața deasă ca un val de zăpadă, înghițind sunetele vieții reale. Zgomotul vântului și al valurilor păreau să se stingă.

Se înfioră de încântare în vreme ce cuvintele începeau să compună imagini în acea ceață. Parii unui gard. Umbrele neclare ale unor butoaie și roabe. Își imagină iarba udă scuturându-se pe încălțările și pantalonii ei.

Lumina soarelui păru să pălească pe măsură ce citea, scufundându-se tot mai adânc în lumea tăcută din carte. O casă se ivi undeva, sus, și Sefia simți un fior pe șira spinării. La început nu era decât o umbră în ceață, dar, pe măsură ce fata se apropie, deslușì forma vagă a unui deal acoperit de iarbă, temelia de piatră și pereții albi. În partea din față și în cea din spate a casei câte un horn, tot de piatră, se ridica din acoperișul înclinat.

Sefia icni. Știa unde era, unde o dusese cartea. Și știa ce avea să găsească acolo. Știa ce urma să vadă și îngheță când ușa se dădu de perete, silind-o să se confrunte cu tăcerea fragilă dinăuntru.

O parte obscură din ea, pe care nu o putea controla, voia să vadă. Să-l vadă din nou, deși cel ce zăcea pe podeaua bucătăriei nu era el cu adevărat.

Continuă să citească. Nu se putea opri. Urmări casa fărâmițându-se și dispărând. O privi pe fata din carte cum intră tremurând, cu pantofii uzi lăsând noroi și fire de iarbă pe covoare. O văzu străbătând salonul și sufrageria, în vreme ce covoarele se deșirau, masa se făcea țăndări, iar tablourile de pe pereți deveneau pulbere.

Ajunse în bucătărie și totul era așa cum își amintea:

dulapurile vopsite în alb cu colțurile lovite, blatul în pătrățele, fundul de tocat plin de adânciturile căpătate de-a lungul timpului. Până și firimiturile de pe podea erau aceleași, de la tarta cu ouă și legume pe care o mâncaseră cu o seară înainte.

Sefia era acolo.

În text și în amintire, văzând totul a doua oară, văzând totul de la capăt. Voia să-și ferească privirea și simțea totodată nevoia disperată de a continua să citească, nevoia de a-l vedea din nou. Dar știa că era el fără să fie silită să se uite de aproape. Nu se putea uita de aproape. Îl recunoscu după papucii din blană de oaie, după croiala pantalonilor, după haina prea mare și cam roasă. Știa fără să fie nevoită să-i vadă chipul, pentru că nu i-l mai putea vedea. Nu mai avea…

Sefia apucă una dintre gălețile cu catran aflate lângă ea, pe punte. Abia vedea. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Ridică pensula.

— …chip.

Trecu pensula peste pagină, acoperind cuvintele.

Ucigașii tatălui ei nu se mulțumiseră doar să-i ia viața. Fiecare cuvânt.

Îl distruseseră.

Fiecare imagine.

Îi smulseseră unghiile, rotulele, lobii urechilor, ochii și limba.

Fiecare amintire.

Sub pensula ei, propozițiile se înnegriră, devenind ilizibile. Mirosul de fum o copleși. Împinse găleata de lângă ea, iar gudronul, negru și lipicios, se revărsă pe punte. Dădu drumul pensulei. Picături de gudron îi pătară hainele, brațele și palmele, bărbia.

Oare se auzeau pași? Iar ea se retrăgea prin sufragerie, către cămin și scara secretă?

Cineva o apucă. O prinseseră! Dar nu așa se

întâmplaseră lucrurile. Se zvârcoli în strânsoare. Nu ajunsese în tunel la timp. Aveau s-o ia de acolo. Aveau s-o omoare. Îl omorâseră pe tatăl ei și acum aveau s-o omoare și pe ea. Țipă.

— Sef, ce s-a întâmplat?

O voce puternică asemănătoare unei lovituri pe nicovală. Brațele zdravene și mâini ca niște ciocane apucând-o.

— Ce-ai pățit?

Altcineva îngenunche în fața ei și o prinse de mâini. Două degete încrucișate. Puternice ca niște odgoane. Clipi. Chipul Arcașului îi dansă pe dinaintea ochilor. Arcașul. Da, Arcașul. Era cu Arcașul, iar Horse stătea în spatele ei, întrebând-o ce pățise. Era pe navă. Bătea vântul. În ziua *aceea* nu fusese niciun fir de vânt. Încet, cu blândețe, Arcașul îi îndepărtă o șuviță de pe frunte, petrecându-i-o peste tâmplă și după ureche. Arcașul. Se agăță de brațele lui.

— Sunt în carte, șopti ea.

Își coborî privirile către pagina masacrată cu semnele ei negre, oribile, iar cuvintele se năpustiră asupra ei, cu ochi pustii, cu fălci căscate. Fusese prinsă. O absorbeau înapoi în carte, jos în beznă, în spațiul rece și întunecat delimitat de pereții dormitorului ei din beci, unde se ghemui plângând pe podeaua rece de lut.

Tatăl ei murise. Era mort. Dus pentru totdeauna.

Capitolul 29

În noaptea asta un sărut, mâine – întreaga viață

Lon se furișă pe coridoare, cu picioarele goale și înghețate pe marmura rece ca zăpada. Strânse din dinți înfrigurat, străduindu-se să traverseze cu cât mai puțin zgomot arcadele ornamentate cu mozaic. Nu avea să deprindă niciodată felul nefiresc de a se furișa al Secundei; își auzea răsuflarea precipitată și zgomotul tălpilor pe coridoarele boltite.

De pe pereți, ochii pictați ai foștilor Directori păreau să-l urmărească; fețele lor erau severe și buzele – încremenite. Expresiile lor erau atât de realiste, încât Lon se gândea uneori că se vor desprinde din ramele tablourilor la ceas de noapte, cu mâinile întinse să apuce, cu hainele fluturând în urmă, în bătaia unor adieri nevăzute.

În Bibliotecă, lungile mese curbate erau goale, iar lămpile de citit – stinse. Rafturile cu manuscrisele lor ordonate moțăiau în umbră, în vreme ce lumina palidă a lunii se strecura prin vitralii, scăldând statuile de bronz ale Bibliotecarilor din vechime ce vegheau galeriile.

Lon ezită în prag, dar nu se vedea nicio mișcare. Avea cel puțin două ore înainte ca Maestrul Bibliotecar să se trezească din somnul lui agitat și să se ivească pășind ușor printre rafturi, ca să verifice un citat, o notă de subsol, o observație mâzgălită pe marginea unei pagini. Lon se strecură în Bibliotecă aținându-se pe lângă pereți, cum îl învățase Secunda, și prefăcându-se că era și el capabil să se confunde cu petele de lumină și întuneric de pe podeaua de marmură.

Trecu pe lângă tezaur, plimbându-și degetele peste

gratiile în formă de raze, peste găurile de cheie ca niște roze ale vântului și își lipi urechea de ușă de parcă ar fi putut auzi foșnet de pagini înăuntru. Dar, ca de obicei, nu era nimic, așa că își continuă drumul printre rafturi. Lon ciocăni cu degetul cotorul fiecărei cărți și scoase una dintr-un raft, luând-o cu el. Mirosul de piele, hârtie și clei îl învălui, făcându-l să zâmbească. Un singur miros din lume îi plăcea mai mult decât mirosul cărților.

Ca întotdeauna, Secunda ajunsese înaintea lui; un vag iz metalic stăruia în aer. Lăsase întredeschise ușile către seră, suficient cât să-i permită lui să se strecoare înăuntru pe furiș. Intră în grădină și trase adânc aer în piept.

Afară, fulgi de zăpadă cădeau din cerul întunecat, oprindu-se pe pereții de sticlă unde se topeau pe loc, dar aerul din seră era cald și umed și locul mirosea a pământ. Lon înaintă în tăcere către centrul acelei poieni artificiale și privi în jur. Primule albe se cuibăreau la poalele copacilor și ciclame cu frunze verzi și argintii erau presărate printre garduri vii și aflorimente[27], ca niște stranii cupe cu zăpadă.

— Ai întârziat.

Vocea familiară a Secundei se strecură din întuneric.

Lon îi zâmbi strâmb. Fata se mișca fără niciun zgomot, așa că Lon nu era niciodată sigur unde o să apară, de parcă ar fi fost un pește ieșind la suprafața unui iaz întunecat. De fiecare dată când era în preajma ei avea senzația că se află în prezența unei creaturi rare care avea să dispară dacă el ar fi clipit.

— Nu mult.

Lon îi întinse cartea.

Secunda purta o pijama verde-închis și pletele negre îi curgeau pe umeri, contopindu-se cu liniile spatelui ei. Era desculță și manșetele pantalonilor i se ridicară dezgolindu-

[27] Afloriment, loc unde apar la suprafața pământului rocile sau mineralele datorită eroziunii sau descoperirii lor artificiale.

i gleznele în timp ce se așeză în iarbă, cu cartea în poală. Își plimbă degetele pe marginile copertei și-și ridică ochii spre el.

— Ce este?

Lon se trânti alături de ea și zise:

— Un manual despre Transformarea apei în gheață. Cred că o să-ți placă. În iarna când au avut loc Războaiele Nordice, generalul Varissa a rămas fără muniție. Așa că a început să facă lănci de gheață cu care să atace navele inamice. Nu ești Soldat, dar m-am gândit că poți să aplici același principiu la scară mai mică.

Secunda zâmbi spunând:

— Și e imposibil de depistat.

— Da.

Ea scoase un set de arme în formă de stea din cutele hainelor. Erau făcute dintr-un metal misterios, lipsit de luciu, creat special pentru asasini. Le ridică și îi zâmbi.

— Încă te plictisesc jongleriile?

Lon avea aproape șaptesprezece ani și, la trei ani de la admiterea sa, ajunsese în cele din urmă la cel de-al doilea nivel al Iluminării: Manipularea, un tip mai complicat de magie, care implica dirijarea curenților strălucitori din Lumea Iluminată astfel încât să mute obiecte dintr-un loc într-altul.

Trecuseră patru săptămâni de repetiții lente și chinuitoare în sala de antrenament, iar Erastis încă nu-i permitea să manipuleze două sau mai multe obiecte deodată. Așa că începuse să se întâlnească pe ascuns cu Secunda. Ea avea nouăsprezece ani și era plecată din ce în ce mai des din Bibliotecă, așa că lecțiile lor erau rare. Însă simțea că sub îndrumarea ei, progresul era, în sfârșit, pe măsura ambiției sale.

Dar la vederea stelelor metalice se strâmbă. Mai făcuseră exerciții de jonglerie împreună, dar folosiseră întotdeauna săculeți mari cât palma, umpluți cu boabe de

fasole, pe care îi putea prinde dacă dădea greș. În seara asta nici nu se punea problema de așa ceva. El nu suporta nici măcar tăieturile provocate de hârtie și se înfiora imaginându-și cum ar fi fost dacă vreuna dintre stelele acelea l-ar fi crestat.

— Stai acolo, zise ea arătându-i un spațiu, acoperit doar cu iarbă. Poți să începi cu una și o să ți le arunc și pe celelalte dacă văd că ești pregătit.

Lon trase aer adânc în piept și se îndreptă spre locul pe care i-l indicase ea, lăsând simțul care-i înfățișa Lumea Iluminată să se trezească în el. Apoi clipi și în întreaga seră prinseră a străluci fire aurii de lumină, învolburate și schimbătoare, mișcându-se cu lentoarea cu care se înalță copacii, cu încetineala cu care cresc florile.

— Gata…

O stea șuieră, avântându-se din întuneric spre el. Abia dacă o văzu venind. Descoperi în ultima clipă firul auriu al traiectoriei ei și-și învârti mâinile prin aer. Steaua țâșni în sus rotindu-se și se pierdu în beznă.

— Nu așa de sus, rosti cu asprime Secunda.

Arma se îndreptase spre tavanul de sticlă. Înainte să-l lovească, Lon ridică o mână și o chemă înapoi. Preț de o secundă, steaua rămase suspendată în aer, apoi coborî către el. Băiatul o făcu să urce și să coboare, împingând și trăgând cu mâinile curenții aurii de parcă ar fi fost niște fire lichide. Sus și jos, iar și iar, în timp ce Secunda se apleca asupra Comentariului pe care i-l adusese el, cu părul atârnându-i de o parte și de alta a cărții, cu degetele mișcându-se și îndoindu-se în aer, repetând tehnicile descrise în pagini.

Exact când mișcările lui deveniseră automate, ea aruncă o nouă stea. Lon se feri instinctiv, dar aceasta îi zgârie umărul.

— Bine că nu am țintit spre tine, zise Secunda fără să-și ridice privirea.

Lon nu avu vreme să răspundă. Steaua se apropia de peretele de sticlă. În timp ce se străduia să o mențină pe cealaltă învârtindu-se prin aer, găsi traiectoria scânteietoare a celei de-a doua stele, aducând obiectul înapoi. Durerea din umăr fusese iute și tăioasă, dar rana continuă să-l usture mult după ce căpătă controlul asupra ambelor stele. Încercă să le țină laolaltă, schimbând unghiul Vederii și mișcându-și mâinile în sus și în jos, în sus și în jos, mereu în același fel.

În cele din urmă, cu ajutorul Secundei, făcu toate cele cinci stele să se învârtă în cerc deasupra lui, ca niște forme stranii și întunecate, ca niște lilieci în zbor. Apoi Secunda le chemă una câte una, scoțându-le de pe acea orbită, făcându-le să revină în mâinile ei care le așteptau. El nu înțelegea cum reușea să le prindă fără să se taie. Probabil că era un talent de-al Asasinilor.

Gâfâind transpirat din pricina efortului, Lon se prăbuși alături de ea pe iarbă. Cu coada ochiului o văzu închizând cartea și dându-și părul pe spate.

— Erastis nu crede că-s pregătit, dar uite de ce-s în stare! se lăudă el.

Secunda ridică din sprâncene a neîncredere.

— Cu ajutorul meu.

— Desigur.

El îi zâmbi și flutură absent din mână către Biblioteca întunecată.

— Când voi fi Maestru Bibliotecar n-o să-mi petrec atât de mult timp zăvorât aici. Ca să faci niște schimbări reale trebuie să ieși în lumea de afară. Am citit despre foști Bibliotecari care au călătorit prin toată Kelanna, rezolvând disputele de la hotare. Alții și-au dedicat cariera studiului naturii, făcând descoperiri științifice. Știai că așa am căpătat electricitatea? Nu din Carte. *Din universul din jur!*

— Te-ai gândit că poate asta e contribuția lui Erastis la cauză, anume faptul că rămâne în Bibliotecă și studiază

Cartea?

— Sigur că m-am gândit. Dar nu-i de-ajuns. Nu pentru mine.

Lon privi dincolo de tavan.

— Când voi fi Bibliotecar, o să înfăptuiesc lucruri măreațe. Lucruri care celorlalți le vor părea imposibile.

Râsul Secundei se învolbură în jurul lui ca fulgii de cenușă.

— Înțeleg acum. Tu vei fi responsabil de noua pace despre care Edmon vorbește tot timpul.

— Da. De ce nu?

— Pentru că ești neglijent.

Arătă cu degetul mâneca lui ruptă și coaja subțire a rănii de dedesubt.

— O să devin mai bun, chicoti el. Erastis nu pleacă nicăieri. Am tot timpul.

Secunda își vârî părul după urechi, dezvăluind forma lor perfectă.

— Îți place cartea? o întrebă el.

Ea încuviință din cap.

— Uite!

Lon se săltă în capul oaselor și Secunda își ridică degetele. Picături de apă se înălțară din iarba de lângă ea, scânteind ca perlele în timp ce ea le transforma în alice de gheață. Le făcu să se învârtă în aer preț de o clipă, apoi își repezi mâna înainte ca și cum ar fi aruncat niște zaruri. Alicele țâșniră și dispărură în întunericul serei.

— Bine și…? zise el.

Secunda își înclină capul către el, apoi puse cartea jos. Se ridică în picioare cu o mișcare grațioasă, traversă peticul de iarbă și reveni cu o singură ciclamă pe care o ținea între degetul mare și arătător. Se așeză și i-o întinse lui Lon, care începu să râdă pe înfundate.

Fiecare dintre petalele strânse, delicate ca hârtia, fusese străpunsă de câte un mic proiectil de gheață, ce lăsase în

urmă găuri prin care lumina clipea intermitent ca un licurici.

— Ești fantastică, zise el.

Zâmbetul ei pieri imediat și fata se uită în altă parte. Lon îi vedea doar ceafa și linia umerilor. Prietenia lor funcționa atâta timp cât lucrau, cât ea îl învăța tot felul de lucruri, iar el îi găsea Fragmente pe care să le studieze. Dar dacă încerca s-o întrebe cine era, ce simțea, cum îi mergea, Secunda se închidea în sine. Nu era vina ei. Era Asasina Ucenică, cunoscută doar cu acest nume: Secunda. Nu avea dreptul la o identitate, opinii sau sentimente.

— Îmi pare rău, spuse el, știind că nu trebuia s-o facă; ei nu-i plăceau scuzele pentru că acestea doar înrăutățeau situația.

Secunda rămase neclintită. Părea una cu întunericul serei.

„Așa cum trebuie”, își zise Lon. Meseria ei era să ucidă și apoi să dispară de parcă n-ar fi existat. Să existe – să aibă o familie sau prieteni, să-și făurească acel soi de legături care dădeau sens vieții – era un privilegiu rezervat altora, nu ei. Erastis îi spusese că asta se cerea de la Asasini dacă voiau să devină maeștri în meșteșugul lor. Ca să fii ucigașul perfect, trebuia, practic, să nu exiști.

— Lon? zise ea.

Numele lui plutind din întuneric.

— Da.

— Vreau să mă citești.

— Ce?!

Ea se întoarse. Colțul sprâncenei și curba obrazului, strălucirea umedă a ochiului, vârful nasului…

— Citește-mă!

El păli numai gândindu-se la una ca asta. Nu trebuia să-i citești pe ceilalți. Învățase lucrul acesta de îndată ce deprinsese Vederea. Să citești pe cineva era mai mult decât o grosolănie. Înseamnă să dai buzna în sufletul

omului, să pătrunzi mai adânc decât orice ac, decât orice suliță. Le puteai face una ca asta dușmanilor, dar niciodată alor tăi.

— Dar…

— Vreau să vezi.

Lon înghiți în sec. Ideea îl dezgusta și îl atrăgea deopotrivă. S-o citească *pe Secunda,* care îl fascina, îl încânta, îl provoca? S-o vadă cum era *cu adevărat*?

Încercă să se concentreze asupra feței ei, asupra părului care i se revărsa pe umeri, asupra mișcărilor de o precizie milimetrică, dar viziunea lui părea să nu poată răzbate, așa cum picăturile de apă nu trec prin penele gâștei. Era acesta un secret al Asasinilor? Care-i făcea impenetrabili până și în fața Vederii?

Privirea îi poposi pe mâna ei. Era acoperită de cicatrice. De mici tăieturi. De umflături. Crestături și înțepături trandafirii. Trecutul lor le făcea să strălucească. Clipi și brusc o văzu antrenându-se, mișcându-se ca o dansatoare pe podeaua lustruită, de lemn. Crăpăturile de la încheieturile degetelor ei și sângele roșu țâșnind din trupul ei.

Îi văzu copilăria. Mama ei o sălta în brațe râzând, în timp ce degetele ei alergau ca niște păianjeni pe burtica fetiței. Hohotele de râs umpleau bucătăria în care se aflau o masă de lemn și oale de fontă. Tatăl ei stătea lângă mașina de gătit și zâmbea, ținând o paletă deasupra unei tigăi ce sfârâia.

Obișnuia să-și urmărească părinții îngrijind pacienți în încăperea din față a locuinței lor. Accidente miniere… Victime cu arsuri… Cearșafuri pătate și sticle transparente… Uneori, mirosul de dezinfectant și sânge stăruia zile în șir.

Când observaseră că munca lor nu o speria, părinții ei se arătaseră încântați.

— Nu-i de mirare! spuseseră ei.

Faptul că nu i se făcea frică dacă vedea puțin sânge era un semn. Avea să fie doctor, la fel ca mami și tati!

Curenții de lumină își schimbară cursul și Lon văzu ceremonia ei de inițiere. Jurământul. Numele ei, furat, ca și cum un vânt urlând dinspre nord i-ar fi risipit silabele în pustietate.

Îi văzu victimele, una după alta, prăbușindu-se ca niște saci plini cu bolovani. Lumina le părăsea.

O văzu la optsprezece ani, cu mâna încleștată pe mânerul sabiei ei recent făurite, în timp ce urca treptele de piatră ale unei cabane. Pătrunse în încăperea din față și amintirea locului o copleși. Erau acolo aceeași masă de operații, aceleași seringi de sticlă.

Casa părinților ei.

Ea își scoase sabia din teacă și lama scânteie. Oțelul fu scăldat în sânge.

Mai întâi tatăl…

Apoi veni rândul mamei ei, care, chiar și în clipa morții, își ținu fiica înlăcrimată în brațe, murmurând încet în părul ei:

— Mareah. Mareah. Micuța mea Mareah.

Lon clipi și Lumea Iluminată dispăru. Secunda îl privea. Chipul ei era palid ca luna.

Își ucisese părinții.

Acesta fusese cel dintâi lucru pe care îl săvârșise cu sabia ei băutoare de sânge?

Era ceea ce o silise maestrul ei să facă?

Ca să-și abandoneze orice legătură de sânge și de neam… Ca să se asigure de loialitatea ei și s-o testeze… Era o cruzime de neconceput. Și totuși cineva se gândise la asta. Cei din ordinul lor se gândiseră la asta.

Își ridică mâna. Îi cuprinse fața în ea, mângâindu-i bărbia cu degetul mare.

— Mareah, șopti el.

La auzul numelui, ochii ei se umplură de lacrimi. Îi

zâmbi: un surâs strâmb, îndurerat. Ea avea un nume.

Și deodată Lon se pomeni că o ține în brațe. Își lipi gura de a ei, întâi cu timiditate, apoi, când ea dădu să se retragă, mai ferm, ca și cum apăsarea buzelor lui ar fi putut-o face să dea uitării preț de o clipă suferința, groaza, regretul. Șuvițe din părul fetei se încâlciră printre degetele lui Lon. Buzele ei erau moi, mai moi decât își imaginase. Când băiatul clipi zări explozii de scântei ca o îngemănare de foc și aur. Străfulgerări ale vieților lor împletite. Sărutări furate. Răsuflări fierbinți. *Viitorul.* Aveau să săvârșească lucruri măreațe împreună. Lucruri magice la care nu mai visase nimeni.

Apoi, el abandonă Vederea și nu mai simți decât mișcarea buzelor ei și nu mai prinse decât mireasma vântului și izul metalic al pielii ei, iar când deschise ochii văzu doar umbra pometilor, genele ei curbate și tavanul de sticlă bătut de ninsoare.

Capitolul 30

Cartea tuturor lucrurilor

Când se trezi, Sefia era într-un pat. Trecuse atâta timp de când nu mai dormise altundeva decât pe pământ, în copaci sau legănându-se în hamac în pântecul navei… Rămase așa preț de un minut încercând să-și imprime în memorie fermitatea saltelei și micile înțepături ale pernei cu fulgi. Dacă ținea ochii închiși, aproape că se putea preface că avea iarăși nouă ani și era cuibărită în patul ei, cu crocodilul de pluș alături.

Lacrimi i se prelinseră pe obraji.

Tatăl ei.

Deschise ochii, mijindu-i în lumina ce se strecura prin hublou. În jurul ei, pereții erau acoperiți cu sticle cu medicamente, borcane cu alifii și vele pe jumătate drese. Snopi de ierburi uscate atârnau din tavan, umplând aerul cu aromă de spilcuță[28] și portocal sălbatic.

— Ia te uită cine s-a trezit!

La auzul vocii lui Reed, Sefia se ridică în capul oaselor. Își simțea trupul amorțit și înfrigurat, ca și cum ar fi dormit în zăpadă. Se șterse la ochi cu dosul palmelor.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui.

Ședea pe un scăunel la picioarele patului îngust, cu brațul tatuat sprijinit pe genunchi. Îi întinse o cană de metal.

— Doctorița a zis să bei asta când te trezești.

Sefia duse cana la buze. Lichidul era înțepător, cu un vag gust de portocală, dar de îndată ce înghiți din el parcă

[28] Sau iarba-fetei; plantă medicinală.

nu se mai simți așa de devastată, atât de rece pe dinăuntru.

Căpitanul se rezemă de perete, desenând pe rotunjimea genunchiului cu mișcări șerpuitoare ale degetului două cercuri care se atingeau.

— Băiatul tău e de cart, dar la al optulea clopot o să coboare. Puștiu' abia s-a dat dus de lângă tine.

Sefia înclină cana în mâinile ei amorțite.

— Cât timp am rămas inconștientă?

— Jumătate de zi. Nuș' ce-ai văzut, da' te-a zguduit bine.

Ea se uită în altă parte și atunci observă cartea pe o poliță. Cineva o închisese; toate erele istoriei stăteau acum strânse sub două încuietori aurite. Era o minune că nava nu se scufunda sub greutatea ei, luându-i pe toți în adâncuri.

— M-am văzut pe mine, în ziua în care a fost omorât tata, murmură ea.

Căpitanul Reed se aplecă spre ea, iar ochii lui albaștri ardeau.

— Ești în carte?

Sefia încuviință.

— Toți suntem în carte. Probabil de-asta și-o doresc ei atât de tare, oamenii care au făcut asta. Cred că în carte se găsește tot ce s-a întâmplat sau se va întâmpla vreodată. Toată istoria. Toată cunoașterea. Tot.

Sprâncenele lui Reed dispărură sub borul pălăriei.

— Parcă ziceai că sunt doar povești.

— Așa am crezut, spuse Sefia și sorbi din nou din cană. Dar acum cred că-i vorba despre o cronică. O cronică a tot ce-am făcut și a tot ce urmează să facem.

— Eu?

— Tu. Eu. Toată lumea.

— Sunt în carte, făcu Reed și clipi de câteva ori, după care își trecu mâna peste față, repetând: Sunt în carte. Poți să-mi arăți unde?

Sefia se întinse, lăsă cana și trase cartea până când aceasta îi căzu în brațe, familiară la atingere și totodată complet străină. Dacă și-ar fi folosit Viziunea în acel moment știa ce ar fi văzut: un ghem de lumină atât de dens, încât ar fi fost ca și cum ai fi privit soarele, toți curenții incandescenți ai istoriei întrepătrunzându-se.

Clipa aceasta se afla și ea în carte. Șovăi o clipă, de teamă că, deschizând-o, se va descoperi acolo – chiar acolo – privindu-se cum citea cartea. Se imagină pe sine reflectată la infinit, de parcă se afla între două oglinzi, pe un coridor fără sfârșit:

Citind despre ea în carte.

Citind cum citea despre ea în carte.

Citind cum citea cum citea despre ea…

Poate că era cineva care citea despre ea chiar în acel moment și, ridicându-și ochii, poate că avea să-l vadă privind-o, urmărindu-i fiecare mișcare. Poate că altcineva citea despre cititor.

Se înfioră.

Dar când desfăcu închizătorile nu se petrecu nimic ciudat. Frunzări paginile, căutând numele lui Reed în paragrafele prăfuite sau citind o frază ici-colo, dar poveștile dispăruseră.

— Îmi pare rău. E prea mare. Aș putea să-mi petrec o viață căutându-te în ea fără să te găsesc.

Căpitanul oftă și se îndreptă de spate.

— Era prea frumos ca să fie adevărat, asta-i părerea mea.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Dacă aș fi fost în carte – permanent, cum ar veni, dacă în ea ar exista un loc unde să-mi găsesc odihna, unde să exist chiar și după moartea mea, poate… n-ar mai trebui să fac ce fac…

— Ce anume, domnule?

— Totul, ridică el din umeri. Goana asta după comoară

în care m-a atras Dimarion. După Tezaurul Regelui.

Erau grămezi de aur atât de înalte, încât le urcai cum urci munții, lăsându-te apoi să aluneci la vale acompaniat de clinchete și străfulgerări de lumină.

— Deci de-aia mergeți în Jahara, zise ea.

El zâmbi cu tristețe.

— Mi s-a promis că va fi o poveste de neuitat.

Sefia închise cartea. De pe copertă, clipi spre ea ca un ochi bolnav de cataractă.

— Află la ce folosește cartea, murmură ea. Salveaz-o pe Nin.

Șovăi, cu degetele pe coama cercului:

— Am avut încă de la început răspunsurile pe care le căutam.

— Sef…

— Dacă știi s-o folosești, poți afla ce va face cineva înainte ca persoana în cauză să se fi gândit măcar la asta. Ai putea să afli unde-s comorile, ai putea ști secretele regilor. Ți-ai putea găsi dușmanii și ai ști cum să-i ucizi.

Își ridică privirea, iar ochii ei negri străluceau din pricina disperării.

— Toate sunt undeva înăuntru. Dacă-i găsesc, o să știu cine sunt. O să știu unde vor fi și atunci o să pot…

— Sefia!

— Ce-i?

— Tu singură ai zis că ți-ai putea petrece o viață căutând.

Sefia se văzu aplecată deasupra cărții, devenind tot mai neputincioasă și mai mioapă pe măsură ce anii se adunau și luminile vieții ei păleau. Își înfipse degetele în pagini de parcă asta le-ar fi putut provoca durere.

— După vârtej… spuse căpitanul privind îngândurat cartea fără să facă însă gestul de a o lua. După ce am aflat cum aveam să mor, aș fi putut să nu mai navighez, făcu el, continuând să traseze pe genunchi cele două cercuri care

se atingeau. Știam că se va întâmpla pe mare. Aș fi putut trăi veșnic dacă aș fi rămas pe uscat.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Să fac jurământ de credință în fața unor lorzi și doamne simandicoase? Să-mi câștig existența muncind piatra și lemnul? Prefer să putrezesc.

Căpitanul Reed o privi în ochi:

— Ai de ales, Sef. Ori îți iei în stăpânire viitorul, ori îl lași să te stăpânească.

Deasupra lor, clopotul navei porni să bată. O dată, de două ori… de opt ori. Sunetele reverberară în pieptul ei înghețat.

Apoi Arcașul se ivi în ușă, cu tâmplele lucindu-i de sudoare, cu părul și hainele umede, și Sefia zâmbi, de data asta din tot sufletul. El părea să radieze căldură.

Și nu păru să observe când Sefia îi dădu cartea lui Reed, cu încuietorile aurite scânteind, implorând parcă să fie deschise.

Sefia fu cât pe ce să o ia înapoi.

Dar căpitanul o desprinse cu blândețe dintre degetele ei și, în timp ce se îndepărta pe culoar, ea simți atracția cărții slăbind din ce în ce, până ce aproape că nu o mai percepu.

Arcașul îngenunche alături de Sefia, dezmierdându-i cu vârfurile degetelor linia obrazului.

Fiecare locșor unde o atingea părea să radieze căldură și în acoperământul de gheață al inimii ei se iviră fisuri. Fata îi prinse mâna într-a ei și o lipi de obraz, simțindu-i atingerea.

— L-am văzut pe tata, șopti ea.

Băiatul din mare

Cântecul preferat al lui Harison

E mult de-atunci; într-o noapte de vară
Când băiatul din mare-a ieșit –
Părul alb îi era și pielea albastră –
De mine pe loc s-a îndrăgostit.
Era sălbatic și sincer și știut-am pe dată:
De mine, da, s-a-ndrăgostit.

Ani buni împreună am tot colindat
Pe marea cea fără sfârșit
Și-n fiece zi alături mi-a stat
Căci de mine era-ndrăgostit
Îi spuneam că-i o toană și că o să-i treacă
Deși el era-ndrăgostit.

Apoi valuri reci de pe punte l-au smuls
Și-n mare a fost azvârlit.
Pielea i s-a făcut apă și părul – pești
Și m-a-ntrebat dacă l-am iubit.
Prea târziu i-am strigat, prin vânt, peste valuri:
— De cum te-am văzut te-am iubit.
De cum te-am văzut te-am iubit.

Capitolul 31

Războiul Roșu

În acea seară, târziu, pe când Sefia ar fi trebuit să se odihnească, Meeks, Horse și doi membri din echipajul de la tribord se înghesuiră în infirmerie ca să joace *Corabia nebunilor,* aducând cu ei monede, cupe cu zaruri și o masă de joc pe care Meeks și Theo de-abia o strecurară în cabina strâmtă.

Theo avea pistrui, purta ochelari, iar părul de culoarea scorțișoarei îi stătea zbârlit. Era un soi de biolog amator și de curând luase în grija sa papagalul roșu al lui Harison, o pasăre micuță cu vârfurile aripilor albastre, care acum stătea cel mai adesea pe umărul stăpânului. Uneori îi cânta cu vocea lui frumoasă de bariton și pasărea îi răspundea fluierând. În vreme ce el se lupta cu masa, pasărea cea roșie se clătina ușor pe umărul lui și își tot deschidea aripile ca să-și mențină echilibrul, cârâind supărată.

Arcașul se strecură pe patul îngust alături de Sefia, genunchiul său atingându-l pe al ei. Ridicându-și mâna, mângâie cu un deget pana verde pe care fata și-o prinsese în păr și Sefia văzu un zâmbet strălucitor pe chipul lui. Era ca lumina unui opaiț ce se împotrivește beznei.

— Ia de-aici, Sef! Fă-te utilă!

Meeks îi trânti dinainte un pătrat de pânză de sac și Theo puse pe masă o pensulă și un borcănaș cu vopsea neagră.

— Hei! exclamă ea râzând. Ziceați că veniți aici să jucați cărți!

Meeks zâmbi larg, dezvelindu-și dintele ciobit.

— Da, da. Sigur c-am venit să jucăm. *Pe de altă parte,* am auzit că i-ai zis căpitanului în după-amiaza asta că noi suntem cu toții în carte și așa mai departe.

— Mda?

— Și ne întrebam dacă n-ai vrea să ne scrii numele.

Marmeladă se strecură în spațiul de la căpătâiul patului și-și vârî după urechi părul blond-roșcat. Era fata-mus de pe corabie, un fel de Harison al echipajului de la tribord. Nu era cu mult mai mare ca Arcașul. Zâmbi plină de speranță, făcând gropițe în obraji.

— Sigur că da, zise Sefia.

— Grozav! exclamă Meeks bătând din palme. Începe cu Harison!

Ea încuviință din cap. În ultimele zile auzise multe despre Harison și acum în sfârșit putea face și ea ceva în amintirea lui, un lucru mai durabil decât cuvintele și poveștile lor.

Prea mare ca să mai încapă și el în infirmerie, Horse trase un scaun și se propti în cadrul ușii, cu trupul lui musculos lipit de pereți. Îi făcu Sefiei cu ochiul în timp ce aceasta scotea capacul borcanului cu vopsea și înmuia pensula.

Ea scria, iar ceilalți se aplecară urmărind-o cum desena literele, fiecare dintre ele o îmbinare ezitantă de drepte și curbe. Când termină, Sefia îi arătă bucata de pânză Marmeladei, care stătea la stânga ei, apoi i-o trecu Arcașului, aflat pe partea opusă. După o clipă, acesta i-o întinse lui Theo, care i-o dădu lui Meeks; acesta o privi îndelung înainte să i-o înmâneze lui Horse.

Tâmplarul ținu pânza între degetele lui groase și pătate de catran, murmurând:

— Mult ne va lipsi acest om!

Ceilalți încuviințară.

„Mult ne va lipsi acest om!”

— Acum pe-al meu! strigă Meeks.

Arcașul îi făcu cu ochiul Sefiei. Aceasta simți că-i ard obrajii.

Dându-și ochii peste cap, Marmeladă scoase un mănunchi de fâșii de pânză dintr-un buzunar al jachetei ei peticite și largi și le trânti pe masă.

Sefia se aplecă deasupra lor și trecu la treabă, în timp ce ceilalți puseră la bătaie monede de diverse mărimi, mai mult sau mai puțin murdare. Erau loy din Deliene, casperi și angi din Everica, cineva adusese chiar și un squint din Roku. Detaliile acestuia trădau influențele colonizatorilor oxscinieni asupra micului regat: moneda aducea cu un kispe de aramă, cu excepția faptului că avea în mijloc o gaură pătrată. Scotocind în buzunar, Arcașul adăugă și el câteva monede.

— De unde le ai pe-astea? îl întrebă Sefia.

— Le-a câștigat noaptea trecută. De la mine! exclamă Theo tulburând liniștea păsării de pe umăr. I-am împrumutat câteva ca să aibă cu ce începe, dar, frate, mare greșeală am făcut! E aproape la fel de bun ca Marmeladă!

Arcașul zâmbi larg.

Se apucară amândoi să scuture cupele și să arunce zarurile de lemn din ele. *Corabia nebunilor* este un joc simplu, practicat la bordul tuturor corăbiilor din Kelanna. Jucătorii au la dispoziție cinci zaruri și trei runde ca să adune puncte, pariind înaintea fiecărei runde.

Mai întâi, jucătorii încercară să obțină un șase, un cinci și un patru, așa, în ordine descrescătoare. Fiecare număr reprezenta ceva: șasele, o corabie, cinciul, un căpitan și patrul, un echipaj. Nu există echipaj fără ca, mai înainte, să fie un căpitan, nici căpitan fără corabie. Asta era logica jocului. Arcașul puse deoparte două zaruri – un șase și un cinci – și le azvârli pe celelalte pe masă.

Sefia privi perișorii fini de pe brațele lui strălucind în lumina lămpii. Toate firicelele erau îndreptate în aceeași

direcție; pentru o clipă, ea își dori din tot sufletul să-și poată plimba degetele pe brațele lui, căutând forma mușchilor ascunși sub piele.

Mâna Sefiei alunecă și la sfârșitul numelui lui Meeks apăru o pată mare. Roșind, mototoli bucata de pânză și întinse mâna după alta.

Horse se aplecă peste masă.

— Cum te simți, Sef? După ce ți s-a întâmplat azi…

Ea ridică din umeri, iar ei făcură pariurile și azvârliră din nou zarurile. După ce obțineai o navă, un căpitan și un echipaj, trebuia să capeți și marfă: trei pentru o ladă, doi pentru un butoiaș și unu pentru un sac. Pentru cea mai mare încărcătură se acordau puncte. Două lăzi, adică șase puncte, erau maximul la care puteai spera. Șmecheria era să știi când să te oprești și să păstrezi ce aveai, pentru că exista întotdeauna șansa să sfârșești cu mâna goală. Arcașul alese un zar cu patru puncte, lăsându-le pe celelalte să cadă în cupă și punând ca mizã o monedă de aramă.

— Cred că-s bine, zise Sefia.

Meeks clătină din cap.

— Cred că trebuie să fie tare ciudat să-ți vezi trecutul.

— Da…

Termină „s”-ul din coada numelui cu o înfloritură și puse pânza deoparte.

— Ți-ai văzut vreodată viitorul în carte?

— Ce? Nu.

Aruncară pentru a treia oară zarurile. Horse se strâmbă când văzu ce obținuse și lăsă toate zarurile să cadă la loc în cupă. Theo înjură și făcu la fel. Pasărea cârâi. Marmeladă alinie un șase, un cinci, un patru, un trei și un unu, aruncă o privire către zarul Arcașului și râse cu poftă, adunând banii din centrul mesei și aranjându-i în turnulețe în fața ei.

— Dar căpitanul a spus că în carte se află istoria tuturor

lucrurilor, rosti Meeks scărpinându-se în cap.

— Da, dar eu n-am văzut-o pe toată.

— Deci, dintre toți oamenii pe care i-am întâlnit, căpitanul este în continuare singurul care-și cunoaște viitorul, zise Meeks, clătinând din cap neîncrezător; apoi, i se adresă Arcașului: Sigur, cu excepția ta.

Surprins, Arcașul atinse inelul de piele palidă ce-i înconjura gâtul.

— Da. Știi tu, băiatul cu cicatricea.

Theo și Marmeladă se uitară stingheriți de la Meeks la Arcaș și îndărăt.

— Știm povestea, zise Sefia prudentă. Serakeen îl vrea ca să-i conducă nu știu ce mare armată sau ceva de soiul ăsta.

Cu un aer nedumerit, Meeks se îndreptă nițel și-și înclină capul:

— Și cu restul cum rămâne?

— Las-o baltă, Meeks, îl preveni Horse.

— La ce te referi? întrebă Sefia.

Ajutorul secundului se încruntă.

— Sef, povestea e mai lungă.

Theo își potrivi stingherit ochelarii și adăugă:

— Da, dar e numai o poveste. N-are rost să v-o spunem dacă n-ați auzit-o.

— Așa-i, mârâi Horse.

Pasărea începu să-și miște capul în sus și-n jos.

Sefia îl privi pe Arcaș, care încuviință din cap.

— Ba nu. Vrem s-o auzim.

Meeks oftă din tot sufletul și-și dădu codițele la o parte din ochi.

— Se spune că va conduce o mare armată și că va învinge mulți dușmani. Va fi cel mai mare comandant militar pe care l-a cunoscut lumea și va cuceri toate cele Cinci Insule în urma sângerosului conflict pe care lumea îl va ști drept Războiul Roșu.

Vocea îi scăzu în intensitate pe măsură ce vorbea, așa că ultima frază fu aproape o șoaptă:

— Va fi tânăr când va înfăptui toate acestea, dar…

Chipul Arcașului căpătă o paloare bolnăvicioasă. Ei doi știau partea cu armata, dar nu și restul. *Războiul Roșu.* Să fi fost vorba despre o agravare a conflictului dintre Oxscini și Everica? Sau despre o cu totul altă grozăvie? Habar n-avuseseră de treaba asta. Băiatul se strânse ghem, pipăindu-și cicatricea.

— Dar ce? întrebă Sefia.

Era tristețe în ochii întunecați ai ajutorului secundului.

— Dar va muri la puțin timp după această campanie. Și singur.

În cabină se lăsă tăcerea.

— Îmi pare rău, Arcașule!

Meeks întinse mâna peste masă, copleșit de regret, dar Sefia i-o îndepărtă împingând-o violent. Vopseaua împroșcă suprafața de joc.

— Nu cred una ca asta și nici voi n-ar trebui! se răsti ea. Nu *despre el e vorba*! Să nu mai spui niciodată una ca asta!

Dacă Meeks n-ar fi fost deja cu spatele lipit de masa de operații, ar fi dat îndărăt. Neavând cum, se mulțumi să clatine din cap cu un aer trist.

— Îmi pare rău, repetă el.

Sefia trânti pensula în cutia cu vopsea și-și încrucișă arătătorul și mijlociul.

— Am vorbit serios când am zis că nu va trebui să mai lupți vreodată, rosti ea către Arcaș.

El îi mângâie dosul degetelor încuviințând din cap.

Fata îi cuprinse mâna într-a ei și i-o strânse, apoi se răsuci din nou către Meeks:

— Și, oricum, de unde ai auzit tu una ca asta?

Ajutorul secundului se trăgea de codițe cu un aer stânjenit.

— Eu adun povești.

Horse se aplecă spre Arcaș, înclinând masa și făcând zarurile și monedele să alunece. Ceilalți se repeziră să le oprească.

— Nu ești tu, da? zise el cu o voce joasă, adâncă și convingătoare. Nu ești tu.

— Sef, eu *nu vreau* să fie Arcașul. Dar aș minți dac-aș zice că nu-mi doresc să fiu parte din povestea aia, zise Meeks fără s-o privească, studiind bucata de pânză cu numele lui. Suntem pentru atât de puțină vreme în lumea asta, știi? Timp pe care blestemata de prostie omenească îl scurtează și mai mult. Încăierările din taverne, rivalitățile dintre proscriși, războaiele care seceră mii de vieți. Existența noastră e atât de neînsemnată, încât cei mai mulți dintre noi reprezintă ceva doar pentru o mână de persoane: pentru căpitan, cei din echipaj și, poate, pentru alți câțiva indivizi. Dar să fii parte dintr-o poveste? Dintr-o poveste care le-ar întrece pe toate celelalte în măreție și însemnătate? Nu mi-ar prelungi trecerea prin această lume, dar dacă aș participa la un astfel de lucru poate că viața mea n-ar mai fi atât de neînsemnată. Poate că, înainte ca timpul meu să se sfârșească, faptele mele ar conta. Poate că eu însumi as conta.

Sefia ar fi vrut să rămână supărată pe el, dar în cuvintele bărbatului era atâta tristețe și disperare – aceeași tristețe pe care o văzuse în ochii căpitanului Reed când acesta îi ceruse să-i arate unde anume în carte se afla numele lui, aceeași disperare pe care o simțise la înmormântarea lui Harison când îi încredințaseră trupul mării însoțit de cântece de jale, încât furia ei se evaporă. Luă din nou pensula și-l privi pe Meeks, aflat de cealaltă parte a mesei.

Acesta îi zâmbi cu tristețe.

— Dar Serakeen nu e pomenit în profeție? îl întrebă Sefia.

Meeks clătină din cap.

— Numai băiatul.

— Dar dacă el îl stăpânește pe băiat, victoria în război a lui va fi.

Theo scoase un sunet a dezgust, ca un mârâit.

— Odinioară, piraţii aveau şi ei principii. Puteai pretinde dreptul de a lua nave şi prăzi. Dar oceanul le aparţinea tuturor.

— Însă Serakeen vrea mai mult decât oceanul, spuse Sefia. Altfel de ce ar răpi atâţia băieţi? Nu vrea să stăpânească numai mările, ci şi regatele.

Spre surprinderea ei, ceilalţi izbucniră în râs.

— Nimeni n-ar accepta una ca asta, zise Marmeladă. Nici vorbă de aşa ceva.

Theo încuviinţă atât de energic, încât micul papagal îşi desfăcu aripile şi se mută câţiva paşi mai încolo pe braţul lui.

— Oxscini şi Everica ar da uitării toate neînţelegerile şi l-ar pune cu botul pe labe, rosti şi Theo.

Pasărea trecu de pe braţul lui pe masă şi de acolo pe mâna Arcaşului. Acesta încremeni surprins.

— Dar toţi băieţii ăia… începu Sefia.

— Numărul lor nu se compară cu oştile celorlalte regate, îi răspunse Theo.

— Da, adăugă Meeks, şi dacă tu crezi că un om cum e căpitanul sau orice alt proscris care se respectă se va înclina, aşa, *dinaintea oricui,* nu ştii pe ce lume te afli.

— Arcaşule, n-ai de ce să-ţi faci griji, interveni Theo aranjându-şi ochelarii. Marmeladă a zis-o bine, nimeni n-ar accepta una ca asta. Războiul Roşu e un mit.

Horse încuviinţă din cap, spunând:

— Ai auzit, Meeks? *E un mit.*

Ajutorul secundului îşi ridică mâinile:

— Te-nţeleg, Horsey. Dar Serakeen crede că-i adevărat. N-o să se oprească doar aşa, fiindcă îi spune lui cineva că

aleargă după minciuni.

Marmeladă scutură nerăbdătoare paharul cu zarurile.

— Mai jucăm sau ce facem?

În timp ce ei aruncau zarurile, Sefia se uită spre Arcaș, iar privirea ei o întâlni pe-a băiatului. Un mușchi al obrazului lui zvâcni.

— Nu, murmură ea. Dar cineva trebuie să-l oprească.

Capitolul 32

Pirații

Smocuri de păr de culoarea paiului se înfoiau în jurul urechilor lui Jaunty, ivindu-se de sub borul pălăriei ca niște mănunchiuri de iarbă uscată. Acesta își scărpină obrazul, trecându-și unghiile peste bărbia țepoasă. Figura lui ridată și bătută de vânt era întunecată în soarele după-amiezii.

Alături de el se vedea silueta înaltă și deșirată a căpitanului, cu ochii albaștri ca marea ascunși de soare sub borul pălăriei. Cute adânci se arcuiau la colțurile buzelor lui generoase, dovezi că era un om hâtru; acum însă el studia marea fără urmă de zâmbet.

Legănându-se ușor din pricina tangajului blând al navei, Arcașul îi privea pe amândoi. Jaunty nu vorbise cine știe ce cu el pe parcursul carturilor de patru ceasuri; alăturându-li-se, căpitanul nu se dovedise nici el prea vorbăreț, dar pentru Arcaș asta nu era o problemă. Nu-l deranja tăcerea.

Cercetă puntea, așa cum făcea o dată la câteva minute, și o zări pe Sefia la marginea dunetei, aplecată peste cartea pe care o ținea în poală. Părul ei negru și lung era prins în coadă, dar vântul îi tot arunca șuvițe peste obraz, i le băga în ochi. Ea le dădea la o parte cu degetele, dar era atât de captivată de ceea ce citea încât, peste puțin timp, mâna ei cobora iar pe pagini, iar părul îi fâlfâia din nou în vânt. Arcașul zâmbi.

Jaunty răsuci cârma trei carturi către babord, petrecându-și mâinile una peste alta. Peste un minut, briza se înteți, întinzând velele, făcând pânza lor să scoată pocnete puternice. Împinsă de vânt, corabia începu să înainteze din ce în ce mai repede.

Bătrânul cârmaci îi făcu cu ochiul Arcașului.

— A trecut o săptămână de când am avut de-a face cu asasina aia și tot n-am dat de corabia cu care a venit, zise deodată căpitanul cu o voce aspră ce sună ca hârșâitul șmirghelului. Nu ți se pare ciudat?

Arcașul încuviință. Până acum ar fi trebuit să se fi întâmplat ceva. Cei care o trimiseseră la bordul *Curentului* fuseseră destul de disperați pentru a face asta, așa că nu ar fi trebuit să renunțe prea ușor la planurile lor.

— Asta te cam pune pe gânduri, nu? zise căpitanul Reed. Crezi că voi i-ați speriat?

Arcașul ridică din umeri.

Jaunty râse. Dar până și râsul lui era morocănos, aducând mai degrabă a lătrat.

Căpitanul chicoti.

— Nu fi modest, puștiule! Horse mi-a povestit că ai aruncat cuțitul printre două trepte drept în brațul femeii.

Arcașul își pipăi nesigur marginile cicatricei, mângâindu-și pielea aspră și neregulată.

— Am auzit că pe Meeks iar l-a luat gura pe dinainte și ți-a spus despre Războiul Roșu.

El încuviință.

Căpitanul Reed țâțâi.

— Știai ceva până să-ți zică el?

Arcașul clătină din cap. Amintirile sale începeau în noaptea în care Sefia deschisese lada. Își amintea lumina căzând pe fundul lăzii, mușcătura frigului și vocea fetei:

— Vino cu mine. Te rog, vino cu mine.

Înainte de momentul acesta existau numai… străfulgerări. Diferite feluri de durere. Țipete. Beznă. Oricum va fi fost viața lui de dinainte ca ea să-l salveze, nu merita să și-o reamintească.

— Crezi că e vorba despre tine? îl întrebă căpitanul.

Arcașul își masă brațul, numărând arsurile de pe el. Cincisprezece. Apoi, îi ucisese pe bărbații aceia în pădure

și încă doi pe chei. Dar tare îi era că ucisese mai mulți de-atât. Prea se pricepea la asta. Deși nu-i plăcea; o făcuse numai fiindcă fusese silit.

— Te-am văzut cum te lupți pe Cheiul Mistrețului Negru. Puteai să-i fi ucis pe toți.

Jaunty mormăi aprobator, dar Arcașul clătină din cap. N-ar fi fost suficient de iute ca s-o salveze pe Sefia, ca să-l împiedice pe Secure s-o ucidă. De aceea dăduse drumul cuțitului.

Își vârî mâna în buzunar și apucă bucata de cuarț pe care i-o dăduse fata. Cu gesturi lente, controlate, începu să-și plimbe degetul mare peste fațete, luându-le la rând, răsucind de fiecare dată cristalul.

Căpitanul Reed îl privi gânditor.

— Mi-am construit întreaga viață în jurul poveștilor care se spun despre mine. Știi ce am aflat?

Arcașul clătină din cap.

— Ești ceea ce faci. Dacă nu faci decât să omori, atunci ești un ucigaș.

Arcașul încuviință din cap și arătă spre propriul gât.

Căpitanul pufni.

— Te-am văzut făcând mai mult de-atât, băiete. L-ai salvat pe Horse. Ți-ai apărat prietena. Un ucigaș ar fi lăsat-o să moară acolo, pe chei, ca să se poată răzbuna pe dușmanii lui. Tu n-ai făcut-o.

Arcașul se întoarse către dunetă, unde stătea Sefia. Aceasta aproape că nu se mișcase – mâna ei se deplasase ușor pe pagină și noi șuvițe de păr scăpaseră; fruntea-i era încruntată, ca de obicei, iar buzele și le ținea țuguiate, gest pe care el îl știa atât de bine: colțurile strânse, mijlocul gurii rotunjindu-se. Arcașul își retrase încet mâna, lăsând piatra liniștitoare să-i cadă pe fundul buzunarului.

— Am fugit de acasă la șaisprezece ani, rosti căpitanul și privi apa încruntat, iar ridurile de pe frunte și de sub ochi deveniră mai pronunțate. Cred că ai aflat asta din poveștile

despre mine.

Arcașul încuviință. Jaunty își mută mâinile pe cârmă, înălțându-și arătătorul ca să vadă cum bătea vântul.

— Eram tânăr și prost, continuă căpitanul Reed. Nu aveam pe cineva ca Sefia care să aibă grijă de mine și am fost capturat imediat ce am plecat din Deliene. Partea asta nu apare în legende.

Oftă.

— Nu știu cine au fost cei care m-au prins, pentru că nu m-au ținut multă vreme, dar mi-au făcut niște lucruri… niște chestii crude, urâte… Nici până în ziua de azi nu înțeleg de ce. Cumva, faptul că nu înțeleg parcă le face și mai rele.

Se scărpină pe piept, făcând cămașa de bumbac să foșnească ușor.

— Nu știu nici de ce mi-au dat drumul. Dar când au făcut-o, mi-am promis că mai bine mor decât să-mi pierd libertatea. De-aia am devenit pirat.

Arcașul își atinse fruntea cu degetele, acesta fiind felul lui de a pune o întrebare.

Căpitanul râse: un hohot aspru, tăios.

— Niciun stăpân altul decât vântul, nicio lege alta decât cea a mării.

Jaunty dădu aprobator din cap.

Văzând că Arcașul se încruntă nedumerit, căpitanul Reed își scoase pălăria și-și trecu mâna prin păr.

— Vreau să spun că suntem liberi. Alegem ce vrem să facem și cine vrem să fim. Uneori trebuie să te lupți din răsputeri pentru dreptul de a decide singur, dar merită.

Jaunty își arcui buzele într-un zâmbet strâmb, dezvelind niște dinți pătați și spuse:

— Dar nu trebuie să fii pirat ca să faci asta.

Arcașul îl privi pe căpitanul Reed, care încuviință și-și îndesă pălăria la loc pe cap, curmând astfel conversația. Și el, și cârmaciul reîncepură să scruteze apa.

Dar Arcașul nu terminase. De când Sefia îl eliberase din acea ladă, fusese pe jumătate om, reînvățând lucruri simple, cum ar fi să mănânce sau să se îmbrace singur, și pe jumătate animal, ucigând fără ezitare și fără remușcări. Simțea înăuntrul lui creatura înnebunită și împuțită din ladă, tânjind după sânge. Trăsăturile ei ascunse se insinuau sub expresia feței lui, dar poate că lucrurile puteau fi schimbate. Putea alege să fie un om întreg: Arcașul, vânătorul, protectorul, cel care taie anghinarea și joacă zaruri, musul, posesorul unui cuarț, prietenul. Conștientizarea acestui lucru îl făcu să fiarbă înăbușit pe dinăuntru, apoi din ce în ce mai tare, până simți că e gata-gata să dea pe-afară.

Poate că avea de ales.

O găsi pe Sefia fix în locul unde o văzuse ultima dată. Stătea aplecată peste carte, cu umerii ei goi și delicați arși de soare. Se apropie de ea din câțiva pași rapizi și se așeză alături, zâmbindu-i larg.

Fata își ridică privirea și vântul îi vârî o șuviță de păr în ochi, iar ea o suflă și o trase în jos.

— Bună, zise Sefia.

Zâmbetul ei îi făcu inima să bată mai iute. Arcașul se aplecă spre Sefia, îndrăznind să-i mângâie fruntea cu vârfurile degetelor, temându-se că fata avea să se tragă înapoi. Dar n-o făcu și el îi împinse șuvița până când aceasta ajunse la loc după ureche.

Ea îi zâmbi.

— Mulțumesc.

Arcașul voia s-o sărute; nu-și amintea să-și mai fi dorit vreodată ceva atât de mult. Să fie lângă ea, gura lui peste gura ei. Să-i simtă forma buzelor și a dinților. Era ca și cum până în acel moment nu-și dorise nimic cu adevărat, iar dorința ardea acum înăuntrul lui ca o flacără, revărsând în jur o lumină strălucitoare ca raza unui far.

Dar nu îndrăzni.

Își trecu brațele peste balustradă și făcu semnul pentru carte.

Și Sefia începu să-i citească și vântul îi purtă departe vocea clară și sonoră. Iar asta era de-ajuns. Nu conta ce povestea cartea sau ce spuneau legendele. Ce conta era că el și Sefia erau acolo, legănându-și leneș picioarele dincolo de marginea dunetei, scăldați în soarele puternic al după-amiezii. Conta că erau împreună… Și că el era fericit.

Și că mai aveau două ore până să le vină rândul să facă de cart.

Capitolul 33

Jahara

Jahara era un stat insular mai degrabă neutru, condus de un consiliu compus din reprezentanți ai fiecăruia dintre cele Cinci Regate, deși datorită apropierii de coasta sudică a ținutului Deliene, votul consilierului de acolo era de două ori mai important decât al celorlalți. Despărțită de Regatul Nordic prin îngusta strâmtoare Callidian, poziția Jaharei în Marea Centrală o făcea să fie portul ideal pentru comerț. Toate soiurile de oameni, de la tâlhari și proscriși la ambasadori regali, erau bine-veniți în oraș, cu angajamentul ca nicio persoană aflată în Jahara să nu poată fi acuzată sau închisă pentru infracțiuni comise în altă parte. Din respect pentru neutralitatea orașului, până și civilii oxscinieni sau evericani urmau acest principiu. Totuși, în ultima vreme, numărul de înjunghieri, împușcări și incendieri crescuse atât de mult, încât Marina Roșie și cea Albastră nu mai erau primite în Jahara.

Curentul Credinței sosi în port la apus, când soarele ca un glob de sticlă incandescentă se scufunda în apele negre. Lampagiii erau deja la datorie și pe dealuri scânteiau sute de flăcări pâlpâinde. Cheiurile lungi, mărginite de lămpi, înaintau în apă, întretăindu-se și alcătuind un hățiș complicat de nave și schele, așa că, în lumina amurgului, întreg orașul părea un labirint scânteietor, pulsând de viață.

Când pasarela atinse cheiul, câțiva oameni ovaționară, își numărau banii și-și adunau lucrurile, plănuind să-și petreacă noaptea pe uscat.

Sefia privea docul simțindu-se măruntă. Erau încă la

mare depărtare de țărm, despărțiți de uscat de o puzderie de nave venite din toate colțurile Kelannei. Slupuri și cutere, bricuri și corăbii cu trei catarge, cu pavilioane din mătase roșie, albastră și verde.

— Am crescut în Deliene, murmură Sefia. În Shinjai.

Deliene era împărțit în patru provincii: Corabelli, în sud, Ken împreună cu Alissar, printre care trecea coama Zidului Călărețului, Shinjai, regiunea muntoasă care furniza cea mai mare parte a cherestelei din Deliene, și Gorman, în nordul îndepărtat, un ținut al insulelor stâncoase și al apelor reci ca gheața.

Arcașul o privi surprins.

Ea ridică din umeri.

— Dar casa mea nu mai e acolo.

În timp ce se pregăteau să debarce, echipajul *Curentului Credinței* se apropie să-și ia rămas-bun. Sefia și Arcașul fură îmbrățișați, li se strânseră mâinile și primiră insistente invitații de a reveni la bordul *Curentului* după ce misiunea lor avea să se sfârșească. Unii dintre marinari le făcură chiar daruri.

Cooky și Aly îi încărcară cu provizii care le făceau ranițele să dea pe dinafară: păstramă, fructe uscate cu pulpă elastică și pesmeți marinărești care să le ajungă săptămâni în șir.

— E o rețetă specială, le zise Cooky. Au gust mai bun și țin mai mult decât orice soi de chiflă de pe uscat.

Meeks le oferi bani.

Jaunty dădu scurt din cap, iar acesta fu cel mai călduros rămas-bun pe care-l oferise vreodată cuiva.

— Unde-i Arcașul? se auzi Horse făcându-și loc printre Jules și Theo, care se dădură la o parte amuzați. Vino-ncoa, băiete!

Arcașul înaintă nesigur. Deși nu era scund, pe lângă tâmplarul cel uriaș părea un pitic.

— Băiatu’ mi-a salvat viața, proclamă Horse.

În timp ce vorbea, își întinse mâinile cu palmele în sus și degetele răsfirate, semnul Arcașului pentru „ajutor”.

— Îi sunt dator și într-o bună zi o să îl răsplătesc, continuă el, bătându-l pe Arcaș pe spate. Pân-atunci, am altceva pentru tine.

Theo, Meeks și Marmeladă zâmbeau și-și dădeau coate, șușotind între ei. Își trecură de la unul la altul un pistol și o sabie într-o teacă uzată de lemn. Horse le luă cu un aer solemn și rămase o clipă cu capul plecat, apoi spuse:

— Au fost ale lui Harison. Nu cred că s-ar supăra dac-ar ști că ți le dau.

Arcașul scoase pistolul din teacă și îl cântări în mâini. Era un revolver cu mâner din lemn de nuc, simplu, dar de nădejde.

— Îl avea de la babacul lui, adăugă Meeks.

Arcașul încuviință și vârî grijuliu arma în toc, apoi trase sabia din teacă. Era simplă, la fel ca pistolul, dar foarte bine ascuțită și îngrijită. O făcu să lucească preț de câteva clipe în lumina de pe doc înainte s-o bage la loc în teacă. Băiatul acceptă armele cu un aer ceremonios și-i făcu o mică plecăciune lui Horse, care-l plesni din nou cu palma pe spate.

Își luaseră rămas-bun de la cei mai mulți dintre membrii echipajului; în acel moment, secundul înaintă și îi oferi Sefiei o baghetă subțire de lemn, dreaptă și netedă.

— Nu oferim oricui asemenea daruri.

Marinarii murmurară aprobator.

Fata luă bagheta și-și plimbă degetele de-a lungul ei. Obiectul mirosea vag a mentă și a doctorii.

— Ce este?

— O baghetă făcută din același lemn din care a fost construit *Curentul.* Ca să ne chemi dacă ai nevoie de ajutor. Vom veni într-un suflet, indiferent ce s-ar întâmpla.

Secundul le spuse că de baghetă îl lega aceeași magie ca de corabie și că, dacă Sefia și Arcașul îi vorbeau, el era

capabil să-i audă la fel de limpede ca și cum ar fi fost lângă ei.

— Dar să n-o folosiți dacă n-aveți necazuri. Suntem pirați, nu dădace.

Sefia încuviință și strecură bagheta la centură ca pe o sabie.

— Vă mulțumesc, domnule!

El o bătu pe umăr.

— Ești un copil bun.

Ea clipi ca să-și alunge lacrimile. Cu excepția Arcașului, cei din echipajul *Curentului* fuseseră singurii prieteni pe care-i avusese vreodată. Nu se așteptase s-o doară inima la gândul că nu-i va mai vedea zi de zi. Își mută privirea de la unul la altul încercând să-și găsească cuvintele, dar reuși doar să schițeze un zâmbet mut.

Arcașul se înclină protocolar, iar ceilalți dădură din cap aprobator.

Apoi, căpitanul Reed se ivi pe punte purtând o haină lungă, ținându-și pălăria trasă pe ochi. Într-o mână avea un pachețel de piele pe care îl tot arunca în aer. În cealaltă ducea cartea.

Când se apropie, Sefia îi simți intensitatea căutăturii.

— Noroc la vânătoarea de comori, căpitane, spuse ea. Sunt sigură că o să aud curând povești despre tine și Tezaurul Regelui.

Ochii lui albaștri scânteiară:

— Așa va fi, copilă. Dar până atunci voi mai avea ceva bătăi de cap.

— Așa povestea va fi și mai bună!

El chicoti și-i restitui șperaclele, pe care fata le adăposti în vestă, apoi îi înmână cartea. Sefia o luă cu un aer grav și o strânse la piept.

— Îmi pare rău că n-am reușit să mai găsesc locul unde se vorbește despre tine în carte, căpitane, zise ea.

Reed îi făcu cu ochiul și se bătu pe buzunarul unde ținea

bucata de pânză pe care Sefia i-o dăduse cu o săptămână în urmă.

— Măcar m-am ales cu numele meu, nu? Sef, ne-ai făcut tuturor un dar. N-o să uităm asta.

Ceilalți marinari încuviințară. În ochii și în inimile lor era un foc care nu-i lăsa să-și afle odihna pentru prea multă vreme. Pentru ei, viața însemna următoarea aventură și le căutau pe cele mai nesăbuite dintre ele așa cum vânătorii de balene urmăresc giganticele creaturi pe necuprinsul mărilor.

Vântul ce bătea din larg le ciufuli părul și le făcu hainele să fluture. Căpitanul Reed își înălță capul, adulmecând.

— Fiți prudenți. Nu contează ce credeți că veți găsi în locul despre care vorbea Secure, dacă treaba asta are de-a face cu Serakeen, atunci nu-i bine.

— Chiar și-așa, trebuie să mergem.

— Puștoaico, acum sunteți pirați. Nu există „trebuie” pentru voi.

Sefia zâmbi sumbru.

— Trebuie să-l găsim. Trebuie să știm.

Reed își coborî privirea către ea; de sub borul pălăriei, ochii lui păreau foarte albaștri și foarte triști. Porni pe pasarelă, bocănind cu cizmele pe scânduri.

— Uneori găsești lucruri pe care ți-ai dori să nu le fi aflat, rosti el încet. Pe care, uneori, ți-ai dori să nu le fi găsit.

După ce Reed dispăru pe chei însoțit de Jules și de Marmeladă, cei mai iuți de picior dintre membrii echipajului, iar ceilalți se împrăștiară fiecare cu treburile sau cu aventurile sale nocturne, Sefia și Arcașul rămaseră pe chei cu Horse și Meeks, care le găsiseră un ghid: un omuleț cu mutră de dihor, într-o haină verde, zdrențuită.

— El e Gerry, zise cu mândrie ajutorul secundului. N-o să găsiți călăuză mai bună în toată Jahara.

Horse avea o mină neîncrezătoare, dar Gerry încuviință posomorât, trăgându-se de una dintre mânecile lui roase.

— Deci încotro, Sef? o întrebă Meeks.

Ea îl privi pe Arcaș, gândindu-se la noaptea când se întâlniseră: oamenii lui Secure mărșăluind prin junglă, mirosul de carne friptă și pălăvrăgeala indivizilor acelora. Jumătate dintre ei erau morți acum, Patar și Tambor – în luminiș, Landin, Chiorul, al cărui nume nu-l aflase, și Palo Kanta – lângă colibă, plus încă cel puțin doi – pe chei, însă ea și Arcașul erau încă în viață.

— La Colivie, zise ea. I-am auzit discutând despre un loc numit Colivia.

Gerry o privi pieziș:

— Plata în avans.

Meeks îl amenință cu degetul:

— Jumătate acum, jumătate mai târziu.

Ghidul bombăni ceva și porni pe chei, așteptându-se ca restul lumii să-l urmeze.

Meeks zicea că tot soiul de oameni își deschiseseră afaceri în Portul Central, folosind o rețea de pasarele și schele șubrede care făceau legătura între barjele și bărcuțele lor. Se spunea că puteai să te deplasezi pe rază de un kilometru fără să pui piciorul pe uscat. Neguțătorii bogați construiau pasarele mai largi care duceau drept la prăvăliile lor, în timp ce aceia săraci se luptau pentru un loc indiferent unde s-ar fi găsit acela. Rețeaua de prăvălii, corăbii și poduri putrede era atât de schimbătoare încât, de la o lună la alta, portul se transforma într-un nou labirint.

— De-aia trebuie să-ți angajezi un ghid de fiecare dată! observă Meeks în timp ce treceau pe lângă cea din urmă corabie cu trei catarge, aflată la capătul cheiului. Nici nu-i nevoie să vă mai spun prin ce belele am trecut când nu mi-am angajat un ghid.

Gerry se auzi pufnind de undeva dinaintea lor.

— Căpitanul nu și-a angajat ghid, sublinie Sefia.

— Dar el e căpitanul Reed, nu? Lui nu-i trebuie ghid.

— Și nici restul echipajului.

— Așa-i, dacă ținem să fim exacți. Dar ai prins ideea, nu? Ăsta nu-i un loc sigur.

Ghidul îi conduse dincolo de celelalte cheiuri, în piața plutitoare. Pe timpul zilei era plină de corturi colorate și de vânzători ambulanți, dar noaptea barjele rămâneau pustii, pline doar de gunoaie și coji putrede de fructe. Șobolani de dimensiuni impresionante se furișau prin întuneric.

Pe măsură ce se afundau în labirint, lămpile de sticlă deveniră tot mai rare, până când scândurile putrede ajunseră să nu mai fie luminate decât de câte o torță rătăcită sau de felinarul chior al vreunei luntri. Arcașul și Horse erau tăcuți și vigilenți, pândind orice mișcare în întuneric. Deasupra, cerul era galben-purpuriu ca o vânătaie.

Trecură pe lângă cocioabe și cheiuri care dădeau brusc în ochiuri de apă murdară și pe lângă umbrare zdrențuite unde pândeau femei bătrâne și știrbe, cu chipuri obosite, îmbrăcate în haine ieftine, bărbați grași care fumau și aruncau priviri cercetătoare și câini ce mârâiau întinzându-și lanțurile, animalele fiind atât de slabe că le puteai număra coastele.

— Prin locurile astea oamenii pot să te ucidă sau să facă negoț cu tine, în egală măsură, șopti Meeks. Așa că fiți atenți.

Arcașul încuviință și arătă cu degetul către ochii lui. Veghea.

— Îți aduci aminte ce ți-am zis despre belele, Sef?

— Da.

În cele din urmă, se opriră pe un debarcader cu crâșme prăpădite înșirate de o parte și de alta. O mână de clienți se împleticeau râzând și clătinându-se în lumina gălbuie a câtorva felinare jalnice. Ghidul le indică Arcașului și Sefiei

o clădire din apropiere, ce părea părăsită. Taverna nu avea ferestre, iar pereții de un cenușiu-verzui erau pătați de igrasie și sare. Deasupra ușii, o colivie suspendată scotea un scârțâit jalnic în bătaia brizei.

— Nu-i nostim? zise Horse atingând peretele cu mâna bătucită și examinând jegul de pe degete. Am trecut pe strada asta de nu știu câte ori, dar locul ăsta nu mi-a sărit în ochi pân-acum.

Meeks încuviință cu un aer cunoscător.

— Așa se-ntâmplă în Portul Central.

— Mai taci, Meeks! Nici tu nu l-ai văzut pân-acu'!

Se răsuci către Gerry, iar acesta tresări în umbra uriașă a lui Horse.

— Ești sigur că asta-i crâșma pe care-o căutăm noi?

Ghidul încuviință din cap:

— Întreabă pe cine vrei. Colivia e singurul loc unde Secure vine să bea.

Omul privi nervos împrejur cu ochii lui piezișii.

Horse ciocăni în perete.

— Nici nu pare deschisă.

Omulețul dădu din umeri și se trase de gulerul jerpelit.

— Ați vrut la Colivie. V-am dus la Colivie.

Își drese vocea și-și frecă degetele între ele privindu-l pe Meeks cu subînțeles.

— Da, da, făcu ajutorul secundului și-i dădu lui Gerry un loy de argint, după care acesta dispăru în josul străzii înguste, lăsându-i singuri în fața tavernei.

— Nu tre' să faci asta, Sef, zise Horse. Poți să vii cu noi.

— O să fie o poveste pe cinste, adăugă Meeks.

Ea le studie chipurile. Ochii depărtați ai lui Horse și veșnicul lui zâmbet, ridurile care îi încadrau gura. Nasul lat al lui Meeks și dintele lui ciobit. Și pentru o clipă șovăi.

Însă își ridică ochii și văzu pe fundul coliviei acel simbol, ca un păianjen în mijlocul pânzei sale.

Era suficient de mic ca să-l treci cu vederea, asta dacă nu-l căutai anume, dar Sefia îl știa atât de bine, încât îl vedea chiar și cu ochii închiși.

Două linii curbe pentru părinții ei, una pentru Nin. Linia dreaptă pentru ea însăși. Cercul reprezenta ce avea de făcut: să afle la ce servea cartea. Să o salveze pe Nin din mâinile oamenilor care îi uciseseră tatăl. Și să se răzbune.

— Uite, zise ea, arătând cu degetul.

Arcașul încuviință din cap cu un gest grav.

— Dare-ar… mormăi Horse; apoi îi strânse pe cei doi tineri la pieptul său masiv. Dacă îl vedeți pe Serakeen, dacă auziți fie și cea mai mică șoaptă cum că s-ar afla prin preajmă, fugiți, da?

Sefia simțea sub obraz vibrațiile vocii lui.

— Fugiți cât vă țin picioarele!

Ea îl îmbrățișă și mai strâns.

— Hai să te aud! Spune c-o să te ferești de Serakeen.

— Da, Horse.

Tâmplarul, acest munte de om, le dădu drumul, dar îi mai bătu o dată pe spate. Meeks îi privi îngrijorat pe Sefia și pe Arcaș.

— Ai bagheta pe care ți-a dat-o secundul?

Sefia își duse mâna la centură.

Meeks îi îmbrățișă, mai întâi pe Arcaș, apoi pe Sefia.

— Știu că vrei răspunsuri, Sef, îi șopti el la ureche. Ți le dorești așa cum caut eu poveștile și, dacă ești ca mine, o să faci tot ce-ți stă în putere ca să le capeți.

Ea încuviință.

— Folosește bagheta la nevoie. Chiar și în noaptea asta dacă e cazul.

El și Horse se îndepărtară pe străduță, tot uitându-se peste umăr la cei doi tineri, până când dispărură după colț.

Sefia mângâie bagheta pe care i-o dăduse secundul.

— Cred că asta e.

Arcașul încuviință și împinse în ușă, care, însă, nu se deschise.

— E încuiată?

Sefia scotoci în haină după șperaclele ei și se puse pe treabă. Într-un minut, încuietoarea scoase un clic și ușa se deschise. Înăuntru era o lumină chioară, dar reușiră să distingă podeaua murdară, niște mese rotunde și șiruri-șiruri de sticle cafenii, prăfuite, aliniate pe peretele din dreapta. Cârciumarul nu era nicăieri.

Se furișară înăuntru, pregătiți pentru o ambuscadă, dar nu era nimeni. Trăgând în piept aerul stătut, Sefia simți cum o cuprinde amețeala. Cunoștea locul.

— Palo Kanta ar fi trebuit să vină și el aici, șopti ea.

Arcașul o privi brusc.

— Aici, zise ea trăgându-se spre un colț la tejghelei și măturând cu privirea taverna pustie; apoi se mai îndepărtă un pic: Și aici.

Surprindea peste tot prin încăpere imagini fugare ale bărbatului înalt, cu cicatrice pe bărbie. Râzând în hohote, arătându-și toți dinții… Jucându-se cu un lanț de aur… Degetele lui exhibându-și unghiile murdare.

Se strecură printre mese, cu senzația că îi calcă pe urme, și se opri în celălalt capăt al încăperii. I se păru că aude strigăte îndepărtate.

— Și aici, murmură ea.

Arcașul veni lângă ea.

— Ar fi trebuit să fie aici… și aici, dedesubt.

Îngenunche pipăind podeaua până când mâinile ei găsiră un mâner rotund de metal, de forma simbolului .

— Credeam că taverna asta se află pe o barjă, ca toate celelalte, șopti ea.

Cu ajutorul Arcașului, deschise trapa, dând la iveală o scară îngustă de piatră, luminată de undeva de jos. Strigătele de mai devreme, pe care crezuse că și le-a

imaginat, se auzeau acum limpede, exaltate, frenetice.

— Palo Kanta ar fi trebuit să coboare aici.

Sefia scoase din raniţa ei o pensulă şi micul borcan de vopsea pe care i-l dăduse Horse la despărţire; Grijulie, scrise numele lui Palo Kanta pe interiorul trapei, lângă balama. Suflă deasupra cuvintelor ca să se usuce vopseaua şi şopti:

— Mult ne va lipsi acest om!

Ochii Arcaşului erau mari şi strălucitori în lumina difuză. Punând capacul borcanului şi vârându-l în raniţă, alături de pensulă, Sefia îşi aminti din nou spusele oamenilor lui Secure: „Ca felinele alea mari, cu ochi aurii.” Începură să coboare scara. Pe măsură ce înaintau, zgomotul şi lumina erau tot mai puternice şi, cu fiecare pas, Sefia îl simţea pe Arcaş tot mai încordat alături, până ce păru că devine atât de crispat ca o coardă pe punctul de a plesni.

— Ce s-a întâmplat? făcu ea şi întinse mâna, dar nu-l atinse, temându-se că se va sfărâma sub degetele ei.

El clătină din cap.

Când ajunseră în josul scării, se pomeniră într-o încăpere cu pereţi de piatră şi cu tavanul jos; în mijlocul ei erau adunaţi o mulţime de oameni degajând un miros împuţit. Oamenii strigau numere, mize, cote şi râdeau zgomotos. Pereţii erau jilavi din pricina condensului şi aerul încins şi umed mirosea a metal, a sudoare şi a alcool.

Arcaşul începu să respire în ritm mai alert. Clătină iar din cap, încleştându-şi mâna atât de tare pe mânerul sabiei încât i se albiră încheieturile degetelor. De undeva, dinspre centrul încăperii, veni un sunet ascuţit: bang, bang, bang. Lemn lovind metalul. Arcaşul tresări.

— O, nu, zise Sefia simţind că-i stă inima în loc. E un ring de luptă.

Capitolul 34

Colivia

Gâfâind, Arcașul dădu înapoi până se lovi de perete, cu ochii măriți de groază. Sefia îl trase în direcția scărilor.

— Haide! O să ne întoarcem altădată.

Dar era prea târziu. Un bărbat în vârstă, care începea să chelească, se desprinse din mulțime și se apropie de ei, sprijinindu-și toată greutatea pe o mătură cu coadă.

— Ce căutați aici?

Sefia fu uimită să vadă cât de slab era: ai fi zis că se împuținase la trup tot stând acolo, și că numai mătura de care se agăța îl mai ținea în picioare. Încleștate pe coada ei, mâinile îi păreau netede și dure ca pietrele de râu.

— Cine-i acolo? strigă o voce din mulțime.

Oamenii începură să se întoarcă. Ochii le scânteiau de lăcomie. Mâinile le erau acoperite de tăieturi. Aveau pistoale, săbii și cuțite ascunse în haine. Erau obișnuiți cu violența, erau pur și simplu îmbibați de ea.

Arcașul se trase înapoi, dar rămase lângă fată.

— Eu sunt Sefia și el e Arcașul.

— Aici eu sunt Arbitrul, zise bărbatul cu mătura. Ce vreți?

Arbitrul. Recunoscu cuvântul. Arbitrii erau cei care organizau luptele și lucrau pentru Serakeen. Sefia înghiți în sec.

— Am văzut semnul de sub colivie.

Arbitrul îl privi pe Arcaș și ochii îi poposiră în treacăt pe gâtul băiatului. Arcașul înghiți în sec, iar Sefia îi simți întregul trup cutremurându-se.

— Avem deja doi candidați în noaptea asta, rosti

bărbatul.

— Băieți?

Privi mulțimea. Erau impresori? Bandiți și răpitori de copii ca Secure? Arcașul nu era în siguranță aici. Își petrecu degetele mâinii printre ale lui.

— *Candidați,* zise Arbitrul întorcându-se apoi către mulțime. E-n regulă. Băiatul are semnul.

Flutură din mâna lui mare către Sefia și Arcaș.

— Intrați atunci. De-asta ați venit, nu?

Fără să-i aștepte, se întoarse cu pași târșâiți în mulțime, iar oamenii se traseră de-o parte și de alta, despărțindu-se ca apele când ocolesc un obstacol.

În spatele tinerilor se ridica spirala întunecată a scării, încă mai puteau scăpa, la nevoie.

Îl privi pe Arcaș. Alegerea de a continua trebuia să-i aparțină lui.

El încuviință.

Sefia îi strânse mai tare mâna într-a ei și, împreună, pătrunseră în mulțime.

Gloata se închisese în urma Arbitrului, așa că Sefia fu silită să-și croiască drum prin înghesuială ca să se apropie de groapa largă din centrul încăperii. Unii oameni rânjiră batjocoritor. Observă cu coada ochiului strâmbăturile libidinoase, gurile șușotinde și privirile piezișe. Mai departe întrezări, în partea opusă a încăperii, un tunel. O altă cale de scăpare, poate. În caz că trebuiau să-și croiască drum cu forța.

Când ajunse pe buza gropii, îl simți pe Arcaș înfiorându-se alături. La zece picioare adâncime, pe fundul gropii, fuseseră presărate paie și talaș. Erau și două porți de lemn zgâriate și împroșcate cu sânge, situate diametral opus, și în culoarele înguste de piatră din spatele acestora se aflau doi băieți.

Unul dintre ei era înalt și zvelt ca o nuia, cu un ciuf negru care-i intra în ochi. Stătea rezemat într-o suliță,

tăcut și nemișcat, privindu-l pe celălalt băiat printre stinghiile porții.

Adversarul lui era mai scund și mai îndesat, cu o constituție ca de bivol, o frunte îngustă și proeminentă și pometi lați. Lovea poarta cu sabia și se izbea de ea făcând-o să se zgâlțâie. La fiecare lovitură, Arcașul tresărea strângând mânerul sabiei din ce în ce mai tare.

Ambii băieți erau desculți și fără cămăși, la fel ca Arcașul când îl găsise Sefia, iar pe brațul fiecăruia se vedeau cincisprezece arsuri, câte una pentru fiecare luptă pe care o câștigaseră.

Patruzeci și cinci de lupte.

În total, ei trei uciseseră alți patruzeci și cinci de băieți. Pe puțin.

Mâna Sefiei se strecură către cuțit. Cum de erau oamenii capabili de una ca asta?! Iarăși și iarăși! Cu atâta cruzime!

Avea să afle unde era Serakeen. Avea să afle ce i se întâmplase lui Nin. Și atunci…

— A fost însemnat?

Cineva se apropia de ea croindu-și drum prin mulțime: o femeie căruntă cu nasul coroiat și cu obrazul brăzdat de o cicatrice. De gât îi atârna un colier din dinți de balenă, tip de podoabă răspândit în zona de nord a regatului Deliene.

— Da, Lavinia, are semnul, mârâi Arbitrul.

— N-are dreptul să fie aici decât dacă are și totalul, zise un bărbat a cărui veche șapcă soldățească de culoare albastră îl indica drept un fost membru al Marinei din Everica.

Sefia cercetă mulțimea. La un capăt al arenei de luptă stăteau îngrămădiți bărbați care erau probabil impresori din Regatul de Piatră, Everica. De acolo, de sus, îl întărâtau și îl împungeau pe băiatul cel scund, care reacționa izbind în poartă cu sabia. De cealaltă parte, impresorii din Deliene așteptau în timp ce băiatul lor

stătea tăcut în culoarul de dedesubt.

Restul oamenilor erau probabil spectatori, pariori care veniseră să pună rămășag ghicind rezultatul luptei. Iar acest lucru o făcu pe Sefia să se îngrețoșeze.

Arbitrul se sprijini în mătura lui și îi scrută pe Sefia și pe Arcaș.

— De unde sunteți?

— Din Oxscini, zise ea.

Îl ținea pe Arcaș de mână, simțindu-l cum tremura în continuare ca o frunză care nu s-a desprins de pe ramură.

— E dintre băieții lui Garula?

Sefia clătină din cap.

— De-ai lu' Berstrom?

— Nu.

— De-ai lu' Fengway?

Oare câți impresori erau? Ea clătină iarăși din cap.

— E propriul lui stăpân.

— Atunci ai făcut o prostie venind aici, spuse Arbitrul, scărpinându-și fruntea. Măcar ai idee în ce te bagi?

Sefia trase aer adânc în piept.

— Unde-i Serakeen?

Bang, bang, bang. Zgomotul se ridica din groapă.

— Dar are totalul? insistă bărbatul cu șapca albastră.

Sefia îl privi încruntată.

— De ce-i așa important totalul ăsta?

— Apăi tu chiar că ești proastă, măi fato, așa-i? După el își alege Serakeen candidații. Are impresori care lucrează pentru el în toate regatele, mai puțin în Roku. Candidații se luptă de cincisprezece ori pe propriul teritoriu și, după aceea, vin la Colivie. Eu organizez câte-o luptă și cei care câștigă sunt trimiși la Serakeen.

Arbitrul ridică din umeri.

— Nimeni nu știe ce se întâmplă cu ei pe urmă, continuă el.

— Pentru că tot ce contează e că noi suntem plătiți,

strigă cineva.

Se auziră râsete batjocoritoare, dezgustătoare.

Sefia strânse mâna Arcașului.

— Nu vrem să ne luptăm.

Alte râsete în mulțime.

— Trebuie, zise Arbitrul. Nimeni nu merge mai departe dacă nu luptă.

Arcașul se poticni și căzu în genunchi. Ceilalți râseră.

— N-am mai avut niciodată o luptă în trei, făcu Lavinia cercetându-l cu precauție pe Arbitru.

— Nici nu contează, dacă nu are totalul, repetă bărbatul cu șapca albastră. Nu poate să lupte dacă nu-l are.

— *Știu asta,* Goj! se răsti Arbitrul. Nu te mai face de râs.

— Terminați! țipă Sefia. El nu luptă!

— Atunci n-o să-l vezi pe Serakeen.

Ea duse mâna la pungă.

— Pot să plătesc…

Lavinia râse. Caninii ei erau foarte ascuțiți.

— Ultimul care a încercat să-l mituiască pe Arbitru s-a ales cu limba tăiată.

— Atunci ce-ar fi să…

— Arată-ne totalul sau pleacă! rosti Goj.

— A luat-o pe mătușa mea! Trebuie să aflu…

— N-o să afli nimic dacă el nu-i omoară pe ceilalți, zise Arbitrul arătând spre Arcaș, care clătină din nou din cap. Și nu pare să vrea să facă asta. Luptă sau plecați. Astea sunt variantele.

Sefia îi aruncă o căutătură mânioasă Arbitrului, dar privirea lui era implacabilă și fălcile – încleștate. Fata nu avu nevoie de Viziune ca să-și dea seama că bărbatul nu va ceda. Se întoarse către Arcaș.

Mulțimea părea să se fi tras înapoi în jurul lui, lăsându-l singur. Lumina lămpii i se reflecta în păr și scânteindu-i în adâncurile ochilor. El o privi, iar Sefia simți că nimeni niciodată nu o văzuse atât de clar, cu bunele și cu relele ei,

și că niciodată nu-și dorise mai tare ca lucrurile să fi stat altfel.

Numele lui Serakeen era unicul ei indiciu legat de simbolul de pe coperta cărții. Era singura cale de a descoperi cine o răpise pe Nin. Și dacă aceasta mai trăia.

Dar asta avea s-o coste, iar prețul era Arcașul. Pentru că el ar fi trebuit să facă exact ceea ce Sefia îi promisese în repetate rânduri că *nu va mai trebui.*

Nu se înșelase în tot acest timp.

Nimeni dintre cei pe care îi iubea nu era ferit.

Tânjea să-l cuprindă în brațe și să-i spună că nu trebuia să facă nimic. Că nu era obligat să lupte din nou. Dar nu se clinti, iar cuvintele nu i se dezlipiră de pe buze și, în timp ce ea șovăia, el își înclină capul într-o parte, cu o mișcare atât de familiară, încât Sefiei i se strânse inima.

Colțurile gurii lui zvâcniră.

Și rănița îi căzu pe podea.

Pretutindeni în jurul ei, mulțimea izbucni în urale. Sunetul acesta neîndurător, slobozit de zeci de gâtlejuri, fu ca un uragan. Și atunci fata înțelese ce făcuse el.

— Nu!

Ridică rănița și încercă să i-o înapoieze, dar era prea târziu. El își trase cămașa peste cap.

Mulțimea dădu năvală să-i vadă arsurile de pe braț.

— Le are! Are totalul!

— Dar o să fim plătiți pentru *fiecare* ucidere în parte? întrebă Lavinia.

Arbitrul oftă.

— Da.

— Se pare că-n seara asta vom vedea două omoruri! strigă cineva.

Rumoarea înfrigurată se răspândi prin mulțime. Se număra, se calcula. Erau cântărite șansele. Monede zornăiau în mâini. Bani pentru sânge.

— Cincizeci de peșcheli pentru puștiul cel nou.

— Douăzeci!

— Încă zece pe Haku!

Sefia clătină din cap. Ce făcuse? Ce-l lăsase să facă? Arcașul îi dădu hainele pe care le lepădase și ea încercă, fără succes, să i le pună la loc în brațe. Băiatul nu-și revenise încă pe deplin după lupta de la bordul *Curentului* – rănile-i erau în curs de vindecare, iar în zona coastelor purta încă bandaj. *Iar ea îi promisese*!

— Nu. Nu poți…

Încăperea joasă răsuna de strigăte și de clinchetul monedelor. Pariuri făcute, bani trecând din mână în mână, insulte, huiduieli și chiote lacome…

Arcașul își lepădase tocul pistolului și își desfăcea cureaua sabiei, dar Arbitrul îl opri.

— În înfruntarea asta îi lăsăm pe băieți să-și aleagă cu ce luptă, dar nu au dreptul la arme de foc, zise el aruncând o privire către pistolul Arcașului.

Băiatul îl privi pe Arbitru preț de o clipă, apoi îi dădu Sefiei sabia. Avea să lupte, dar nu cu disperare, ci de bunăvoie. Rămânând el însuși și după propriile reguli.

Se opri pe marginea gropii; mulțimea clocotea în jurul lui, fluierând și batjocorindu-l cu vorbe arzătoare ca tăciunii.

Ea se luptă cu hainele pe care le ținea în brațe.

— Arcașule!

Buzele ei aproape îi mângâiară urechea.

Băiatul își coborî ochii către Sefia și ea văzu cât de înspăimântat era. În privirea lui se citea teamă și disperare, groaza aceea a băiatului din ladă, înfometat și cu trupul brăzdat de răni, o creatură sălbăticită care nu se putea hrăni, spăla sau îmbrăca de una singură, care nu cunoștea decât durerea, frica și moartea… Așa fusese și se temea să nu redevină așa.

— Nu face asta, îi șopti ea. O să găsim o altă cale.

Era atât de aproape de el că îi putea număra pistruii de

pe obraji. Arcașul clipi, coborându-și genele lungi și, pentru o clipă, ea crezu că avea să încuviințeze. Că avea să se arate de acord cu ea și că nu avea să lupte. Că avea alt plan.

Însă el o trase aproape, cuprinzând-o în brațe, și Sefia îi simți pe obraz căldura pielii și, pentru prima oară de când părăsise casa de pe deal cu vedere la mare, se simți *împăcată…* ca și cum zbaterea ei lăuntrică și-ar fi aflat, în cele din urmă, alinarea în brațele lui. În tăcerea neașteptată îi auzi răsuflarea precipitată și bătăile inimii și înțelese, fără cuvinte sau semne, că el avea să lupte, că avea s-o facă pentru ea, indiferent cum l-ar fi schimbat acest lucru, și că nimic din ce spunea sau făcea Sefia acum nu putea schimba hotărârea lui.

Huiduielile izbucniră în jurul lor ca niște flăcări – vocile păreau să pârâie și să trosnească – și Arcașul îi dădu drumul. Trupurile lor se îndepărtară unul de celălalt, iar șocul acestei despărțiri o făcu pe Sefia să icnească.

El îi întoarse spatele.

Fata încercă să se agațe de el, dar mâinile-i se zbuciumară în gol.

— Nu, stai! Nu!

El sări în groapă, făcând să se ridice nori de praf și rumeguș.

— Arcașule!

Tunet. Mulțimea urla. Larma se învârteji în jurul Sefiei ca un vânt nebun, asurzind-o.

Lavinia se aplecă spre ea iar colierul din dinți de balenă se legănă pe dinaintea ochilor Sefiei.

— E rănit, nu, pisicuțo?

Vocea ei se strecură ca un șarpe pe sub zgomotul mulțimii. Lavinia i-l arătă cu degetul pe băiatul brunet, care privea impasibil prin poarta lui.

— Gregor o să-l străpungă cu sulița.

Sefia simți un gust acru în gâtlej. Celălalt băiat, Haku,

își zgâlțâia poarta și lovea în ea cu sabia. Zbang! Zbang! Zbang! Mulțimea urla cerând sânge, iar glasurile și tropăitul picioarelor umpleau încăperea cu o vibrație teribilă. Fata făcea eforturi să respire. „Nu muri. Nu muri. Nu mă părăsi. Nu muri.”

Arcașul scoase bucata de cuarț din buzunar și rămase nemișcat, trecându-și degetul pe suprafețele ei strălucitoare și așteptând să înceapă lupta.

Capitolul 35

Prețul nemuririi

Căpitanul Reed studie din nou peticul de pânză și bătu cu degetele în fiecare dintre litere: REED. Apoi se scărpină pe piept, undeva deasupra inimii.

Mai văzuse cuvinte și altădată.

Cuvinte fuseseră cele dintâi tatuaje ale sale, cu mult înaintea celor pe care și le făcuse singur.

Multă vreme ele însemnaseră un singur lucru: răpire. Să fii capturat și doborât la pământ, incapabil să lupți. Neajutorare. Durere. Dar cum prinsese ocazia, le acoperise sub propriile povești, îngropându-le sub straturi de cerneală ca să nu fie silit să le vadă ori de câte ori se uita în oglindă. Iar acum, chiar dacă găsise pe cineva care putea să le descifreze, nu avea să mai afle ce însemnau. Cuvintele de pe pielea sa se pierduseră sub tatuajele făcute de-a lungul a zeci de ani.

Reed împături pânza aspră și o îndesă la loc în buzunar.

— Gata, căpitane? îl întrebă Marmeladă. În lumina difuză, fața ei arăta ca o lună plină.

El încuviință.

— Aici e?

Barja din fața lor avea două stinghii încrucișate deasupra ușii, așa cum îi spusese Dimarion când încheiaseră alianța dintre *Crux* și *Curent.*

Undeva, înăuntru, se afla o veche limbă de bronz ce aparținuse clopotului de pe *Aurul Deșertului,* corabia care se scufundase cu regele Fieldspar, pe când acesta se întorcea din locul unde ascunsese Tezaurul. Următorul lor indiciu…

— Sper numai să fie la vedere. Ușor de găsit, spuse Jules.

Marmeladă încuviință din cap.

— Numa' dă-mi ocazia, căpitane, și-o să-l șterpelesc.

Era întotdeauna săritoare, dornică să-i mulțumească pe ceilalți. Și rapidă. Picioare sprintene, mâini iuți. Fusese o foarte bună hoață de buzunare înainte să se alăture echipajului lui Reed.

Căpitanul simți încântarea de odinioară deșteptându-se înlăuntrul său; era acea nervozitate, acel freamăt din stomac anunțând o aventură minunată.

Dădu ușa de perete.

Înăuntru, zidurile erau acoperite până-n tavan cu bibelouri, brizbrizuri, suveniruri și podoabe ieftine, un amestec haotic de mărunțișuri. Panglici de catifea neagră, broșe sclipitoare în formă de dragon, cupe de cositor zgâriate, săbii ruginite, candelabre, portrete, cizme, butoni, sule, sculpturi în alabastru înfățișând urși și balene, foarfeci rupte, cuțite cu mâner de os, schița decolorată a unei femei într-un cojoc de blană de urs.

O chelneriță cu o rochie lungă și cu ochiul drept acoperit cu un petic se apropie de ei legănând din șolduri.

— Bun venit la *Grinzi,* oameni buni. Pe cine avem plăcerea să primim în această seară?

— Eu sunt Reed. Ele sunt Jules și Marmeladă. Fac parte din echipajul meu.

— Sigur că da, zise femeia și-i făcu semn cu ochiul teafăr. Eu sunt Adeline. Mă bucur să te revăd, căpitane. Așezați-vă unde doriți.

Reed o privi pe Jules, care ridică din umeri. De obicei, când se prezenta, oamenii îi strângeau mâna, îi cereau să spună o poveste sau izbucneau neîncrezători în râs, dar aceasta era o străină, deși avea același nume ca o veche cunoștință de-a sa, deși îl salutase ca și cum s-ar fi cunoscut de ani buni.

La cea mai mare dintre mese, șase bărbați zdrențăroși râdeau și își ciocneau paharele cu femei bătrâne îmbrăcate în rochii boțite cu dantelării învechite.

— Pentru avere! exclamă unul dintre bărbați ridicând halba.

— Pentru tinerețe! chicoti bătrâna de lângă el.

Reed, Jules și Marmeladă se cocoțară pe scaunele de lângă tejghea și se răsuciră, cercetând restul încăperii. Din tavan atârnau găleți de lemn, felinare și funii cu noduri marinărești.

Jules ridică din umeri.

— Gata cu găsitul ușor.

Cercetară pereții în căutarea limbii de clopot. Văzură clopote de argint și șiraguri de mărgele de sticlă, tamburine și mănunchiuri de flori uscate; în tavernă erau atâtea nimicuri încât să dai de ceva putea să-ți ia săptămâni. Asta dacă limba de clopot nu ajunsese deja pe *Frumusețea Neagră.* Reed înjură printre dinți.

— Hei, ăăă, căpitane! Aia nu-i povestea ta?

Marmeladă îi indică un separeu din apropiere unde un bărbat banal, cu păr blond și rar și cu strungăreață, își delecta comesenii cu povestea Doamnei Delune.

— Femeia era nebună, agitându-se de zici că era un liliac în zbor, țipând și alergând, cu juponul ei negru și zdrențuit încurcându-i-se printre glezne în timp ce fugea prin căsoaia pustie.

Stropii de salivă îi țâșneau printre buze în timp ce vorbea.

— Abia am reușit s-o prind înainte să se arunce de pe balcon… nu că ar fi putut-o ucide căderea. Scăpase ea din multe situații mai rele la viața ei.

Marmeladă se aplecă și șopti:

— Nu așa s-au petrecut lucrurile, nu?

— Nu.

Reed desenă pe tejghea două cercuri care se atingeau.

Pe Doamna Delune o întâlnise în grădina ei căzută în paragină. Stătea nemișcată ca o stană de piatră. Acolo, în mijlocul lăstărișului și al frunzelor căzute, el o luase drept o statuie, acoperită cum era de mușchi și iederă. Chipul ei era trist și ochii lipsiți de lumină și, în ciuda rotunjimilor perfecte și a siluetei armonioase, unicul lucru strălucitor la ea era colierul de nestemate. Au discutat îndelung în vreme ce soarele a apus și stelele au răsărit ca o spuză albă pe cerul albastru și, când zorii palizi, trandafirii s-au ivit la răsărit, Reed i-a desprins diamantele de la gât. Înfiorându-se ușor, femeia s-a destrămat, lăsând în urmă o grămăjoară de țărână.

Se ridică de pe scaun. Bărbatul o spunea greșit. Povestea Diamantelor Blestemate ale Doamnei Delune era despre prețul nemuririi, nu despre un viol comis asupra unei femei în vârstă de două sute de ani.

Însă înainte să apuce să deschidă gura, Adeline se furișă printre ei, aducându-le halbele.

— Bună poveste, nu? Uneori avem parte de trei sau patru căpitani Reed într-o singură noapte. Nu pot să vă spun de câte ori am auzit povestea asta. Și niciodată nu-i la fel, nu?

Reed puse pe bar opt zeni de aramă.

— N-o spune cum trebuie.

— Șșșt! făcu ea și se aplecă atât de aproape de el că Reed îi văzu cocoloașele de pudră de pe obraz.

Adevărata Adeline, Doamna Îndurării, cea dintâi stăpână a legendarului său pistol, nu se machia și nu s-ar fi îmbrăcat în rochie nici în ruptul capului.

— Nu știți? De ce-ați venit aici dacă nu știți?

Marmeladă își dădu băutura pe gât.

— Ce să știm?

Jules sorbi din băutura ei. Peste buza halbei, ochii ei pătrunzători cercetară încăperea.

— *Niciunul* dintre oamenii ăștia nu e cine zice că e, șopti

Adeline.

— Nu mai spune!

Ea râse și îl înghionti pe Reed în glumă.

— Desigur, nu spune nimănui c-am zis asta, și mai ales nu lui Clarian, care-i stăpânul locului, dar *Grinzi* e o cârciumă *de mincinoși,* zise ea și arătă spre un bărbat durduliu între două vârste care turna de băut îndărătul tejghelei. Oamenii vin aici ca să spună poveștile altcuiva, trecându-le drept ale lor, și să fie crezuți. Aici nimeni nu contrazice pe nimeni. Astea-s regulile.

Reed râcâi cu degetul o pată de pe tejghea. Nu-ți place propria viață, ți-o schimbi. Fugi. Faci ceva spectaculos. Dar nu furi povestea altcuiva pretinzând că e a ta.

Într-un separeu din colț, o bătrână care susținea că e Eduoar, Regele însingurat, tot bătea câmpii despre savuroasele mese servite la castelul din Corabel.

Un bărbat știrb care pretindea a fi Bătrânul Pustnic din Munții Szythian se minuna contemplând încălțările elegante ale comesenilor săi, fluturând din degete pe deasupra cataramelor și găitanelor lor.

Adeline trase o pereche de pistoale imaginare din tocurile imaginare de la șold și se prefăcu că apasă pe niște trăgace imaginare, murmurând cu buzele ei roșii:

— Poc, poc, poc!

Reed se cutremură. Era ca și cum toate lucrurile bune și adevărate pe care le făcuse în viață nu contau, iar el, tot ce reprezenta el, moștenirea pe care o lăsa și pentru care se luptase din greu, se destrăma, topindu-se cu fiecare minciună pe care o spuneau acești oameni.

— Doamnă, zise el, ar trebui să știi că…

— Căpitane!

Jules își înclină halba, indicându-i discret peretele din dosul barului.

El își înghiți insulta, zâmbi larg și îi întinse mâna Adelinei.

— A trecut atâta timp că nu te-am recunoscut în lumina asta. Mi-a făcut plăcere să te revăd. Transmite-i Isabellei salutările mele.

Ea îi strânse mâna chicotind și se îndepărtă sprintenă, cu tivul rochiei foșnind pe scândurile dușumelei.

— În stânga, murmură Jules cu halba încă la gură.

Îndărătul tejghelei erau o oglindă și două rafturi ticsite de sticle, dar, de o parte și de alta, peretele era plin de obiecte uzate: piei pentru tobe și bețe cu măciulie, chitare fără coarde, naiuri, flaute și viori. Însă cele mai multe se dovedeau a fi clopotele, fie că erau din cele mari de alamă, sau clopoței de mână vechi și pătați de vreme, ori zurgălăi pe lanțuri de argint. Se aflau acolo și câteva gonguri și șiruri de clopote tubulare. Și, pe un cârlig, o veche limbă de clopot din alamă, verzuie și fără luciu, având gravat pe ea un soare ce răsărea deasupra unui deșert, acesta din urmă fiind pe jumătate ascuns sub crusta de cocleală.

Emblema *Aurului Deșertului.*

Tot ce trebuia să facă era să se strecoare în dosul tejghelei și să-l smulgă din cârlig. De acolo până la ușă nu mai erau decât câțiva pași. Aruncă o căutătură spre Marmeladă, care îi prinse privirea și încuviință. Fata dădu pe gât restul de bere și făcu semn să i se aducă alta.

Clarian, patronul, începu să umple o altă halbă cu bere aurie în timp ce vorbea cu o femeie tânără și drăguță care stătea în fața lui, de cealaltă parte a tejghelei.

— Cum sunau?

Ea își înclină chipul trandafiriu și închise ochii.

— Ei bine, zise ea, precum copacii, dar parcă și a altceva. Îi cunoșteam atât de bine, încât puteam să aud o frunză frecându-se de alta și să știu care dintre copaci îmi vorbea. Stăteam așa și discutam îndelung, numai prin foșnete de frunze și trosnete de ramuri. Acum mi-e dor până și de scârțâitul lor, de râcâitul veveriților fugind pe scoarță.

Crâșmarul o privi fascinat, cu ochii ațintiți asupra buzelor ei, mult după ce terminase de turnat berea pentru Marmeladă.

— Îmi place să merg pe dealuri, spuse el în cele din urmă. Pădurile nu-s fermecate, dar tot vorbesc. Pârâitul crengilor iarna… Foșnetul vântului… Îmi place zgomotul frunzelor și zburătăceala aripilor.

Era ceva bizar în felul în care crâșmarul repeta cuvintele femeii, dar, pe măsură ce o făcea, părea cuprins de o lumină ce venea din interiorul său, ca și cum pielea și oasele n-ar fi fost decât un abajur ce ascundea strălucirea inimii sale. Împinse halba către Marmeladă pe tejgheaua roasă și ea o prinse fără să verse un strop.

Reed puse încă opt zeni pe bar.

— Ați auzit povestea clopotului de pe *Aurul Deșertului?* Clarian nu-l luă în seamă, așa că Reed își drese glasul.

Cârciumarul se întoarse abia când femeia îl făcu să se uite spre căpitan; atunci bărbatul își aținti ochii de un albastru palid asupra lui Reed.

— Ce anume? întrebă el.

— Clopotul de pe *Aurul Deșertului.*

— Nu, n-am auzit-o niciodată.

În timp ce vorbea, nu-și dezlipi ochii de pe chipul lui Reed.

Cu coada ochiului, Reed o văzu pe Jules clătinând din cap. Omul nu aruncase nicio privire către limba clopotului. Fie nu știa de unde provenea, fie era foarte priceput la minciuni. Într-un loc ca ăsta, ambele variante erau la fel de posibile.

Pândind orice semn care ar fi putut apărea pe chipul palid al lui Clarian, Reed continuă:

— E o poveste spusă în Liccaro la ceasul la care soarele coboară pe cerul prăfos. Când corabia regelui Fieldspar s-a scufundat în mijlocul Golfului Efigian, tot ce era la bord a pierit – marinarii, ofițerii și secretul ascunzătorii comorilor

sale. Dar legenda spune că în unele zile, dacă ești pe apele golfului, încă mai poți auzi clopotul navei răsunând sub apă. Un sunet trist, de parcă toți locuitorii din Liccaro ar plânge soarta regatului lor. Cerând dreptate împotriva regenților. Jelind lucrurile pe care le-au pierdut, deplângând sărăcia și zadarnicele zile lungi și fierbinți.

Clarian înghițea povestea pe nemestecate. Ai fi zis că sorbea din ochi cuvintele lui Reed, urmărind mișcările buzelor acestuia cu fascinația cu care Sefia își citea cartea, și atunci căpitanul înțelese: bărbatul era surd. Clienții lui se prefăceau că sunt mai faimoși sau mai importanți decât erau în realitate. Clarian pretindea că poate auzi. În acest loc, unde nimeni nu făcea caz de asta și nu îl trata diferit, poate că era și ăsta un lucru spectaculos în felul lui. Sorbea cu ochii lui apoși descrierea clopotului ca și cum ar fi putut auzi cu adevărat sunetul său profund și vocile din adâncuri jelind.

— Crâșmarule, îmi pare rău pentru ceea ce urmează să se petreacă aici, spuse Reed.

— Cum așa?

Bărbatul cu păr rar tocmai își încheiase povestea despre Doamna Delune cu mișcări obscene ale limbii și șoldurilor.

Reed se răsuci pe scaunul său și se ridică.

— Nu așa s-a întâmplat!

Cămașa omului era pătată la subraț și i se lipea transpirată de pântecele rotund.

— Serios?

— Crezi că agresarea unei femei e o chestie cu care să te mândrești? Dacă ai fi întâlnit-o vreodată pe Doamna Delune ai fi știut că era de zece ori mai frumoasă decât ai descris-o tu și că putea șterge pe jos cu un nevolnic ca tine.

Prinse privirea fetei-mus și-i făcu cu ochiul. Ea își dădu băutura pe gât și șterpeli o sticlă de coniac de pe o masă din apropiere. Obrajii îi erau îmbujorați și ochii îi

străluceau. Era gata.

Ceilalți oameni de la masa bărbatului chicotiră. Încercară să se ascundă, ducându-și mâinile la gură, dar hohotele lor izbucniră printre degete.

— Nu pricep, hohoti Reed. De ce vă mințiți în halul ăsta pe voi înșivă? Nu sunteți speciali. Nimeni nu-și va aminti de voi. De ce stați aici născocind povești, când puteți pleca și *da viață* unora adevărate?

Ceilalți se holbară la el. Erau încordați, figurile li se alungiseră, iar ochii li se mijiseră. Alături de el, Jules sorbi din băutură, dându-și ochii peste cap ca răspuns la elocvența inutilă a discursului.

— Cine ești tu ca să ne vorbești în felul ăsta?! se răsti bărbatul cu păr rar înaintând spre el. Doar te afli aici, la fel ca noi!

Clarian ieși de după tejghea, cu brațele încrucișate și cu o privire aspră.

Mânia lor vuia ca un nor de furtună. Reed o simțea mugind înăuntrul lor și amenințând să izbucnească printre dinții și pumnii lor încleștați.

— Eu sunt căpitanul Cannek Reed, zise el cu glas tărăgănat.

Își trase îndărăt pulpanele hainei, lăsând la vedere revolverele în tocurile lor de la șold: un mâner ivoriu, celălalt – negru. Se auzi un freamăt colectiv de mirare.

— Ascultați-mă bine! continuă el. Noi ne spetim pentru poveștile noastre. Ele reprezintă ceea ce *noi* vom lăsa în urmă după moarte. Ele nu există pentru ca cine știe ce neică nimeni dintr-o crâșmă aflată într-o fundătură să le răstălmăcească după cum are chef. Așadar, hai! Plecați de-aici! Înfăptuiți ceva despre care să merite să se vorbească și nu mai furați de la cei ca mine!

Se întoarse, iar falsul Reed făcu un salt și îl lovi cu pumnul în falcă.

Adevăratul căpitan Reed se îndreptă rânjind.

— Așa! Dați-i drumul!

Micuța încăpere erupse. Marmeladă făcu să zboare dintr-un șut scaunul pe care stătea unul dintre cerșetorii de la masa cea mare, iar ocupantul lui căzu. Reed râse. Cineva îl lovi în cap cu o halbă. Bere amestecată cu cioburi i se prelinse pe lângă urechi. Jules schimba lovituri cu falsul pustnic. Reed râse din nou. O încăierare! Trebuia să-i țină ocupați. Luptându-se cu el. Luptându-se între ei. Întreaga tavernă se transformase într-un haos de blesteme și sânge, scaune rupte, pumni și fețe mânioase. Clarian îl lovi cu pumnul în stomac pe Reed. Acesta se îndoi de mijloc, gâfâind și chicotind în același timp. Bătrâna care pretinsese a fi Regele însingurat îl plesni pe crâșmar peste față când acesta se întoarse.

Cu coada ochiului, Reed o văzu pe Marmeladă smulgând de pe perete limba clopotului, vârând-o în haină și țâșnind către ușă. Era atât de mică și de rapidă că nimeni nu o observă.

Căpitanul Reed fluieră strident.

— Căpitane? răsună în încăpere vocea lui Jules.

— Hai s-o ștergem!

Jules fu lângă el într-o clipă, zâmbind larg, în timp ce pe obrazul ei prindea contur o vânătaie roșiatică. Reed își aruncă punga cu bani îndărătul tejghelei, mai schimbă câteva lovituri în drum spre ieșire și țâșni afară în noapte.

Înăuntrul tavernei încăierarea continua. Se spărgeau sticle. Erau rupte mese, Oamenii urlau și chiuiau. Râsetele lor dezlănțuite se revărsau prin ferestrele făcute țăndări, înălțându-se în văzduhul înghețat.

După ce trecură de câteva docuri, o găsiră pe Marmeladă care îi aștepta cocoțată pe parapetul unei case plutitoare, legănându-și picioarele deasupra apei. Când îi văzu apropiindu-se, sări jos și agită limba clopotului ca pe o baghetă magică:

— Ta-daaam!

Jules o bătu pe umăr cu afecțiune.

— Ce degete iuți ai, Marmeladă! Nu eram sigură că o să fii în stare s-o faci la cât băuseși.

Fata-mus zâmbi poznaș:

— Plătea căpitanul. Nu m-am putut abține.

Îi dădu limba de clopot lui Reed și acesta urmări cu unghia contururile gravurii ce înfățișa soarele răsărind. Conform legendei, dacă erau suficient de aproape, oricărui sunet pe care îl provoca limba avea să-i răspundă un altul făcut de clopotul încă pierdut în Golful Efigian odată cu *Aurul Deșertului.* Lovi zdravăn cu el într-un pilon de lemn pe care rămase o urmă. Limba clopotului scoase o vibrație surdă, sonoră.

Jules o atinse cu vârful degetului, ca și cum ar fi vrut să absoarbă sunetul cu carnea ei.

— Asta e limba de care avem nevoie?

— Așa ar trebui, spuse Reed și o vârî în haină.

Porniră cu pași rapizi pe chei, în direcția corabiei lor. Din când în când, Marmeladă chicotea.

— Ai văzut ce fețe-au făcut când a început căpitanul să țipe la ei?

Reed zâmbi larg. Simțea mirosul mării, o auzea lovindu-se de cheiuri și de țărmuri îndepărtate, lovindu-se, clipocind și chemându-l către ape mai sălbatice, cu monștri mari și noi isprăvi despre care să se povestească. Chicoti.

— Cred că acum ăi de colo o să aibă și ei istoriile lor de spus.

Capitolul 36

Ucizi sau mori

Sefia stătea pe marginea gropii săpate în piatră, încă năucită de atingerea Arcașului – brațele lui pe brațele ei, pieptul lui pe pieptul ei. Inima îi bătea nebunește, ca o pasăre captivă frângându-și aripile de gratii într-un vârtej de fulgi. În ring însă Arcașul era la fel de calm ca întotdeauna. Așteptând pregătit.

Răcnetele mulțimii se învolburară până în tavan – chiotele, tropăiturile și râsetele smintite erau ca un tunet teribil, apoi se revărsară asupra încăperii ca un potop. Bărbați și femei se îmbulzeau în jurul Sefiei, încinși și transpirați, urlând ca animalele. Setea de sânge le sticlea în ochi și îi făcea să-și rânjească dinții. Luptătorii fură eliberați în ring.

Arcașul și băiatul cu sulița fură primii care ajunseră față în față. Se năpustiră unul asupra celuilalt ca doi jaguari încăierându-se prin desișuri – colți, mușchi și gheare tăioase erau tot ce vedeai. Pumnii, vârful scânteind al suliței, nori de praf ridicându-se de sub picioare. Erau atât de iuți că Sefia abia întrezărea crâmpeie. Arcașul, apucând coada suliței… Celălalt băiat, Gregor, prăbușit pe podea, împrăștiind talașul…

Cel de-al treilea băiat, Haku, se repezi cu sabia, dar acum Arcașul pusese mâna pe suliță. Zgomotul metalului lovit de lemn reverberă din zidurile de piatră. Sub loviturile sabiei, din suliță zburau așchii.

Arcașul lovi din nou și din nou, frângând oase, provocând vânătăi. Gregor se ridică greoi și i se alătură lui Haku, dar mișcările Arcașului erau ușoare, frumoase și

teribile în eficiența lor. Era ca și cum ar fi văzut fiecare eschivă, fentă sau ripostă de parcă ar fi fost piesele unui mozaic reprezentând întreaga violență a luptei, iar el ar fi putut să îmbine și să schimbe micile fragmente după voie.

Sefia era fascinată și în același timp îngrozită, pentru că băiatul făcea ca totul să pară *ușor.*

Ca și cum s-ar fi născut făcând asta.

Ca și cum pentru asta s-ar fi născut.

Arcașul își repezi sulița prin aer. Aceasta scoase un șuierat, întrerupt brusc în clipa în care coada ei de lemn îl lovi pe Haku în gâtlej.

Nu curse sânge. Arma își ratase ținta.

Ba nu, Arcașul îl cruțase.

Haku se prăbuși gemând.

Pe sub urletele mulțimii, Lavinia murmură:

— A fost ocazia perfectă. De ce nu l-a omorât băiatul tău?

Sefia își apăsă palmele peste urechi.

Gregor apucă sabia scăpată de Haku și îl lovi pe Arcaș. Sulița se frânse în două și o ploaie de așchii căzu pe podea. Arcașul era rănit. Mulțimea *aclama.* Sângele îi năclăi părul și i se prelinse pe obraz, roșu, strălucitor. Gregor învârti arma în mână, cântărind-o.

Apoi, Arcașul atacă; mâinile nici nu i se vedeau în timp ce se mișcau, lovind cu bucățile suliței brațele lungi ale lui Gregor, umerii, picioarele și capul acestuia într-un ritm neregulat, provocându-i vânătăi și răni. Crac! Arcașul frânse oasele mâinii băiatului.

Sabia căzu la pământ.

Mulțimea urlă.

O altă lovitură cosi picioarele lui Gregor și acesta se prăbuși pe spate.

Vârful suliței se opri în dreptul gâtlejului acestuia.

Arcașului îi trebuiseră mai puțin de două minute ca să-l facă pe unul dintre adversari să-și piardă cunoștința și să-l

țintuiască pe celălalt la podea. Și nici măcar nu respira precipitat.

Mulțimea își ieșise din minți, urlând însetată de sânge și cerând, nerăbdătoare, moartea învinșilor.

Gregor își adăposti la piept mâna rănită și-l privi pe Arcaș pe sub ciuful său, acum însângerat. Băiatul aflat la podea nu părea speriat. Părea… pregătit.

În jurul Sefiei, bărbații și femeile strigau, cu venele umflate pe gât și la tâmple, cu ochii ieșindu-le din orbite. Sefia încercă să ignore zgomotele mulțimii, dar răcnetele nearticulate o copleșiră, părând să-i pătrundă în carne.

Arcașul cumpăni sulița în mână. Simți cum zgomotul mulțimii îl străbate pur și simplu. Ca un tunet prin vene. Și deodată nu mai semănă cu Arcașul. Arăta ca băiatul din ladă. Un animal cu ochii înroșiți. Un ucigaș. Mirosul de praf, piatră și sudoare se intensifică.

Mulțimea tălăzui. Sefia îi simțea foamea. Cineva trebuia să moară.

Sefia încercă să prindă privirea Arcașului. Clipi și încăperea fu învăluită de o pulbere aurie, fină, ce se învolbura și scânteia în jurul Arcașului, al suliței și al băiatului prăbușit. Firele vieții lor culminau cu acest moment: ucizi sau mori. O alegere asupra căreia nu puteai reveni… Sefia se temea până să și respire, să nu cumva să perturbe curenții aceia scânteietori, dar continuă să privească și să spere. „Nu așa! Nu vrei să faci *asta*! Nu vrei să fii așa! Uită-te la mine! Te rog, uită-te la mine!”

Și el se uită. Căutătura feroce din ochii lui dispăru. Deveni din nou Arcașul.

Își coborî brațul.

Se îndepărtă.

Mulțimea mugi. Consternată. Dezgustată. Sefia clipi; lumea o îmbrâncea și țipa la ea, mâinile se întindeau s-o apuce, vorbele erau șfichiuitoare. Apoi, tonalitatea vocilor se schimbă. Se simțea din nou surescitarea mulțimii.

Gregor se ridicase în picioare. Își recuperase sabia. O ținea în mâna teafără. Se repezi către Arcaș cu o licărire sălbatică în ochii săi negri, cu dinții dezveliți.

— Arcașule!

Strigătul țâșni de pe buzele fetei.

La auzul vocii ei, el se feri, dar fu prea târziu. Sabia îi brăzdă coastele. Nu se clătină: ai fi zis că nici n-o simțise, îl lovi pe Gregor cu sulița frântă: un potop de lovituri abătut asupra pieptului, rotulelor și degetelor lui însângerate. Arcașul era prea rapid. Băiatul nu putea să-i pareze fiecare lovitură. Acestea îl copleșiră. Îl frânseră.

În cele din urmă, Arcașul îl lovi în obraz. Gregor căzu și nu se mai sculă de jos.

Alături de el, Haku se mișcă gemând, dar nu se putu ridica.

Amândoi erau în viață.

Arcașul aruncă în ring bucățile suliței frânte și escaladă poarta celui mai apropiat coridor. Parcă ieșea dintr-un puț în care zăcuse uitat vreme îndelungată; toate acele lucruri din interiorul său pe care le urâse și de care se temuse se scurgeau acum din el ca apa.

Sefia încercă să alerge către el, dar o mână rece o apucă de încheietură, oprind-o.

— Unde te grăbești, pisicuțo?

Colierul din dinți de balenă se legănă în fața ei ca un pendul.

— Cineva trebuie să moară, zise Lavinia.

Mulțimea urlă din nou.

Sefia duse mâna la centură, dar bagheta căzuse. Zăcea pe jos lângă rănița Arcașului.

— Nu câștigăm nimic dacă nu moare cineva!

— Trebuie! Altfel n-o să ajungă la Serakeen!

Arcașul își încleștă pumnii, dar nimeni nu îndrăzni să se apropie de el.

— Ce zice Arbitrul? întrebă cineva.

Sefia se zbătu, încercând să-și elibereze mâna, dar unghiile Laviniei i se înfipseră în carne.

Arbitrul oftă:

— Întotdeauna trebuie să moară cineva.

Sefia se smulse din strânsoarea Laviniei, se repezi la armele Arcașului și i le aruncă. El prinse sabia din zbor și lama ieși scânteind din teacă. Mulțimea amuți. Toți ochii erau ațintiți asupra lui. Sefia apucă bagheta secundului.

— Cineva trebuie să moară, repetă Arbitrul, pământiu la față, lăsându-și greutatea pe coada măturii. Așa merge treaba.

Dar Arcașul nu-l mai asculta. Înaintă prin mulțime, iar oamenii se dădură deoparte din calea lui. Nimeni nu schiță vreun gest să-l oprească în timp ce își aduna lucrurile.

Când termină, îl privi insistent pe Arbitru, așteptând. Sângele îi curgea în ochiul stâng și pe falcă, dar ceea ce îi dădea acel aer teribil nu era înclinația lui spre violență. Violența îi făcuse pe ceilalți să ia seama la el, dar acum simpla sa prezență domina mulțimea. Strălucea de parcă ar fi înghițit soarele și lumina lui i-ar fi izbucnit prin ochi și printre dinți. Sefiei i se păru mai impunător ca niciodată.

Arbitrul se făcu mic sub privirea Arcașului. Un mușchi al obrazului îi zvâcni.

Apoi încuviință, iar Sefia nu fu surprinsă de acest gest.

— Nu pot să te plătesc dacă n-a fost ucis nimeni, zise el cu voce slabă.

— Nu ne trebuie banii tăi. Spune-ne încotro să ne îndreptăm. Cum să-l găsim pe… Serakeen, spuse fata și ultimul cuvânt îi lăsă un gust amar pe buze.

Bărbatul îl privi pe Arcaș cu nervozitate.

— La capătul tunelului.

Mulțimea izbucni în proteste. Voci ridicate. Amenințări. Lavinia își scoase pistolul, obiect amenințător, cu mâner din os de balenă.

Goj, impresorul din Everica, își scoase șapca albastră și

o flutură mânios pe dinaintea ochilor Arbitrului.

— Ce-ți dă ție dreptul…

Dar vocea aspră a Arbitrului reverberă între pereții de piatră.

— Faceți cum vă spun sau Serakeen o să afle despre asta!

Numele Năpastei Estului îi reduse pe toți la tăcere și pentru o clipă făcură ochii roată tulburați, ca și cum ceva întunecat și malefic s-ar fi putut insinua acolo prin crăpăturile zidurilor. Apoi Lavinia scuipă în lături. Mormăind nemulțumiți, pariorii începură să recalculeze sumele puse în joc, returnând pungi cu bani și numărând mai de aur și angi de argint.

— Călăuza vă așteaptă, zise Arbitrul.

O călăuză. Acest om le putea spune unde se afla Serakeen. Sau dacă o văzuse pe Nin.

Sefia și Arcașul ocoliră prudenți marginea gropii, ajungând la gura tunelului, unde ea luă un felinar de pe perete. Porniră, Arcașul îmbrăcându-și hainele. Mirosul de sânge și vaierul răniților rămase în urma lor.

Când zgomotul și duhoarea ringului de luptă pieriră, Sefia puse felinarul pe jos și se aruncă în brațele Arcașului. Impactul îl făcu să dea îndărăt, însă, apoi, o trase pe fată către el.

— Îți mulțumesc, zise ea cu obrazul îngropat în cămașa lui.

Mâna lui îi mângâie părul o singură dată, apoi îi poposi pe umăr.

— Mi-a fost teamă că tu…

Nu continuă. Îi simți bătăile inimii sub obraz și-și aminti căldura pielii lui, senzația dată de urmele reliefate ale cicatricelor lui pe bărbia ei, sub colțul gurii.

— Dar n-ai făcut-o.

Îl mai strânse o dată în brațe, apoi îi dădu drumul.

El încuviință din cap, atingându-și cicatricea. Băieții

aceia erau ca el.

— De-acum va fi și mai periculos, zise ea atingând bagheta. Să-i chemăm? Au zis c-o să ne ajute.

„Și s-ar putea să avem nevoie de asta”, își spuse ea mohorâtă.

El clătină din cap. Își încrucișă degetele.

— Ai dreptate, rosti Sefia punând la loc bagheta. Asta-i misiunea noastră. O să vedem ce urmează și dacă avem nevoie de ajutor îl vom cere atunci.

Tunelul părea să aibă kilometri lungime. Cum mergeau ei, Sefia își imagină că treceau pe dedesubtul cizmăriilor, brutăriilor și fierăriilor cu pereți înnegriți în care faurii trudeau la forjă. Avea senzația că ea și Arcașul dispăruseră dedesubtul lumii – al oamenilor, cu neînțelegerile, căminele, meseriile și străzile lor – și pentru o clipă i se păru aproape reală posibilitatea de a-și lăsa în urmă viețile, pe Serakeen, părinții morți, cărțile și violența și de a urca la suprafață ca și cum s-ar fi născut din nimic, fără trecut și fără niciun drum de urmat.

Dar când suiră o scară lată, descoperind la capătul ei o ușă cu simbolul gravat în partea de sus, Sefia înțelese că își purtau trecutul cu ei și că acesta devenea pe zi ce trecea tot mai greu.

Arcașul o luă de mână.

Fata deschise ușa și se pomeniră amândoi pe un mic chei plin de butoaie sfărâmate și lăzi goale. Dinspre est, din depărtare, se auzea vuietul neadormitului Port Central, dar aici, la marginea orașului, înserarea era albastră și liniștită și felinarele bărcilor de noapte scânteiau ca niște licurici chihlimbarii deasupra apelor negre. Dincolo de strâmtoarea Callidian, se întrezăreau vag contururile orașului Corabel cu miile lui de lumini scânteietoare.

Ceva se mișcă pe doc, făcând-o pe Sefia să tresară, înfășurat într-o haină lungă din pânză impermeabilă, bărbatul stătea cocoțat pe o bintă ca un vultur imens.

Buzele uscate îi erau brăzdate de cicatrice vechi. Nu spuse nimic, dar coborî în barcă și le făcu semn să-l urmeze.

— Tu ești călăuza? șopti Sefia.

Bărbatul făcu semn că da. Relieful chipului său se schimbă în lumina înserării și Sefia simți brusc impulsul de a-și pune mâna pe brațul lui, poate pentru a se asigura că omul era real, din carne și oase, și că nu avea să se destrame la simpla atingere.

— Serakeen se află aici, în Jahara? întrebă ea.

Călăuza arătă dincolo de apă, către continent. Către Corabel.

Năpasta Estului își părăsise teritoriul din apropierea regatului Liccaro pentru asta? Putea fi unica lor șansă de a-l găsi înainte de următoarea luptă din Colivie.

— Unde anume în Corabel? Putem să ne ducem singuri la Serakeen dacă ne spui unde este.

Călăuza nu scoase niciun sunet. Făcu semn către barcă.

Arcașul își duse patru degete la obraz. Voia ca ea să-l citească pe bărbat, așa cum făcuse cu cârciumarul din Epidram.

Trăgând aer în piept, Sefia căută un reper în funcție de care să-și poată focaliza Viziunea. Cicatricele din jurul gurii călăuzei. Clipi. Curenții de lumină o scăldară și ea înțelese că omul *nu putea vorbi.* Nu avea cum fiindcă nu avea limbă. Îi fusese tăiată cu ani în urmă – părea o viață de atunci. Uitase până și cum să suspine.

Fusese cândva impresor în Liccaro. Ajunsese la Colivie și încercase să-l mituiască pe Arbitru. Acesta îl trimisese înaintea lui Serakeen, care pusese să-i fie tăiată limba.

Acum el era călăuza fără nume, venind când era chemat și făcând numai ce i se cerea: să transporte candidați din Jahara către Corabel. Fără să pună întrebări și fără să dea răspunsuri.

Poate că asta merita pentru tot ce făcuse ca impresor. Sefia n-ar fi știut ce să zică.

Clipi din nou.

— Îmi pare rău.

Dar era singura care putea vorbi, așa că nu există nicio replică. Nu așa avea să capete răspunsuri.

Coborând cu sprinteneală în barcă, se așeză la mijloc, cu rănița între genunchi.

— O să ne ducă în portul din Corabel, zise ea. Acolo e un depozit. Acolo îi duce pe toți.

Dacă luntrașul fu surprins, nu dădu niciun semn.

Arcașul se așeză în fața ei, de unde putea să stea cu ochii pe călăuză. Bărbatul agățase felinarul. Nu părea deloc amenințător, era doar o siluetă profilată pe cerul înstelat. Luntrașul ridică pânzele.

În timp ce lăsau Jahara în urmă, Sefia curăță și bandajă rănile Arcașului cu ce găsi în proviziile din rănițe. Îl șterse pe coaste cu o cârpă udă, îndepărtând cu blândețe sângele.

Când termină, mâinile ei stăruiră pe obrajii băiatului. Voia să-i mângâie arcele sprâncenelor cu degetul mare, să-și lipească buzele de colțul pistruiat al pleoapei lui. Simți un val de căldură cuprinzându-i obrajii și se retrase, îndesând în rănită plosca și cârpa murdară.

— O să îi găsim pe cei care ți-au făcut asta. Ție. Lor. Nouă tuturor.

Nu spuse ce aveau să facă după aceea. Să afle la ce era bună cartea. Să o salveze pe Nin… Și apoi…

Nu știa. Știa numai că, indiferent cu ce gânduri pornise la drum cu un an în urmă, lucrurile se schimbaseră. *Ea* se schimbase. Nu avea să mai curme nicio viață. Va afla o altă cale.

Traversară în tăcere îngusta strâmtoare Callidian, însoțiți numai de foșnetul apei despicate de coca bărcii. Cerul vânăt de deasupra Jaharei rămase în urmă, înlocuit fiind de priveliștea Corabelului la ceas de noapte.

Trei faruri spiralate se iviră de-a lungul coastei

stâncoase, prevenindu-i pe marinari să stea departe de falezele abrupte și de curenții iuți ai coastei din Deliene. În vârful marilor turnuri erau încăperi din sticlă și oglinzi care aruncau raze de lumină peste apa întunecată, călăuzind navele către portul liniștit al capitalei aflate pe deal.

Trecuseră șapte ani de când părăsise Deliene, privind de la pupa unei corăbii șubrede de mărfuri cum dispar în depărtare crestele înzăpezite ale munților. Plânsese, iar lacrimile îi înghețaseră pe obraz și nasul i se înroșise de frig; Nin îi stătuse alături, petrecând cojocul ei din blană de urs în jurul amândurora.

— O să ne mai întoarcem acasă, tușă Nin? întrebase ea. Bătrâna ridicase din umeri.

— Nu mai există cale de întoarcere, fato. Nu pentru noi. Sefia își înăbușise un suspin.

— Casa e acolo unde ți-o faci, spusese Nin ridicând din umeri. Poate fi pe o corabie. Poate fi ceea ce duci zi de zi cu tine. Poate fi familia ta. Sau poate fi acel om pe care îl iubești mai mult ca pe oricine. Asta înseamnă acasă.

Luntrașul îi duse pe Arcaș și pe Sefia către un chei izolat din partea vestică a portului, sub linia falezei înalte. În zona centrală a portului se vedea lumina pâlpâitoare a felinarelor; de acolo drumul urca spre orașul de pe deal. Dar aici nu erau decât întuneric și strălucirea stelelor.

Îi conduse tăcut prin port, către un depozit imens săpat în stânca falezei.

— Mulțumesc, făcu Sefia. Ne descurcăm singuri mai departe.

Dar omul clătină din cap și deschise ușa. Sefia și Arcașul se încordară, pregătiți s-o rupă la fugă, dar înăuntru nu se zări nicio mișcare. Cu excepția stivelor de lăzi și a colacilor imenși de funie, locul era pustiu, ca o peșteră cu ecou. Își urmară prudenți călăuza înăuntru.

La capătul cel mai îndepărtat, călăuza își plimbă mâinile

pe perete și un panou de piatră alunecă în lături. O ușă secretă, cu o încuietoare acționată prin împingere. Sefia își aminti de dormitorul ei de odinioară.

Făcu ochii roată prin depozit.

— Mai există vreo intrare?

Bărbatul întinse mâna în deschizătură, găsi o torță și o aprinse, luminând un tunel cu pereții de piatră goi.

În lumină, Sefia văzu că bărbatul avea un chip blând: ar fi putut fi brutarul de la care îți iei pâinea, croitorul sau măturătorul care curăță străzile pe înserat, tatăl ori unchiul tău.

Omul se răsuci brusc și-și trase gluga neagră pe cap. Pătrunse în tunel și se opri să-i aștepte.

Arcașul păși de-a lungul pereților depozitului, căutând o altă cale de acces. Sefia se strecură în biroul supraveghetorului și-și plimbă mâinile pe podea, căutând după îmbinări.

Luntrașul continua să aștepte.

În cele din urmă, Arcașul reveni, ridicându-și palmele ca semn că nu găsise nimic.

— Nu poate fi asta singura ușă, îi zise Sefia luntrașului. Ai mai văzut alta?

Omul clătină din cap. El numai pe aici intra și numai pe aici ieșea. Iar Sefia știa asta mulțumită Viziunii. Dar îndrăznise să spere la alt răspuns.

— Cred că o să revenim de dimineață. Putem măcar să supraveghem locul ăsta.

Arcașul îi atinse cotul.

— E prea periculos. Nu știm ce-i acolo.

El clătină din cap. Știau prea bine ce era acolo: omul pe care îl căutaseră în ultimele săptămâni. Chiar dincolo de acel prag.

Sefia înghiți în sec. Pentru asta venise. Dar nu aveau să înainteze decât atât cât era necesar, până găseau o altă ieșire. Apoi aveau să se întoarcă. Să se regrupeze. Să facă

un plan.

Pătrunse în tunel, urmată de Arcaș.

Închizând ușa în spatele lor, călăuza îi conduse pe culoarul îngust. Se auzeau doar zgomotele respirațiilor și ale pașilor lor și pocnetele scoase de torțele arzând.

În cele din urmă ajunseră într-un loc unde tunelul se bifurca. Căile se afundau în beznă, dar în fața lor se afla o ușă metalică. Cercul mare de fier, străbătut de patru linii, dintre care trei curbe și una dreaptă, lucea stins în centrul ei, atrăgând atenția.

Era greșit orientat, dar nu aveai cum să-l confunzi. Sefia atinse metalul cu vârfurile degetelor.

— Serakeen? întrebă ea.

Călăuza aruncă o privire furișă spre partea dreaptă și din umbre răsună o voce joasă:

— În spatele ușii.

Sefia tresări. Un străjer se desprinse din întuneric, își încrucișă brațele pe piept și se rezemă nonșalant de perete ca și cum în fiecare noapte asta făcea: aștepta victimele lui Serakeen. O măsură din cap până-n picioare.

— Tu stai aici ca să te asiguri că intrăm? întrebă fata.

— Sunt aici ca să mă asigur că nu vă băgați nasul unde nu trebuie, zise el, îndepărtându-și cu un gest leneș o șuviță roșcată care îi căzuse în ochi. Puteți pleca dacă vreți, deși ni s-a spus că n-o veți face.

— Ni s-a spus? repetă Sefia și Arcașul se mișcă în spatele ei.

Un al doilea străjer…

Ea îi aruncă luntrașului o privire mânioasă.

— Puteai să ne previi!

Paznicii râseră când luntrașul deschise gura arătându-i fetei rana cicatrizată din locul unde se aflase limba.

Mai devreme îi fusese milă de el. Acum nu-i mai era.

— Ar fi trebuit să găsești o cale! se răsti ea.

El înclină din cap și se retrase, cu haina lui impermeabilă lucind tot mai stins în penumbra tunelului până ce întunericul îl înghiți cu totul.

Arcașul o privea pe Sefia. Ochii lui erau mai aurii ca de obicei, păreau aproape incandescenți.

— Bun, acum ei știu că suntem aici, spuse ea.

Îl privi pe străjerul roșcat, care îi zâmbi batjocoritor.

— Ești gata?

Arcașul făcu semn că da.

Se răsuciră către ușă, către simbolul pe care îl tot căutaseră până atunci și către ceea ce se afla îndărătul lui.

Apele Roșii

Înainte de *Grinzi,* de Sefia și de Arcaș, înainte să plece în căutarea Tezaurului Regelui, căpitanul Reed și *Curentul Credinței* se aflau în călătorie către Marginea de Apus a lumii. La puțină vreme după ce au trecut de ruptura din cer care îi dusese pe Cat și pe echipajul ei la pierzanie, vântul a contenit. Nava stătea pe loc. Pânzele atârnau de catarge ca niște draperii murdare. Mai înaintau doar datorită căpitanului Reed, capabil să găsească mereu câte un curent leneș în apa neclintită și să mențină cursul în ciuda luminii orbitoare și a căldurii intense a apusului.

Soarele acoperea aproape jumătate din boltă, golind-o de culoare. Reed își șterse fruntea uscată. Căldura era apăsătoare, îl storsese într-atât că nici nu mai avea ce să transpire.

Își petrecuse toată noaptea umblând prin cală, atingând pe rând fiecare ladă și butoi. Intrând și ieșind prin bocaporți[29]. Dând ocol proviziilor ce scădeau. „Unu, doi, trei, patru…” Numărând continuu, ca și cum asta ar fi putut umple din nou butoaiele cu apă sau înmulți puținele hălci de păstramă.

Când dimineața sosi, lucrurile stăteau la fel. Echipajul primi porții neîndestulătoare de pesmeți, o fâșie de păstramă și o cană de apă. Puțini mai erau cei care să aibă energie să se plângă. Încet, trupurile lor se autodevorau, împuținându-se și uscându-se ca stafidele, până ajunseră numai piele și os.

Căpitanul Reed se sprijini de bompres, străduindu-

[29] Deschidere în puntea unei nave prin care se introduc mărfurile în magazie.

se să se țină pe picioare. Stătea în acel loc de câteva ore, desenând pe ramurile copacului de la proră cercuri care se atingeau, dar indiferent ce calcule făcea, rezultatul era același: *dacă* șobolanii nu dădeau iama în mâncare și *dacă* drumul ar fi decurs fără probleme, mai aveau fix atâtea provizii cât pentru drumul de întoarcere. Dacă făceau calentoarsă în acea zi, aveau șanse să supraviețuiască.

Soarele se scufunda în mare, aprinzând-o ca pe o lampă. Erau aproape. Dar cât de aproape? Lumina era delicată, schimbătoare. Puteau trece de marginea lumii azi, mâine sau peste o săptămână.

Sau niciodată.

Poate că oceanul continua la nesfârșit și nu era nimic de găsit aici. Nimic în afara pustiului nesfârșit de ape.

Alături de el, Meeks privea în zare cu ochii mijiți, căutând vreo schimbare în luciul mării. Umbre i se cuibăriseră în găvanele ochilor. Începuseră să arate cu toții la fel, părând niște schelete ambulante cu măști hidoase, cum fuseseră Cat și cel din urmă matelot de pe *Șapte Clopote.*

Reed își frecă ochii din pricina usturimii.

— De ce m-ai urmat până aici, Meeks?

Ajutorul secundului făcu o grimasă:

— Mai ții minte ce-a zis Cat înainte să moară?

Căpitanul își amintea. Cele câteva cuvinte îi reveneau mereu în minte, dându-i târcoale noapte de noapte.

— Cine-și va aminti de echipajul tău? le repetă el.

— Avea dreptate, nu-i așa? Tot ce facem, toate aventurile prin care am trecut… În cele din urmă oamenii o să uite că nouă ni se datorează toate astea. Tu însă nu vei fi uitat. Tu ești căpitanul. Echipajul? Mai devreme sau mai târziu, lumea va

uita să ne mai pomenească numele. O să uite chiar și faptul că am fost aici.

— Atunci de ce…

— Pentru că *tu* n-o să uiți, zise Meeks, cu un zâmbet care-i făcu buzele crăpate să sângereze. Te-am văzut sărind în foc pe insula plutitoare. Te-am văzut renunțând la porțiile tale de mâncare pentru ca membrii echipajului să aibă mai mult. Unii oamenii, dac-ar ști când urmează să moară, ar prefera să nu mai riște. Nu și tu. Faptul că știi când o să mori te face să lupți și mai tare ca să-i protejezi pe cei care ar putea pieri.

Reed își puse mâna pe umărul îngust al ajutorului secundului și i-l strânse. Poate că avea șansa să facă totuși ceea ce voise și Cat: să-și salveze echipajul, pe de-a-ntregul, adică nu doar trupurile, ci și mințile lor, astfel încât suferințele îndurate în acest loc să nu-i marcheze pentru totdeauna, așa cum se întâmplase cu căpitanul de pe *Șapte Clopote.* Puteau să scape de blestematul ăsta de pustiu strălucitor și să nu se mai gândească niciodată la el.

Cuvintele prinseră formă și viață în adâncurile inimii lui: „Mergem acasă.” Se înălțară ca un fum în gâtlej, oprindu-se înapoia gratiilor dinților: „Mergem acasă.”

Erau cuvinte care însemnau înfrângere. Eșec. Și supraviețuire.

— Căpitane…

Meeks își apăsa pumnii pe pleoape, dezgolindu-și dinții.

Reed privi chipul smochinit al ajutorului secundului și înjură.

— Doctorița ne-a prevenit în privința asta. Distorsiuni ale vederii. Pete negre. Durere. Meeks încercă să clipească, dar nu-și mai putea deschide

ochii.

— Îmi pare rău, căpitane. Voiam să te ajut.

— Hai să mergem la doctor.

Căpitanul Reed îl luă pe ajutorul secundului de mână și îl călăuzi către tambuchiul principal.

Ce altceva mai puteai pierde înainte de sfârșit? Dacă exista un sfârșit… Suprafața scânteietoare a apei se întindea la infinit în jurul lor, ajungând să se piardă în strălucirea incandescentă a soarelui.

O explozie înăbușită, provocată parcă de praf de pușcă, zgudui bompresul. Reed se răsuci. Bucăți de soare se desprindeau și pluteau către ei, urmate de lungi panglici de lumină. Când loveau ceva, șuierau și explodau ca niște nori de praf, împroșcând coca cu pete luminoase.

Curentul pătrundea în soarele ce apunea.

Din rândurile echipajului se ridicară țipete înfricoșate.

— Nu-i în regulă! strigă cineva. Nu mergem mai departe!

Meeks își smuci capul în direcția vocii. Mâinile lui bâjbâiră după pistol:

— Ticălosul ăla de Camey…

O pulbere de lumină căzu pe obrazul și gâtul lui Reed. Aproape că nu o simți: era mai ușoară și mai părelnică decât fulgii de zăpadă. Își scutură gulerul cămășii, dar lumina deja dispăruse.

Reușiseră! Ar fi strigat de bucurie, dacă n-ar fi fost atât de răgușit.

Îl lăsă pe Meeks în dosul trinchetului[30].

— Stai aici până îți zic eu. N-am de gând să rămân fără tine.

— Dar căpitane…

— Fă cum ți-am spus!

[30] Sau arborele mic; catargul de la prora unei nave cu pânze.

Fără să aștepte răspuns, Reed traversă cu pași împleticiți puntea, scoțând din toc arma numită Doamna îndurării. Era atât de slăbit încât i se părea că scândurile punții se legănau sub picioarele lui.

— A văzut-o cineva pe Aly? strigă Cooky ițindu-se din bucătărie.

Reed se împletici pe lângă el și se opri lângă tambuchiul principal.

Dincolo de arborele mare, Jaunty se străduia să se țină de cârmă, în timp ce Greta îl apucase de gât cu mâna ei mare. Cu cealaltă îi ținea un pistol la tâmplă. Lângă ea, Camey, cel cu nasul coroiat și ochi strălucitori, îl amenința cu pistoalele pe secund, care stătea în ușa cabinei principale.

— Niciun pas în plus, căpitane, zise Camey, indicând apoi cu bărbia spre Doamna îndurării. Aruncă aia!

Ca să fie mai convingătoare, Greta îl împunse pe Jaunty cu revolverul. Cârmaciul tuși și încercă să scuipe, dar gura îi era uscată.

Părul Gretei începuse să cadă, dând la iveală mici petice de piele care se cojeau. Nici ea, nici Camey nu mai cârtiseră de săptămâni întregi, nici măcar în glumă. Reed ar fi trebuit să-și dea seama. Dar fusese atât de preocupat de gândul de a ajunge până la marginea lumii încât nu observase. Sau nu-i păsase.

Și chiar dacă Greta se cam clătina, părând să nu se țină bine pe picioare, ea îl luase ostatic pe Jaunty. Reed putea să tragă mai iute decât Camey, ba putea chiar să-l ucidă înainte ca acesta să apuce să apese pe trăgaci. Dar n-ar fi făcut asta dacă era să piardă echipajul.

Reed îi dădu drumul Doamnei îndurării. Revolverul argintiu căzu pe punte tocmai în clipa în care prin tambuchiul principal se iviră Horse și

doctorița.

Marinarii de la babord ieșiră împleticindu-se din teugă, clipind din pricina luminii puternice.

Jules înaintă.

— Camey, ce…

Acesta trase un foc înspre picioarele goale ale lui Jules. Din punte săriră așchii. Secundul tresări.

— Acum desfă-ți centura cu pistoalele și descotorosește-te de ea, zise Camey.

Țeava revolverului lui Camey îl privea pe Reed ca un ochi. Amintindu-și de mistrețul de pe insula plutitoare – care fusese împușcat chiar în frunte căpitanul se supuse, descheindu-și centura cu tocurile pistoalelor și lăsând-o să cadă, cu tot cu cele două arme, Călăul și Doamna îndurării.

— Întoarce corabia, se răsti Greta.

Cârmaciul mârâi ceva, încleștându-și mâinile pe timonă, dar nu întoarse.

Fulgi de lumină atinseră velele și plutiră până ajunseră pe punte. Din mulțime se auziră exclamații înăbușite. În fața corabiei, soarele se făcea din ce în ce mai mare, era din ce în ce mai aproape, iar ninsori de lumină se abăteau asupra catargelor și a greementului.

— Camey, nu e periculos… începu Reed.

— N-ai de unde să știi! Habar n-ai ce-i acolo! Ne-ai băgat dintr-o belea într-alta în călătoria asta blestemată, iar asta nu-i corect! Ne-am săturat!

— Dac-ai fi făcut șmecheria acum un minut, ți-aș fi dat dreptate, zise Reed. Dar nu acum. Nu simți?

Marginea lumii îi aștepta imediat dincolo de discul solar. Își apropie mâinile lovindu-și degetele unele de altele. O poveste demnă de istorisit…

Camey clătină din cap.

— Eu nu merg într-acolo!

Greta trase cocoșul revolverului.

— Ar fi mai ușor dacă ne-ai ajuta, Jaunty, dar, dacă trebuie, o să ne descurcăm și fără tine, spuse ea.

— Nu! făcu Horse și se repezi înainte.

Camey îl împușcă. Glonțul străpunse umărul masiv, ieșind prin spate. Horse se prăbuși pe punte. Doctorița dădu fuga lângă el.

Membrii echipajului începură să se agite. Unul câte unul ridicară mâinile – brațele înălțate, palmele la vedere – și se îndepărtară de Reed. Niciunul – nici măcar Jules, doctorița sau bătrânul Goro – nu-l privi.

Un rânjet se lăți sub nasul coroiat al lui Camey.

— Harison, ia-i pistoalele.

Prora corabiei pătrunsese în soare, învăluită fiind în nori de lumină. Un fum strălucitor înconjura bompresul. Reed blestemă. Meeks era chiar acolo în față, la proră.

Musul își plimbă privirea de la Camey la Reed și îndărăt. Clătină din cap.

— Haide, Harison, ești unul de-al nostru, zise Greta.

Lumina necruțătoare o silea să-și țină ochii aproape închiși. Reed o cercetă cu atenție. Greta nu știa unde era Harison, în ce direcție ar fi trebuit să se întoarcă pentru a-i vorbi. Era la fel de oarbă ca Meeks, deși încerca să ascundă acest lucru.

— Ești din același loc ca noi, zise ea.

— Nu, răspunse Harison, înaintând și poticnindu-se pe punte. Ăsta-i locul meu.

Greta nu mai părea așa de hotărâtă, iar ochii ei orbi se mișcau fără țintă. Fusese încredințată că el avea să-i ajute. Încredințată. Lui Reed aproape că i se făcu milă de ea.

Lumina înghiți focul[31] și trinca[32].

Ochii îngălbeniți ai lui Camey ieșiră din orbite și bărbatul începu să urle:

— Întoarce!

Jaunty rânji:

— Poți să cârâi cât vrei, că n-o să-ți folosească la nimic.

Prora navei era învăluită în lumină, care scălda puntea și se revărsa peste balustrade. O treime din navă deja trecuse dincolo.

— Ajutați-mă! le strigă Camey celorlalți. Altfel o să murim cu toții!

Jules și Theo înaintară nesiguri, întinzând mâinile.

Reed simțea lumina mângâindu-i umerii și ceafa și insinuându-se la periferia vederii lui.

— Nu azi, murmură el.

Lumina îl înghiți. Se învolbură în jurul lui șoptind, explodând în norișori de pulbere când îi atingea pielea. Era atât de strălucitoare, încât avu senzația că putea să explodeze la simpla ei atingere.

Ceilalți marinari strigau. Cineva se văicărea.

Un foc de armă spintecă văzduhul.

Un alt om se prăbuși gemând.

Reed se feri, privind atent în lumină, dar tot ce văzu fu strălucirea ei.

Cineva se împiedică de el. Altcineva plângea. Se auzeau zgomotele unei încăierări: gemete, târșâit de picioare, blesteme, coate și genunchi lovind lemnul, sunet de trupuri ciocnindu-se.

Un pistol căzu pe punte.

Reed pipăi după revolverele pe care le lepădase. După centura lui. După orice.

---

[31] Pânză triunghiulară susținută de bompres la prora unei nave.

[32] Pânză pătrată de la baza trinchetului.

— Căpitane? răsună lângă umărul acestuia vocea lui Harison.

— Stai la podea, murmură Reed.

Lumina pieri atât de brusc, încât Reed avu senzația că fusese aruncat într-un puț. Bâjbâi după arme, dar mâinile lui apucau în gol. Totul era negru. Și rece. După căldura arzătoare din cealaltă parte a soarelui, frigul ăsta părea să-ți pătrundă în oase. Până și aerul părea să trosnească, solidificându-se.

Își găsi centura și se încinse cu ea. Vederea îi reveni și zări un cer negru și discul alb al soarelui, care oferea prea puțină lumină și nici urmă de căldură. Răsuflarea îi îngheța în aer.

Greta zăcea pe punte, ținându-se de piept și chinuindu-se să respire, înecându-se. Sângele îi îmbiba cămașa și i se scurgea printre degete. Deasupra ei, cu cămașa împroșcată de stropi roșii, Jaunty se agăța de timonă.

Harison era în genunchi lângă cotețul porcilor. Reed îl înhăță de cot, ridicându-l în picioare.

— Meeks e îndărătul trinchetului.

Frigul îi înghiți cuvintele.

Musul încuviință și se îndepărtă, cât pe ce să se lovească de Cooky care ieși împiedicându-se din bucătărie strigând-o pe Aly.

Marinarii erau în patru labe, ținându-se de parapet și tremurând din pricina frigului neașteptat. Horse se aplecase protector deasupra doctoriței care încerca să-i oblojească rana.

Secundul și Camey se luptau, încleștându-se și mârâind, fiecare încercând să-l imobilizeze pe celălalt. Unul dintre pistoalele lui Camey căzuse pe punte, departe de el, dar pe cel rămas bărbatul îl strângea cu atâta încăpățânare că i se albiseră degetele. Secundul îl prinsese de încheietură și îi

izbea mâna de balustradă, ca să-l facă să-i dea drumul armei, însă niciunul nu părea să cedeze.

Camey se împiedică. El nu vedea. Dădea disperat din brațe.

Dar, câtă vreme se afla pe *Curentul Credinței,* secundul nu era orb.

Smulse pistolul din strânsoarea lui Camey, îl răsuci și apăsă pe trăgaci.

Sângele stropi podeaua. Camey se prăbuși.

Pe măsură ce marinarii uluiți își recăpătau vederea, pe navă se făcu liniște. Cerul era negru ca smoala, lipsit până și de gămăliile stelelor, iar lumina de dincolo de soare era palidă și rece, mai mult ceață decât strălucire.

Tăcerea îi cuprinsese în mod neașteptat pe toți, Aly coborî de pe trinchet cu pușca legănându-i-se pe umăr. Se opri lângă trupul Gretei. Răsuflarea i se transforma în abur.

Harison se ivi din spatele bucătăriei ducându-l de mână pe Meeks.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ajutorul secundului cu o voce mult prea puternică pentru tăcerea care se așternuse. Ajută-mă, Harison!

Musul se înclină spre el și începu să-i șoptească la ureche.

Reed privi spre gabie cu ochii mijiți, apoi se apropie de Aly.

— Chiar mă întrebam unde te-ai dus.

Pe Aly o trecu un fior.

— Nu puteam să-i las să ia în stăpânire *Curentul,* căpitane.

Frigul le pătrundea în oase. Fiecare răsuflare era dureroasă. Reed își puse o mână pe după umerii lui Aly și îi mângâie brațul. Ea tremura. Ceilalți se îngrămădiseră cu toții lângă parapet, arătând către

pustietatea neagră de dincolo de bord.

Marea era la fel de întunecată precum cerul. Nu era un lucru firesc. De îndată ce atingea apa, lumina părea să se înece, dispărând sub suprafața mării, înghițită de întuneric. Până și sunetul valurilor lovind coca vasului era nefiresc, ca un clănțănit de dinți.

Reed simți arsuri în fundul ochilor. Răsuflarea i se poticni în gâtlej. Frigul cumplit deștepta ceva în străfundul ființei lui, un urlet, un vaier și o dorință nebună de a o rupe la fugă.

Probabil și ceilalți simțeau la fel, căci nu peste mult timp Aly izbucni în plâns.

Și Horse scâncea ca un copilaș.

În adâncuri se iviră luminițe roșii, dar acestea mai mult absorbeau strălucire decât ofereau, fără a izbuti să lumineze ceva. Erau mii și mii, întinzându-se cât vedeai cu ochii în lumea aceea întunecată de dincolo de soare.

Secundul se răsuci, dar el nu putea vedea luminile cele roșii. Simțea doar frigul și acea neliniște care părea că-ți sapă în stomac, în inimă și în plămâni.

Apoi sunetul veni din întuneric.

Se revărsă peste oameni ca pâcla peste crestele munților, umplând spațiile dintre ei cu urlete – sau erau vaiere? Cu șoapte și flecăreli și râsete demente. Cu voci, bătăi de clopot, ghețari rupându-se sau stânci făcându-se pulbere. Cu cea din urmă suflare a muribunzilor. Era cel mai îngrozitor sunet dintr-o lume plină de sunete îngrozitoare, cel care te bântuie la ceas de noapte, când întunericul te învăluie și frigul se strecoară în tine prin fisurile sufletului. Când te pomenești deodată copleșit de certitudinea clară că ești deja mort, dus pentru totdeauna.

Ajunseseră în apele roșii de la marginea lumii: tărâmul celor fără trup.

Capitolul 37

Răspunsuri

Sefia își puse mâinile pe semnul din mijlocul ușii și îi aruncă o privire Arcașului. Simți mușcătura înghețată a fierului în palme. Două linii curbe pentru părinții ei, una pentru Nin. Linia dreaptă pentru ea însăși. Cercul pentru ceea ce trebuia să înfăptuiască.

Arcașul încuviință. Veniseră până aici pentru răspunsuri. Veniseră să termine ce începuseră.

Fără a le da atenție străjilor care o priveau din întuneric, fata trase aer adânc în piept, își alungă îndoielile și începu să răsucească de mecanism. Dincolo de ușă, roți imense de metal se învârtiră și zăngăniră și simbolul se roti până ce ajunse în poziția sa normală, corectă.

Dinții încuietorii scoaseră un clinchet și ușa se deschise greoaie și tăcută înspre interior.

Sefia își miji ochii. După întunericul coridoarelor, încăperea dinaintea ei era orbitor de luminoasă. Sfeșnicele de pe pereți și candelabrul suspendat erau pline de lumânări subțiri, albe, în vârful cărora dansau flăcări ce luminau pereții rugoși îmbrăcați cu tapiserii și portrete vechi din care ochii personajelor scânteiau ca niște cioburi de sticlă.

În fața lor, în centrul încăperii, se afla o masă de scris. Suprafața ei lăcuită era acoperită de teancuri înalte de hârtii, călimări cu cerneală și tocuri de scris, lucruri la care Sefia nici n-ar fi visat. Fata simți dorința bruscă de a

deschide toate sertarele acelea cu mânere de argint și de a cotrobăi prin ele, căutând pergamente și mai fine, cărți și mai mici și bricege care să-i încapă în căușul palmei.

Dar în spatele mesei, cu mâinile încrucișate elegant, se afla o femeie cu părul negru vârstat cu argintiu, ochii mocirloși și pielea de culoarea și netezimea unei cochilii albite de soare.

Avea tenul ceva mai deschis, bărbia ceva mai lată, la fel și umerii, dar, de la distanță, Sefia ar fi putut să o confunde cu mama ei.

Femeia se ridică nerăbdătoare, ca și cum le-ar fi așteptat sosirea.

— Bine ați venit. Mă bucur că ați reușit.

Vocea ei avea inflexiuni bogate, fiind în același timp clară, ca o piesă de metal atent lucrată.

Sefia și Arcașul intrară, cu picioarele afundându-se în covorul gros roșu cu auriu, iar un bărbat cu o tunică murdară, violet închise ușa după ei. Era înalt și slab, cu obrazul neras și cu o mustață deasă care îi încadra gura. O cicatrice roșie-vineție șerpuitoare îi trăgea în jos colțul ochiului.

La vederea lui, Sefia își furișă mâna către mânerul cuțitului. Alături, Arcașul își tot flexa degetele, atingând ușor teaca uzată de lemn a sabiei.

Bărbatul încercă să zâmbească, dar gura i se arcui într-o grimasă tristă, iar ochii umezi îi sclipiră.

— Nu vă temeți, zise el. Nu vreau să vă fac niciun rău.

Ca și cum ar fi vrut să demonstreze adevărul spuselor sale, își ridică mâinile și bătu în retragere până când ajunse lângă dulapul aflat pe peretele din dreapta, de care se rezemă fără să-și desprindă privirea de cea a Sefiei. Pe Arcaș nici nu părea să-l fi observat.

— Vă rog, luați loc, spuse femeia de la masă.

Le indică două fotolii de piele din fața ei.

Sefia și Arcașul rămaseră în picioare.

— Care dintre voi e Serakeen? întrebă Sefia, plimbându-și privirea de la femeie la bărbat și înapoi, nerecunoscându-le figurile din vreuna dintre Viziunile ei.

— Pe mine mă cheamă Tanin, iar el e asociatul meu, Rajar.

Continuând să vorbească, femeia se îndreptă spre un serviciu de ceai din argint strălucitor, aflat lângă peretele din stânga. Trecerea ei printre masa de scris și măsuța de la perete creă un curent de aer, iar părul și mătasea brodată a bluzei ei fluturară.

— Bărbatul cunoscut drept Serakeen, războinicul sângeros, Năpasta Estului, e o născocire, un mit pe care l-am creat pentru că ne era folositor. Mă tem că nu există.

— Cum adică nu există? Cine atacă navele din Golful Efigian? se interesă Sefia. Cine caută băieți cu cicatrice în jurul gâtului?

— Eu, șopti Rajar.

Își presă un colț al mustății între arătător și degetul mare și-și feri ochii.

— Nu-mi spune că Serakeen nu-i real. Faptul că-ți zici altfel nu înseamnă că ești mai puțin responsabil de ceea ce ai făcut.

— N-am vrut, zise el cu un aer ce părea rugător. Crede-mă că n-am vrut!

— Dar ai făcut-o.

Rajar o privi neajutorat pe Tanin care nu zise nimic, ci rămase tăcută în timp ce înclina ceainicul deasupra cești-lor de porțelan în nuanța oaselor. Sefia avea impresia că fiecare gest al femeii făcea ca aerul din jurul ei să se schimbe, iar acea mișcare ușoară care abia dacă tulbura aburii deasupra ceșcuțelor cu ceai aromat ar fi putut declanșa peste câteva săptămâni uragane în largul cine știe cărui ocean sudic îndepărtat.

— Rajar acționează în numele binelui general. Există motive mai reprobabile de a ucide, spuse femeia în cele din

urmă. Supraviețuirea, de exemplu. Sunt sigură că ai învățat lecția asta în multele tale călătorii.

Sefia se clătină, amintindu-și poiana, lumina portocalie ce se revărsa prin ferestrele cabanei, pe Palo Kanta cu gura lui strâmbă, viața acestuia scurgându-se printre degetele ei ucigașe.

— Și-acum șezi! adăugă Tanin.

Genunchii Sefiei cedară de parcă aceste ultime cuvinte ar fi lovit-o. Rănița îi căzu de pe umăr și fata se prăbuși în fotoliul din spatele ei. Arcașul se așeză și el, dar se ridică într-o clipită, vizibil cutremurat.

Vocea era plină de putere. Nu avea nimic magic, însă era irezistibilă și anunța pericole.

— Bei ceaiul cu frișcă și zahăr? continuă femeia ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sefia răsuci curelele răniței de la picioarele ei.

— *Cine ești?* întrebă ea.

Tanin puse cuburi de zahăr în două cești și se întoarse spre ea.

— Sunt Directoarea unei organizații cunoscute doar de câțiva aleși, care se numește Garda.

„Garda.” Sefia murmură acest cuvânt, care părea cum nu se poate mai potrivit, de parcă ar fi fost cheia care putea descuia multe uși din lăuntrul ei.

— Și Serakeen lucrează pentru tine?

Sefia îi aruncă o privire bărbatului de lângă perete. Acesta își încrucișă, apoi își desfăcu brațele de la piept. Haina lui de piele scârțâi.

— *Rajar* e unul dintre noi, zise Tanin apăsat. Face ce trebuie făcut.

— În numele binelui general.

— Da.

Tanin îi înmână o cești și o farfurioară și degetele reci și pătate de cerneală ale femeii le atinseră în treacăt pe cele ale Sefiei. Fata se cutremură. Linguriță clincăni pe

porțelan.

— Și care e acesta?

— Pacea.

Tanin îi oferi cea de-a doua ceașcă Arcașului, care n-o luă.

Sefia râse. Era absurd. Exterminatori proslăvind mila ca virtute! Măcelari recomandând înfrânarea! Arcașul o privi surprins.

Netulburată, Tanin se instală la masa ei și suflă în ceai.

— Războiul poate aduce pacea, dacă îl câștigă cine trebuie, adăugă ea.

— Și voi sunteți aceia?

— Trebuie să fim.

— Asta-i delir.

— Numai pentru cei care nu știu despre ce-i vorba.

— Atunci spune-mi despre ce-i vorba.

Sefia își puse ceșcuța pe masă și-și încrucișă brațele.

— Poate că pe noi nu ne știi, dar cunoști rezultatele muncii noastre. Noi am pus capăt conflictului sângeros din Deliene. Noi am eliberat Roku de sub stăpânirea regatului Oxscini. Noi am făcut ca Everica să se unească.

— Prin războiul împotriva celor din Oxscini.

— Da, Oxscini a fost dintotdeauna o problemă pentru noi. Dar asta nu va mai dura mult.

— Și cum se va întâmpla asta?

— Când ești singur nu le poți ține piept mai multora, zise Tanin zâmbind.

Sefia aruncă o privire către Arcaș, apoi își îndreptă ochii spre Tanin.

— Războiul Roșu, șopti fata în cele din urmă, simțind că în acel moment chiar înțelesese lucrurile. L-ați văzut în carte, nu? De acolo știți că totul are legătură cu un băiat asemenea Arcașului. De-aia vreți să vă conducă armata. De-aia vreți să recuperați cartea. Vreți să vă asigurați că astea se vor întâmpla.

— Ceea ce-i scris *întotdeauna* se întâmplă, rosti Tanin. Nu știm totul, dar am văzut suficient ca să știm că Războiul Roșu se apropie. Un băiat cu o cicatrice în jurul gâtului, un băiat ca prietenul tău aici de față, *va conduce o armată,* iar dușmanii se vor prăbuși dinaintea lui ca spicele sub tăișul secerii. Se vor pierde vieți, dar la sfârșitul războiului regatele vor renunța în cele din urmă la gâlcevile lor meschine. Prin acest război vom crea o pace *durabilă* pentru toți cetățenii din Kelanna.

Pentru o clipă, imaginea aceasta străluci dinaintea ochilor Sefiei ca una dintre Viziunile ei: cele Cinci Insule conlucrând în armonie, toate regatele războinice unite, punându-se capăt istoriilor lor zbuciumate printr-o singură victorie decisivă. Costurile aveau să fie imense. Dar pacea ar fi meritat.

Arcașul își atinse cicatricea de pe gât. El avea să poarte costul acestei păci pentru tot restul vieții sale.

— Pentru toți cetățenii Kelannei, repetă Sefia cu încetineală. Dar cu Arcașul cum rămâne? Numești *pace* ceea ce i-ați făcut? Ceea ce mi-ați făcut *mie?* Familiei mele? Femeia pe care ai trimis-o să ne ia cartea crezi că de pace a avut parte când…

— Nu vorbi despre lucruri pe care nu le înțelegi! se răsti Tanin, cu vocea șuierând ca șfichiul unui bici. Toți facem sacrificii pentru binele general. Odinioară, părinții tăi au știut asta.

Sefiei i se tăie răsuflarea. Îi trebui o clipă să-și regăsească vocea și apoi glasul ei deveni doar o șoaptă:

— Mi-ai cunoscut părinții?

— Nu ți-au spus? făcu Tanin și-și puse ceașca deoparte, încruntându-se surprinsă. Au fost membri ai Gărzii.

Sefia nu zise nimic, dar simți îndoiala făcându-și loc în sufletul ei.

Părinții săi? Dar ei fuseseră *eroi.* Li se împotriviseră celor ca Serakeen. Țînuseră cartea departe de el. N-ar fi

făcut *niciodată…*

Dar unde învățaseră, oare, să citească?

— Tatăl tău a fost cel mai bun prieten al meu cu mult timp în urmă, adăugă încet Rajar.

Sefia simți că i se usucă gura. Aceasta era legătura dintre simbol și Serakeen, dintre asasină și carte?

— Tata? șopti ea.

— Era Bibliotecar Ucenic, rosti Tanin, iar vocea i se înăspri. *Datoria lui* era să protejeze Cartea. Dar și-a încălcat toate jurămintele. El și mama ta l-au ucis pe Directorul Edmon și ne-au furat Cartea.

Sefia clătină din cap, dar nu putu să nu se întrebe: dacă se înșela? Mama ei cea plină de grație, misterioasă și care mirosea a pământ reavăn, tatăl ei care îi prindea bărbia între degete când ajungeau la atelierul lui Nin… Dacă amintirile cu părinții ei erau și ele niște iluzii? Dacă fuseseră o complicată farsă pe care o jucaseră pentru a-și păstra secrete adevăratele identități?

Făcuseră parte din Gardă?

Ce anume îi făcuse să se schimbe?

De ce furaseră cartea?

— Așa că eu am devenit Directoare, continuă Tanin, misiunea mea fiind aceea de a recupera Cartea și de a răzbuna o trădare care ne-a dat îndărăt cu zeci de ani.

— Nu, nu se poate! Mi-ar fi spus!

— O, Sefia, tu chiar nu știi…

Tanin clătină din cap, răsucind fiecare obiect de pe birou, ca și cum ar fi căutat acolo printre ele, cuvintele potrivite.

— Mar-… Mama ta a fost o Asasină. Avea mai multe secrete ca oricine.

— Mama n-ar fi…

— Ba chiar asta a făcut. Mama ta era *extraordinară.* Putea să stingă flacăra vieții cuiva de la cincizeci de pași distanță. Era atât de puternică încât ar fi putut nimici

orașe întregi.

Sefia clătină din cap privind în podea. Sub picioarele ei, desenele covorului se suprapuneau și se îmbinau într-o încrengătură de linii și noduri complicate, pe care nu le putea urmări, la fel cum nu putea urmări nici ceea ce-i spunea Tanin.

Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

Dar nu putea să nu-și amintească cicatricele de pe mâinile mamei ei. Ușurința cu care mânuia cuțitele.

Tanin continua să vorbească, dar numai câteva propoziții ajunseră până la Sefia, reușind să străbată ceața confuziei ei:

— Tatăl tău nu era nici el vreun mototol…

La auzul acestor cuvinte, al acestor două cuvinte inofensive, mânia Sefiei se focaliză ca o rază de lumină trecând printr-o lentilă. „Tatăl meu.” Își miji ochii. Înăuntrul ei izbucni o flacără.

— …numai pocnind din degete…

Îi ardea pielea. Era un vulcan fumegând, trezit la viață. O avalanșă de piatră-neagră gata să ia foc. Manierele elegante ale lui Tanin, căința posacă a lui Rajar, adevărul despre părinții ei o descumpăniseră. Dar își aminti de ce era acolo în acel moment. Ce venise să facă.

— …seca lacuri întregi în câteva clipe…

Sefia își înălță capul cu încetineală. Restul încăperii se pierdu într-o ceață albă și fierbinte; o mai vedea doar pe Tanin, stând relaxată la masa ei de scris. Buzele femeii se mișcau, rostogolind cuvintele în aer ca pe un fum dulceag și toxic.

— N-aveau voie să se îndrăgostească, știi, dar lor mereu le-a plăcut să încalce regulile.

Pentru o clipă, durerea apăru pe chipul lui Tanin ca un nor trecând peste fața lunii.

— Și atunci și-au încălcat jurămintele. Au furat Cartea. Au trădat toate lucrurile pentru care munciserăm cu toții

din greu. Mama ta a murit înainte să o găsim, dar tatăl tău…

Sefia se ridică. Degetele i se încleștară pe mânerul cuțitului.

— L-ai ucis, zise ea.

— Aș da orice să nu fi făcut ce-am făcut, zise Tanin. Dar trebuia să luăm Cartea înapoi.

Și-atunci durerea, vina și furia se combinară explodând ca glonțul, ca praful de pușcă și Sefia se aruncă asupra mesei. Cuțitul ei scânteie. Foi de hârtie se împrăștiară ca niște păsări speriate.

Se prăbușiră amândouă pe podea și Sefia lipi lama cuțitului de beregata lui Tanin.

— L-ai torturat. Așa cum ai făcut și cu Nin.

Apăsă lama pe pielea albă.

— Unde-i? Mai e măcar în viață?

Tanin zâmbi, dar vocea îi tremura din pricina mâniei:

— Tu chiar că o moștenești pe mama ta…

Un zgomot din spatele ei o făcu pe Sefia să privească peste umăr. Nu mai apăsa atât de tare lama pe gâtul lui Tanin pentru că zări cum haina întunecată a lui Rajar se desface și mâinile acestuia apucă aerul, răsucindu-l și trăgându-l spre sine.

Prin magie, armele fură smulse din mâinile Arcașului. Sabia și revolverul zburară prin încăpere.

Cu un zvâcnet al încheieturii, Rajar îl proiectă pe Arcaș într-un fotoliu și prinse armele din zbor înainte ca ele să cadă.

Îngrozită, Sefia se întoarse către Tanin chiar în momentul când aceasta deschidea ochii. Pupilele i se contractaseră, devenind două puncte negre în mijlocul a două lacuri de argint.

Viziunea.

— Nu! strigă Sefia.

Dar era prea târziu. Cu o fluturare a mâinii, femeia o

azvârli pe Sefia cât colo. Fata se lovi cu spatele de masă și scăpă cuțitul. Durerea îi străfulgera de-a lungul spinării. Se prăbuși la podea gemând.

Tanin se ridică, scuturându-și hainele. Își înălță din nou brațul, ridicând-o pe Sefia de pe covor de parcă ar fi tras-o cu ajutorul unor sfori invizibile, apoi o aruncă în fotoliul de lângă cel al Arcașului.

Sefia se zbătu, dar membrele îi erau țintuite locului.

La picioarele ei, rana era deschisă de niște mâini invizibile. Lucrurile se revărsară afară: tigăi, lumânări și pesmeții pe care îi primise de la Cooky. Apoi cartea se ridică din interiorul rănii, lepădându-și învelitoarea de piele în timp ce plutea către brațele întinse ale lui Tanin.

Femeia o strânse la piept ca pe un copil pierdut și oftă adânc, foarte mulțumită.

— Ceea ce-i scris întotdeauna se întâmplă, șopti ea.

Fugari

Înainte să devină părinți, Lon și Mareah fuseseră fugari. Fugiseră când furaseră Cartea. Când scăpaseră din acel labirint de oglinzi și săli de marmură, într-o explozie de foc, moloz și bucăți de hârtie arsă. El strângea Cartea la piept, cu brațele încrucișate peste ea, presându-și-o de cutia toracică de parcă ar fi vrut ca plămânii să i se umple cu litere și inima să-i devină un paragraf pulsând. Ea îl apucase de cot, ca să-l poată susține dacă s-ar fi împiedicat, ca să-l facă să meargă mai departe, îndemnându-l înainte, înainte, tot înainte.

Fugiseră când trecuseră pragul, ieșind în aerul proaspăt al nopții.

Fugiseră, urmăriți peste ape și prin păduri de bărbați, femei și ogari.

Fugiseră peste mări și țări. Chiar și când erau siliți să stea ascunși erau ca argintul viu. Neliniștiți. Fără odihnă. Respirația le era sacadată. Erau sălbatici și secretoși. Și când dormeau – dacă dormeau – se trezeau des și vegheau cu schimbul, cu cartea între ei, pregătiți mereu de plecare. De fugă.

Și apoi, într-o zi, probabil când crezuseră că fugiseră suficient de departe și suficient de mult timp, pentru că nu mai auzeau în urma lor pașii vânătorilor, clădiseră casa de pe deal, cu vedere la mare.

Capitolul 38

Băiatul cu cicatricea

Arcașul se zbătu în legăturile lui invizibile, încercând să-și miște picioarele și degetele de la mâini, dar reuși să-și clintească doar capul și gâtul. Era prins în cursă.

Se petrecuse atât de repede.

— Ești teafăr? îl întrebă Sefia.

Câteva șuvițe din părul fetei atârnau în dezordine și hainele ei erau mototolite, dar nu părea rănită. Pana cea verde îi lucea la ureche.

Băiatul făcu semn că da. Îl privi pe Rajar cum pune sabia și revolverul lui Harison pe un raft al dulapului și-și strânge mâinile la piept cu un aer nefericit. Arcașul cunoștea atitudinea asta. Exprima vină. Ură de sine. Le simțise și el – și nu doar o dată.

Se așteptase la orice din partea lui Serakeen, dar nu la asta. Nu să-i semene atât de mult.

Tanin deschise un sertar și scoase o bucată de sugativă, tamponându-și cu ea gâtul, care însă sângera foarte puțin. Pufni, mototoli hârtia și o aruncă. Puse cartea pe masă și-i mângâie coperta roasă, dezmierdând cu degetele ei elegante și pătate de cerneală pielea decolorată. Arcașului i se păru că femeia era tristă și… mânioasă.

După o clipă, Tanin se așeză și-și încrucișă mâinile.

— Hai să terminăm odată. Examinează-l!

Arcașul privi cu ochii măriți de surpriză cum Rajar traversează încăperea. Bărbatul ocoli jilțul, trăgându-se din nou de vârfurile mustăților. Se aplecă și-și puse o mână pe genunchiul Arcașului.

— Îmi pare rău, spuse el.

Respirația îi mirosea vag a fum, a cuișoare și a lichior. Se îndreptă și desfăcu un briceag.

Arcașul se zbătu în legăturile lui invizibile. Cuțitul lui era în teaca de pe bareta raniței, atât de aproape și totuși atât de departe.

— Lasă-l în pace! strigă Sefia.

Rajar clătină din cap.

— Trebuie să știm.

Apoi apucă mâneca Arcașului și o spintecă, dezvăluind cele cincisprezece arsuri de pe braț, pe care le examină cu ochii lui albaștri, piezișii. Pupilele îi deveniseră cât două gămălii.

Arcașul se crispă, dar nu urmă nicio lovitură.

După o clipă, Rajar plie briceagul și îl vârî la loc în buzunar.

— E un ucigaș înzestrat, deși nu și-a completat testul final în Colivie.

— N-ai dreptul să faci asta! izbucni Sefia.

Rajar n-o luă în seamă. Îi dădu din nou ocol Arcașului.

— Cine ești, băiete? șopti el. Ești cel pe care îl căutăm? Arcașul avu senzația că bărbatul îl săltase și-l zgâlțâia, încercând să scoată de la el toate lucrurile la care își interzisese să se gândească, pe care încercase să le uite.

— Ei? Ce crezi? întrebă Tanin, jucându-se cu un briceag argintiu pe care-l răsucea nerăbdătoare în mâini. E bun pentru Academie?

— Trebuia să devină paznic de far, zise Rajar frecându-și obrazul. Trebuia să-i protejeze pe ceilalți.

Arcașul simțea că o să leșine.

Amintirile se ridicară la suprafață ca niște ghețari.

Un far cocoțat pe un promontoriu stâncos…

Sunetele unei mandoline ieșind ca niște baloane de săpun pe fereastra deschisă, luminată…

O fată cu bucle ca razele soarelui prin frunzele îngălbenite.

Își aducea aminte. După atâta vreme.

Arcașul simți cum lumea se învârte cu el. Avea senzația că sufletul i se sfâșie, că toate digurile pe care le ridicase ca să se protejeze cedau unul câte unul, inundându-l cu sânge și fiere.

Dintr-odată tavanul i se păru prea jos și spațiul prea strâmt. Era din nou în ladă. Mirosul acru al propriei urine… Urmele cleștelui… Simți înțepătura așchiilor sub unghii. Nu va fi lumină până ce lada nu se va deschide, iar în acel moment vor veni frica și durerea. Hohotele disprețuitoare de râs și moartea, iar, apoi, hrana, de vreme ce cineva murise.

Băiatul pe care Secure îl executase în fața lui, doar ca să-l determine să-și aleagă o armă…

Antrenamentele cu ceilalți băieți ai lui Secure – pielea julită a pumnilor, sabia ridicată, până fusese singurul rămas…

Apoi luptele…

Închise ochii, dar le văzu pe toate, simți fiecare lovitură, văzu fiecare leș zăcând cu ochii pustii. Pe toate până la ultimul…

Se înmuie în legăturile lui invizibile, gâfâind. Simțea bucata de cuarț care se odihnea pe fundul buzunarului său, dar nu putea ajunge la ea. Mâinile sale refuzau să se miște.

— Arcașule?

Vocea Sefiei era înăbușită, ca și cum ar fi auzit-o prin apă.

— Nu-i făcut să fie ucigaș, Tanin, zise Rajar. Nu merită să fie aici.

Tanin chicoti ironic.

— Te uiți la el și te vezi pe tine, nu?

— Da.

Când acest cuvânt îi părăsi buzele, rana ca de bici ce străbătea chipul lui Rajar zvâcni.

În acea clipă, Arcașul simți mai degrabă că-l compătimește decât că-l urăște sau că-i e teamă de el.

— Destinul are un umor cam sadic, dar nu poate fi ocolit, zise Tanin.

Arcașul înghiți în sec și simți cicatricea strângându-i-se în jurul gâtlejului.

— Și tu poți folosi Viziunea, rosti Sefia.

— Noi îi spunem Vedere.

Aruncându-i o ultimă privire Arcașului, Rajar oftă și reveni lângă dulapul de la perete, strângându-și haina pe trup, deși în cameră nu era frig.

Surpriza făcu ca vocea Sefiei să sune strident.

— De aceea l-ai însemnat cu fierul înroșit în foc! Ca să poți folosi Viziunea trebuie să ai un semn!

— Trebuie să ne asigurăm că toți candidații trec prin toate testele noastre.

— Dar el n-a făcut-o. A fugit de la Secure, nu? Nu i-a ucis pe băieții aceia în Colivie. Nu e cel pe care-l vrei.

Amintirile Arcașului clocoteau în el ca o mare agitată. Cu toate viețile pe care le trăise, cu toate viețile pe care le luase, cine era el, de fapt?

Fiul cuiva?

Paznicul unui far?

Un animal? Un ucigaș?

Băiatul cu cicatricea, cel pe care Garda îl căuta de atâta vreme?

— Dar e *cu tine,* insistă Tanin. O cititoare. Copila celor mai puternici oameni pe care i-am cunoscut. Tu, Sefia, ești ceea ce îl face special. Sigur că îl vrem!

Capitolul 39

Alegeri

Sefia simți un gol în stomac.

— Niciodată n-am vrut…

Dar nu conta ce vrusese. De fiecare dată când atinsese simbolul, citise cartea sau își rostise jurământul, îl condusese încet, inexorabil, către oamenii de care el ar fi trebuit să fugă, spunându-i în tot acest timp că era prietena lui și promițându-i că-l va proteja.

Băiatul n-o privi. Respira convulsiv.

— Căutăm Cartea de zeci de ani și tu nu numai că ne-ai adus-o, dar ne-ai adus și un candidat.

Tanin urmă cu degetele contururile simbolului de pe copertă, așa cum Sefia însăși făcuse de sute de ori.

— Nu există coincidențe.

Părinții, Garda, efortul ei de a găsi răspunsuri, lucrurile pe care impresorii i le făcuseră Arcașului… Oare, totul fusese menit să ducă aici? Erau ei doar niște povești al căror final fusese deja scris, cu data morții consemnată pe hârtie, între paranteze?

Tanin își duse mâna spre vestă, în dreptul inimii.

— Eu cred că ești extraordinară, Sefia, îi întreci pe părinții tăi dacă ți-ai descoperit puterile de una singură.

Fata simți un val de mândrie și de curiozitate în piept, potolit repede de durere și nedumerire.

— Așa am făcut. Ei nu mi-au vorbit despre asta.

„Nu mi-au spus *nimic.*”

— Îmi pare rău, spuse Tanin cu un ton mai blând. Mi-aș dori ca lucrurile să fi stat altfel.

Ochii Sefiei se încețoșară de lacrimi. Clătină din cap,

clipind des ca să le alunge.

— Știu că nu vrei să crezi asta, dar i-am iubit, continuă Tanin. Mama ta îmi era ca o soră mai mare… era familia mea. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, tu și cu mine am fi putut…

— I-ai *iubit*?! L-ai ucis pe tata! o întrerupse Sefia.

Tanin strânse din buze ca și cum ar fi vrut să rețină în interiorul ei tristețea și regretul.

— Da.

— Ai ucis-o și pe Nin?

— Pe Lăcătuș? Nu, Sefia, doar am pus-o la păstrare. Sefia încercă să se repeadă la ea, dar magia o ținu pe loc.

— Nin trăiește?

— Ai vrea s-o vezi?

— Da!

Cuvântul îi țâșni de pe buze fără voia ei.

Rajar își netezi mustața.

— Ești sigură?

— Dacă nu vrea să creadă că părinții ei ne-au trădat, poate o s-o creadă pe ea, replică Tanin.

Oftând, Rajar își strânse mai bine haina în jurul corpului și părăsi încăperea pe o ușă dosnică, ascunsă aproape cu totul de o tapiserie. Arcașul ținea ochii închiși. Obrajii îi erau umezi din pricina lacrimilor.

— Arcașule?

În tăcere, Tanin desfăcu închizătorile cărții, apoi le puse la loc. Făcu aceleași gesturi din nou. Adâncitura dintre sprâncene îi reapăruse. Femeia sfredelea cu ochii simbolul din centrul copertei de parcă ar fi putut să-l pătrundă cu intensitatea privirii.

După o clipă, ea se aplecă și-i șopti cărții:

— Arată-mi unde e ascunsă cea din urmă bucată din Talismanul Resurecției.

Deschise cartea. Paginile fâlfâiră. Ochii ei flămânzi păreau să înfulece cuvintele și, la un moment dat… Își

ridică privirea, clipind des ca și cum nu și-ar mai fi amintit unde se află.

Sefia începu să respire precipitat. Tanin căuta ceva în carte. Asta era tot ce trebuia să faci ca să afli ceea ce doreai?

Tanin își umezi vârfurile degetelor și răsfoi cartea. Apoi își ridică din nou privirea și o examină pe Sefia cu ochii mijiți.

— Ce-ai făcut? Lon a făcut asta?

— Ce să facă? Ce anume cauți?

Tanin nu-i răspunse. Frunzări fără tragere de inimă paginile, apoi închise cartea și se lăsă fără vlagă pe spătar.

Sefia nu-și luă ochii de la cotorul crăpat al cărții. Tanin putea căuta în carte. Toate întrebările despre părinți își puteau găsi răspunsurile dacă Sefia ar fi reușit să…

Ușa dosnică se deschise și cineva fu îmbrâncit în încăpere. Un om într-un cojoc din blană de urs. Și care semăna cu o movilă de pământ. O ființă cu mâini fermecate.

— Tușă Nin!

Sefia ar fi vrut să o îmbrățișeze pe femeie, dar fata era în continuare țintuită în fotoliu.

— Îmi pare rău! Îmi pare tare rău! A fost vina mea!

Cuvintele ei erau ca revărsarea apelor peste marginea unui dig.

— N-ar fi trebuit să-i las să te ia! Ar fi trebuit să-i opresc!

Trecură câteva clipe chinuitoare până ce Nin își ridică ochii spre Sefia, iar când o făcu, privirea ei încețoșată nu părea să se poată concentra. Umerii căzuți și mișcările neliniștite ale degetelor sale făceau ca atitudinea femeii să pară ezitantă, confuză.

— Ești chiar tu! murmură ea.

— Da, sunt eu, Sefia!

Un zâmbet lumină figura împietrită a lui Nin.

— Fato… murmură ea.

Era mai slabă decât și-o amintea Sefia, iar mișcările-i erau mai nesigure, dar în clipa aceea fu așa cum o știa.

Numai că tot ocolea privirea Sefiei.

Sefia se încruntă spre Tanin.

— Ce i-ai făcut?

— Deținea informații de importanță vitală.

Îi aruncă o privire lui Nin. Fata *știuse* că nu exista decât un singur mod prin care asasina ar fi putut afla că ea avea cartea. Dar nu voise să creadă.

— Ah! exclamă ea.

Buzele lui Nin se mișcară. La fel și falca. Dar nu se auzi niciun sunet. Rajar reveni la locul lui de lângă dulap și-și încrucișă brațele.

— Haide, o îndemnă Tanin. Zi-i despre părinții ei!

Ca la un semn, Nin porni să vorbească.

— Ce vrei să știi, fato? Dac-au furat-o? Dacă i-am ajutat? Da și iarăși da.

Și felul în care vorbea era diferit. Cuvintele păreau să-i zboare de pe buze ca și cum nu le-ar fi putut controla.

— Cine sunt oamenii ăștia? o întrebă Sefia.

— Garda e bună. Garda ne protejează pe toți.

— Părinții mei i-au trădat?

— Da. N-au fost cine credeai tu, fato.

„Nu, n-au fost.” Sefia își înăbuși un suspin. N-o mai putea privi pe Nin. Părinții ei nu fuseseră eroi. Fuseseră trădători. Mincinoși. Până și față de propria lor fiică.

— Trebuia să recuperăm Cartea, zise Tanin cu blândețe. Nu puteam lăsa un obiect atât de puternic să circule liber prin lume.

— Liber? repetă Sefia.

Ca și cum cartea ar fi fost un animal în cușcă.

— Oamenii sunt slabi. Nu te poți încrede în ei. Îți poți imagina ce ar ajunge Kelanna dacă toată lumea ar putea face ce facem noi? Oamenii ar deveni fiare și-așa ar

rămâne. Castelele s-ar nărui dintr-o fluturare de mână. Kelanna ar fi condusă de hoți și de ucigași, de negustori de sclavi și de comandanți militari, de oameni de cel mai rău soi, pentru că *ei* ar folosi cuvântul ca să facă rău. Ar fi haos.

Stând în fotoliu, Arcașul își înălță capul, cu ochii sticlind de lacrimi.

Tanin se aplecă peste masă, vorbind cu o voce joasă și imperativă.

— Când vom uni regatele sub o singură conducere vom avea grijă să nu se întâmple asta. Vom avea grijă ca nimeni să nu mai fie corupt de puterea Cărții.

— Asta crezi că s-a întâmplat? Că părinții mei au fost corupți? întrebă Sefia în timp ce o încerca senzația că i se întoarce stomacul pe dos. Tușă Nin?

Dar Nin evita în continuare s-o privească.

Arcașul se opinti în legăturile lui invizibile. Vinele de pe gât și brațe i se umflaseră. Dar nu se putea mișca.

— Știi, ai putea să ni te alături, rosti Tanin, răsucind încă o dată briceagul între degete și punându-l apoi pe masă. Am putea să te învățăm cum să-ți controlezi darurile. Ai putea *să-i ajuți* pe oameni. Să-i aperi. Așa cum ar fi trebuit s-o facă părinții tăi.

Părinții ei. Chipurile lor începuseră deja să se șteargă din amintirea Sefiei, imaginile părând să se crape și să se cojească precum vechile tablouri, dezvăluind dedesubt doar întuneric. O trădaseră pe Tanin. Și pe Sefia o trădaseră, nespunându-i nimic din toate astea.

— Sefia…

Cuvântul sună atât de încet, încât ea nici nu fu sigură că-l auzise.

Arcașul o privea, cu fruntea lucind de sudoare, cu buzele întredeschise, deși nu se mai auzi niciun sunet. Dar vorbise. Vocea lui era joasă și răgușită și sunetul ei îi făcu sângele să cânte.

— Să mă alătur vouă? șuieră Sefia. Mă faci să râd!

Tanin clătină din cap.

— Sefia, nu cred că înțelegi ce-ți ofer.

— Nu! zise ea. N-o să ne alăturăm niciodată vouă!

Pentru prima oară, un zâmbet lumină chipul posomorât al lui Rajar.

De lângă el, Nin clipi des. Privirea păru să i se limpezească. Se legănă pe călcâie și-și flexă degetele.

— Nu după ce le-ați făcut celor pe care îi iubesc!

Pe măsură ce Sefia continua să vorbească, expresia amuzată a lui Tanin se preschimbă în îndoială, apoi în confuzie, în durere și, în cele din urmă, în furie. Se ridică în picioare.

— Oamenii *pe care îi iubești*! Părinții te-au mințit! *Tușa Nin* te-a trădat!

Vocea îi era rece și tăioasă ca gheața, dar se simțea în ea o durere ascunsă, venind din străfunduri și făcând ca furia ei să rupă zăgazurile și să se reverse.

Sefia o privi pe Nin. Obrazul acesteia se înroșise. Nin își mușcă buzele. Scrâșni din dinți. Apoi, cuvintele îi izbucniră de pe buze:

— Le-am spus, măi fată. Nu m-am putut abține. Numele tău. Că aveai lucrul ăla cu tine. Le-am spus tot. Îmi pare…

Dar Tanin o întrerupse pe Nin, biciuind-o din nou și din nou pe Sefia cu vorbele ei.

— *Eu* te-aș fi primit cu brațele deschise. Ți-aș fi oferit tot ce nu ți-au dat părinții tăi.

— Sefia, ascultă-mă, continuă Nin. Garda e puternică. Mai puternică decât crezi. Controlează Everica și Liccaro. Au pe cineva și-n Deliene. Au de gând să…

— Putere. Cunoaștere. Un țel. Te-am lăsat în viață de fiecare dată, Sefia. Trebuia să mă alegi pe mine!

— Fugi, Sefia! răsună vocea lui Nin ca un clopot dogit. Fugi!

Tanin își ridică degetele și Sefia se smuci în legături.

Cunoștea privirea aceea. Pupilele îngustate. Durerea și setea de răzbunare din ochi.

Fără ca măcar s-o atingă, Tanin făcu ca gâtul lui Nin să se răsucească brusc, violent.

Răsună o trosnitură.

Un urlet țâșni din gâtul Sefiei. De parcă fusese sprijinită în proptele și cineva le sfărâmase cu un baros, Nin se prăbuși, dezintegrându-se, căzând, stingându-se apoi… Era dusă acum, iar mâinile îi atârnau inerte ca niște mănuși de piele nefolosite.

Murise.

Capitolul 40

Tot ce contează

— Nin!

Cuvântul îi țâșni de pe buze explodând într-un nor de lumină strălucitoare.

Sefia își ridică brațele. Funiile aurii ale lui Tanin alunecară de pe trupul fetei și se topiră.

Se ridică și Viziunea o înconjură învolburându-se și scânteind ca niște rafale de ninsoare.

Arcașul era și el liber. Îl simți întinzându-se după arme, în timp ce mâinile lui Rajar îndepărtau pulpanele hainei, dând la iveală pistoalele.

Sefia își înălță mâna. Briceagul de argint se ridică de pe masă.

Tanin dădu să spună ceva.

Dar Sefia nu avea de gând să mai asculte. Mâna ei brăzdă aerul.

Lama tăie beregata lui Tanin. Rana se deschise, roșie, fierbinte. Femeia își duse mâna la gât. Părea surprinsă.

Într-o clipă, Rajar fu lângă ea, murmurând ceva, prinzând în brațe trupul înainte de a se prăbuși la podea. Buzele lui Tanin se mișcară, dar extraordinara ei voce pierise. Sângele i se prelingea printre degete.

Lumina din ochii ei se stinse.

Arcașul o trase pe Sefia de braț și ea îl privi. Băiatul își pusese ranițele lor pe umeri, iar în mâini ținea cartea, în lumina lumânărilor, coperta de piele strălucea, tocită de sutele de ani de întrebuințare.

Cartea părinților ei.

Cartea lui Palo Kanta.

A lui Tanin.

A tuturor lucrurilor.

Vag, îl auzi pe Rajar chemând întăriri. Aruncă o ultimă privire către movila năruită a trupului lui Nin.

„Fugi!”

Apoi se pomeni ținând cartea în brațe și fugeau și ea, și Arcașul dincolo de ușă, prin tunel, unde abia dacă încetiniră un pic pentru ca Arcașul să-l doboare pe străjerul cel roșcat și să-l împuște pe celălalt în picior.

Ecoul pașilor lor se lovea de ziduri.

Respirau cu greutate.

Lumina torței dansa pe tavan, iar vocea lui Rajar mugea în urma lor.

Dădură năvală în spațiul vast și întunecos al depozitului, unde luna desena modele din întuneric și lumini pe podea.

Apoi ieșiră afară, în golful portului unde umbrele bărcilor pluteau pe apă. Se repeziră către cea mai apropiată luntre, în care își lepădară poverile, apoi traseră de funii, dezlegară parâme, ridicară pânze.

Depozitul răsuna de larma urmăritorilor lor. Țipete. Tropăituri.

Cu respirația tăiată, Sefia și Arcașul desprinseră luntrea de țărm. Briza întinse pânzele.

Se auziră focuri de armă.

Cei doi se feriră.

În jurul lor zburară așchii din lemnul cocii.

Docul se umplu de oameni înarmați cu puști. Unii alergară pe chei căutând o altă barcă. Alții îngenunchează, ducând din nou armele la ochi.

Urmă o izbucnire de lumină portocalie.

Și pocnetul puștilor.

Sefia clipi. Văzu gloanțele îndreptându-se către ei, le văzu traiectoria ca un fel de siaj luminos. Dintr-o fluturare a mâinii le făcu să cadă în apă, inofensive.

Arcașul se holba la ea.

Pe doc, urmăritorii lor ajunseseră la o altă barcă, dar acum cei doi nu mai puteau fi prinși din urmă. Se îndreptau rapid spre larg, purtați de apa neagră până dincolo de faruri, în curenții iuți ai strâmtorii Callidian.

Sefia se agăță de balustradă, privind fără să vadă cerul măturat de nori sau lumina lunii ce gonea pe valuri.

Nin!

Of, Nin!

Apa de mare împroșcă puntea, udând-o pe Sefia pe partea stângă. Fata clipi pentru a alunga din ochi apa sărată și privi în jur. Erau singuri, uzi și înghețați din cauza vântului care le ciupea obrajii și vârfurile urechilor.

Se lăsă să cadă lângă copastie și-și puse capul în mâini.

După o clipă, Arcașul se așează alături.

— Sefia? murmură el.

Ea își culcă fața pe brațe. Tanin murise.

Dar și Nin.

— Îmi pare rău.

Fata își ridică ochii spre el. Aici, în larg, liniile feței lui era subliniate de lumină albastră, chipul lui părând un nor de furtună plin de fulgere.

— E al doilea om pe care îl omor…

Vocea i se pierdu.

Preț de o clipă, Arcașul nu zise nimic. Apoi își duse mâna la gât.

— Eu am ucis douăzeci și patru.

Sefia voia să spună ceva, dar ce cuvinte ar fi putut exprima toate lucrurile prin care trecuseră, toate faptele lor îngrozitoare, toate răspunsurile deja găsite, toate întrebările pe care le aveau încă?

Înălțându-și mâna, Sefia își atinse fruntea o singură dată, apoi ridică în întuneric două degete încrucișate.

Nu avea nevoie de cuvinte.

Arcașul o mângâie, plimbându-și vârfurile degetelor peste ale ei până ce mâinile lor se împreunară.

— Da, zise băiatul.

Era cu ea.

Erau împreună.

Apoi, el se aplecă și-și apăsă buzele pe fruntea ei, chiar deasupra tâmplei.

Sefia se încordă, amintindu-și senzația brațelor lui înconjurând-o, a pielii lui, bătaia frenetică a inimii băiatului. Apoi își înălță bărbia și îl trase către ea, iar buzele li se întâlniră pentru întâia oară.

Nu fu un sărut apăsat sau pătimaș, nici dulce, așa cum își imaginase ea că trebuie să fie. Dar fu tandru și puternic, ca și cum, punându-și buzele pe ale ei, băiatul i-ar fi transmis tot ce simțea, toate lucrurile pe care voia să i le spună, dar pentru care încă nu-și găsea cuvintele.

O făcu să se deschidă. Emoțiile o copleșiră și o învăluiră: tristețe, regret, mânie, durere, tulburare și ușurare și multe altele pe care nici nu le putea numi. Lacrimi picurară pe degetele lor împreunate.

Arcașul îi șterse cu blândețe mâinile și obrajii, adunându-i lacrimile.

— Și acum încotro? întrebă el.

Sefia privi cartea care zăcea pe punte cu închizătorile aurite scânteind stins. Cartea îi putea spune. Ar fi putut s-o deschidă, răsfoind-o și aflând în paginile ei răspunsurile de care avea nevoie. Totul se afla acolo, înăuntru.

În loc să facă asta, îi strânse mai tare mâna într-a ei și privi către orizont.

— Oriunde altundeva, zise ea.

MulȚumiri

Cumva, eu întotdeauna am crezut că există magie în cărți, pentru că ele sunt incendiare, transcendente, te pot transforma. Sunt mașini ale timpului, puzzle-uri și chei ale unor uși din adâncurile inimilor noastre, uși a căror existentă nici măcar nu o bănuiam.

Dar în acest ultim an am înțeles că, de fapt, cărțile sunt magice pentru că *oamenii sunt astfel* – strălucițI, generoși, peste măsură de talentați. Cărțile n-ar exista fără cei care le invocă, fără mediile, fără scamatorii și magicienii care scot iepuri imaginari din pălării închipuite… fără cititori și fără cei care cred în ele. Contribuția lor a dat acestei cărți voce, realitate și viață și pentru asta le sunt infinit de recunoscătoare.

Munți de recunoștință agentei mele literare, Barbara Poelle, o adevărată războinică și îmblânzitoare de dragoni, care pur și simplu m-a luat pe sus și m-a trimis în această călătorie extraordinară. Nici în cele mai îndrăznețe vise ale mele nu mi-aș fi imaginat că aș putea avea o susținătoare și o tovarășă de drum atât de incredibilă. Sunt cum nu se poate mai norocoasă și mai mândră că sunt unul dintre oamenii tăi. Ești o forță a naturii. Îți mulțumesc pentru tot.

Am știut încă de la prima conversație cu editoarea mea, Stacey Barney, că ea era persoana potrivită pentru a ghida acest text; nici măcar o dată nu a greșit direcția. Îți mulțumesc pentru încredere, pentru simțul tău narativ fără greș, pentru determinarea cu care ai abordat revizuirea cărții și pentru că nu te-ai lăsat până n-am dat tot ce aveam mai bun în mine. Influența ta a făcut din *Cititoarea* o carte mai bună și din mine – o scriitoare mai bună.

Milioane de mulțumiri lui Jennifer Besser și oamenilor minunați de la Putnam și Penguin care au scos această

poveste în lume: David Briggs, Emily Rodriguez, Elizabeth Lunn, Wendy Pitts și Cindy Howie. O mențiune specială pentru Marisa Russell, fabulos de talentata agentă de presă, și lui Kate Meltzer, care răspunde tuturor întrebărilor mele cu atâta amabilitate, permițându-mi să adaug altele.

Admirația și recunoștința mea merg către Chandra Wohleber și Janet Rosenberg, pentru atenția pe care au acordat-o frazării și detaliilor. Vă mulțumesc pentru că ați adus fiecare propoziție la forma ei cea mai bună.

Celor care au transformat aceste cuvinte într-o carte adevărată le spun: voi sunteți adevărații magicieni. Mulțumiri Ceciliei Yung, Marikkăi Tamura și lui David Kopka pentru că mi-au ascultat toate ideile despre mesaje ascunse și enigme, transformându-le în realitate. Mi-a făcut o plăcere deosebită să lucrez cu cartograful Ian Schoenherr; îți mulțumesc pentru că ai fost un colaborator minunat. Sunt recunoscătoare pentru (și încă puțin uluită de) vrăjile făcute de Deborah Kaplan și Kristin Smith, care au îmbrăcat *Cititoarea* în haine atât de strălucite. Un ocean de mulțumiri lui Yohey Horishita ale cărui ilustrații fabuloase surprind atât de bine spiritul cărții. Vă mulțumesc tuturor. Ați făcut din *Cititoarea* mai mult decât o carte.

Mulțumiri lui Heather Baror-Shapiro, pentru că a ridicat pânzele și i-a trimis pe Sefia, pe Arcaș și pe Reed în nenumărate noi aventuri în întreaga lume.

Dragostea și recunoștința mea nesfârșită se îndreaptă către familia mea, care nu m-a lăsat singură în această călătorie. Mamei și lui Chris, care au crezut întotdeauna în mine, le mulțumesc pentru că mi-au dat ocazia și că m-au încurajat să fac ceea ce-mi place cel mai mult și pentru că mi-au arătat că succesul înseamnă să muncești oră de oră și minut de minut. Cartea asta n-ar fi fost scrisă fără voi. Mătușă Kat, îți mulțumesc pentru toate: pentru că m-ai

lăsat să citesc benzile tale desenate, pentru nopțile petrecute la TV și pentru excursii, pentru că mi-ai dat voie să desenez dragoni în dulapul tău. Îi mulțumesc tatei care a transformat fiecare zi într-o poveste și fiecare plimbare în parc într-o aventură. Îmi lipsești.

Cole, îți mulțumesc pentru că-mi suporți toate anxietățile mele scriitoricești, pentru că ai pregătit cinele, ai făcut cumpărăturile și ai spălat câinii cât eu am fost prinsă cu redactarea și pentru că n-ai ascuns niciodată faptul că ești mândru de mine. Toate cuvintele din acest roman n-ar fi de-ajuns ca să-ți mulțumesc pentru încurajările și ajutorul tău. Te iubesc!

Îi sunt îndatorată prietenei mele Diane Glazman, cel mai dur critic și cea mai atentă cititoare întâlnită, pentru că mi-a nimicit fără milă cele dintâi ciorne până când intriga a căpătat substanță.

Lui Matthew Tucker: totul a fost posibil fiindcă ai vrut să scriu o poveste fantastică. Iat-o!

Mii de mulțumiri inimitabilei Brenda Drake, pentru că organizează cel mai grozav concurs literar de pe Internet și îmbrățișări colegilor mei din promoția Pitch Warriors 2014, mai ales prietenei și coechipierei mele Kirsten Squires. Sprijinul tău mi-a arătat cât de importantă este comunitatea într-o profesie care adesea te însingurează. Sunt norocoasă să te am ca tovarășă de drum.

Nu-i prima dată când o spun: n-aș fi aici fără Renee Ahdieh. Dacă aceasta ar fi o carte de basme, tu ai fi un fel de combinație de ursitoare bună, cavaler și prieten de nădejde. Încrederea, sfaturile și prietenia ta sunt de neînlocuit. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Mulțumiri colegilor mei debutanți de la Sweet Sixteens și Class 2kl6, mai ales minunatelor Jessica Cluess și Tara Sim, a căror prietenie a fost mai valoroasă ca orice postare de blog sau ghid care te învață cum să supraviețuiești debutului tău literar. Sunteți grozave.

Și, în încheiere, îi mulțumesc fiecărui elev sau participant la taberele de vară care a discutat vreodată cu mine despre cărți, filme sau jocuri video, care a dat nume corăbiilor, personajelor sau regatelor: imaginația voastră este o *sursă de inspirație.* Sper să vă urmați visele cu pasiune, cu tenacitate și cu inima deschisă. Cred în poveștile voastre. Scrieți-le bine!

ASTA ESTE O CARTE
ȘI CARTEA-I O LUME
ȘI CUVÂNTU-I SĂMÂNȚA
CE SENSUL ASCUNDE.

PAGINI DE-OCEANE
ȘI MARGINI DE-USCAT
TOATE ACESTEA
ÎN PALMĂ-ȚI ÎNCAP.

IAR VIAȚA TA ÎNSĂȘI
ÎȚI PARE SĂ FIE
DOAR MĂRI DE CERNEALĂ
ȘI-ORAȘE DE HÂRTIE.

ȘTII CINE EȘTI
SAU AI FOST PĂCĂLIT?
EȘTI TU CITITORUL
SAU EȘTI CEL CITIT?